

EUROPEISKA OMBUDSMANNEN

ÅRSRAPPORT FÖR 2000

<http://www.euro-ombudsman.eu.int>

SV

*Nicole Fontaine
Ordförande
Europaparlamentet
rue Wiertz
B - 1047 Bryssel*

Strasbourg i april 2001

Fru ordförande,

I enlighet med artikel 195.1 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och artikel 3.8 i Europaparlamentets beslut om föreskrifter och allmänna villkor för ombudsmannens ämbetsutövning överlämnar jag härmed min rapport för år 2000.

*Jacob Söderman
Europeiska unionens ombudsman*

1	FÖRORD	11
2	KLAGOMÅL TILL OMBUDSMANNEN	17
2.1	DEN RÄTTSLIGA GRUNDEN FÖR OMBUDSMANNENS ARBETE	17
2.2	EUROPEISKA OMBUDSMANNENS ÄMBETSOMRÅDE	18
2.2.1	“Administrativa missförhållanden”	18
2.2.2	Kodex för god förvaltningssed	19
2.3	KLAGOMÅLS TILLÅTLIGHET	19
2.4	GRUND FÖR UNDERSÖKNINGAR	21
2.5	ANALYS AV KLAGOMÅLEN	21
2.6	RÅD OM ATT KONTAKTA ANDRA INSTANSER OCH ÖVERLÄMNANDEN	22
2.7	OMBUDSMANNENS BEFOGENHETER ATT FÖRETA UNDERSÖKNINGAR	23
2.7.1	Hörande av vittnen	23
2.7.2	Kontroll av handlingar	23
2.7.3	Förtydligande av ombudsmannens befogenheter att företa undersökningar	24
2.8	OMBUDSMANNENS UNDERSÖKNINGAR OCH DERAS RESULTAT	25
3	BESLUT EFTER EN UNDERSÖKNING	29
3.1	ÄRENDEN DÄR INGA ADMINISTRATIVA MISSFÖRHÅLLANDEN FÖRELEGAT	29
3.1.1	Europeiska unionens råd	29
	VÄGRAN ATT BEFORDRA TILL EN TJÄNST I LÖNEGRAD A2	29
3.1.2	Europeiska kommissionen	33
	PÅSTÅDD UNDERLÅTENHET ATT SVARA PÅ OCH FATTA BESLUT I ETT KLAGOMÅL OM ÖVERTRÄDELSE AV BESTÄMMELSERNA OM STATLIGT STÖD.	33
	PÅSTÅENDE OM ATT KOMMISSIONEN FÖRSUMMAT SIN SKYLDIGHET SOM ÖVERVAKARE AV FÖRDRAGET	39
	DE SPANSKA MYNDIGHETERNAS GENOMFÖRANDE AV DIREKTIV 92/43/EEG OM BEVARANDE AV LIVSMILJÖER	45
	FÖRSTÄRKNINGSARBETEN PÅ EN BRO I ETT MILJÖSKYDDAT OMRÅDE	49
	PÅSTÅDDA OEGENTLIGHETER VID ETT UTTAGNINGSPROV	56
	SKÅL TILL UNDERKÄNNANDE AV PROV OCH TILLGÅNG TILL RÄTTADE PROV	57
	PÅSTÅDD FÖRSENING AV BETALNING I SAMBAND MED ESPRIT-PROJEKTET	59
	UNDERLÅTENHET ATT GE TILLGÅNG TILL INFORMATION OM KOMMITTÉVÄSENDET OCH KOMMISSIONENS HANDLINGAR	62
	EUROPEISKA KOMMISSIONENS BESLUT ATT INTE INLEDA ETT ÖVERTRÄDELSEFÖRFARANDE MOT ITALIEN	66
	TVIST OM KONTRAKT PÅ DET KULTURELLA OMRÅDET	70
	PÅSTÅDDA ADMINISTRATIVA MISSFÖRHÅLLANDEN VID PUBLICERINGEN AV EN RAPPORT	75
	STRYKNING AV FRÅGOR I ETT URVALSPROV	81
	AKADEMISK EXAMEN NÖDVÄNDIG FÖR TILLTRÄDE TILL UTTAGNINGSPROV	84
	YTTRANDEFRIHET FÖR TJÄNSTEMÄN	89
	UNDERLÅTENHET ATT SE TILL ATT ITALIEN FÖLJER EN FÖRORDNING	93
3.1.3	Europaparlamentet och Europeiska kommissionen	95
	BRIST PÅ INFORMATION OCH UNDERLÅTENHET ATT REGISTRERA EN FRAMSTÄLLNING	95

3.1.4	Europeiska universitetsinstitutet	97
	NEKAT TILLTRÄDE TILL EUROPEISKA UNIVERSITETSINSTITUTET	97
3.2	ÄRENDE SOM LÖSTS AV INSTITUTIONEN	103
3.2.1	Europaparlamentet	103
	UNDERLÅTENHET ATT INFORMERA ANBUDSGIVARE OCH FÖRSENINGAR VID ETT UPPHANDLINGSFÖRFARANDE	103
	KORREKT ERSÄTTNING AV RESEKOSTNADER FÖR EN SÖKANDE I ETT UTTAGNINGSPROV	105
3.2.2	Europeiska unionens råd	107
	TILLGÅNG TILL DOKUMENT	107
3.2.3	Europeiska kommissionen	108
	FULLSTÄNDIG MARGINALKOSTNADERSÄTTNING INOM RAMEN FÖR ETT KONTRAKT	108
	FÖRSENAD BETALNING OCH RÄNTEBERÄKNING MED ANLEDNING AV FÖRSENINGEN	109
	DRÖJSMÅLSRÄNTA	112
	STATLIGA STÖD: PÅSTÅDD UNDERLÅTENHET AV KOMMISSIONEN ATT HANTERA ETT KLAGOMÅL KORREKT	113
	VILLKOR FÖR ATT TILDELA ETT KONTRAKT I SAMBAND MED INTERREG II	115
	KOMMISSIONENS SAMTYCKTE TILL ATT UPPHÄVA EN ORDER OM ÅTERBETALNING	115
	NEKAT TILLTRÄDE TILL SKRIFTLIGA PROV I ETT ÖPPET UTTAGNINGSPROV	117
	UTESTÅENDE FORDRINGAR PÅ CENTRALBIBLIOTEKET	118
	BESTÄMMELSER OM INNEHÅLLANDE AV KOMMISSIONS-TJÄNSTEMÄNNENS LÖNER	118
	FÖRSENAD BETALNING	119
	FÖRSENAD BETALNING TILL EN EXPERT	120
	FÖRSENAD UTBETALNING AV STÖD	121
	ÖVERENSKOMMELSE I EN TVIST OM ETT ARBETSAVTAL	122
3.2.4	Europeiska unionens råd och Europeiska kommissionen	124
	ANTIDUMPNING: PÅSTÅTT ÖVERDRIVET DRÖJSMÅL OCH DISKRIMINERING	124
3.3	VÄNSKAPLIG FÖRLIKNING SOM ÅSTADKOMMITS AV OMBUDSMANNEN	127
	BETALNING AV DRÖJSMÅLSRÄNTA	127
3.4	ÄRENDE SOM AVSLUTATS MED EN KRITISK ANMÄRKNING FRÅN OMBUDSMANNEN	129
3.4.1	Europaparlamentet	129
	PERSONAL – ORIKTIG INFORMATION ANGÅENDE DAGTRAKTAMENTE	129
	STANDARD SVAR PÅ ENSKILDA ÖVERKLAGANDEN RIKTADE TILL UTTAGNINGSKOMMITTÉN FÖR ALLMÄNNA UTTAGNINGSPROV	132
3.4.2	Europeiska unionens råd	135
	UTTAGNINGSKOMMITTÉNS RESONEMANG INTE FÖRENLIGT MED MEDDELANDET OM UTTAGNINGSPROV	135
3.4.3	Europeiska kommissionen	137
	BETALNING I SAMBAND MED ETT TACIS-KONTRAKT	137
	GODKÄNNANDE AV ETT KONTRAKT OCH PÅFÖLJANDE VÄGRAN ATT FINANSIERA KONTRAKTET	142
	PÅSTÅDD UNDERLÅTENHET ATT SVARA OCH VÄGRAN ATT GE TILLGÅNG TILL PROTOKOLL FRÅN EN EXPERTGRUPP	148
	ALLMÄNT UTTAGNINGSPROV: HANDLINGAR SOM GEMENSKAPENS TJÄNSTEMÄN OCH ÖVRIGA ANSTÄLLDA SKALL UPPVISA FÖR ATT STYRKA SIN STÄLLNING	152
	UTESTÄNGNING FRÅN SOMMARJOBB VID KOMMISSIONEN	156
	UTESLUTNING FRÅN ETT ÖPPET UTTAGNINGSPROV ANORDNAT AV EUROPEISKA KOMMISSIONEN	158
	UNDERLÅTENHET ATT SVARA PÅ KLAGANDENS ÖVERKLAGANDE I ENLIGHET MED ARTIKEL 90 I TJÄNSTEFÖRESKRIFTERNA	162
	BRIST PÅ INFORMATION OM BIDRAG SOM BEVILJATS AV KOMMISSIONEN	164
	UNDERLÅTENHET ATT BEHANDLA EN SÖKANDES BEGÄRAN	167

3.4.4	Europeiska gemenskapernas domstol	169
	PÅSTÅTT ORÄTTVIST OCH DISKRIMINERANDE BESLUT AV UTTAGNINGSKOMMITTÉN BETRÄFFANDE ERKÄNNANDE AV EN EXAMENS LIKVÄRDIGHET MED JURISTEXAMINA	169
3.4.5	Europeiska miljöbyrån	172
	HANTERINGEN AV ETT ANBUDSFÖRFARANDE	172
3.5	FÖRSLAG TILL REKOMMENDATIONER SOM ANTAGITS AV INSTITUTIONEN	174
3.5.1	Europaparlamentet	174
	UNDERLÅTENHET AV EUROPAPARLAMENTET ATT INFORMERA OM UTGÅNGEN AV EN DESIGNTÄVLING.	174
3.5.2	Europeiska kommissionen	175
	OLAGLIGA ANSTÄLLNINGSFÖRHÅLLANDEN FÖR EXTERN PERSONAL	175
	DISKRIMINERING VID LÖNEGRADSPACERINGS AV FISKERIINSPEKTÖRER	181
	UNDERLÅTENHET ATT LÅTA EN TJÄNSTEMAN ÅTERINTRÄDA I TJÄNST EFTER TJÄNSTLEDIGHET UTAN LÖN AV PERSONLIGA SKÄL	184
	DRÖJSMÅL I FRÅGA OM ANTAGANDE AV INTERNA RIKTLINJER RÖRANDE ÖVERGREPP MOT BARN	185
3.5.3	Europol	190
	BESTÄMMELSER OM ALLMÄNHETENS TILLGÅNG TILL EUROPOLS HANDLINGAR	190
3.6	FÖRFRÅGNINGAR FRÅN NATIONELLA OCH REGIONALA OMBUDSMÄN	191
	ADMINISTRATIVA KRAV NÄR DET GÄLLER REGISTRERING AV IMPORTERADE BEGAGNADE BILAR I SPANIEN	191
	FRI RÖRLIGHET FÖR ARBETARE I TOSCANA	192
	OMBUDSMANNEN FANN INGEN ANLEDNING ATT IFRÅGASÄTTA KOMMISSIONENS ÅTGÄRD	192
3.7	OMBUDSMANNENS UNDERSÖKNINGAR PÅ EGET INITIATIV	193
	OMBUDSMANNENS UNDERSÖKNING PÅ EGET INITIATIV OM EN BESTÄMMELSE OM UNDANTAG FRÅN SANKTIONER NÄR DET GÄLLER FELAKTIGT IFYLLDA BLANKETTER FÖR JORDBRUKSSTÖD	193
	EKONOMISK ERSÄTTNING FÖR MATERIELL SKADA	201
3.8	OMBUDSMANNENS SÄRSKILDA RAPPORTER	203
	ÖPPENHET NÄR DET GÄLLER REKRYTERINGSFÖRFARANDEN INOM EU	203
	OMBUDSMANNEN REKOMMENDERAR ANTAGANDET AV EN EUROPEISK FÖRVALTNINGSLAG	204
	OMBUDSMANNEN BER PARLAMENTET ATT AGERA EFTER DET ATT KOMMISSIONEN VÄGRAT TILLGÅNG TILL HANDLINGAR I ETT BRITTISKT ÄRENDE OM ÖL	205
4	FÖRBINDELSER MED EUROPEISKA UNIONENS ÖVRIGA INSTITUTIONER	209
4.1	EUROPAPARLAMENTET	209
4.2	EUROPEISKA KOMMISSIONEN	211
4.3	EUROPEISKA UNIONENS RÅD	212
4.4	EUROPEISKA INVESTERINGSBANKEN	212
5	FÖRBINDELSER MED OMBUDSMÄN OCH LIKANDE ORGAN	215
5.1	FÖRBINDELSER MED NATIONELLA OMBUDSMÄN	215
5.2	KONTAKTNÄTET	215
5.3	FÖRBINDELSER MED REGIONALA OMBUDSMÄN OCH LIKANDE ORGAN	215
5.4	FÖRBINDELSER MED LOKALA OMBUDSMÄN	216
5.5	SAMARBETE VID HANDLÄGGNING AV KLAGOMÅL	216
5.6	FÖRBINDELSER MED NATIONELLA OMBUDSMÄN I KANDIDATLÄNDERNA	216

6	PUBLIC RELATIONS	219
6.1	ÅRETS HÖJDPUNKTER	219
6.2	KONFERENSER OCH MÖTEN	221
6.3	ANDRA EVENEMANG	233
6.4	MEDIEKONTAKTER	237
7	BILAGOR	241
A	STATISTIK	243
B	OMBUDSMANNENS BUDGET	249
C	PERSONAL	251
D	BESLUTSFÖRTECKNING	254

1 FÖRORD **En ny grundläggande rättighet för medborgarna**

Europeiska rådets möte i Nice i december 2000 innebar i ett viktigt avseende ett stort steg framåt. För första gången någonsin inkluderades medborgares rätt till god förvaltning i en internationell överenskommelse om mänskliga rättigheter, den nya stadgan om grundläggande rättigheter. Europeiska unionens högsta organ har nu i detalj beskrivit de grundläggande rättigheter och principer som fram till alldeles nyligen angetts endast i fördragen. Detta kommer naturligtvis att rent faktiskt påverka den administrativa verksamheten inom unionens förvaltning och kommer att tillämpas av gemenskapsdomstolarna och Europeiska ombudsmannen.

Artikel 41 i den nya stadgan har rubricerats "Rätt till god förvaltning". I denna artikel föreskrivs att alla har rätt att få sitt ärende behandlat opartiskt, rättvist och inom skälig tid av unionens institutioner och organ. Vidare anges några grundläggande krav för god förvaltningssed, vilka inbegriper medborgarnas rätt att bli hörda, deras rätt att få tillgång till de akter som berör dem samt förvaltningens skyldighet att motivera sina beslut. Den innehåller också en skyldighet för förvaltningen att ersätta varje skada som förorsakats av dess institution, eller dess tjänstemän i deras tjänsteutövning. Dessutom har medborgarna nu fått rätt att använda vilket som helst av fördragens språk i sina kontakter med EU:s förvaltning.

Det är uppenbart att dessa grundläggande krav på god förvaltning inte är de enda regler och principer som skall följas av institutionerna och organen och deras tjänstemän för att säkerställa en god förvaltningssed. Det behövs en uppsättning regler och principer, en lag eller en kodex för god förvaltningssed, så att EU:s institutioner och organ och deras tjänstemän kan leva upp till den nivå för god förvaltning som föreskrivs i stadgan.

Hitintills har ingen uppsättning regler eller principer antagits för EU:s förvaltning som helhet. Därför är det viktigt att varje institution och organ antar en uppsättning regler och principer, dvs. en kodex för god förvaltningssed, där de europeiska medborgarnas rättigheter klart och tydligt anges. Vissa gemenskapsorgan har redan gjort detta men de största institutionerna har hitintills inte lyckats anta någon kodex som verkligen fullföljer ambitionerna i Nice-stadgan.

De framsteg som gjordes i detta avseende i Nice kommer säkert att visa sig vara ett viktigt steg framåt i den långvariga kampen för att förbättra EU-förvaltningens relationer till medborgarna, de europeiska medborgarna. Därför är det viktigt att de intentioner som EU:s högsta myndighet gett uttryck för efterlevs fullt ut och omsätts i praktiken. Nice-stadgan är ett bra dokument för medborgarna och jag hoppas att det kommer att bli en levande realitet genom alla inblandade parter gemensamma agerande.

Den internationella ombudsmannakongressen som sammanträder vart fjärde år och företräder över 100 ombudsmannainstitutioner och liknande organ från alla världsdelar möttes i Durban, Sydafrika, under senhösten 2000. Förslaget till EU:s stadga om grundläggande rättigheter och Europeiska ombudsmannens förslag till kodex för god förvaltningssed delades ut till alla deltagare. Ombudsmannens arbete med att främja god förvaltning presenterades i vederbörlig ordning. Huvudämnet för den slutliga resolutionen vid denna internationella kongress var att betona att alla medborgare i vår moderna värld har en grundläggande rätt till god förvaltning. Ombudsmannainstitutioner över hela världen finns där för att främja och sträva efter att förverkliga den rätten.

Resultaten

Denna årsrapport innehåller sammanfattningar av de motiverade beslut som fattats i 61 ärenden av sammanlagt 237 beslut som fattats under året.

Alla motiverade beslut förs regelbundet in på vår hemsida både på klagomålets språk och på engelska. Årsrapporten skulle bli oöverstigligt lång om man inkluderade alla ärenden

som avslutats med ett motiverat beslut. De ärenden som presenteras i denna rapport har valts ut så att de inbegriper alla ärenden av principiell betydelse och åtminstone ett beslut för varje enskilt ämnesområde och typ av resultat. Vi hoppas att samlingen skall ge läsaren en klar bild av vårt arbete.

I förordet till årsrapporten för 1999 uppgav jag att Europeiska ombudsmannen nu var i full gång. Med detta menade jag att den fungerade på ett sådant sätt som man kan förvänta sig av en institution som handskas med de europeiska medborgarnas klagomål angående den verksamhet EU:s förvaltning bedriver. I år har vi tagit emot fler klagomål än i fjol (1 732 år 2000 jämfört med 1 577 år 1999). Det antal klagomål inom ämbetsområdet som lett till en undersökning har också ökat till 223, från 201 år 1999.

År 2000 lyckades vi avsluta 237 undersökningar med ett motiverat beslut jämfört med 203 undersökningar 1999. Utfallet för dessa klagomål var följande (med 1999 års siffror inom parentes): inget administrativt missförhållande 112 (107), löst till förmån för den klagande 76 (62), kritiska anmärkningar 31 (27), vänskaplig förlikning 1 (1), förslag till rekommendationer som antagits av institutionen 12 (2), särskilda rapporter 2 (1).

Detta visar att Europeiska ombudsmannen nu har använt alla medel som står till dess förfogande för att avhjälpa ett administrativt missförhållande och att EU:s institutioner och organ mestadels har reagerat positivt och visat en verklig vilja att ställa saker och ting till rätta. Detta är helt klart goda nyheter för medborgarna.

Under år 2000 brottades vi också med anhopningen av ärenden, något som är ett välbekant problem för alla ombudsmannainstitutioner. Statistiken visar att det gjordes vissa framsteg men att problemet ännu inte lösts helt.

Den 31.12.2000 var 46 inledda undersökningar över ett år gamla jämfört med 50 undersökningar året dessförinnan. Av dessa undersökningar väntade 2 på ett domstolsbeslut, 3 ärenden väntade på utfallet av ett förslag till vänskaplig förlikning, 6 väntade på utfallet av ett förslag till rekommendation och 2 ärenden väntade på utfallet av en särskild rapport som hade lagts fram för Europaparlamentet. Kvar blir en anhopning på 33 ärenden, eftersom vår målsättning är att om möjligt avsluta ett ärende inom ett år. Vi kommer att fortsätta vår kamp mot anhopningarna under 2001, med framgång hoppas jag.

Klagomål som tagits emot via e-post

År 2000 blev det år då kommunikation med medborgarna via Internet fick sitt genombrott. Av de 1 732 klagomål som inkom år 2000, hade 420 skickats med e-post. I ett tidigt skede av min första ämbetsperiod beslöt jag att godkänna klagomål via e-post. Detta berodde delvis på förslag från ledamöter av Europaparlamentet, och i synnerhet från parlamentsledamoten Dell'Alba. Klagomål som ingivits via e-post står nu för 24 procent av alla ingivna klagomål, jämfört med 17 procent år 1999. Dessutom inkom över 1 200 e-postmeddelanden med begäran om information under år 2000, vilka besvarades på samma sätt. Många av dessa innehöll önskemål om råd i fråga om vart man bör vända sig för att få hjälp eller råd. De flesta e-postmeddelandena kom från Tyskland och Spanien, tätt följda av Italien, Belgien och Österrike.

Sedan vi började ta emot en betydande andel klagomål via e-post 1998, har jag noterat att kvaliteten på sådana klagomål sällan är lika hög som på de klagomål som kommer med posten. Detta beror delvis på att det, trots att ett klagomålsformulär finns tillgängligt på min webbplats på alla fördragsspråken, inte är lätt att inge formuläret på elektronisk väg. Det betyder att klagandena är mindre benägna att besvara de frågor som ställs i klagomålsformuläret när de klagat via e-post. Jag planerar därför att lägga till en ny typ av klagomålsformulär på min webbplats, vilket klaganden skall kunna fylla i på skärmen och lämna in direkt från webbplatsen med ett enkelt musklick. Formuläret kommer att utformas på ett sådant sätt att datorn ser till att klaganden har fyllt i det korrekt innan han

eller hon ger in det. Detta bör vara en hjälp för att vägleda klagandena och att öka andelen klagomål som är tillåtliga.

E-post ger medborgarna en utmärkt möjlighet att kommunicera billigt, snabbt och effektivt med EU:s institutioner och organ. Men det skapar också en betydande extra arbetsbörda för förvaltningen, då antalet meddelanden som kommer in ökar dramatiskt. I Internet-världen förväntar sig medborgarna snabba och uttömmande svar på sina frågor. EU:s förvaltning måste anta utmaningen och möta dessa nya förväntningar i syfte att öka allmänhetens förtroende.

Framtiden

Man har diskuterat många förslag kring den europeiska ombudsmannainstitutionens framtida utveckling. Att endast handha klagomål rörande påstådda administrativa missförhållanden hos EU:s institutioner och organ innebär att ämbetsområdet verkligen är begränsat. Detta bevisas av det konstanta inflödet av klagomål (upp till 70 procent) som ligger utanför vårt ämbetsområde, även om många rör gemenskapsrätten. För att kunna hantera denna situation har Europeiska ombudsmannen inlett ett nära samarbete med de nationella ombudsmännen och liknande institutioner i medlemsstaterna. Detta samarbete bedrivs genom ett nätverk av samverkande tjänstemän och inbegriper regelbundna seminarier i frågor om gemenskapsrätten, utgivandet av ett nyhetsbrev och, sedan september 2000, en ny webbplats och ett Forum. Forumet består av ett flertal Internet-forum för utbyte av information och åsikter i frågor om gemenskapsrätten mellan ombudsmannainstitutionerna i EU. Den här typen av samarbete håller nu på att utvidgas till att gälla motsvarande regionala organisationer och kommer snart också att erbjudas de kommunala organ som är intresserade.

Alla dessa åtgärder har vidtagits för att uppnå en effektiv hantering av klagomål i medlemsstaterna rörande gemenskapsrätten. Medlemsstaternas institutioner har visat prov på en god samarbetsanda. Enligt min mening kan mer uppnås genom denna typ av samarbete än bara genom en utvidgning av Europeiska ombudsmannens ämbetsområde till att gälla alla de förvaltningsnivåer inom unionen där gemenskapsrätten tillämpas. En sådan vittomfattande roll var faktiskt det verkliga syftet med den spanska regeringens ursprungliga initiativ till att inrätta en europeisk ombudsman i början av 90-talet, men det är enligt min mening inte den effektivaste lösningen. Vi måste, när så är möjligt, omsätta den viktiga subsidiaritetsprincipen i praktiken, och måste även följa den, inte bara tala om den.

En annan möjlig väg framåt vore att utveckla ett ännu tätare samarbete med den förvaltning inom Europaparlamentet som handhar framställningar. Rätten att inge en framställning till Europaparlamentet är en annan viktig institutionell rättighet för den europeiska medborgaren, vilken infördes genom Maastricht-fördraget. Eftersom Europaparlamentet och dess förvaltning säkerställer denna rättighet vore det inte lämpligt för mig att i detta skede närmare kommentera ett sådant förslag. Däremot skulle jag vilja förklara offentligt att jag är öppen för diskussion av olika alternativ för att möjliggöra en förbättring av handläggningen av framställningar och klagomål, förutsatt att syftet är att uppnå ett tydligt och fördelaktigt resultat för de europeiska medborgarna.

Strasbourg, den 31 december 2000

Jacob Söderman

2 KLAGOMÅL TILL OMBUDS- MANNEN

Europeiska ombudsmannens viktigaste uppgift är att ta itu med administrativa missförhållanden som rör gemenskapsinstitutionernas och gemenskapsorganens verksamheter med undantag av EG-domstolen och förstainstansrätten i deras utövande av sina domstolsfunktioner. Eventuella fall av administrativa missförhållanden kommer till ombudsmannens kännedom i första hand genom klagomål som inges av unionsmedborgare. Ombudsmannen har också möjlighet att företa undersökningar på eget initiativ.

Alla unionsmedborgare, och medborgare från tredje land som bor i en medlemsstat, kan inge ett klagomål till ombudsmannen. Företag, sammanslutningar eller andra organ med säte i unionen kan också klaga. Klagomål kan inges antingen direkt till ombudsmannen eller genom en ledamot av Europaparlamentet.

Klagomål till ombudsmannen handläggs offentligt om inte den klagande begär konfidentiell behandling. Det är viktigt att ombudsmannen utövar sin verksamhet på ett sätt som medger största möjliga insyn med tanke på att medborgarna skall kunna följa och förstå hans arbete och på att han bör föregå med gott exempel.

Under år 2000 behandlade ombudsmannen 2 017 ärenden. 1 732 av dessa var nya klagomål som inkom under år 2000. Av dessa hade 1 539 sänts in direkt av enskilda medborgare, 114 kom från sammanslutningar och 76 från företag. 2 klagomål förmedlades av ledamöter av Europaparlamentet. 284 ärenden överfördes från år 1999. Ombudsmannen inledde dessutom 1 undersökning på eget initiativ.

Som nämndes redan i ombudsmannens årsrapport från 1995 har en överenskommelse träffats mellan Europaparlamentets utskott för framställningar och ombudsmannen om en ömsesidig överföring av klagomål och framställningar då så bedöms lämpligt. Med sökandens medgivande överfördes år 2000 en framställning till ombudsmannen för handläggning som klagomål. 3 klagomål överfördes till Europaparlamentet med klagandens medgivande för handläggning som framställningar. Dessutom rekommenderade ombudsmannen klaganden att lämna in en framställning till Europaparlamentet i 72 ärenden. (Se bilaga A, Statistik)

2.1 DEN RÄTTSLIGA GRUNDEN FÖR OMBUDSMANNENS ARBETE

Ombudsmannens arbete utförs i enlighet med artikel 195 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, ombudsmannens stadga¹ och de genomförandebestämmelser som ombudsmannen fastställt i enlighet med artikel 14 i stadgan. Texten i genomförandebestämmelserna och ombudsmannens stadga har offentliggjorts på alla de officiella språken på ombudsmannens webbplats (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>). De kan också erhållas från ombudsmannens sekretariat.

Genomförandebestämmelserna behandlar ombudsmannainstitutionens interna verksamhet. Eftersom det emellertid rör sig om ett dokument som skall vara begripligt och användbart för medborgarna innehåller det även en del saker som redan står i ombudsmannens stadga och som rör andra institutioner och organ.

Den 30 november 1999 ändrade ombudsmannen genomförandebestämmelserna för att det skulle stå klart att klagomål i enlighet med Amsterdamfördraget också skall kunna framställas på iriska. Ändringen trädde i kraft den 1 januari 2000. Ytterligare en ändring gjordes den 11 september 2000 för att tillse att meddelande om ombudsmannens årsrapport och särskilda rapport offentliggörs i EGT. Denna ändring trädde i kraft den 1 oktober 2000. I juni 1999 ändrade och numrerade Europaparlamentet om bestämmelserna i sin arbetsordning när det gäller parlamentets förhållande till Europeiska ombudsmannen så att de numera är artiklarna 177–179. Det framgår klart av ändringarna att ombudsmannens

¹ Europaparlamentets beslut 94/262 av den 9 mars 1994 om föreskrifter och allmänna villkor för ombudsmannens ämbetsutövning, EGT 1994, L 113, s. 15.

årsrapport och särskilda rapporter skall behandlas av samma ansvariga utskott (i praktiken utskottet för framställningar).

2.2 EUROPEISKA OMBUDSMANNENS ÄMBETSOMRÅDE

Alla klagomål som inges till ombudsmannen registreras och mottagandet bekräftas. I den skriftliga bekräftelsen upplyses klaganden om förfarandet vid behandlingen av hans eller hennes klagomål, och anges namnet på och telefonnumret till den juridiske tjänsteman som handlägger ärendet. Nästa steg utgörs av en undersökning av huruvida klagomålet ligger inom ombudsmannens ämbetsområde.

Ombudsmannens ämbetsområde fastställs i artikel 195 i EG-fördraget. Han har befogenhet att från varje unionsmedborgare och från varje fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i en medlemsstat ta emot klagomål om administrativa missförhållanden vid gemenskapens institutioner och organ med undantag för domstolen och förstainstansrätten då dessa utövar sina domstolsfunktioner. Ett klagomål faller därför utanför ämbetsområdet om:

- 1 den klagande inte är en person som är berättigad att inkomma med klagomål;
- 2 klagomålet inte avser en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan;
- 3 klagomålet avser EG-domstolen eller förstainstansrätten i deras utövande av sina domstolsfunktioner; eller
- 4 om det inte gäller ett eventuellt administrativt missförhållande.

Under år 2000 riktades ett klagomål mot Europeiska universitetsinstitutet (EUI). Ombudsmannen ansåg att det inte var uteslutet att EUI kunde betraktas som ett gemenskapsorgan i samband med ombudsmannens ämbetsutövning (se klagomål 659/2000/GG nedan, avdelning 3.1.4)

Exempel på ett klagomål som inte rörde ett möjligt administrativt missförhållande

En kvestor vid Europaparlamentet klagade till ombudsmannen och gjorde gällande att det förelåg ett administrativt missförhållande vid ett av parlamentets styrande organ, presidiet. Det påstods att presidiet vid förvaltningen av parlamentets egendomar felaktigt och genom olämpliga förfaranden hade överfört befogenheter till sig självt från ett annat av parlamentets styrande organ, kvestorerna.

Ombudsmannen kom i sitt beslut fram till att behörighetsfördelningen mellan presidiet och kvestorerna, och de förfaranden som hör samman med denna, är en fråga som endast rör parlamentets inre organisation, och att detta inte verkade vara ett fall av administrativt missförhållande. Därför inledde ombudsmannen inte en undersökning av klagomålet.

Ärende 1243/2000/PB

2.2.1 "Administrativa missförhållanden"

Efter en uppmaning från Europaparlamentet att ge en tydlig definition av begreppet administrativt missförhållande gav ombudsmannen i årsrapporten för 1997 följande definition:

Administrativa missförhållanden föreligger när ett offentligt organ underlåter att agera i enlighet med en regel eller princip som är bindande för det.

År 1998 antog Europaparlamentet en resolution, i vilken definitionen hälsades med tillfredsställelse.

Under 1999 förekom en skriftväxling mellan ombudsmannen och kommissionen i vilken det klargjordes att kommissionen också godtagit denna definition.

2.2.2 Kodex för god förvaltningssed

I november 1998 inledde ombudsmannen en undersökning på eget initiativ av om det vid de olika gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen fanns någon kodex för god förvaltningssed för tjänstemännen i deras kontakter med allmänheten, och om den i så fall var offentlig. Vid denna undersökning på eget initiativ tillfrågades nitton gemenskapsinstitutioner och gemenskapsorgan huruvida de redan hade antagit eller var villiga att anta en sådan kodex för sina tjänstemän i deras kontakter med allmänheten.

Den 28 juli 1999 framlade ombudsmannen en kodex för god förvaltningssed i form av ett förslag till rekommendationer till kommissionen, Europaparlamentet och rådet. Liknande förslag till rekommendationer lämnades till andra institutioner och organ under september 1999. Ombudsmannens kodex finns tillgänglig på alla språk på webbplatsen (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>).

Åtta av tio av Europeiska unionens decentraliserade byråer antog ombudsmannens kodex.

I april 2000 riktade ombudsmannen en särskild rapport i frågan till Europaparlamentet, i vilken han rekommenderade att parlamentet skulle ta initiativ till antagandet av en europeisk förvaltningslag. (Se avdelning 3.8).

2.3 KLAGOMÅLS TILLÅTLIGHET

Ett klagomål som faller inom ombudsmannens ämbetsområde måste uppfylla ytterligare villkor för tillåtlighet innan ombudsmannen kan inleda en undersökning. De kriterier som anges i ombudsmannens stadga är att:

- 1 det skall framgå av klagomålet vem som klagat och över vad (artikel 2.3 i stadgan)
- 2 ombudsmannen inte får ingripa i mål som är anhängiga vid domstol eller ifrågasätta domstolsavgöranden (artikel 1.3)
- 3 klagomålet skall göras inom två år från den dag då omständigheterna på vilka klagomålet grundar sig blev kända av den klagande (artikel 2.4)
- 4 klagomålet måste ha föregåtts av lämpliga hänvändelser till den berörda institutionen eller organet (artikel 2.4)
- 5 vid klagomål som gäller arbetsförhållanden mellan gemenskapens institutioner och organ och deras tjänstemän och övriga anställda alla möjligheter att framföra interna administrativa önskemål och klagomål först måste ha uttömts (artikel 2.8).

Exempel på otillåtlighet på grund av att lämpliga administrativa hänvändelser inte gjorts

En klagande trodde att kommissionen hade avgett ett motiverat yttrande om Tyskland i enlighet med artikel 226 (f.d. 169) i EG-fördraget angående utvisningen av EU-medborgare från Tyskland.

Den 7 september 2000 skrev klaganden till kommissionens ordförande för att be om en kopia av detta dokument. Kommissionens generalsekretariat informerade klaganden i ett brev av den 25 september 2000 om att man höll på att handlägga denna begäran.

Klaganden hävdade att kommissionen hade handlat olagligt genom att vägra lämna ut det begärda dokumentet.

Ombudsmannen ansåg att kommissionens generalsekretariat, vid tiden för klagomålet, inte hade haft rimlig tid på sig för att behandla ärendet. Ombudsmannen avslutade

därför ärendet på grundval av artikel 2.4 i stadgan, enligt vilken det krävs att klagomålet måste föregås av lämpliga administrativa hänvändelser.

Ärende 1316/2000/GG

I ett brev till ombudsmannen beskrev P. sina erfarenheter av kommissionen beträffande förfarandena för handläggning och betalning inom Leonardo da Vinci-programmet.

Ombudsmannen svarade att han endast kan ha synpunkter på en tvist mellan en medborgare och en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan efter en undersökning där båda parterna haft möjlighet att yttra sig. Det var således inte möjligt för ombudsmannen att uttrycka en åsikt om P:s tvist med kommissionen då det inte fanns något klagomål mot kommissionen. Närmare uppgifter om hur man inger ett klagomål och ett formulär på ombudsmannens hemsida, vilket kan användas för detta ändamål, skickades till P. som inte svarade. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

Ärende 510/2000/IJH

Exempel på otillåtlighet på grund av domstolsförhandlingar

I augusti 1999 ingav en österrikisk medborgare ett klagomål till Europeiska ombudsmannen angående Europeiska kommissionens påstådda underlåtenhet att betala ett belopp på 59 694:44 tyska mark för arbete som hade utförts i ett byggnadsprojekt i Kiev.

Medan undersökningen av klagomålet pågick informerade klaganden ombudsmannen om att han hade inlett ett domstolsförfarande vid EG-domstolen med anknytning till ämnet för klagomålet.

Enligt artikel 195 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen får ombudsmannen inte företa undersökningar när de påstådda uppgifterna är eller har varit föremål för domstolsförfaranden.

Vid en noggrann undersökning av rättegångshandlingarna framgick det att de påstådda uppgifterna i klagomålet till ombudsmannen nu var föremål för ett domstolsförfarande vid EG-domstolen.

I artikel 2.7 i ombudsmannens stadga föreskrivs att, när ombudsmannen måste avbryta sin undersökning av klagomålet på grund av rättsliga åtgärder, resultatet av de undersökningar som redan är gjorda skall arkiveras utan ytterligare åtgärder. Ombudsmannen avslutade därför ärendet i enlighet därmed.

Ärende 1055/99/VK

I februari 1999 ingav klaganden ett klagomål till Europeiska ombudsmannen och gjorde gällande att hans överordnade vid Europeiska investeringsbanken gjort sig skyldiga till maktmissbruk.

Av den information som ingick i undersökningen framgick det att klaganden hade ingivit tre ärenden vid förstainstansrätten. Ombudsmannen noterade att de argument

som framförts vid domstolsförhandlingarna grundade sig på samma omständigheter som klaganden hade förelagt ombudsmannen i sitt klagomål.

Enligt artikel 195 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen får Europeiska ombudsmannen inte företa undersökningar där de påstådda förhållandena är eller har varit föremål för domstolsförfaranden.

I artikel 2.7 i ombudsmannens stadga föreskrivs att, när ombudsmannen måste avbryta sin undersökning av klagomålet på grund av rättsliga åtgärder, resultatet av de undersökningar som redan är gjorda skall arkiveras utan ytterligare åtgärder. Ombudsmannen avslutade därför ärendet i enlighet därmed.

Ärende 224/99/IP

2.4 GRUND FÖR UNDER-SÖKNINGAR

Ombudsmannen får ta upp klagomål som omfattas av hans ämbetsområde och som uppfyller villkoren för tillåtlighet. Enligt artikel 195 i EG-fördraget har han rätt att "företa de undersökningar som han finner berättigade". I vissa fall kanske det inte föreligger tillräckliga skäl för ombudsmannen att inleda en undersökning, även om klagomålet är tillåtligt. Om ett klagomål redan har behandlats som en framställning av Europaparlamentets utskott för framställningar anser ombudsmannen vanligen att det inte finns något skäl för honom att inleda en undersökning, såvida inte nya fakta framkommit.

Exempel på ett ärende där det saknades grund för att genomföra en undersökning

Den 24 mars 2000 klagade en medborgare i Förenade kungariket på den åldersgräns som satts av kommissionen för sökande till det allmänna uttagningsprovet EUR/B/142/98. Klagandens ansökan hade tillbakavisats av åldersskäl.

Frågan om bruket av åldersgränser i rekryteringsförfarandena inom gemenskapens institutioner hade tidigare blivit föremål för en undersökning på eget initiativ 626/97/BB som inleddes av Europeiska ombudsmannen den 14 juli 1997. Som en följd av detta initiativ informerade kommissionen ombudsmannen om att man den 21 januari 1998 hade antagit policyn att avskaffa åldersgränser i sina meddelanden om uttagningsprov. Kommissionen ansåg att det var nödvändigt att omsätta sitt beslut i praktiken inom ramen för en gemensam överenskommelse med de övriga institutionerna och att man under tiden skulle tillämpa en generell gräns på 45 år.

Mot bakgrund av denna utveckling ansåg ombudsmannen att det saknades skäl att inleda en undersökning i frågan och avslutade ärendet.

Ärende 431/2000/IP

2.5 ANALYS AV KLAGOMÅLEN

Av de 7 002 klagomål som registrerats sedan ombudsmannens verksamhet började har 16 procent kommit från Frankrike, 14 procent från Tyskland, 14 procent från Spanien, 9 procent från Förenade kungariket och 12 procent från Italien. En fullständig förteckning över det geografiska ursprunget för klagomål som registrerades under år 2000 ges i bilaga A, Statistik.

Förfarandet med granskning av klagomålen för att fastställa om de ligger inom ämbetsområdet, uppfyller villkoren för tillåtlighet och kan berättiga genomförandet av en undersökning genomfördes under år 2000 i 95 procent av ärendena. 28 procent av de undersökta klagomålen befanns ligga inom ombudsmannens ämbetsområde. Av dessa uppfyllde 297

villkoren för tillåtlighet, men i 74 av ärendena föreföll det saknas grund för en undersökning. Undersökningar inleddes alltså i 223 ärenden.

Flertalet klagomål som ledde till en undersökning var riktade mot Europeiska kommissionen (83 procent). Eftersom kommissionen är det gemenskapsorgan som fattar de flesta beslut som direkt berör medborgarna är det helt naturligt att det är den som oftast är föremål för medborgarnas klagomål. 16 klagomål var riktade mot Europaparlamentet och 4 klagomål mot Europeiska unionens råd.

De vanligaste typerna av påstått administrativt missförhållande var brist på insyn (95 ärenden), diskriminering (27 ärenden), bristfälligt förfarande eller underlåtenhet att respektera rätten till försvar (26 ärenden), orättvisa eller maktmissbruk (39 ärenden), försening som kunnat undvikas (84 ärenden) försummelse (23 ärenden), underlåtenhet att uppfylla en skyldighet, dvs. underlåtenhet från Europeiska kommissionens sida att fullgöra sin uppgift som "övervakare av fördraget" gentemot medlemsstaterna (7 ärenden) samt felaktig rättstillämpning (20 ärenden).

2.6 RÅD OM ATT KONTAKTA ANDRA INSTAN- SER OCH ÖVER- LÄMNANDEN

Om ett klagomål inte ligger inom ämbetsområdet eller om det inte är tillåtligt försöker ombudsmannen alltid ge den klagande råd om vart denne kan vända sig för att få hjälp av en annan instans. Om möjligt överlämnar ombudsmannen själv, med den klagandes tillåtelse, ett klagomål direkt till någon annan behörig instans, under förutsättning att det förefaller finnas grund för klagomålet.

Under år 2000 gavs råd i 805 ärenden varav de flesta rörde frågor om gemenskapsrätten. I 435 ärenden råddes den klagande att inge sitt klagomål till en nationell eller regional ombudsman eller liknande organ. 72 klagande tillråddes att inge en framställning till Europaparlamentet och ytterligare 3 klagomål överlämnades med klagandenas medgivande till Europaparlamentet för behandling som framställningar, och 9 ärenden överlämnades till Europeiska kommissionen. I 155 ärenden blev rådet att ta kontakt med Europeiska kommissionen. Däribland ingår ett antal ärenden där ett klagomål mot kommissionen förklarats otillåtet på grund av att man inte först hade vänt sig till kommissionen på administrativ väg. I 143 ärenden tillråddes den klagande att ta kontakt med andra instanser.

Exempel på ärenden som överlämnats till Europeiska kommissionen

Den 1 december 1999 vände sig en läkare till Europeiska ombudsmannen med ett klagomål angående det irländska medicinska rådets vägran att utfärda ett intyg som skulle ge honom möjlighet att praktisera som specialist. Han gjorde gällande att vägran stred mot bestämmelserna i direktiv 93/16/EEG.

Eftersom det irländska medicinska rådet inte är en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan, föll klagomålet utanför Europeiska ombudsmannens ämbetsområde.

Dessutom anges det uttryckligt i irländsk lag att det medicinska rådet faller utanför den irländske ombudsmannens ämbetsområde.

Klagomålet föll inom kommissionens behörighetsområde i dess roll som övervakare av fördragen, eftersom det gällde den korrekta tolkningen och tillämpningen av ett direktiv. Klagomålet överlämnades därför med klagandens medgivande till kommissionen i januari 2000.

Ett liknande klagomål mot det irländska medicinska rådet, ingivet i januari 2000, behandlades på samma sätt.

I februari 2000 sände kommissionen en kopia av sitt svar till klagandena till ombudsmannen. Kommissionen förklarade direktivets bestämmelser och EG-domstolens

relvanta rättspraxis. Man drog slutsatsen att det irländska medicinska rådet inte kunde tvingas till att utfärda intyget i fråga.

Ärenden 1486/99/IJH och 41/2000/IJH

2.7 OMBUDSMANNENS BEFOGENHETER ATT FÖRETA UNDERSÖKNINGAR

2.7.1 Hörande av vittnen

Under år 2000 återopades ombudsmannens befogenheter att höra vittnen i ett ärende. I slutet av 2000 pågick fortfarande undersökningar av ärendet.

Artikel 3.2 i ombudsmannens stadga föreskriver att:

“Tjänstemän och andra anställda inom gemenskapens institutioner och organ skall avlägga vittnesmål på begäran av ombudsmannen; de skall uttala sig på sin administrations vägnar och enligt instruktioner från denna och skall ha fortsatt tystnadsplikt”.

Det allmänna förfarande som tillämpas vid hörande av vittnen är följande:

1 Dag, tid och plats för vittnesförhöret bestäms gemensamt av ombudsmannens sekretariat och den berörda institutionens eller det berörda organets generalsekretariat, vilket skall underrätta vittnena. Vittnesförhör äger rum i ombudsmannens lokaler, normalt i Bryssel.

2 Varje vittne skall höras separat och utan att någon annan är närvarande.

3 Språket eller språken vid förhandlingarna bestäms gemensamt av ombudsmannens sekretariat och den berörda institutionens eller det berörda organets generalsekretariat. På begäran i förväg av ett vittne hålls förhandlingarna på vittnets modersmål.

4 Frågorna och svaren tas upp på band och skrivs ut av ombudsmannens sekretariat.

5 Varje vittne får den utskrivna texten för underskrift. Vittnet kan föreslå språkliga ändringar i sitt svar. Om vittnet vill ändra eller komplettera ett svar noteras det ändrade svaret och skälen till ändringen i en separat handling som bifogas den utskrivna texten.

6 Den undertecknade utskriften och eventuellt separata handlingar skall ingå i ombudsmannens akt i ärendet.

Punkt 6 innebär också att klaganden får en kopia av den undertecknade utskriften och har möjlighet att inkomma med kommentarer.

2.7.2 Kontroll av handlingar

Under 2000 återopades ombudsmannens befogenheter att ta del av akter och handlingar i samband med en undersökning i 4 ärenden.

I artikel 3.2 i ombudsmannens stadga föreskrivs att:

“Gemenskapens institutioner och organ måste förse ombudsmannen med all information som begärs av dem och ge tillgång till relevanta dokument. De får vägra endast om det finns vederbörligen fullgoda skäl för sekretess.

De skall ge tillgång till dokument som är hemliga enligt lag eller andra författningar med ursprung i en medlemsstat endast om denna medlemsstat på förhand har givit sitt samtycke.

De skall ge tillgång till andra dokument med ursprung i en medlemsstat efter att ha informerat medlemsstaten i fråga.”

I ombudsmannens instruktioner till sin personal angående kontrollen av handlingar ingår följande punkter:

Den handläggande juristen får inte underteckna något åtagande eller bekräftande av mottagande utom en enkel förteckning över de handlingar som kontrollerats eller kopierats. Om den berörda institutionen eller organets enheter föreslår något sådant skall denne skicka en kopia av förslaget till ombudsmannen.

Om den berörda institutionen eller organets enheter försöker hindra handläggaren eller ställer upp orimliga villkor för kontrollen av handlingarna skall handläggaren informera dem om att detta betraktas som vägran.

Om han inte tillåts kontrollera en handling skall han begära att institutionens eller organets enheter uppger på vilken rättslig grund denna vägran bygger.

Den första punkten lades till efter ett ärende i vilket kommissionens enheter föreslog att ombudsmannens personal skulle underteckna ett åtagande om att hålla kommissionen skadeslös i förhållande till tredje man om den utlämnade informationen i handlingen.

2.7.3 Förtydligande av ombudsmannens befogenheter att företa undersökningar

I årsrapporten för 1998 föreslog ombudsmannen att hans befogenheter att företa undersökningar skulle förtydligas, både vad gäller kontrollen av handlingar och hörande av vittnen. Europaparlamentet antog en resolution, i vilken utskottet för institutionella frågor anmodades att i enlighet med förslaget från utskottet för framställningar överväga en ändring av artikel 3.2 i ombudsmannens stadga².

För att påskynda detta förfarande utarbetade ombudsmannen följande förslag till ändring av artikel 3.2 och överlämnade det till Europaparlamentets talman i december 1999 (föreslagna ändringar av och tillägg till den befintliga texten är kursiverade):

Gemenskapens institutioner och organ måste förse ombudsmannen med all information som begärs av dem och låta honom kontrollera och kopiera alla handlingar eller innehållet i alla datafiler.

De skall ge tillgång till dokument som är hemliga enligt lag eller andra författningar med ursprung i en medlemsstat endast om denna medlemsstat på förhand givit sitt samtycke.

De skall ge tillgång till andra dokument med ursprung i en medlemsstat efter att ha informerat medlemsstaten i fråga.

Medlemmarna av och tjänstemännen vid gemenskapens institutioner och organ skall avlägga vittnesmål på begäran av ombudsmannen. De skall lämna en fullständig och sanningsenlig information.

Ombudsmannen och hans personal får inte avslöja konfidentiell information eller innehållet i dokument som de får tillgång till vid sina undersökningar.

Förslaget ovan var delvis inspirerat av förordningen om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF), där det föreskrivs att byrån utan förhandsanmälan skall ha rätt att utan dröjsmål få tillgång till all information och rätt att kopiera alla handlingar som finns hos institutionerna och organen³.

Europaparlamentet behandlade denna fråga i slutet av 2000. Resultatet kommer att presenteras i nästa årsrapport.

² Betänkande av utskottet för framställningar om Europeiska ombudsmannens årsrapport för verksamheten 1998 (A4-0119/1999) Föredragande: Laura De Esteban Martin.

³ Se artikel 4 i förordning 1073/1999, EGT 1999 L 136, s. 1

2.8 OMBUDSMANNENS UNDERSÖKNINGAR OCH DERAS RESULTAT

När ombudsmannen beslutar sig för att inleda en undersökning av ett klagomål börjar han med att skicka klagomålet med alla eventuella bilagor för yttrande till den gemenskapsinstitution eller det gemenskapsorgan som berörs. När han fått yttrandet skickar han det till klaganden för kommentarer.

I en del ärenden vidtar institutionen eller organet själv åtgärder för att lösa problemet till den klagandes belåtenhet. Om det av yttrandet och kommentarerna framgår att så blivit fallet avslutas ärendet som "ett ärende som lösts av institutionen". I vissa andra ärenden drar klaganden tillbaka sitt klagomål och ärendet avslutas av den anledningen.

Om klagomålet varken löses av institutionen eller dras tillbaka av klaganden fortsätter ombudsmannen sina undersökningar. Om det vid undersökningarna inte påträffats något administrativt missförhållande meddelas klaganden och institutionen eller organet om detta och ärendet avslutas.

Om ombudsmannen vid sina undersökningar påträffar något administrativt missförhållande försöker han om möjligt åstadkomma en vänskaplig förlikning som avhjälper detta på ett för den klagande tillfredsställande sätt.

Om en vänskaplig förlikning inte är möjlig att åstadkomma eller om försöken att åstadkomma en sådan misslyckas, avslutas ärendet antingen med en kritisk anmärkning från ombudsmannen mot institutionen eller organet i fråga eller genom att ombudsmannen formellt fastslår det administrativa missförhållandet och utfärdar förslag till rekommendationer.

En kritisk anmärkning anses tillräcklig i sådana fall där det administrativa missförhållandet inte tycks ha några allmänna återverkningar och där inga fortsatta åtgärder från ombudsmannens sida förefaller nödvändiga.

I sådana ärenden där det förefaller nödvändigt att ombudsmannen vidtar fortsatta åtgärder (dvs. vid allvarigare administrativa missförhållanden eller i fall med allmänna återverkningar), fattar ombudsmannen ett beslut med förslag till rekommendationer till institutionen eller organet i fråga. I enlighet med artikel 3.6 i ombudsmannens stadga skall då institutionen eller organet inom tre månader sända ett detaljerat yttrande till ombudsmannen. Det detaljerade yttrandet kan bestå i att man godtar ombudsmannens beslut och redogör för vilka åtgärder man vidtagit för att följa rekommendationerna.

Om en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan underlåter att på ett tillfredsställande sätt besvara ett förslag till rekommendation ger artikel 3.7 ombudsmannen möjlighet att sända en rapport till Europaparlamentet och till institutionen eller organet i fråga. Rapporten får innehålla rekommendationer.

Under år 2000 inledde ombudsmannen 224 undersökningar varav 223 i anslutning till klagomål och en på eget initiativ. (För närmare uppgifter, se bilaga A, Statistik)

76 ärenden löstes av institutionerna eller organen själva. Av dessa var 46 ärenden där ombudsmannens ingripande ledde till att man fick ett svar på obesvarad korrespondens (se årsrapporten för 1998, avdelning 2.9, för närmare uppgifter om vilket förfarande som tillämpas i sådana fall). I sex fall drog klagandena tillbaka sina klagomål. I 112 av ärendena fann ombudsmannen vid sin undersökning att det inte förelåg något administrativt missförhållande.

En kritisk anmärkning riktades till institutionen eller organet i fråga i 31 ärenden. I ett ärende åstadkoms en vänskaplig förlikning. 13 förslag till rekommendationer lämnades till de berörda institutionerna och organen 2000. 12 förslag till rekommendationer antogs av institutionerna 2000, varav 6 var ett förslag till rekommendation från 1999 (ärendena 398/97/GG, 489/98/OV, 507/98/OV, 515/98/OV, 576/98/OV och 818/98/OV). När det

gäller två andra förslag till rekommendationer som lämnats under 2000, gick tidsfristen för den berörda institutionens detaljerade yttrande inte ut före årets slut.

I två ärenden följdes förslaget till rekommendation av en särskild rapport till Europaparlamentet. Ett ärende gällde undersökningen på eget initiativ om förekomsten av och allmänhetens tillgång till en kodex för god förvaltningssed inom gemenskapens olika institutioner och organ (OI/1/98/OV) (se avdelningarna 2.2.2 och 3.8). Det andra rörde klagomål 713/98/IJH (se avdelning 3.8).

Hela texten i de särskilda rapporterna finns publicerade på ombudsmannens webbplats på alla officiella språk.

3 BESLUT EFTER EN UNDERSÖK- NING

3.1 ÄRENDEN DÄR INGA ADMINI- STRATIVA MISSFÖRHÅL- LANDEN FÖRE- LEGAT

3.1.1 Europeiska unionens råd

VÄGRAN ATT BEFORDRA TILL EN TJÄNST I LÖNE- GRAD A2

*Beslut i klagomål
1280/98/(PD)GG (kon-
fidentiellt) mot rådet*

KLAGOMÅLET

Klaganden arbetade som tjänsteman vid Europeiska unionens råd i lönegrad A3. I september 1997 utlyste rådet en ledig tjänst i lönegrad A2 vid det direktorat inom generalsekretariatet som handhar budget- och tjänsteföreskriftsfrågor vilken skulle tillsättas genom omplacering eller befordran. I enlighet med meddelandet krävdes att den person som valdes till tjänsten bland annat hade lämpliga kunskaper om de allmänna principer och förfaranden som tillämpas i budget- och tjänsteföreskriftsfrågor. Klaganden och tre andra personer sökte tjänsten. Rådets generalsekreterare utsåg en rådgivande uttagningskommitté som intervjuade de sökande. I ett brev av den 5 november 1997 meddelade rådets generalsekreterare klaganden att hans ansökan avslagits och en annan sökande tillsatts. Den framgångsrika sökanden, H, var också tjänsteman i lönegrad A3.

I februari 1998 gav klaganden in ett klagomål i enlighet med artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna. I klagomålet begärde han att beslutet av den 5 november 1997 om att avslå hans ansökan skulle upphävas. Han begärde också skadestånd från rådet för den materiella och immateriella skada han lidit på grund av beslutet. Den 4 juni 1998 avvisade rådet klagomålet.

I december 1998 vände sig klaganden till ombudsmannen. Som bilaga till klagomålet fanns ett brev i vilket klaganden beskrev bakgrunden till sitt klagomål. Klaganden påstod 1) att rådet hade brutit mot artikel 45.1 i tjänsteföreskrifterna och att förfarandet hade varit oegentligt, 2) att rådet hade brutit mot artikel 5.3 i tjänsteföreskrifterna och 3) att maktmissbruk hade förekommit. I samband med det sista påståendet hävdade klaganden att rådet i ett mål som avgjorts av förstainstansrätten år 1992 hade utformat och använt en handling (ett brev skrivet av rådets generalsekreterare den 23 maj 1990) som innehöll osanna påståenden. Klaganden föreslog därför ombudsmannen att denne skulle underrätta de behöriga nationella myndigheterna om detta.

UNDERSÖKNINGEN

Rådets yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till rådet för yttrande. I sitt yttrande angav rådet följande vad gällde klagomålet:

Principen i artikel 5.3 i tjänsteföreskrifterna i vilken det slås fast att tjänstemän i samma kategori måste behandlas lika förpliktar tillsättningsmyndigheten att inte behandla jämförbara situationer på olika sätt om det inte är objektivt motiverat. Denna regel hade inte överträtts i det aktuella fallet.

I enlighet med artikel 45.1 i tjänsteföreskrifterna fattas beslut om befordran av tillsättningsmyndigheten endast genom urval bland de tjänstemän som fullgjort en minimiperiod i sin lönegrad och efter utvärdering av de till befordran berättigade tjänstemännens relativa meriter och rapporterna om dem. De fyra ansökningarna hade behandlats på exakt samma sätt. Rådets generalsekreterare, som var tillsättningsmyndighet, hade utsett en rådgivande uttagningskommitté som skulle hjälpa honom med ärendet. Kommittén hade noggrant granskat ansökningarna och intervjuat var och en av de sökande. På grundval av kommitténs rapport hade generalsekreteraren sedan undersökt de sökandes relativa meriter, inklusive klagandens. På grundval av resultaten från denna undersökning hade generalsekreteraren intervjuat de två sökande som föreföll mest lämpliga innan han valde ut en av dem. Detta förfarande uppfyllde kraven i artikel 45.1 i tjänsteföreskrifterna.

I fråga om det påstådda maktmissbruket hade något sådant endast kunnat hävdas om klaganden hade företett objektiva, relevanta och konsekventa belegg för påståendet. Det förfarande som emellertid hade följts i det aktuella fallet bekräftade att tillsättningsmyndigheten hade bemödat sig om att tillgodose institutionens intressen.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll klaganden sina påståenden. Han betonade särskilt att rådet när det gäller frågan om maktmissbruk hade underlåtit att bemöta hans påstående om att falska handlingar hade utformats och använts av rådet i ett mål i förstainstansrätten där en före detta kollega till honom, Schloh, var sökande⁴.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

I september 1999 skrev ombudsmannen till rådet och bad om ytterligare information i samband med klagandens ärende. Ombudsmannen bad rådet att specificera varför tillsättningsmyndigheten i det aktuella fallet hade beslutat att intervjua endast två sökande medan alla sökande föreföll ha intervjuats i andra fall. Rådet ombads också kommentera klagandens påståenden i fråga om generalsekreterarens brev av den 23 maj 1990 och dess innehåll.

Rådets svar

I sitt svar av oktober 1999 angav rådet följande:

I enlighet med rättspraxis vid gemenskapernas domstolar har tillsättningsmyndigheten rätt att välja det förfarande som den anser vara mest lämpligt för att utvärdera ansökningar till en given tjänst. Den hade därför rätt att använda en rådgivande uttagningskommitté för det förberedande arbetet. I det aktuella fallet hade uttagningskommittén letts av generaldirektören för det generaldirektorat inom vilket tjänsten skulle tillsättas. De andra medlemmarna hade varit en direktör från rättstjänsten och den direktör som ansvarade för personal och administration. Denna kommitté intervjuade samtliga fyra sökande och utformade en rapport. På grundval av denna rapport, samtliga sökandes ansökningar och alla andra relevanta faktorer hade tillsättningsmyndigheten beslutat att intervjua de två sökande som den ansåg vara mest lämpliga för den berörda tjänsten. Tillsättningsmyndigheten hade inte behövt intervjua klaganden och den återstående sökanden eftersom den hade tillräcklig information för att fatta ett kvalificerat beslut. Klaganden hade redan före det aktuella fallet ansökt 19 gånger om en tjänst i lönegrad A2. Det var riktigt att tillsättningsmyndigheten i ett tidigare fall hade intervjuat alla åtta sökande till en tjänst. Generalsekreterarens arbetsbörda hade emellertid ökat sedan dess.

När det gäller meddelandet av den 23 maj 1990 som utformats av rådets dåvarande generalsekreterare kände rådet inte till något som skulle antyda att dess innehåll inte var korrekt. Brevet hade lämnats till förstainstansrätten i samband med mål T-11/91, och inom ramen för detta hade det inte fastställts att brevets innehåll inte motsvarade verkligheten. Det var förvånande att klaganden hade väntat i sex år med att hävda att det berörda brevet innehöll felaktiga påståenden. Dessutom hade klaganden inte företett belägg för sitt påstående.

Klagandens ytterligare kommentarer

I sina kommentarer till detta brev vidhöll klaganden att tillsättningsmyndigheten borde ha intervjuat honom personligen. Det faktum att han redan tidigare hade ansökt om tjänster i lönegrad A2 var irrelevant, särskilt mot bakgrund av att han aldrig blivit intervjuad av den dåvarande generalsekreteraren som ansvarade för den omstridda tillsättningen. När det gäller brevet av den 23 maj 1990 hävdade klaganden att det var rådets skyldighet att bevisa att innehållet var riktigt.

⁴

Mål T-11/91 REG 1992 s. II-203.

*BESLUTET***1 Påstådd överträdelse av artikel 45.1 i tjänsteföreskrifterna och förfarandemässiga oegentligheter**

1.1 Klaganden, en tjänsteman i lönegrad A3 vid Europeiska unionens råd, hade ansökt om en tjänst i lönegrad A2 vid rådet. Rådet avslog hans ansökan och utnämnde H i stället. Klaganden påstod att rådet i och med detta hade brutit mot artikel 45.1 i tjänsteföreskrifterna. Han påstod också att uttagningsförfarandet inte genomförts korrekt eftersom rådet hade underlåtit att intervjua honom.

1.2 Rådet hävdade att alla ansökningar hade granskats noggrant av en rådgivande uttagningskommitté utsedd av tillsättningsmyndigheten (rådets generalsekreterare) som hade intervjuat alla sökande och att generalsekreteraren sedan personligen hade intervjuat då två lämpligaste sökandena innan han valde ut en av dem till den berörda tjänsten. Enligt rådet var det inte nödvändigt för tillsättningsmyndigheten att intervjua samtliga sökande.

1.3 I enlighet med artikel 45.1 i tjänsteföreskrifterna fattas beslut om befordran av tillsättningsmyndigheten endast genom urval bland de tjänstemän som fullgjort en minimiperiod i sin lönegrad och efter utvärdering av de till befordran berättigade tjänstemännens relativa meriter och rapporterna om dem.

1.4 När det gäller det viktigaste sakförhållandet i detta klagomål föreföll klaganden påstå att tillsättningsmyndighetens val inte hade grundats på sökandenas respektive meriter. I samband med detta hävdade klaganden att H, när det gäller villkoren i meddelandet om den utlysta tjänsten, inte hade sådana erfarenheter eller yrkesmässiga kunskaper som var jämförbara med hans. Klaganden hävdade emellertid inte att H inte hade uppfyllt villkoren i meddelandet om den utlysta tjänsten. Klaganden medgav tvärtom uttryckligen att H hade de allmänna yrkesmässiga kvalifikationer som krävdes. På grundval av den information som klaganden lämnat och med tanke på att tillsättningsmyndigheten har stora skönsmässiga befogenheter kunde det inte fastställas att tillsättningsmyndigheten nödvändigtvis måste välja klaganden framför H. Rådet påpekade att tjänsteföreskrifterna inte automatiskt ger rätt till befordran, inte ens när det gäller tjänstemän som uppfyller alla villkor för befordran⁵ och att ålder och tjänstetid endast kan tas hänsyn till i andra hand⁶. Dessa argument föreföll rimliga.

1.5 När det gäller den förfarandemässiga fråga som klaganden väckt ansåg ombudsmannen att rättspraxis vid gemenskapernas domstolar fastställt att tillsättningsmyndigheten har rätt att använda en rådgivande uttagningskommitté för att förbereda den jämförande granskning av ansökningarna som den skall utföra⁷. Det var på grundval av en rapport utformad av en dylik kommitté som generalsekreteraren bedömde sökandenas relativa meriter och intervjuade två av dem. Det är riktigt att det inte fanns något som hindrade generalsekreteraren från att själv intervjua alla fyra sökande. Ombudsmannen ansåg dock att generalsekreterarens beslut att endast intervjua de två sökande som på grundval av ansökningarna, kommitténs rapport och annan relevant information hade förefallit vara de mest lämpade för tjänsten föreföll rimligt och i enlighet med artikel 45.1 i tjänsteföreskrifterna, som dessa tolkats av gemenskapernas domstolar. I motsats till vad klaganden hävdade föreföll det i denna bestämmelse inte krävas att tillsättningsmyndigheten intervjuade alla sökande personligen. Det faktum att rådet i ett tidigare ärende hade gjort det kan inte anses relevant om det inte kan fastställas att rådets tillsättningsmyndighet normalt intervjuar alla sökande i sådana ärenden och att den hade frångått denna praxis i det aktuella fallet utan välgrundad anledning. Klaganden hade inte visat att det fanns en sådan praxis.

⁵ Jfr mål T-3/92, Latham mot kommissionen, REG-P 1994, s. II-83 punkt 50.

⁶ Mål 293/87, Vainker mot parlamentet, REG 1989, s. 23 punkt 17.

⁷ Se mål T-11/91, Schloh mot rådet, REG 1992, s. II-203 punkt 47.

1.6 Ombudsmannen drog slutsatsen att det inte på grundval av detta föreföll föreligga några administrativa missförhållanden vid rådet när det gäller klagandens första yrkande.

2 Påstådd överträdelse av artikel 5.3 i tjänsteföreskrifterna

2.1 Klaganden påstod att rådet hade brutit mot artikel 5.3 i tjänsteföreskrifterna när det tillsatte H på tjänsten.

2.2 Europeiska unionens råd hävdade att principen om likabehandling inte hade överträtts.

2.3 I artikel 5.3 i tjänsteföreskrifterna föreskrivs att tjänstemän som tillhör samma kategori måste behandlas på samma sätt. I avsaknad av ytterligare klargöranden i klagomålet och ytterligare kommentarer från klaganden förmodade Europeiska ombudsmannen att påståendet om likabehandling grundades på att det var H och inte klaganden som valts ut till den berörda tjänsten och det faktum att endast två av fyra sökanden hade intervjuats av rådets generalsekreterare. Klaganden hänvisade också till dessa båda omständigheter som stöd för sitt påstående att rådet hade brutit mot artikel 45.1 i tjänsteföreskrifterna och tillämpat ett inkorrekt förfarande. Mot bakgrund av de överväganden som emellertid framförts ovan (se 1) drog ombudsmannen slutsatsen, på grundval av det bevismaterial han hade till sitt förfogande, att klaganden inte hade visat att han varit föremål för diskriminering när det gäller detta.

2.4 Ombudsmannen drog slutsatsen att det inte på grundval av detta föreföll föreligga några administrativa missförhållanden vid rådet när det gäller klagandens andra yrkande.

3 Påstått maktmissbruk

3.1 Klaganden påstod att tillsättningen av H på den berörda tjänsten utgjorde maktmissbruk från Europeiska unionens råds sida.

3.2 Rådet svarade att klaganden inte hade lämnat objektiva, relevanta och konsekventa belägg för sitt påstående.

3.3 Klaganden hade skrivit ett brev till ombudsmannen i vilket han beskrev bakgrunden till sitt klagomål. Påståendena i brevet när det gäller skälen till tillsättningen av H och flera andra tillsättningar av tjänster i lönegrad A2 hade inte bekräftats av rådet. Klaganden hade inte lämnat ytterligare belägg för de påståenden han angav i brevet. Ombudsmannen ansåg därför att dessa påståenden inte kunde betraktas som fastställda. Förutom dessa påståenden hänvisade klaganden till två konkreta omständigheter som stöd för sitt påstående. Det första var att klaganden hade underrättats att hans ansökan avslagits i ett brev med ett innehåll som enligt klaganden bestod av en standardformulering. I motsats till vad klaganden emellertid hävdade var detta inte oförenligt med meddelandet om den utlysta tjänsten enligt vilket sökande skulle informeras "individuellt". Den andra omständigheten rörde ett brev från rådets generalsekreterare av den 23 maj 1990 som lämnats till förstainstansrätten i mål T-11/91. Klaganden påstod att denna handling innehöll falska påståenden eftersom det inkluderade en rapport om ett samtal som generalsekreteraren påstod att han haft med klaganden vid den tidpunkten, men som i själva verket aldrig hade ägt rum. Ombudsmannen ansåg att klaganden inte hade försett honom med tillräckliga belägg när det gäller detta påstående. I avsaknad av stödande belägg ansåg ombudsmannen att det inte var nödvändigt att begära in den omtvistade handlingen från rådet för granskning av ombudsmannen. Av samma anledning ansåg ombudsmannen att de villkor i artikel 4.2 i ombudsmannens stadga⁸ enligt vilka ombudsmannen genast måste underrätta de behöriga nationella myndigheterna om han upptäcker förhållanden som han tror kan omfattas av straffrättslig lagstiftning inte hade uppfyllts.

⁸ 94/262/EKSG, EG, Euratom: Europaparlamentets beslut av den 9 mars 1994 om föreskrifter och allmänna villkor för ombudsmannens ämbetsutövning.

3.4 Ombudsmannen drog slutsatsen att det inte på grundval av detta föreföll föreligga några administrativa missförhållanden vid rådet när det gäller klagandens tredje yrkande.

4 Skadeståndsanspråk

4.1 I sitt klagomål påpekade klaganden att han också motsatte sig avslaget på hans skadeståndsanspråk för den materiella och immateriella skada som han lidit till följd av avslaget på hans ansökan till den berörda tjänsten.

4.2 Klaganden hade inte lagt fram specifika argument i samband med sitt anspråk. Rådet hade inte kommenterat detta anspråk.

4.3 Klagandens skadeståndsanspråk grundades på antagandet att rådet hade begått ett fel när det avlog hans ansökan om den berörda tjänsten. Som dock förklarats ovan hade ombudsmannen dragit slutsatsen att det inte förelåg tillräckliga belägg för klagandens påståenden om att avslaget på hans ansökan utgjorde några administrativa missförhållanden. Mot bakgrund av denna slutsats och det faktum att klaganden inte hade lagt fram specifika argument i samband med avslaget på hans skadeståndsanspråk ansåg ombudsmannen att han inte behövde undersöka klagandens påstående ytterligare.

5 Slutsats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid Europeiska unionens råd.

3.1.2 Europeiska kommissionen

PÅSTÅDD UNDERLÅTENHET ATT SVARA PÅ OCH FATTA BESLUT I ETT KLAGOMÅL OM ÖVERTRÄDELSE AV BESTÄMMELSERNA OM STATLIGT STÖD

Beslut i klagomål 533/98/OV (konfidentiellt) mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I maj 1998 ingav X (nedan kallad "klaganden") ett klagomål till Europeiska ombudsmannen på en kommunstyrelses vägnar. Den 11 juni 1997 hade klaganden ingett ett klagomål till Europeiska kommissionen om överträdelse av bestämmelserna om statligt stöd med anledning av att de brittiska myndigheterna betalat ut statligt stöd till Manchester Airport Plc och/eller British Airways Plc, Continental Airlines och American Airlines. Klaganden krävde att kommissionen skulle inleda en granskning i enlighet med artikel 93.2 (nu artikel 88) i EG-fördraget och förklara att det stöd som Manchesters stadsfullmäktige betalat ut till Manchester Airport Plc var oförenligt med fördraget, med verkan att det genast skulle upphöra. Kommissionen uppmanades att agera utan dröjsmål, eftersom ärendet brådskade på grund av tidpunkten för det föreslagna byggandet av en andra landningsbana. Klagomålet ingavs personligen av företrädarna för klaganden vid ett möte med GD VII (transport) den 11 juni 1997.

Den 6 november 1997 sände klaganden ytterligare information till kommissionen om den rapport från den brittiska luftfartsmyndigheten som följde på en rapport som förelagts denna av UK Monopolies & Mergers Commission i augusti 1997. I denna rapport uttrycktes allvarlig oro över Manchester Airport Plc:s brist på öppenhet i finansiella frågor. I båda rapporterna stärktes vissa aspekter av sakinnehållet i klagomålet.

Trots att GD VII i december 1997 uppgav att kommissionen skulle avgöra klagomålet i mitten av januari 1998 hade kommissionen 11 månader efter det att klagomålet ingetts fortfarande inte gjort detta, trots upprepade krav på information, telefonsamtal och e-postmeddelanden från klaganden. Klaganden bifogade i klagomålet kopior av alla brev som sänts till kommissionen.

Klaganden konstaterade vidare att de brittiska myndigheterna inte hade genomfört direktiv 80/723, ändrat genom direktiv 85/413 om insyn i de finansiella förbindelserna mellan medlemsstater och offentliga företag, som särskilt gäller för transportsektorn. Sista dagen för genomförandet var den 1 januari 1986 (artikel 2 i direktiv 85/413). Klaganden uppgav

att Förenade kungarikets underlåtenhet att genomföra direktivet stred mot gemenskapsrätten och att ett överträdelseförfarande borde ha inletts mot de brittiska myndigheterna så snart kommissionen fått kännedom om saken. Kommissionen underlät att behandla punkt 7 i klagomålet om tolkningen av dessa direktiv.

Den 21 juli 1998 sände klaganden en kopia till ombudsmannen av ett nytt brev till kommissionen, daterat den 2 juli 1998, i vilken han frågade när kommissionen skulle fatta beslut i klagomålet. Klaganden fick inget svar på det brevet.

Klaganden klagade därför hos ombudsmannen och påstod att kommissionen

- 1) hade underlåtit att svara på klagandens brev,
- 2) efter mer än ett år inte hade fattat beslut i klagomålet, och
- 3) hade underlåtit att omedelbart vidta åtgärder gällande de brittiska myndigheternas skyldighet att senast vid ingången av 1986 genomföra direktiv 80/723 och 85/413 och att behandla de punkter som rörde tolkningen av dessa direktiv (punkt 7 i klagomålet).

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande erinrade kommissionen först om att klaganden den 11 juni 1997 hade ingett ett klagomål till kommissionen och påstått att finansieringen av Manchester Airport (MA PLC) genom ett antal lokala myndigheter inom Manchesterområdet utgjorde ett olagligt statligt stöd som gynnade flygplatsen och ett antal flygbolag. Klaganden bad därför kommissionen att inleda ett förfarande i enlighet med artikel 93.2 i EG-fördraget för att fastställa om det förelåg en överträdelse i enlighet med artikel 92.1 i EG-fördraget.

Klagomålet avsåg särskilt två olika slag av finansiella transaktioner, nämligen de som ägt rum mellan flygplatsens ägare och flygplatsen och de som ägt rum mellan flygplatsen och några flygbolag. Klaganden påstod vidare att Förenade kungariket hade underlåtit att genomföra direktiven 80/723 och 85/413 om insyn i de finansiella förbindelserna mellan medlemsstater och offentliga företag. I klagomålet anmodades kommissionen emellertid formellt endast att inleda ett förfarande i enlighet med artikel 93 och endast med avseende på det påstådda stöd som utbetalats av de lokala myndigheterna i Manchester till MA PLC.

Kommissionen svarade att den undersökt klagomålet mycket noga, vilket framgår av följande:

- Kontakter hade upprättats innan klagomålet formellt hade inletts. I ett brev av den 7 april 1997 informerade kommissionen klaganden om sin allmänna ståndpunkt när det gällde offentlig finansiering av infrastrukturprojekt.
- Klaganden inbjöds till ett möte den 11 juni i GD VII:s lokaler i Bryssel för att presentera klagomålet. Klaganden informerades på nytt om att kommissionen inte ansåg att offentlig finansiering av infrastrukturprojekt omfattades av bestämmelserna om statligt stöd.
- Klagandens brev av den 30 juni 1997 till GD VII besvarades i ett brev av den 16 juli 1997.
- Klagandens brev av den 1 juli 1997 till GD VII tycktes inte ha nått kommissionen. Kommissionen kunde inte spåra det i sina arkiv och register över inkommen post.
- I ett brev av den 20 juni 1997 till Förenade kungarikets ständiga representant bad kommissionen de brittiska myndigheterna om deras kommentarer till klagomålet. I ett brev av den 18 juli 1997 lämnade MA PLC och Manchesters stadsfullmäktige sitt svar, i

vilket de nekade till påståendena och anmodade kommissionen att avvisa klagomålet som ogrundat.

Vidare gav kommissionen klaganden möjlighet att kommentera MA PLC:s och staden Manchesters uttalande. I ett brev av den 1 augusti 1997 sände kommissionen klaganden en kopia av de brittiska myndigheternas svar. Den 9 oktober 1997 inkom klaganden med ytterligare kommentarer, vilket bekräftades av kommissionen i skrivelse av den 8 december 1997.

- Beträffande de fyra breven av den 15 och 18 december 1997 samt den 16 februari och 7 april 1998, tillförde dessa ingenting nytt utan kommissionen anmodades bara att fatta ett beslut inom kort. Efter det första av dessa brev förklarade kommissionen per telefon på nytt sin ståndpunkt för klaganden.

Kommissionen undersökte därför noggrant de faktiska och rättsliga omständigheter som klaganden uppmärksammat den på och kom fram till att de omständigheter som beskrevs i klagomålet inte gav anledning till några farhågor för en eventuell snedvridning av konkurrensen mellan medlemsstaterna. Kommissionen har konsekvent intagit ståndpunkten när det gäller finansiering av infrastruktur⁹ inom flygsektorn att projekt för byggande eller utvidgning av infrastruktur för flyget som finansieras av den offentliga sektorn i princip är en allmän åtgärd inom den ekonomiska politiken som inte faller under fördragets bestämmelser om statligt stöd, i den mån den är avsedd att tillgodose planeringsbehov eller att genomföra den inhemska transportpolitiken. Men eftersom en förmånsbehandling av vissa bolag kan leda till uppkomsten av vissa inslag av stöd när bolagen utnyttjar infrastrukturen, gäller denna allmänna princip under förutsättning att ifrågavarande infrastruktur är tillgänglig för alla användare på grundval av objektiva och icke-diskriminerande kriterier. I det aktuella fallet förelåg det inga bevis för att någon diskriminering hade skett. Därav kunde man sluta sig till att den offentliga investeringen i MA PLC i princip inte omfattades av gemenskapsbestämmelserna om statligt stöd. Kommissionen delgav klaganden denna uppfattning alltifrån första början, särskilt i brevet av den 7 april 1997, vid mötet den 11 juni 1997 och vid telefonsamtalet den 18 december 1997.

Beträffande det andra påståendet att kommissionen efter mer än ett år hade underlåtit att fatta beslut i klagomålet erinrade kommissionen om några aspekter av förfarandereglerna i mål om statligt stöd¹⁰. En tredje part som skriver till kommissionen kan vara en viktig källa till information om statligt stöd men är inte intervenient i förfarandet, eftersom kommissionen och medlemsstaterna är de enda parterna i mål om statligt stöd. Kommissionen undersöker och svarar på alla klagomål, vilket den definitivt gjorde i det aktuella fallet, men den har ingen skyldighet att fatta beslut om det stöd som man klagat på. I mål C-367/95 P (Sytraval) konstaterade dessutom EG-domstolen att

– det varken i fördraget eller i gemenskapslagstiftningen i övrigt uppställs några regler för förfarandet vid klagomål om förekomsten av statligt stöd. Särskilt i ett fall av påstått statligt stöd finns det ingen grund för att kommissionen är skyldig att utbyta synpunkter och argument med klaganden. I föreliggande fall gick kommissionen därför utöver sina skyldigheter gentemot klaganden,

– de beslut som kommissionen fattar inom området för statligt stöd måste riktas till de berörda medlemsstaterna. Om kommissionen fattar ett sådant beslut skall den informera klagandena om sitt beslut,

⁹ Se kommissionens riktlinjer för tillämpning av artiklarna 92 och 93 i EG-fördraget och 61 i EES-avtalet på statligt stöd inom flygsektorn, EGT C 350, 10.12.1994.

¹⁰ Konkurrenslagstiftning inom Europeiska gemenskaperna, Volym II A, regler tillämpliga på statligt stöd – EUR-OP, s. 45.

– om kommissionen fastslår att en åtgärd som är föremål för ett klagomål inte är ett statligt stöd är kommissionen skyldig att upplysa klaganden om skälen till detta. Kommissionen är emellertid inte skyldig att ta ställning till omständigheter som uppenbarligen är irrelevanta, som saknar betydelse eller som uppenbart saknar direkt samband med saken.

När kommissionen utövar sin övervaknings- och regleringsfunktion på konkurrensområdet har den rätt att hänvisa till gemenskapsintresset då den avgör vilken prioritering som skall ges ett ärende som förelagts den. Kommissionen ställs inför ett antal fall som tar upp problem som är av betydelse för att den inre marknaden för flyget skall fungera korrekt. Handläggningen av sådana ärenden är en klart prioriterad angelägenhet för kommissionen jämfört med vid första påseendet grundlösa klagomål, och därför ägnas tid och resurser åt varje enskilt ärende i enlighet därmed.

Beträffande den påstådda underlåtenheten att behandla punkt 7 i klagomålet om insyn och den påstådda underlåtenheten av de brittiska myndigheterna att genomföra direktiv 80/723 och 85/413 framhöll kommissionen att klaganden bara hade ansökt om att kommissionen skulle ge ett förtydligande till tolkningen av de båda direktiven och inte inleda ett överträdelseförfarande. Uppenbarligen hade klaganden formellt anmodat kommissionen att göra detta i sitt brev av den 1 juli 1997 som inte nådde kommissionen.

I sitt svar av den 18 juli 1997 på kommissionens skrivelse av den 20 juni 1997 hävdade de brittiska myndigheterna att enligt brittisk lag har ingen enskild person rätt att få tillgång till all dokumentation som innehas av en lokal myndighet om det inte finns särskilda rättigheter till följd av någon lagbestämmelse. Klaganden fick information i enlighet med en sådan bestämmelse. De två direktiv det gäller ålägger medlemsstaterna skyldigheten att hålla informationen tillgänglig för kommissionen under 5 år och att överlämna den till kommissionen om den begär det. Genom skrivelse av den 1 augusti 1997 överlämnade kommissionen svaret från de brittiska myndigheterna till klaganden och bad om kommentarer. I brev av den 9 oktober 1997 inkom klaganden med ytterligare kommentarer men ifrågasatte inte de rättsliga argument som Förenade kungariket lagt fram. Därför drog kommissionen slutsatsen att det inte längre var nödvändigt att återgå till denna fråga.

Klagandens kommentarer

Klaganden lämnade inga kommentarer till kommissionens yttrande. Klaganden skrev dock till ombudsmannen den 17 november 1998 och uppgav att han inte hade fått några fler skrivelser från kommissionen. Klaganden uttryckte sin oro för dröjsmålet med beslutet i klagomålet, särskilt som byggnadsarbetena hade kommit igång.

Ytterligare information från kommissionen

Den 26 juli 1999 mottog ombudsmannen en kopia av ett brev som GD VII sänt till klaganden den 16 juli 1999, i vilken enhetschefen informerade klaganden om att kommissionen kommit fram till att finansieringen av utbyggnaden av Manchester Airport, liksom finansierings- och driftsarrangemangen mellan Manchester Airport å ena sidan och British Airways och Continental Airlines å den andra, inte utgjorde stöd. Kommissionen bifogade till sin skrivelse en kopia av den fem sidor långa skrivelse som kommissionen hade sänt till de brittiska myndigheterna. Brevet skulle också göras allmänt tillgängligt på Internet.

BESLUTET

1 Kommissionens påstådda underlåtenhet att svara på klagandens brev

1.1 Klaganden påstod att kommissionen hade underlåtit att svara på de brev som sänts till GD VII efter att klagomålet ingetts. Kommissionen påpekade att den den 16 juli 1997 besvarade klagandens brev av den 30 juni 1997 och att klagandens brev av den 1 juli 1997

inte hade nått kommissionen. Vad gäller de fyra breven av den 15 och 18 december 1997 och 16 februari och 7 april 1998 påpekade den att dessa inte tillförde någon ny information utan endast innehöll ett yrkande om att kommissionen snarast skulle fatta ett beslut. Efter det första av dessa brev förklarade kommissionen återigen sin ståndpunkt för klaganden per telefon.

Ombudsmannen noterade att det av de bilagor till klagomålet som sänts till honom framgick att klaganden mellan den 30 juni 1997 och den 7 april 1998 hade sänt 18 brev till kommissionen, nämligen 13 till GD VII och fem till GD XV. Detta är ett genomsnitt på ca ett brev varannan vecka. Ombudsmannen tillstod att kommissionen inte hade besvarat vart och ett av dessa 18 brev. Av bilagorna till klagomålet framgick det dock att kommissionen vid flera tillfällen under behandlingen av klagomålet hade besvarat klagandens brev.

1.3 Den 16 juli 1997 besvarade GD VII klagandens brev av den 30 juni 1997 och svarade på fyra yrkanden från klaganden. I denna skrivelse informerade GD VII klaganden om att en kopia av de aktuella delarna av klagomålet hade överlämnats till GD IV och att GD XVI var det mest tänkbara generaldirektoratet för att finansiera sådana infrastrukturprojekt som Manchester Airport. GD VII informerade också klaganden om att man väntade på kommentarer från de brittiska myndigheterna. Den 1 augusti 1997 sände GD VII klaganden en kopia av svaret från de brittiska myndigheterna. Den 26 augusti 1997 sände GD VII ett fax till klaganden för att förlänga dennes tidsfrist för inlämning av kommentarer till den 1 oktober 1997. Den 8 december 1997 besvarade GD VII klagandens brev av den 9 och den 28 oktober samt den 6 november 1997 och informerade klaganden om att man tillsammans med andra avdelningar inom kommissionen höll på att noggrant studera klagomålet. Den 5 juni 1998 skrev GD VII återigen till klaganden. Den 3 december 1998 besvarade GD VII klagandens brev av den 17 november 1998 och informerade klaganden om att undersökningen ännu inte var klar och att man inte kunde utlova någon tidsgräns.

1.4 Av ovanstående framgick att kommissionen även om den inte hade svarat på varje enskilt brev från klaganden ändå hade sänt sex skrivelser till klaganden under tiden juli 1997 - december 1998. Ombudsmannen ansåg därför att kommissionen hade reagerat tillräckligt på klagandens brev. Några administrativa missförhållanden kunde således inte konstateras i denna del av ärendet.

2 Kommissionens påstådda underlåtenhet att fatta beslut i klagomålet efter mer än ett år

2.1 Klaganden påstod att mer än ett år efter att klagomålet ingetts den 11 juni 1997 hade kommissionen fortfarande inte fattat något beslut i detta. Med hänvisning till domstolens rättspraxis uppgav kommissionen att det varken i fördraget eller i gemenskapslagstiftningen uppställs några regler för förfarandet vid klagomål om beviljande av statligt stöd. Kommissionen förklarade vidare att den när den utövar sin övervaknings- och regleringsfunktion på konkurrensområdet har rätt att hänvisa till gemenskapsintresset då den avgör vilken prioritering som skall ges ett ärende som förelagts den.

2.2 Ombudsmannen konstaterade att i enlighet med EG-domstolens dom av den 2 april 1998¹¹ uppställs det varken i fördraget eller gemenskapslagstiftningen i övrigt några regler för förfarandet vid klagomål om statligt stöd. Av denna dom framgår emellertid att kommissionen måste respektera några grundläggande processuella garantier gentemot klagandena. Närmare bestämt begärs det av kommissionen att den 1) meddelar berörda parter att de skall inkomma med kommentarer i enlighet med artikel 88.2 i EG-fördraget, 2) i enlighet med sin skyldighet att iaktta god förvaltningssed informerar klagandena om sitt beslut att de påtalade åtgärderna inte utgör statligt stöd och 3) upplyser

¹¹ Mål C-367/95 P, *Kommissionen mot Sytraval*, REG 1998, s. I-1719.

klaganden om skälen till varför de omständigheter som lagts fram i klagomålet inte utgör bevis på förekomsten av statligt stöd¹².

2.3 I det aktuella fallet visade det sig att de nämnda processuella garantierna hade respekterats av kommissionen eftersom 1) kommissionen den 1 augusti 1997 tillställde klaganden en kopia av svaret från de brittiska myndigheterna för kommentarer, 2) kommissionen den 16 juli 1999 informerade klaganden om sitt beslut att finansieringen av MA PLC inte utgjorde något stöd och 3) kommissionen sände klaganden en kopia av sitt brev till de brittiska myndigheterna av den 14 juni 1999, vilken innehöll motiveringen till beslutet att de påtalade åtgärderna inte utgjorde något statligt stöd.

2.4 Ombudsmannen bekräftade att två år hade förflutit mellan ingivandet av klagomålet den 11 juni 1997 och kommissionens slutgiltiga beslut av den 16 juli 1999. Av korrespondensen mellan kommissionen och klaganden framgick emellertid att kommissionen under denna tid aktivt hade undersökt klagomålet, bett de brittiska myndigheterna om kommentarer och respekterat klagandens processuella rättigheter. Ombudsmannen fann därför inte några administrativa missförhållanden i denna del av ärendet.

3 Påstådd underlåtenhet att ta itu med de brittiska myndigheternas skyldighet att införliva direktiv 80/723 och 85/413

3.1 Klaganden påstod att kommissionen hade underlåtit att omedelbart vidta åtgärder med anledning av de brittiska myndigheternas skyldighet att 1986 införliva direktiv 80/723 och 85/413 om insyn i de finansiella förbindelserna mellan medlemsstater och offentliga företag och att behandla de särskilda synpunkter som rör tolkningen av dessa direktiv (punkt 7 i klagomålet). Kommissionen uppgav att klaganden enbart hade bett kommissionen att ge en närmare förklaring till tolkningen av de båda direktiven och inte att inleda ett överträdelseförfarande. Tydligt hade klaganden formellt anmodat kommissionen att göra detta i det brev av den 1 juli 1997 som inte nådde kommissionen.

3.2 Av punkt 7.1.10 i det ursprungliga klagomålet som ingavs till kommissionen den 11 juni 1997 framgick att klaganden inte bad kommissionen att inleda ett förfarande mot de brittiska myndigheterna utan snarare uppmanade kommissionen ”att ge ett förtydligande till tolkningen av direktivet som svar på denna aspekt av klagomålet”. Ombudsmannen ansåg därför att påståendet om att kommissionen inte genast hade vidtagit åtgärder med anledning av de brittiska myndigheternas skyldighet att genomföra direktiven inte kunde stödjas.

3.3 Beträffande tolkningen av direktiven konstaterade ombudsmannen att kommissionen den 1 augusti 1997 hade överlämnat de brittiska myndigheternas svar till klaganden och bett honom om kommentarer. Men klaganden gav inga ytterligare kommentarer till de rättsliga argument som de brittiska myndigheterna hade presenterat. Kommissionen var därför i sin fulla rätt att sluta sig till att det inte var nödvändigt att gå vidare med ärendet och handlade således inom ramen för sina rättsliga befogenheter.

3.4 Mot bakgrund av ovanstående överväganden kunde ombudsmannen inte konstatera några administrativa missförhållanden i denna del av ärendet.

4 Slutsats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid Europeiska kommissionen. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

¹² Mål C-376/95 P, se särskilt punkterna 45, 59 och 64 i domen.

**PÅSTÅENDE OM
ATT KOMMISSIONEN
FÖRSUMMAT
SIN SKYLDIGHET
SOM ÖVERVAKARE
AV FÖRDRAGET**

*Beslut i klagomål
715/98/IJH mot Euro-
peiska kommissionen*

KLAGOMÅLET

I juli 1998 ingav TIE (Toy Industries of Europe) ett klagomål till Europeiska ombudsmannen mot kommissionen med anledning av kommissionens handläggning av ett klagomål som TIE i november 1994 ingett till kommissionen mot de grekiska myndigheternas förbud mot leksaksreklam i TV.

TIE påstod i sitt klagomål till ombudsmannen att kommissionen gjort sig skyldig till följande:

(i) **Otillbörligt dröjsmål** genom att kommissionen först två år efter inlämnandet av klagomålet och inte inom ett år i enlighet med föreskrifterna i dess egen arbetsordning skickade ett formellt meddelande till de grekiska myndigheterna. Klaganden påstod vidare att kommissionen inte brytt sig om det önskemål som han vid flera tillfällen framfört om en skyndsam behandling av klagomålet.

(ii) **Bristande information** genom att kommissionen inte lämnade någon officiell information om vilka åtgärder som vidtagits med anledning av TIE:s klagomål.

(iii) **Försummelse** genom att kommissionen beslutade att anlita experter och rådfråga berörda parter innan den skickade ett motiverat yttrande till de grekiska myndigheterna. Klaganden hävdade att det - om det finns ett uppenbart fall av misstänkt överträdelse att ta ställning till - är medlemsstatens och inte kommissionens eller någon annan tredje parts uppgift att lämna de nödvändiga upplysningarna.

Klaganden anklagade också kommissionärskollegiet för bristande opartiskhet och bad ombudsmannen att undersöka hur effektivt förfarandet enligt artikel 169 (numera artikel 226) generellt sett är. Ombudsmannen upplyste klaganden om att hans anklagelse och begäran inte föreföll utgöra tillräcklig grund för en undersökning i enlighet med artikel 195 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Ombudsmannens undersökning i detta ärende begränsades därför till punkterna i), ii) och iii) ovan.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Kommissionen förklarade att TIE i sitt klagomål till den hade hävdad att förbudet mot TV-reklam hade en speciellt skadlig inverkan på gemenskapens leksaksproducenter utanför Grekland och påstått att syftet med förbudet var protektionistiskt, även om det framställdes som ett sätt att skydda barnen.

Otillbörligt dröjsmål

Kommissionen medgav att två år hade gått mellan tidpunkten för klagomålet och den dag då det formella meddelandet skickades men bifogade en utförlig beskrivning av händelseförloppet för att visa att den inte varit passiv under tiden. Kommissionen nämnde också att förfarandena senare hade förbättrats så att det var möjligt att påskynda behandlingen av överträdelser.

När det gällde klagandens önskemål om en skyndsam behandling förklarade kommissionen att detta inte kunnat tillgodoses eftersom problemet i formellt hänseende var komplicerat. Framför allt var det viktigt att fastställa den korrekta rättsliga grunden för ett överträdelseförfarande, och detta innebar att man hade utväxlat ett flertal promemorior med kommissionens rättstjänst. Vidare hade man måst bevisa att Grekland vidtagit en åtgärd som inte stod i proportion till sammanhanget.

Bristande information

Kommissionen ansåg att klagomålet i denna del var särskilt obefogat. Även om klaganden inte regelbundet hade informerats skriftligen om vilka åtgärder som vidtagits, hade dess företrädare i Bryssel fått regelbunden och exakt information om ärendets gång, ofta på GD XV:s initiativ. Dessa kontakter hade främst tagits per telefon. Klaganden hade också fått träffa generaldirektören för GD XV två månader efter det att klagomålet registrerats och även andra ansvariga tjänstemän vid åtminstone tre tillfällen.

FÖRSUMMELSE

Kommissionen förklarade att de grekiska myndigheterna i sitt svar på det formella meddelandet uppgett att syftet med förbudet mot leksaksreklam i TV var att låta barnen slippa se reklam som skulle kunna få dem att känna sig frustrerade eller sätta stark press på föräldrarna att köpa en leksak som var för dyr för familjens budget. Motiveringen för lagen var därför det förmenta allmänintresset av att skydda barnen och familjefriden.

Innan kommissionen fick detta svar hade den trots att de grekiska myndigheterna var oroade av de eventuella riskerna när det gällde innehållet i reklamen. Kommissionen ansåg att de syften som redovisats i svaret kastade ett nytt ljus över ärendet, vilket gjorde det nödvändigt att företa en ingående undersökning.

Man kan inte ta lättvindigt på skyddet av barnen och kommissionen har nyligen tillsatt en grupp av regeringsexperter på reklamområdet. Gruppens roll är inte att fatta beslut om överträdelseförfaranden utan att diskutera övergripande frågor, t. ex. de risker som leksaksreklamen utsätter barn för och, om sådana risker kan påvisas, de bästa sätten att komma till rätta med dem. Kommissionens enheter höll just då på att utvärdera resultaten av en diskussion vid expertgruppens andra möte för att senast i början av 1999 framlägga ett förslag till kommissionen om en lämplig uppföljning av klagomålet.

Kommissionen framhöll också att EG-domstolen har konsekvent förklarat att det är kommissionens uppgift att i enlighet med förfarandet enligt artikel 169 (numera artikel 226) bevisa att en skyldighet inte har uppfyllts.

Klagandens kommentarer

Otillbörligt dröjsmål

Klaganden ifrågasatte om kommissionens interna bestämmelser om förlängning av tidsfrister för en medlemsstats besvarande av ett formellt meddelande följts. Eftersom det inte förekommit något kommissionsmöte i frågan mellan juni och december 1997 innebar det tre veckor försenade svaret från de grekiska myndigheterna en försening på ytterligare fem månader av kommissionens handläggning.

Klaganden framhöll också att kommissionen 1991 hade behandlat ett grekiskt reklamförbud av samma slag snabbt och frågade varför inte förbudet 1994 behandlats på samma sätt.

Slutligen påstod klaganden att förseningen på 13 månader, dvs. från den tidpunkt då kommissionen fick medlemsstatens svar på det formella meddelandet och dess beslut att rådfråga expertgruppen, var otillbörligt lång.

Bristande information

Klaganden medgav att GD XV regelbundet lämnat information men angav att denna del av klagomålet mera precist gällde övriga GD samt vissa kommissionärers kanslier och rättstjänsten. Kommentarererna avsåg framförallt den kritik av den bristande insynen i rättstjänsten och dess dominerande ställning som framförts i ett betänkande som utarbe-

tats av ett av Europaparlamentets utskott och i den resolution som senare antogs av parlamentet. Klaganden stödde parlamentets begäran om att kommissionen skulle låta klaganden få ta del av den rättsliga bedömningen i olika enskilda ärenden och ge klaganden möjlighet att ifrågasätta yttrandet innan ett slutligt beslut fattades om huruvida klagomålet formellt skall arbetas vidare med.

Försummelse

Enligt klagandens uppfattning är kommissionens främsta ansvar vid överträdelser genomförandet av den inre marknaden genom att så snabbt som möjligt undanröja hinder för den fria rörligheten. Om det finns ett uppenbart fall att ta ställning till bör kommissionen agera inom de tidsramar som fastställts i dess egen arbetsordning och utnyttja sina skönsmässiga befogenheter på ett effektivt sätt. Om det inte föreligger någon överträdelse bör kommissionen avsluta ärendet. Den omständigheten att ärendet om leksaksreklam drog ut på tiden i så många år visade att det fanns ett fall att ta ställning till. Att någon avgörande åtgärd fortfarande inte hade vidtagits visar att kommissionen försummat sitt ansvar som övervakare av fördraget.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Sedan kommissionens yttrande och klagandens kommentarer noga övervägts framgick det att ytterligare undersökningar var nödvändiga. Ombudsmannen bad därför kommissionen att ta ställning till klagandens kommentarer när det gällde frågorna om otillbörligt dröjsmål och bristande information.

Ombudsmannen konstaterade också att det i kommissionens yttrande angetts att dess avdelningar planerade att senast i början av 1999 lämna kommissionen ett förslag om en lämplig uppföljning av klagomålet. Ombudsmannen önskade bli underrättad om alla åtgärder som kunde komma att vidtas och tidsplanen för dessa eventuella åtgärder från kommissionens sida.

Kommissionens svar

Otillbörligt dröjsmål

Kommissionen förklarade att de berörda avdelningarna hade haft för avsikt att vid kommissionens möte om överträdelser i juni 1997 lägga fram ett förslag om att skicka ett motiverat yttrande till de grekiska myndigheterna. Efter att ha fått de grekiska myndigheternas svar avstod man emellertid från att lägga fram förslaget. Svaret var två till tre veckor försenat, men kommissionen var skyldig att ta hänsyn till det. Med tanke på innehållet i svaret skulle ärendet sannolikt ha skjutits upp till december 1997 även om de grekiska myndigheterna hade svarat i rätt tid.

Kommissionen konstaterade att de bestämmelser om förlängd tid som klaganden hänvisade till inte gällde i detta fall, eftersom de grekiska myndigheterna inte hade begärt någon förlängning. Kommissionen uppgav också att den vid tidpunkten ifråga ibland hade varit relativt overseende när det gällde försening av svar (som i vissa fall kunde ha varit avsiktlig för att vinna tid), men att den för att förbättra sina rutiner ifråga om överträdelseförfaranden i sina senare beslut gått in för att inta en fastare hållning gentemot de medlemsstater som underlåter att svara inom tidsfristen.

När det gällde jämförelsen med de åtgärder som vidtagits i samband med ett liknande förbud 1991 påpekade kommissionen att den också 1994 hade agerat snabbt genom att skicka ett brev som föregår artikel 169 inom mindre än sex månader efter det att klagomålet inkommit. Dessutom hade de grekiska myndigheterna 1991 omedelbart gått med på kommissionens begäran, vilket inte var fallet 1994.

När det gällde förseningen på 13 månader, dvs. från den tidpunkt då kommissionen fick svar på det formella meddelandet och dess beslut att rådfråga expertgruppen, redogjorde kommissionen för vad som hänt mellan svaret (30 juni 1997) och dess beslut att inhämta ytterligare råd (24 juni 1998).

Bristande information

Beträffande klagandens kommentarer på denna punkt uppgav kommissionen att det måste finnas gränser för hur mycket information som lämnas om de ställningstaganden som görs inom en viss avdelning eller en ledamots eget kansli för att det skall vara möjligt att garantera att principerna om konsekvens och kollektivt ansvar i kommissionens arbete följs.

När det gällde rättstjänstens yttranden hänvisade kommissionen till beslutet av ordföranden i förstainstansrätten i målet *Carlsen m. fl. mot rådet*¹³.

Kommissionen påpekade också att klaganden och dennes företrädare regelbundet fått information av den ansvariga avdelningen om hur mötena mellan kommissionärernas kanslichefer och kommissionen själv avlöpt. De hade också tagits emot på ordförandens kansli den 30 april 1996 och fått tillfälle att framföra sina synpunkter vid ett möte den 27 mars 1998 med de två tjänstemän inom rättstjänsten som var ansvariga för ärendet.

Händelseförloppet sedan november 1998

Kommissionen redogjorde för vad som framkommit vid diskussionen inom expertgruppen och för sin egen granskning av de forskningsrapporter som utarbetats i ämnet och bifogade en sammanfattning på 20 sidor som utarbetats av dess enheter. Med tanke på svårigheterna att komma fram till en vetenskapligt oantastlig teori om de risker som är förenade med reklam för barn, beslöt kommissionen att företa en mera ingående undersökning och att om möjligt ta upp en vänskaplig dialog med de grekiska myndigheterna i syfte att tillsammans med dem undersöka olika alternativ som skulle kunna garantera ett höggradigt skydd för barnen samtidigt som kraven på fri rörlighet uppfylldes. Dessa diskussioner hade inte påbörjats, eftersom den ansvarige grekiske ministern avgick i början av 1999 och p.g.a. kommissionens avgång.

Klagandens kommentarer

I december 1999 skickade klaganden in kommentarer i vilka han vidhöll klagomålet om otillbörligt dröjsmål när det gällde de 13 månader som gått mellan de grekiska myndigheternas svar på det formella meddelandet och kommissionens beslut att rådfråga en expertgrupp.

Klaganden ansåg att kommissionens avsikt att inleda en vänskaplig dialog med de grekiska myndigheterna bara hade varit ett sätt att försena ett beslut och påpekade att sådana förhandlingar normalt äger rum först efter det att ett motiverat yttrande skickats, eftersom kommissionen annars inte har något påtryckningsmedel mot medlemsstaten.

Slutligen konstaterade klaganden att kommissionen hade avslutat ärendet i september 1999 på grund av brist på bevis och eftersom ärendet hade varit föremål för handläggning under så lång tid. Klaganden hade fått ett meddelande om att man avsåg att avsluta ärendet och ombetts att inkomma med nya bevis inom en månad, vilket också skedde. Klaganden påstod att beslutet att avsluta ärendet hade fattats av en "omhändertagande" kommission för att rensa upp bland dess ärenden, utan att någon egentlig rättslig bedömning gjorts av omständigheterna i ärendet eller av de expertutlåtande som inhämtats av kommissionen.

¹³ Beslut av ordföranden i förstainstansrätten av den 3 mars 1998 i målet T-610/97R, *Carlsen m.fl. mot rådet*, REG 1998, s. II-485.

BESLUTET

1 Omfattningen av ombudsmannens undersökning

1.1 Klagomålet till ombudsmannen i juli 1998 gällde kommissionens handläggning av ett pågående överträdelseförfarande i enlighet med artikel 169 (numera artikel 226), där man undersökte det grekiska förbudet mot leksaksreklam i TV. I klagomålet till ombudsmannen yrkades på otillbörligt dröjsmål, bristande information om det pågående överträdelseförfarandet och försummelse från kommissionens sida att uppfylla sin roll som övervakare av fördraget.

1.2 Klaganden konstaterade i sina kommentarer av december 1999 att kommissionen hade avslutat överträdelseförfarandet i september 1999. Klaganden påstod att beslutet att avsluta ärendet hade fattats av en "omhändertagande" kommission för att rensa upp bland dess ärenden, utan att någon egentlig rättslig bedömning gjorts av omständigheterna i ärendet eller av de expertutlåtande som inhämtats av kommissionen.

1.3 Ombudsmannen ansåg att det inte fanns någon grund för att inleda en undersökning med anledning av detta påstående, som inte ingick i det ursprungliga klagomålet. Klaganden har möjlighet att lämna in ett nytt klagomål till ombudsmannen med preciserade påståenden och belägg som skulle kunna utgöra grund för en undersökning i enlighet med artikel 195 i EG-fördraget.

2 Otillbörligt dröjsmål

2.1 Klaganden påstod att kommissionen hade skickat ett formellt meddelande till de grekiska myndigheterna först två år efter klagomålet, att kommissionen inte hade krävt att de grekiska myndigheterna skulle svara inom tidsfristen och att förseningen på 13 månader mellan tidpunkten för svaret och kommissionens beslut att rådfråga en expertgrupp var obefogad. Klaganden påstod också att kommissionen inte hade brytt sig om dennes vid flera tillfällen framförda begäran om en skyndsam behandling.

2.2 Kommissionen förklarade att klagandens önskemål om en skyndsam behandling inte kunnat tillgodoses eftersom problemet i formellt hänseende var komplicerat. Dessutom hade de grekiska myndigheterna agerat annorlunda än 1991, då de på kommissionens begäran snabbt tog bort ett förbud mot leksaksreklam i TV. Klaganden drev inte vidare denna del av påståendet om dröjsmål.

2.3 Kommissionen medgav att två år gått mellan tidpunkten för klagomålet och den dag då det formella meddelandet skickades, men bifogade en utförlig beskrivning av händelseförloppet för att visa att den inte varit passiv under tiden. Kommissionen medgav också att den vid tidpunkten ifråga ibland hade varit relativt överseende när det gällde för sent inkomna svar. Den nämnde att dess förfaranden senare hade förbättrats för att den skulle kunna handlägga fall av överträdelser mera skyndsamt och inta en fastare hållning gentemot de medlemsstater som underlåter att svara inom tidsfristen.

2.4 Ombudsmannen konstaterade att fem år hade gått mellan tidpunkten för klagomålet och kommissionens beslut att avsluta ärendet. Även om en del av denna tid var nödvändig för att ingående undersöka komplicerade och svåra frågor som gällde skyddet av barnen, framgick det klart av kommissionens svar att dröjsmålet till viss del berodde på kommissionens interna förfaranden. Med tanke på att kommissionen därefter strävat efter att ändra sina förfaranden¹⁴, ansåg ombudsmannen att det inte var nödvändigt att fortsätta att undersöka denna aspekt av ärendet.

¹⁴ Se SEK(1998) 1733, "Förbättring av kommissionens arbetsmetoder när det gäller överträdelseförfaranden"; Sextonde årsrapporten om kontrollen av gemenskapsrättens tillämpning, KOM(1999) 301, slutlig, 9.7.1999.

3 Bristande information

3.1 Klaganden påstod att kommissionen över huvud taget inte officiellt lämnat några upplysningar om vilka åtgärder som vidtagits med anledning av klagomålet. Under ombudsmannens undersökning erkände klaganden att GD XV regelbundet hade försett denne med information. Kommissionen hade dessutom - vilket klaganden inte bestred - lämnat närmare uppgifter om möten mellan klagandens företrädare och ordförandens och de övriga kommissionärernas kanslier och med andra berörda enheter.

3.2 Klaganden anförde också att kommissionen borde ha låtit klaganden få ta del av de fullständiga rättsliga bedömningarna i olika enskilda ärenden och gett klaganden möjlighet att ifrågasätta yttrandet innan ett slutligt beslut fattades om att formellt gå vidare med klagomålet. Klaganden hänvisade i det sammanhanget till vissa punkter i ett betänkande från ett av Europaparlamentets utskott¹⁵ och till den resolution som parlamentet därefter antog.

3.3 Kommissionen angav i sitt svar att det måste finnas gränser för hur mycket information som skall lämnas om de ställningstaganden som görs inom olika enskilda avdelningar eller ledamöternas kanslier för att principerna om konsekvens och kollektivt ansvar i kommissionens arbete skall kunna följas. När det gällde yttrandet från rättstjänsten hänvisade kommissionen till beslutet av ordföranden i förstainstansrätten i målet *Carlsen m. fl. mot rådet*¹⁶, i vilket rätten ansåg att en institution har möjlighet att vägra att redovisa sådana rättsliga bedömningar som enbart utgör arbetsmaterial.

3.4 Det bevismaterial som ombudsmannen hade tillgång till i ärendet visade att klaganden regelbundet fick information om hur klagomålet handlades men inte fullständig information om kommissionens rättsliga bedömning av ärendet vid den tidpunkt då kommissionen fattade beslut om att avsluta ärendet. Med tanke på gemenskapsrättens nuvarande tillstånd och med hänsyn till de skäl som kommissionen anført för att avsluta denna del av klagomålet, ansåg ombudsmannen att det inte förelåg några administrativa missförhållanden när det gällde denna aspekt av ärendet.

4 Försummelse

4.1 Klaganden påstod att kommissionen försummat sin skyldighet som övervakare av fördraget genom att besluta att anlita experter och berörda parter innan den skickade ett motiverat yttrande till de grekiska myndigheterna. Klaganden hävdade att det, när det finns ett uppenbart fall av misstänkt överträdelse att ta ställning till är medlemsstatens och inte kommissionens eller någon tredje parts uppgift att lämna de upplysningar som behövs.

4.2 Under undersökningen hävdade klaganden också att kommissionen borde ha agerat inom de tidsfrister som anges i dess egen arbetsordning och använda sina skönsmässiga befogenheter på ett effektivt sätt. Om det inte finns något fall att ta ställning till, bör kommissionen avsluta ärendet. När det gäller iakttagandet av tidsfrister tas denna aspekt upp i avsnitt 2.4 i beslutet ovan.

4.3 Kommissionen förklarade att svaret från de grekiska myndigheterna på det formella meddelandet hade kastat ett nytt ljus över ärendet genom att man i det hävdade att förbudet mot leksaksreklam i TV var motiverat av allmänintresset att skydda barnen och familjefriden. Det krävdes en ingående undersökning av dessa påståenden och kommissionen rådfrågade en grupp regeringsexperter på reklamområdet. Enligt kommissionen var

¹⁵ Betänkande om kommissionens meddelande till rådet, Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén om uppföljning av grönboken om affärskommunikation på den inre marknaden (KOM(1998) 121 - C4-0252/1998), A4-0503/1998 (föredragande Jessica Larive).

¹⁶ Beslut av ordföranden i förstainstansrätten av den 3 mars 1998 i målet T-610/97R, Carlsen m.fl. mot rådet, REG 1998, s. II-485.

expertgruppens roll inte att fatta beslut om överträdelser utan att diskutera övergripande frågor. Kommissionen redogjorde senare för vad som kommit fram vid diskussionerna inom expertgruppen och vid dess egen genomgång av forskningsrapporter i ämnet i en sammanfattning som utarbetats av dess enheter. Klaganden bestred inte vad kommissionen kommit fram till.

4.4 När det gällde de många olika källor som kommissionen använt för att få korrekta uppgifter och bevismaterial i ärendet, framkom det vid ombudsmannens undersökning inte några belägg för att kommissionen hade agerat utanför sina rättsliga befogenheter som övervakare av fördraget. Ombudsmannen ansåg därför att det inte förekommit några administrativa missförhållanden när det gällde denna aspekt av klagomålet.

5 Slutsats

På grundval av ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid kommissionen. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER

I en kommande undersökning på eget initiativ avser Europeiska ombudsmannen att behandla de övergripande frågorna om huruvida kommissionen i sin egenskap av fördragets övervakare har lämpliga förfaranden som gör att medborgarnas klagomål kan behandlas på ett snabbt, rättvist och effektivt sätt, däribland frågan om huruvida klaganden kan informeras om kommissionens rättsliga bedömning av ärendet och i så fall i vilket skede av förfarandet.

DE SPANSKA MYNDIGHETERNAS GENOMFÖRANDE AV DIREKTIV 92/43/EEG OM BEVARANDE AV LIVSMILJÖER

Beslut i klagomål 789/98/JMA mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I juli 1998 ingav P på den spanska (icke statliga) miljöorganisationen Centro de Acuicultura Experimentals vägnar ett klagomål till Europeiska ombudsmannen. Klagomålet, som ursprungligen hade ingetts till universitetssjukhuset "La Fe", vidarebefordrades till ombudsmannen av denna offentliga institution i Spanien. Klagomålet avsåg att kommissionen enligt P:s mening obefogat hade avslutat ett klagomål som han hade skickat till kommissionen. I det klagomålet hade klaganden hävdats att de regionala myndigheterna i Valencia i strid med EG-rätten inplanterat främmande fiskarter i floden Serpis i Valencia, vilket haft till följd att det inhemska fiskbeståndet hade tagit skada.

I januari 1994 ingav klaganden ett klagomål till kommissionen som registrerades av dess enheter under diarienummer P/4119/94. Klagomålet avsåg inplanteringen av en främmande fiskart (amerikansk forell) i floden Serpis i Valencia och de negativa följder detta hade haft för beståndet av en lokal art, *Valencia hispanica*. Klaganden förklarade att chefen för den ansvariga enheten vid kommissionen i juni 1994 hade meddelat honom att kommissionen inte kunde vidta någon åtgärd i ärendet, eftersom den enda EG-lagstiftning som var tillämplig i detta fall var direktiv 92/43/EEG om bevarande av livsmiljöer, vilket hade trätt i kraft efter den 6 juni 1994.

I maj 1995 skrev klaganden på nytt till kommissionen och påpekade att den verksamhet som han hade anmält i sitt tidigare klagomål fortfarande pågick. I augusti 1995 begärde kommissionen närmare uppgifter om situationen av honom. I augusti 1996 vidarebefordrade klaganden den begärda informationen. Då det inte kom något svar från kommissionen skickade klaganden i maj 1997 en ny kopia av sitt brev samt vissa relevanta handlingar. De ansvariga enheterna vid kommissionen svarade i juli 1997 och begärde ånyo ytterligare uppgifter. Han överlämnade dessa handlingar (en dossier på 85 sidor) till kommissionen i oktober 1997.

Trots den bevisning som P lämnat skrev kommissionen den 20 maj 1998 till honom och meddelade att hans klagomål hade avslutats. Eftersom klaganden ansåg att detta beslut var oskäligt ingav han ett klagomål till Europeiska ombudsmannen i vilket han uppgav att de ansvariga enheterna vid kommissionen (GD XI) inte hade tagit hänsyn till de bevis som han hade överlämnat och begärde att kommissionen skulle ompröva de omständigheter som stödde hans klagomål.

Klaganden skickade ytterligare information till ombudsmannen i oktober 1998 och förklarade att han, efter att inte fått något svar från institutionen, i oktober 1997 och under 1998 överlämnat nytt bevismaterial till kommissionen till stöd för sina påståenden.

Sammanfattningsvis ansåg klaganden att kommissionen hade underlåtit att ta hänsyn till det bevismaterial som han vid upprepade tillfällen hade överlämnat rörande en påstådd överträdelse av direktiv 92/43/EEG och att den inte hade behandlat klagomålet i samband därmed (P/97/4858) på ett korrekt sätt.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande påpekade kommissionen först och främst att det klagomål som ingetts till ombudsmannen avsåg ett klagomål till kommissionen (P/97/4858) som för närvarande höll på att utredas och inte alls hade avslutats så som klaganden påstod. Kommissionen påpekade att klaganden, i strid med artikel 2.4 i Europeiska ombudsmannens stadga, inte först hade gjort någon administrativ hänvändelse till de berörda enheterna angående handläggningen av klagomålet.

Efter att ha angett vilka administrativa säkerhetsåtgärder kommissionen i allmänhet vidtar vid handläggningen av ett klagomål redogjorde den för det förfarande som tillämpats i just detta fall. Klaganden hade skickat ett flertal brev till kommissionen under 1994 rörande inplanteringen av ett bestånd av amerikansk forell - en i denna miljö främmande fiskart - i floden Serpis i regionen Valencia. Enligt hans åsikt kunde denna åtgärd få negativa följder för den hotade inhemska arten *Valencia hispanica*. Denna fiskart är upptagen som skyddad enligt rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter¹⁷.

Kommissionen förklarade att klagomålet måste avslutas, eftersom de förhållanden som påtalats av klaganden hade förelegat innan direktiv 92/43/EEG trädde i kraft. I det brev där han meddelades om att ärendet hade avslutats påpekade man att ärendet skulle registreras som ett nytt klagomål om han inkom med nytt bevismaterial.

De ansvariga enheterna vid GD XI erbjöd i ett brev i juli 1997 klaganden att inkomma med ytterligare bevismaterial, vilket han gjorde i oktober 1997. Då registrerades ett nytt klagomål, 97/4858, och ett mottagningsbevis skickades till honom.

För att undersöka detta klagomål kontaktade kommissionen de spanska myndigheterna, vilka skickade viss information till kommissionen i februari 1998. Kommissionen informerade klaganden om de spanska myndigheternas kommentarer, som just då granskades av dess enheter. Efter att ha gjort en bedömning skrev kommissionens enheter ånyo till klaganden i maj 1998 och påpekade att de förhållanden som han hade påtalat inte föreföll stå i strid med direktiv 92/43/EEG. Kommissionen lämnade en utförlig redogörelse för vilka skäl som låg till grund för denna slutsats, nämligen:

1 Något bestånd av *Valencia hispanica* i floden Serpis hade inte kunnat vetenskapligt bekräftas.

¹⁷ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

2 Inplanteringen av den främmande forellen hade skett i början av 70-talet i ett flertal spanska floder för fiskets skull. Detta skedde alltså långt innan direktiv 92/43/EEG trädde i kraft.

3 Någon ny inplantering av främmande forell hade egentligen inte gjorts sedan dess, endast en förstärkning av ett befintligt bestånd som kunde spåras tillbaka redan till 70-talet.

4 Av en forskningsrapport som de spanska myndigheterna redovisat framgick det att även om det skulle finnas ett bestånd av arten *Valencia hispanica* i floden så hade denna art andra växtplatser än de främmande arterna, och dessa kunde därför inte utgöra något hot.

Dessa slutsatser hade dragits utifrån en forskningsrapport av professor Lobon Cervia som offentliggjorts av den spanska "Consejo Superior de Investigaciones Científicas".

Kommissionen betonade att dess brev till klaganden i maj 1998 inte hade avslutat ärendet så som denne hade påstått till ombudsmannen.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer uppgav klaganden att han inte hade fått tillgång till det bevismaterial som de spanska myndigheterna hade lämnat till kommissionen. Han ifrågasatte också opartiskheten hos de specialister som hade varit kommissionens rådgivare i ärendet.

Klaganden ansåg att kommissionens skäl för att avsluta ärendet, nämligen att inplanteringen av främmande fiskarter inte skulle kunna ha någon negativ inverkan på den lokala faunan i floden Serpis och att arten *Valencia hispanica* inte förekom i floden, inte hade något vetenskapligt stöd. Han hänvisade till ett antal vetenskapliga utlåtanden, framför allt av professorerna Elvira och Doadrio.

Klaganden påpekade också att kommissionen motsade sig själv genom att först ange att förhållandena inte stod i strid med direktiv 92/43/EEG och därefter att det hela i alla fall hade skett innan direktivet trädde i kraft.

Klaganden betonade att de ansvariga enheterna vid kommissionen inte hade tagit tillbörlig hänsyn till de sakliga och vetenskapliga bevis som han hade framlagt. Han ansåg att de ansvariga enheterna vid kommissionen hade handlat godtyckligt i detta ärende.

I januari 1999 meddelade klaganden ombudsmannen att han samma dag till kommissionen hade överlämnat flera handlingar som visade att olaglig inplantering av amerikansk forell fortfarande förekom. Kommissionens svar i januari 1999 bedömde klaganden som otillräckligt. Han skrev därför på nytt till ombudsmannen och gjorde gällande att kommissionen inte besvarade hans klagomål på ett korrekt sätt och att han ville ha upplysning om vilka möjligheter det fanns att åstadkomma en disciplinär påföljd för de ansvariga tjänstemännen.

BESLUTET

1 Klagomålets tillåtlighet och Europeiska ombudsmannens ytterligare undersökning

1.1 För att vara tillåtligt måste ett klagomål till ombudsmannen föregås av lämpliga hänvändelser till de berörda institutionerna och organen (artikel 2.4 i Europeiska ombudsmannens stadga).

1.2 Vid den tidpunkt då ombudsmannen mottog det första brevet från klaganden föreföll det som om kommissionen redan hade avslutat ärendet. Eftersom kommissionen och

klaganden dessutom haft en omfattande brevväxling ansåg ombudsmannen att klagomålet uppfyllde kriterierna för tillåtlighet.

1.3 Ombudsmannen konstaterade dock att kommissionen hade rätt i sitt påpekande att klagomålet fortfarande var under behandling vid den tidpunkten och att tillåtligheten därför kunde ifrågasättas.

Ombudsmannen ansåg likväl att hans undersökning skulle fortsätta, eftersom ytterligare administrativa hänvändelser inte var något lämpligt sätt att behandla de sakfrågor som kvarstod olösta efter kommissionens yttrande och klagandens kommentarer.

2 Kommissionens handläggning av klagomålet

2.1 Enligt klaganden underlät kommissionen att undersöka hans klagomål på ett korrekt sätt. Enligt hans uppfattning var de vetenskapliga belägg som kommissionen hade använt i detta fall otillräckliga för att dra slutsatsen att det inte förekommit någon överträdelse av direktiv 92/43/EEG. Alltså var kommissionens beslut att avsluta ärendet godtyckligt och obefogat.

2.2 Kommissionen hävdade att den beslutat avsluta ärendet (klagomål P/97/4858) på grund av att den inte ansåg att förhållandena stred mot EG-rätten, särskilt direktiv 92/43/EEG.

De skäl som lämnats klaganden som motivering för beslutet var: (i) inga vetenskapliga belägg hade bekräftat att den påstått hotade lokala fiskarten *Valencia hispanica* fanns i floden Serpis; (ii) främmande forellarter hade inplanterats i flertalet spanska floder redan under 70-talet; (iii) de hade därför redan sina växtplatser i dessa områden när direktiv 92/43/EEG trädde i kraft, och (iv) den lokala *Valencia hispanica* hade andra växtplatser än de främmande forellarterna, varför de senare inte kunde utgöra något hot mot de förra.

Som stöd för sina slutsatser åberopade kommissionen de bedömningar som gjorts i en forskningsrapport utgiven av den spanska "Consejo Superior de Investigaciones Científicas".

2.3 Efter att ha gått igenom alla relevanta fakta i denna fråga beslutade kommissionen, med stöd av vetenskapliga belägg, att avsluta ärendet. Även om klaganden hade redovisat att det förekom andra vetenskapliga uppfattningar så var hänvisningen till dessa inte tillräcklig för att underkänna kommissionens argumentering.

2.4 Det var inte möjligt för ombudsmannen att bedöma vilka omständigheter som talade för eller emot dessa olika vetenskapliga uppfattningar, men han konstaterade att kommissionen på det sätt som krävdes hade angett skälen för sitt beslut att avsluta ärendet och att den utförligt hade informerat klaganden om dessa skäl. Kommissionen hade alltså agerat inom ramen för sina rättsliga befogenheter och det föreföll därför inte ha förelegat något administrativt missförhållande.

3 Slutsats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid Europeiska kommissionen. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

FÖRSTÄRKNINGS- ARBETEN PÅ EN BRO I ETT MILJÖ- SKYDDAT OMRÅDE

*Beslut i klagomål
813/98/(PD)GG mot
Europeiska kommissionen*

KLAGOMÅLET

I juli 1998 ingavs ett klagomål från en miljöorganisation i Förenade kungariket. Detta klagomål avsåg i huvudsak de skyldigheter som medlemsstaterna i EU och Europeiska kommissionen har i enlighet med artikel 6.3 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter¹⁸. Ett liknande klagomål (298/97/PD) hade 1997 ingetts av parlamentsledamoten Corbett på en annan engelsk miljöorganisations vägnar, Save Our Shoreline Southport Association (SOS). Europeiska ombudsmannens beslut i det ärendet fattades i april 1999.

I direktiv 92/43/EEG föreskrivs att det skall upprättas ett sammanhängande europeiskt ekologiskt nät för särskilda bevarandeområden ("SAC"), vilket det hänvisas till som Natura 2000. I artikel 4.1 i direktivet anmodas medlemsstaterna att föreslå en lista över de områden inom deras territorium som är lämpade för att ingå i nätet. Denna lista skall överlämnas till kommissionen senast tre år efter det att detta direktiv anmälts. Enligt artikel 4.3 i direktivet skall kommissionen inom sex år efter anmälan av direktivet utarbeta en lista över de områden som är av gemenskapsintresse. Enligt artikel 4.5 i direktivet skall ett område så fort det tagits upp på listan omfattas av artikel 6.2-4 i direktivet.

Enligt artikel 6.3 i direktiv 92/43/EEG gäller följande:

"Alla planer eller projekt som inte direkt hänger samman med eller är nödvändiga för skötseln och förvaltningen av ett område, men som enskilt eller i kombination med andra planer eller projekt kan påverka området på ett betydande sätt, skall på lämpligt sätt bedömas med avseende på konsekvenserna för målsättningen vad gäller bevarandet av området. Med ledning av slutsatserna från bedömningen av konsekvenserna för området och om inte annat följer av punkt 4, skall de behöriga nationella myndigheterna godkänna planen eller projektet först efter att ha försäkrat sig om att det berörda området inte kommer att skadas och, om detta är lämpligt, efter att ha hört allmänhetens åsikt."

I nätet Natura 2000 bör även de särskilda skyddsområden ("SPA") ingå som klassificerats av medlemsstaterna i enlighet med rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar¹⁹. Enligt artikel 7 i direktiv 92/43/EEG skall de förpliktelser som uppstår till följd av artikel 6.2-4 i samma direktiv också gälla dessa särskilda skyddsområden.

Klagomålet avsåg förstärkningen av två broar på den väg som löper längs kusten i närheten av Southport ("kustvägen"). I söder går vägen igenom ett landskap med två områden av speciellt vetenskapligt intresse ("SSII"), dynerna vid Southport och strandremsan SSII samt dynerna vid Ainsdale och strandremsan SSII, vilka tillsammans bedömts av de brittiska myndigheterna som ett möjligt bevarandeområde och kallas "det eventuella bevarandeområdet vid Seftonkusten". I norr går vägen uppenbarligen igenom det särskilda skyddsområdet Ribble Estuary²⁰. I båda ändar ansluter kustvägen till riksväg A 565 som går genom Southport.

Kustvägen var tydligen tidigare en mindre väg. Under senare år har emellertid de lokala myndigheterna utfört olika arbeten i anslutning till den. En skyddsvall mot havet i betong har byggts nära Southport. Det projektet gav upphov till klagomål 298/97/PD. Under första halvåret 1998 förstärktes bron vid Marine Lake Sluice så att den nu tål fordon med 40 tons last. Bron vid Ainsdale Pinfold skulle också förstärkas på samma sätt och breddas. Dessa arbeten har uppenbarligen utförts under tiden. Enligt SOS hade vägverket också satt upp skyltar vid kustvägens bägge ändar som hänvisade all genomfartstrafik,

¹⁸ EGT 1992 L 206, s.7.

¹⁹ EGT 1979 L 103, s.1.

²⁰ Endast den södra delen av vägen kallas Coastal Road medan den norra delen kallas Marine Drive. För enkelhetens skull används här beteckningen "kustvägen" för hela sträckan.

inklusive bl.a. tung trafik, till Preston i norr eller Liverpool i söder bort från riksväg A 565 till kustvägen. SOS påstod vidare att skyltar hade satts upp som hänvisade all turisttrafik till Southport och platser i staden bort från A 565 till kustvägen.

Både klaganden och SOS gjorde gällande att de lokala myndigheternas strategi hade varit att bygga ut kustvägen genom en rad mindre projekt som vart för sig inte var tillräckligt stort eller betydelsefullt för att en ekologisk utvärdering skulle behövas. Tagna tillsammans innebar dock dessa projekt en radikal förändring av vägens art. Klaganden och SOS ansåg att den verkliga avsikten med företaget att förstärka broarna var att bygga en kringfart runt Southport. SOS kallade i sammanhanget detta för en ”utvecklingspolitik byggd på stöld”. Enligt SOS hade de lokala myndigheterna beträffande kustvägen, särskilt dess södra del, därutöver vidtagit följande ytterligare åtgärder av betydelse i sammanhanget: ett dräneringssystem hade byggts för att föra bort ytvattnet från vägen, vägen hade breddats, fått ny asfaltbeläggning och den sand som trängt in hade förts bort maskinellt, marhalm hade planterats längs toppen av de höga sanddynerna längs havssidan av vägen för att förhindra att sanden blåstes in mot land, till och över kustvägen.

Den oro som klaganden och SOS uttryckte skulle kunna sammanfattas på följande sätt: sanddynerna på landsidan av kustvägen höll på att fyllas på av sand från rörliga sanddyner på sidan mot havet. Att göra om kustvägen från att ha varit en mindre väg till en större väg avsedd framför allt för genomfartstrafik genom att förstärka de båda broarna och vidta sådana åtgärder i samband därmed som t. ex. en stabilisering av de rörliga dynerna eller avlägsnande av delar av dem stänger av tillförseln av sand och hotar därmed sanddynerna bevarande på landsidan. Alla dessa åtgärder sammantagna skulle kunna ha en betydande inverkan på området, vilket gör att en miljökonsekvensbedömning är nödvändig.

Enligt SOS:s uppfattning var det inte heller tillräckligt att sätta stopp för nya projekt. Kustvägen skadade redan i det tillstånd som den nu befann sig allvarligt det blivande bevarandeområdets integritet. Det var därför nödvändigt att hävda att målen för områdets bevarande gavs företräde framför målen för ombyggnaden av vägen.

Klaganden hävdade vidare att det fanns en alternativ väg i inlandet som skulle kunna fungera som en förbifartsled kring Southport och som skulle utgöra en mera direkt anslutning och kunna vara ett ekonomiskt billigare alternativ. Klaganden hävdade också att en förstärkning av Pinfold Bridge allvarligt skulle kunna störa en koloni av sandödlor.

Klaganden och SOS stödde sig särskilt på kommentarerna i det förslag till uttalande om förvaltningen av skydds- och bevarandeområden som utarbetats av English Nature 1996 (Förenade kungarikets myndighet för miljöfrågor vid den tidpunkten), i vilket följande anges:

”Underhållet av kustvägen genom utgrävning av sand och anpassningen av dynernas profiler genom att avlägsna vegetation och genom att man bygger och underhåller sandfångande hinder berövar Birkdale Sandhills öster om vägen dess naturliga tillgång till sand för dynbildning. Vägen fungerar som en effektiv fysisk barriär mot den gradvisa sanddriften in över land som det dynamiska systemet av dyner är beroende av, vilket förvandlar Birkdale Sandhill till en död dynbildning. Detta i sin tur krymper sandödlans habitat och utgör ett allvarligt hot mot sandödlans överlevnad som art i denna del av SSII.”

Klaganden och SOS bad kommissionen att ingripa och påstod att de lokala myndigheterna hade brutit både mot den nationella rätten och gemenskapsrätten. Kommissionen gjorde en undersökning angående byggandet av skyddsmuren mot havet. Den 30 september 1996 kom den fram till att det härvidlag inte förelåg någon överträdelse av gemenskapens miljölagstiftning. Som nämnts ovan klagade SOS 1997 till ombudsmannen över detta beslut. I sitt beslut av den 30 april 1999 drog ombudsmannen slutsatsen att det inte föreföll föreliggande några administrativa missförhållanden vid kommissionen. Han framhöll dock att hans undersökning uteslutande hade gällt frågorna kring byggandet av skyddsvallen och

att övriga frågor skulle behandlas i anslutning till undersökningen av det föreliggande klagomålet.

Vad gällde de övriga frågor som klaganden och SOS hade väckt ansåg kommissionen att det bästa sättet att behandla dem var att öppna ett nytt ärende. Detta ärende registrerades under sommaren 1998 som nr 98/4564.

I det klagomål som klaganden ingav i juli 1998 påstod han i sak följande:

- 1 Kommissionen hade underlåtit att på ett korrekt sätt bekräfta mottagandet av klagandens inlagor.
- 2 Kommissionen underlät att sätta stopp för broförstärkningsprojektet.
- 3 Kommissionen underlät att skydda både skyddsområdets och det eventuella bevarandeområdets integritet.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet skickades till kommissionen. I sitt yttrande lämnade kommissionen följande kommentarer till klagomålet.

I sitt brev till klaganden av den 25 augusti 1998 hade kommissionen förklarat det som hade sett ut som en upprepning av bekräftandet av klagandens brev av den 3 juni 1998, nämligen när kommissionen skickade ett separat mottagningsbevis efter att ha beslutat öppna ett nytt ärende (98/4564).

När kommissionen anser att en medlemsstat inte uppfyller en förpliktelse enligt EG-fördraget kan den ingripa i enlighet med artikel 169 (numera artikel 226) i EG-fördraget. Kommissionen hade i själva verket tagit upp de förhållanden som klaganden påtalat med de brittiska myndigheterna och hade gett dem rimlig tid att inkomma med synpunkter på anklagelserna. Kommissionen hade emellertid inga befogenheter att tillfälligt förhindra verkställigheten av projekt i medlemsstaterna.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll klaganden sitt klagomål. Den gjorde också vad den betecknade som ännu en invändning i och med att den bad ombudsmannen undersöka varför kommissionären med ansvar för miljöfrågor inte hade utnyttjat sina befogenheter att ingripa i ärendet. I två senare brev framställde klaganden ytterligare två yrkanden. För det första borde ombudsmannen undersöka varför den i sammanhanget intressanta vägen längre inåt landet inte hade skyltats och använts för sitt rätta ändamål. För det andra borde ombudsmannen undersöka varför kommissionen hade underlåtit att granska den Coast Management Plan som hade utarbetats av de brittiska myndigheterna.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Den 6 februari 1999 skickade klaganden till ombudsmannen en kopia av ett brev daterat den 25 januari 1999 som kommissionen hade sänt till organisationen. I detta brev påpekade kommissionen att de brittiska myndigheterna hade försäkrat att arbetena med förstärkningen av broarna var nödvändiga av rena hälso- och säkerhetsskäl och att de inte var avsedda för att vägen i ökad omfattning skulle kunna utnyttjas även av tung trafik. Enligt de brittiska myndigheterna skulle dessa arbeten inte ha någon egentlig inverkan på det blivande bevarandeområdet eller några negativa följder för bestånden av skyddade arter. Kommissionen påpekade i sammanhanget att den sandödlan som klaganden hade

hänvisat till var en art som fanns upptagen i bilaga IV men inte i bilaga II till direktiv 92/43/ EEG och att den därför inte berördes av den bedömning som låg till grund för Förenade kungarikets förslag att göra detta område till ett särskilt bevarandeområde. Även om trafikvolymen på kustvägen ökade ansåg kommissionen vidare att det för närvarande inte fanns några konkreta bevis för att detta skulle ha någon nämnvärd inverkan på de bedömningar som legat till grund för förslaget om att göra området till ett bevarandeområde. Kommissionen framhöll att den var tillfreds med att de brittiska myndigheterna på ett korrekt sätt hade kommit fram till att arbetet med broförstärkningen inte hade någon påtaglig inverkan på bevarandet av området i enlighet med direktiv 92/43/EEG eller kunde tänkas ha någon påtaglig inverkan på miljön i enlighet med direktiv 85/337/EEG²¹. Mot bakgrund av dessa överväganden kom kommissionen fram till att ärendet skulle avslutas. Kommissionen inbjöd dock klaganden att inge kommentarer inom en månad från det att den mottagit brevet. Den 16 februari 1999 skickade SOS, som hade fått ett brev med samma innehåll från kommissionen, ett brev till kommissionen i vilket den angav skälen för sin åsikt att undersökningen inte borde avslutas.

Mot bakgrund av de synpunkter som lämnats av de olika parterna kom ombudsmannen fram till att det behövdes ytterligare upplysningar för att han skulle kunna behandla ärendet. Han bad därför kommissionen att

1 ingående förklara på vilken grund den kommit fram till att det inte fanns några materiella bevis för att det - även om trafikvolymen på kustvägen ökade - inte skulle bli någon påtaglig inverkan på bevarandet av det område som föreslagits som ett bevarandeområde,

2 kommentera klagandens och SOS:s påstående om att de lokala myndigheterna satt upp trafiksignaler som dirigerade all genomfartstrafik och all trafik till turistorterna inom Southport-området bort från A 565 till kustvägen för att använda denna väg som en förbifartsled, och frågan om huruvida en sådan omdirigering av trafiken (om den beslutades) var förenlig med artikel 6 i direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer och vilda djur och växter.

I sitt svar på denna förfrågan gjorde kommissionen följande kommentarer:

Syftet med en undersökning av ett klagomål var i princip att fastställa om en överträdelse av gemenskapsrätten begåtts. Kommissionen måste därvidlag ta hänsyn till att den - om den tillämpade överträdelseförfarandet i enlighet med artikel 226 (tidigare artikel 169) i EG-fördraget - hade bevisbördan och att den måste kunna bära den. Att tillgripa åtgärder i enlighet med artikel 226 skulle därför endast vara möjligt på grundval av materiella och påtagliga vetenskapliga bevis.

I rättsligt hänseende kunde bestämmelserna i artikel 6.2-4 i direktiv 92/43/EEG endast tillämpas om området i fråga var upptaget på en lista över områden av gemenskapsintresse, något som ännu inte gjorts, och artikel 6.1 endast tillämpas om området formellt utpekats enligt samma direktiv.

I den mån den nuvarande kustvägen (i oförändrat skick) innebar ett problem för bevarandet av miljön gällde detta den nuvarande fragmenterande inverkan som vägen har för livsmiljöerna. Varje sådan inverkan omfattades av artikel 6.1-2 men inte av artikel 6.3-4. Kommissionen fann att de brittiska myndigheterna hade vidtagit och höll på att vidta omfattande åtgärder för att uppfylla kraven i artikel 6.1-2 i direktivet.

Med tanke på de omfattande åtgärder som redan påbörjats för att uppfylla kraven i artikel 6.1-2 kunde kommissionen inte ange några ytterligare åtgärder som behövde vidtas vid ett ökat utnyttjande av den nuvarande kustvägen. Kommissionen kunde inte finna något påtagligt orsakssamband mellan en ökad användning och behovet av att bevara området.

²¹ Rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, EGT 1985 L 175, s. 40.

Även om man skulle kunna visa att en ökad användning innebar detsamma som en ny plan eller ett nytt projekt, skulle kommissionen sålunda inte kunna påvisa att detta sannolikt skulle ha en påtaglig inverkan på värdet av att bevara området.

I sina kommentarer av den 28 november 1999 till kommissionens uttalanden anförde SOS följande:

Artikel 6.2-4 i direktiv 92/43/EEG var med stöd av artikel 4.5 i samma direktiv tillämplig i detta fall. Om kustvägen byggdes ut för att kunna bära all trafik på upp till 40 ton och all turisttrafik året runt var detta en utbyggnad i den mening som avses i artikel 6.3 i direktivet. Det har sedan 1996 skett en dramatisk förändring av arten och omfattningen av den trafik som utnyttjar kustvägen. Det enda som SOS begärde var att artikel 6.3 skulle tillämpas, dvs. att man skulle undersöka om utbyggnaden kunde ha någon *påtaglig* inverkan och om i så fall denna inverkan kunde ha någon *skadlig* effekt på området. De båda begreppen var av olika slag och måste hållas isär. Vissa av de åtgärder som de brittiska myndigheterna vidtagit i enlighet med artikel 6.1-2 måste ses som positiva men de saknade betydelse för den fråga som nu måste lösas.

BESLUTET

1 Underlåtenhet att på ett korrekt sätt bekräfta mottagandet av skrivelser

1.1 I sitt klagomål påstod klaganden att kommissionen hade underlåtit att på ett korrekt sätt bekräfta mottagandet av hans skrivelser. Detta påstående byggde på att kommissionen skickat två brev i vilka den hänvisade till klagandens brev av den 3 juni 1998. Klaganden menade att detta gjort honom förbryllad.

1.2 Kommissionen påpekade att den i sitt brev till klaganden av den 25 augusti 1998 hade förklarat det som hade sett ut som en upprepning av bekräftandet av klagandens brev av den 3 juni 1998, nämligen när kommissionen skickade ett separat mottagningsbevis efter beslutet att öppna ett nytt ärende (98/4564).

1.3 Den förklaring kommissionen lämnade var rimlig, och klaganden hade inte återkommit till saken i den följande brevväxlingen.

1.4 På grundval av ovanstående föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid kommissionen vad gällde klagandens första yrkande.

2 Underlåtenhet att stoppa broförestärkningsprojektet

2.1 I sitt klagomål hävdade klaganden att kommissionen borde ha ingripit för att stoppa broförestärkningsprojektet.

2.2 I sitt yttrande förklarade kommissionen att den, när den anser att en medlemsstat inte uppfyller en förpliktelse i enlighet med EG-fördraget, kan ingripa i enlighet med artikel 169 (numera artikel 226) i EG-fördraget. Kommissionen har emellertid inga befogenheter att förhindra verkställigheten av projekt i medlemsstaterna.

2.3 Kommissionens svar föreföll vara korrekt.

2.4 På grundval av ovanstående föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid kommissionen vad gällde klagandens andra yrkande.

3 Underlåtenhet att skydda särskilda skydds- och bevarandeområdets integritet

3.1 Klaganden påstod framförallt att kommissionen inte tillräckligt hade sett till att de brittiska myndigheterna hade uppfyllt sina förpliktelser i enlighet med artikel 6.3 i direktiv 92/43/EEG vad gällde broförestärkningsprojektet. Enligt denna föreskrift skall en bedömning av miljöpåverkan göras för alla planer eller projekt som inte direkt hänger samman

med eller är nödvändiga för skötseln och förvaltningen av ett område som är skyddat enligt direktivet, men som ”kan påverka området på ett betydande sätt”. Ombudsmannen fann att alla andra frågor som tagits upp av klaganden utgjorde delar av denna huvudanklagelse och att de inte behövde behandlas var för sig.

3.2 SOS hade ursprungligen framfört ett som det föreföll mera övergripande påstående, genom att hävda att problemet var att vägen över huvud taget fanns. Men i sitt brev av den 28 november 1999 påpekade SOS att vad det begärde var att artikel 6.3 i direktivet skulle tillämpas på utbyggnaden av vägen.

3.3 Kommissionen hävdade att bestämmelserna i artikel 6 i direktiv 92/43/EEG ännu inte var tillämpliga på området ifråga. Den ansåg att om den nuvarande kustvägen utgjorde ett problem när det gällde bevarandet av miljön, omfattades detta problem av artikel 6.1-2 men inte av artikel 6.3-4 i direktivet. Kommissionen fann det tillfredsställande att de brittiska myndigheterna hade vidtagit och fortfarande vidtog omfattande åtgärder för att uppfylla kraven enligt artikel 6.1-2 i direktivet. Den var införstådd med att den slutsats som dessa myndigheter dragit, nämligen att förstärkningsarbetena på broarna inte på något betydande sätt skulle påverka det blivande bevarandeområdet, var korrekt. Kommissionen kunde inte se att det kunde finnas något påtagligt orsakssamband mellan en ökad användning av vägen och behovet av att bevara området. Kommissionen kunde sålunda inte - även om man kunde hävda att en ökad användning innebar detsamma som en ny plan eller ett nytt projekt - påvisa att det sannolikt skulle ha någon påtaglig inverkan på det som är värdefullt att bevara i området.

3.4 Kommissionens påstående att bestämmelserna i artikel 6 i direktiv 92/43/EEG ännu inte var tillämpliga på området ifråga föreföll korrekta vid en rent bokstavlig tolkning av dessa bestämmelser. Enligt artikel 4.5 i direktivet skall artikel 6.2-4 tillämpas så snart ett område tagits upp på den lista som avses i punkt 2 tredje stycket. Den lista som avses är den lista som kommissionen skall upprätta på grundval av medlemsstaternas listor. Enligt kommissionen hade denna lista ännu inte upprättats. Ombudsmannen ansåg dock att det inte därav följde att artikel 6.3 saknade betydelse i det föreliggande ärendet. I enlighet med artikel 4.3 i direktiv 92/43/EEG skall kommissionen upprätta den nämnda listan inom sex år efter anmälan av direktivet, vilket kan förmodas ha skett kort efter det att direktivet antogs i maj 1992. Kommissionen hade alltså i själva verket hävdats att artikel 6.3 inte var tillämplig, eftersom kommissionen själv underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktivet. Enligt ombudsmannens uppfattning kunde ett sådant argument knappast accepteras. Kommissionen hade själv vid ett annat tillfälle framfört argument som stred mot dess nuvarande inställning. I sitt yttrande av den 18 juli 1997 över klagomål 298/97/PD hade kommissionen hänvisat till skyddet av särskilda skyddsområden i enlighet med direktiv 79/409/EEG som föreskriver en liknande åtgärd. Enligt EG-domstolens dom i mål C-355/90 måste en medlemsstat uppfylla de skyldigheter enligt artikel 4.4 i direktivet som gäller skyddsåtgärder för ett sådant område, även innan området formellt klassificerats²². Domstolens motivering var att syftena med skyddsåtgärderna enligt direktivet annars inte skulle kunna uppnås. I sitt yttrande över klagomål 298/97/PD hade kommissionen kommit fram till följande: ”För [ett blivande särskilt bevarandeområde] finns inte något sådant skydd fastställt. Med anledning av dess eventuella särskilda status vore det emellertid naturligt att ta hänsyn till effekterna”. Ombudsmannen ansåg därför att kommissionens motivering att artikel 6 i direktiv 92/43/EEG inte var tillämplig såtillvida var felaktig.

3.5 Kommissionen föreföll också ifrågasätta, även om det gjordes med försiktiga formuleringar, huruvida en ökad användning av en väg kunde sägas utgöra en ”plan” eller ett ”projekt” i den mening som avses i artikel 6.3 i direktiv 92/43/EEG. Ombudsmannen

²²

Dom av den 2 augusti 1993 i målet C-355/90, kommissionen mot Spanien, REG 1993, s. I-4221, punkt 22.

ansåg att denna fråga inte behövde besvaras i detta sammanhang²³. Vad saken nu gällde var inte den ökade användningen av kustvägen som sådan, utan förstärkningen av de båda broarna och de åtgärder som de lokala myndigheterna påstods ha vidtagit i anslutning därtill för att omdirigera trafiken. Det kan knappast råda något tvivel om att dessa åtgärder kan betraktas som ”planer” eller ”projekt” i den mening som avses i artikel 6.3 i direktivet. Det måste betonas att denna bestämmelse uttryckligen ålägger medlemsstaterna att granska sådana planer eller projekt, om det är nödvändigt, ”i kombination med andra planer eller projekt”.

3.6 Den avgörande fråga som måste besvaras var alltså huruvida kommissionen hade haft rätt i sin slutsats att de brittiska myndigheterna inte hade överträtt artikel 6.3 i direktiv 92/43/EEG i det aktuella ärendet.

3.7 I fall som detta begränsas kommissionens granskning normalt till att fastställa om de nationella myndigheterna har uppfyllt reglerna för handläggningen av ärendet, om omständigheterna har redovisats på ett korrekt sätt och om det vid granskningen har förekommit någon uppenbart felaktig bedömning eller maktmissbruk. Ombudsmannens undersökning begränsades alltså i sin tur till att fastställa om kommissionens granskning föreföll vara rimlig och om den hade tagit alla relevanta omständigheter i beaktande.

3.8 Området ifråga hade tydligen föreslagits som ett särskilt bevarandeområde på grund av de dynor som finns där. Det fanns ingenting som tydde på att broförstärkningarna som sådana skulle ha någon påtaglig inverkan på området i fråga när det gällde målen för dess bevarande. Det var därför nödvändigt att undersöka om dessa arbeten skulle kunna ha en sådan inverkan om man beaktade dem i samband med ”andra planer och projekt”. Klaganden, parlamentsledamoten Corbett och SOS hade till synes framlagt starka argument för att visa att de lokala myndigheternas åtgärder i realiteten motiverats av en önskan om att bygga en förbifartsled runt Southport. Den påstådda negativa effekten av att utnyttja kustvägen som en förbifartsled runt Southport tycks ha varit att dynerna på landsidan skars av från möjligheten att få ny sand från havssidan. Detta tycks emellertid i hög grad bero på att vägen över huvud taget *existerade*, vilket bekräftas av det förslag till uttalande om förvaltningen av skydds- och bevarandeområden som utarbetats av English Nature 1996 och som klaganden och SOS utgick från. Kommissionens åsikt att den inte hade kunnat konstatera att den *utökade* användningen av vägen skulle kunna påverka målen för bevarandet av området på något betydande sätt föreföll därför inte orimlig.

3.9 Ombudsmannen uteslöt inte att sådana negativa effekter skulle kunna uppstå av de ytterligare åtgärder som de lokala myndigheterna enligt klaganden och SOS vidtagit när det gällde användningen av kustvägen som en förbifartsled (t.ex. gräsplantering på dynerna vid havssidan av vägen). Det fanns dock ingenting som tydde på att kommissionen inte hade tagit hänsyn till dessa åtgärder i sitt yttrande om sannolikheten av en påtaglig inverkan på området i fråga.

3.10 På grundval av ovanstående föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid kommissionen vad gällde klagandens tredje yrkande.

4 Slutsats

På grundval av ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid Europeiska kommissionen. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

²³ Det är dock intressant att konstatera att generaladvokaten Fennelly nyligen uttryckt uppfattningen att uttrycket ”plan” i den bestämmelsen måste ges en vid tolkning och påpekat att en snäv tolkning skulle stå i strid både med ordalydelsen och syftet med bestämmelsen (yttrande av den 16 september 1999 i målet C-256/98, kommissionen mot Frankrike, REG 2000, s. I-2487, punkt 33).

PÅSTÅDDA OEGENTLIGHETER VID ETT UTGAG- NINGSPROV

*Beslut i klagomål
1108/98/BB(konfidenti-
ellt) mot Europeiska
kommissionen*

*Anmärkning:
Ombudsmannen har
framfört samma ytterli-
gare kommentarer när det
gäller två andra ärenden
rörande samma uttag-
ningsprov (1276/98/JMA
och 120/99/IP)*

KLAGOMÅLET

I oktober 1998 klagade X till Europeiska ombudsmannen om ett påstående om att uttagningskommittén för uttagningsprov EUR/A/123 hade låtit en sökande som inte uppnått minimipoängen på ett av de skriftliga proven delta i det muntliga provet.

Klaganden påstod att det kommit till hans kännedom att uttagningskommittén för uttagningsprov EUR/A/123 hade låtit en sökande som inte uppnått minimipoängen på ett av de skriftliga proven delta i det muntliga provet. Den 19 oktober 1998 skrev han till kommissionen och Europeiska ombudsmannen. Han begärde att listorna skulle jämföras för att kontrollera om en sådan sökande hade kallats eller inte.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. Kommissionens yttrande var som följer. I ett brev av den 19 oktober 1998 meddelade klaganden uttagningskommittén att han fått reda på att den hade låtit en sökande som inte uppnått minimipoängen på ett skriftligt prov delta i det muntliga provet. När det gäller klagandens påstående kunde kommissionen endast fastställa att uttagningskommittén noggrant hade följt de föreskrifter som ålagts den i meddelandet om uttagningsprovet.

Som en separat del av svaret bifogade kommissionen sekretessbelagd information till ombudsmannen. Informationen rörde hur många av de sökande som hade kallats till uttagningsproven, hur många av dessa som klarat de skriftliga proven, hur många som deltagit i de muntliga proven och hur många som slutligen förts till anställningsreserven.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll klaganden sitt klagomål.

BESLUTET

1 Påståendet att en sökande som inte uppnått minimipoäng på ett av de skriftliga proven hade deltagit i det muntliga provet

1.1 Klaganden påstod att uttagningskommittén låtit en sökande som inte uppnått minimipoäng på ett av de skriftliga proven delta i det muntliga provet. Kommissionen förklarade att den noggrant hade följt föreskrifterna i meddelandet om uttagningsprovet.

1.2 Ombudsmannen konstaterade att uttagningskommittén är strängt ålagd att följa föreskrifterna i meddelandet om uttagningsprovet.

1.3 Med hänsyn tagen till att kommissionen hade bestridit påståendet och att klaganden varken hade namngivit den berörda sökanden eller den person som uppmärksammade klaganden på påståendet hade inga administrativa missförhållanden kunnat fastställas. Ombudsmannen beslutade därför att det inte fanns skäl att undersöka ärendet ytterligare.

2 Slutats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid Europeiska kommissionen. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER

Efter att ha utvärderat det sekretessbelagda materialet i kommissionens yttrande drog ombudsmannen slutsatsen att detta inte hade någon direkt förbindelse med klagomålets sakinhåll och därför tog han inte hänsyn till det när det gäller slutsatserna i detta beslut.

Mot bakgrund av materialets innehåll kunde ombudsmannen inte förstå kommissionens resonemang när det gäller att sekretessbelägga materialet. Ombudsmannen delar inte kommissionens ståndpunkt i fråga om att offentliggöra av statistisk information om hur många sökande som antagits till uttagningsprovet, som godkänts i de skriftliga och muntliga proven och som slutligen förts till anställningsreserven på något sätt skulle kunna inverka på sekretessen i uttagningskommitténs arbete, eller å andra sidan, utöva eventuell påverkan när det gäller valet av sökande.

Kommissionens vida tolkning av sekretessen i detta fall föreföll tämligen missriktad om man endast jämför med dess övergripande mål i fråga om att uppnå en effektiv, ansvarsfull och öppen förvaltning, som kan tillhandahålla de kvalitetstjänster som europeiska medborgare med rätta förväntar sig.

Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

SKÄL TILL UNDER- KÄNNANDE AV PROV OCH TILL- GÅNG TILL RÄTT- TADE PROV

*Beslut i klagomål
1317/98/VK mot Euro-
peiska kommissionen*

KLAGOMÅLET

I december 1998 klagade S till Europeiska ombudsmannen mot Europeiska kommissionen angående bedömningen av hennes skriftliga prov i uttagningsprov EUR/A/123.

Klaganden deltog i uttagningsprov EUR/A/123 som anordnades av kommissionen. Kommissionen meddelade henne att hon hade uppnått en poäng på 12,27/20 efter det muntliga provet och att minimikravet var 13/20. Klaganden kunde därför inte föras till anställningsreserven. Klaganden var inte nöjd med detta beslut. Hon hävdade följande:

- 1 Hon hade inte getts några skäl till resultatet
- 2 Den felaktiga översättningen av ett av proven gav upphov till inkonsekventa svar
- 3 Hon ville ha en kopia av sitt rättade prov.

Klaganden ingav ett klagomål till ombudsmannen.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

I sitt yttrande hänvisade kommissionen till sitt brev till klaganden av den 27 januari 1999 i vilket uttagningskommitténs ordförande angav följande:

När det gäller det första påståendet kontrollerade uttagningskommittén klagandens resultat och bekräftade sitt tidigare beslut att avslå ansökan eftersom hon inte hade uppnått tillräckliga poäng i uttagningsprovets olika delar.

När det gäller det andra påståendet angav kommissionen att en mer allmän formulering användes för att beskriva provets sakinhåll, vilket sedan kompletterades med mer specifika frågor och punkter. Det handlade om ett omfattande prov som var avsett att kontrollera sökandens kunskaper på det särskilda området för uttagningsprovet. Det föreföll därför inte möjligt att frågorna i detta prov gav upphov till missförstånd.

När det gäller det tredje påståendet bedömde uttagningskommittén sökandens prov i enlighet med meddelandet om uttagningsprovet. Anställningsreserven ingår inte i den information som allmänheten har tillgång till. Det är inte praxis att låta sökandena ta del av sina prov. Den stadga som reglerar uttagningskommitténs arbete föreskriver uttryckligen att dess arbete är hemligt.

Klagandens kommentarer

I sitt brev av den 5 augusti 1999 angav klaganden att flera frågor inte hade behandlats av kommissionen. Hon hänvisade till en kopia av sitt brev till uttagningskommitténs ordförande i vilket hon vidhöll sitt klagomål.

BESLUTET

1 Påstådd underlåtenhet att ange skäl

1.1 Klaganden påstod att hon inte fått någon motivering till att hon blivit underkänd i de skriftliga proven.

1.2 Kommissionen hade meddelat klaganden vilka poäng hon fått. Den kontrollerade klagandens resultat och vidhöll sitt tidigare beslut eftersom hon inte hade uppnått tillräckliga poäng i uttagningsprovets olika delar.

1.3 I enlighet med fastställd praxis vid EG-domstolen utgör information om vilka poäng som uppnåtts i olika prov en tillräcklig motivering till uttagningskommitténs beslut²⁴.

1.4 Ombudsmannen fann därför att kommissionen hade angett skälet till att klaganden misslyckats på provet.

2 Påstådda översättningssvårigheter

2.1 Klaganden hävdade att den felaktiga översättningen av ett av proven gav upphov till inkonsekventa svar och att detta kan ha varit anledningen till att hon misslyckats.

2.2 Uttagningskommittén påpekade att i det berörda stycket beskrevs essäfrågans sakinhåll i mer allmänna termer som sedan kompletterades av mer specifika frågor och punkter. Avsikten med frågan var att kontrollera sökandens kunskaper om detta särskilda området för uttagningsprovet. Det föreföll därför inte möjligt att provfrågorna gav upphov till missförstånd.

2.3 Kommissionens förklaring föreföll överensstämma med meddelandet om uttagningsprovet. Ombudsmannen fann inga belägg för klagandens påståenden om administrativa missförhållanden.

3 Vägran att ge tillgång till rättade prov

3.1 Klaganden hävdade att hon felaktigt hade nekats tillgång till sitt rättade prov i samband med de skriftliga proven i uttagningsprov EUR/A/123.

3.2 Kommissionen vidhöll vid den tidpunkten att det inte var praxis att låta sökande ta del av sina skriftliga prov.

3.3 Den 18 oktober 1999 lämnade ombudsmannen en särskild rapport²⁵ till Europaparlamentet. Ombudsmannen rekommenderade att kommissionen från och med

²⁴ Dom av den 4 juli 1996 i mål C-254/95 P, parlamentet mot Innamorati, REG 1996, s. I-3423, punkterna 31 och 32. Dom av den 17 december 1997 i mål T-217/95, Passera mot kommissionen, REG 1997, s. II-1109, punkterna 32 till 34.

²⁵ Särskild rapport till följd av den undersökning som gjorts på ombudsmannens eget initiativ av sekretessbestämmelserna i förbindelse med kommissionens rekryteringsförfaranden.

juli 2000 skulle ge sökande möjlighet att kontrollera sina egna prov. Kommissionen har godtagit denna rekommendation. Den kommer att ge sökande tillgång till sina rättade prov från den 1 juli 2000²⁶. Mot bakgrund av att kommissionen samtyckt till att ändra sin ståndpunkt i framtiden ansåg ombudsmannen att ytterligare undersökningar av detta ärende inte var motiverade i samband med det aktuella klagomålet.

4 Slutsats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid Europeiska kommissionen. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

PÅSTÅDD FÖRSE- NING AV BETAL- NING I SAMBAND MED ESPRIT-PRO- JEKTET

*Beslut i klagomål
225/99/IJH mot Euro-
peiska kommissionen*

KLAGOMÅLET

Klaganden, företaget ECA Ltd (ECA), var en av parterna i ett ESPRIT projekt för internationellt handelsutbyte (ICX) inom fjärde ramprogrammet, som inletts den 15 mars 1997. Huvudkontraktet hade upprättats mellan kommissionen (GD 3-Industri) och International Computers Limited (ICL). ECA hade ett underleverantörskontrakt med ICL i samband med ICX-projektet.

I enlighet med huvudkontraktet skulle kommissionen i förväg betala ut 50 procent av det avtalade beloppet samt efter godkännande av redovisade kostnader göra ytterligare utbetalningar en gång i halvåret. Enligt klaganden hade man fått den första betalningen, men inga ytterligare betalningar hade gjorts vid tidpunkten för klagomålet, den 26 februari 1999.

Klaganden påstod att kommissionen dröjt onödigt länge med att betala kontraktssinne-
haren ICL, vilket lett till att ICL:s betalningar till ECA också hade försenats.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande angav kommissionen att man inte förrän den 7 augusti 1998 hade fått de första fullständiga periodiska kostnadsredovisningarna från ICL, som skulle varit inlämnade i september 1997. Därefter hade verifikationerna granskats och det krävdes vissa korrigeringar och förtydliganden.

Klaganden kontaktade kommissionen den 10 november 1998 och uttryckte sin oro över eventuella förseningar när det gällde betalningen. Samma dag föreslog kommissionen ICL i ett telefonsamtal att man för att hjälpa ECA skulle slå ihop de redan redovisade kostnaderna och inte invänta alla ersättningsanspråken.

Trots brådskande telefonpåminnelser från kommissionen, den 23 och den 27 november 1998, kom det ingen giltig kostnadsredovisning från ICL förrän den 10 december 1998. Därför kunde utbetalningen inte färdigbehandlas före slutet av budgetåret 1998, trots att ärendet handlades med förtur.

Varje år tar upprättandet av anslagsposter i den nya budgeten viss tid i anspråk på grund av de stränga finansiella bestämmelser som gäller för gemenskapens budget. Handläggningen av utbetalningar borde normalt ha återupptagits i slutet av januari 1999. I början av 1999 ledde emellertid ytterligare två omständigheter till en allmän försening av betalningarna, som påverkade ett par hundra utbetalningar:

²⁶ (jfr Ombudsmannens pressmeddelande nr 16/99 av den 15 december 1999).

- Upprättandet av betalningsbudgeten tog längre tid i anspråk än vanligt på grund av övergången från fjärde till femte ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling, vilket krävde en ny kontoplan.
- Övergången till ett nytt centralt, datoriserat bokföringssystem skedde vid samma tidpunkt, vilket orsakade ytterligare förseningar.

Under de följande veckorna hade den enhet som ansvarade för projektet kontinuerlig kontakt med ICL. Man upprätthöll även kontakten med ECA. Det betonades upprepade gånger i interna meddelanden inom kommissionen att betalningen skulle prioriteras.

I februari 1999 kom flera av kommissionens avdelningar överens om att sköta betalningarna manuellt när det gäller den första kostnadsredovisningen, för att minimera risken för ytterligare dröjsmål. Sjukdomsfall bland den personal som handlade utbetalningen orsakade ytterligare några dagars försening, men den 19 februari 1999 kom en intern bekräftelse på att betalningen skulle effektueras inom tre arbetsdagar. Från kommissionens sida upplyste man omedelbart ICL om detta via e-post och telefon. Betalningen gjordes den 24 februari 1999. I enlighet med kontraktet mellan ICL och ECA var det ICL:s ansvar att effektuera betalningarna till ECA från ICL.

Den normala handläggningen av betalningar via kommissionens datoriserade bokföringssystem återupptogs den 3 mars 1999. Den andra och den tredje utbetalningen till ICX-projektet handlades med hjälp av detta system och utbetalningar gjordes den 24 mars 1999.

Eftersom kommissionen accepterat de ofullständiga kostnadsredovisningar som lämnats in av ICL den 10 december 1998, var kommissionen ansvarig för de förseningar när det gäller betalningen av redovisade kostnader utöver de två månader som förutsetts i kontraktet mellan ICL och kommissionen (förseningar på två respektive sex veckor). Förseningarna berodde på de anförda tekniska svårigheterna.

Klagandens kommentarer

Klaganden angav följande i sina kommentarer:

Visserligen hade ECA ett separat kontrakt med huvudentreprenören ICL, men klaganden ansåg att ICL företrädde kommissionen.

ECA fick inte betalt i tid på grund av att kommissionen inte uppfyllt sina skyldigheter i enlighet med huvudkontraktet. Kommissionen hade medgivit att förseningar förekommit till följd av upprättandet av den nya budgeten och övergången till det nya bokföringssystemet.

Huvudkontraktets bestämmelse om att alla projektpartners kostnadsredovisningar måste vara inlämnade och godkända innan betalning kunde göras orsakade onödigt dröjsmål för utbetalningar till partner som lämnat in sina individuella redovisningar i tid.

Mot bakgrund av detta hävdade klaganden att kommissionen borde betala ränta och ersättning till ECA.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Ombudsmannen vidarebefordrade klagandens kommentarer till kommissionen och bad den bemöta ränte- och ersättningsanspråken.

I sitt svar betonade kommissionen följande:

- (i) Kommissionen hade inte tecknat kontrakt med ECA.

(ii) Den största delen av förseningarna i samband med inlämning och godkännande av kostnadsredovisningen berodde på huvudentreprenören ICL.

(iii) Endast huvudentreprenören, ICL, kunde ställa räntanspråk på kommissionen. ECA kunde endast ställa krav på ICL, inom ramen för deras avtalsförhållande.

Kommissionen förnekade därför allt ekonomiskt ansvar gentemot ECA.

I sina kommentarer till kommissionens svar upprepade klaganden sin synpunkt att ICL företrädde kommissionen och att bestämmelsen i kontraktet mellan ICL och kommissionen om att alla projektpartners kostnadsredovisningar måste vara inlämnade och godkända innan betalning kunde göras orsakade onödigt dröjsmål för utbetalningar till partner som lämnat in sina individuella redovisningar i tid.

Klaganden påpekade också att ECA över huvud inte taget hade fått betalt i samband med ett annat projekt, som inleddes i maj 1999. Detta nya ärende låg utanför det ursprungliga klagomålets räckvidd. Därför upplyste ombudsmannen klaganden om att det inte kunde behandlas i samband med den aktuella undersökningen.

BESLUTET

1 Påståendet om försenad betalning

1.1 Klaganden påstod att kommissionen dröjt onödigt länge med sina betalningar till ICL, huvudentreprenör för ett projekt i samband med fjärde ramprogrammet. Till följd av detta blev ICL:s betalningar till en projektpartner, företaget ECA, också försenade.

1.2 Kommissionen förklarade att den största delen av förseningarna berodde på huvudentreprenören ICL, som dröjt med att lämna in sina kostnadsredovisningar. Kommissionen tog emellertid på sig ansvaret för förseningar av betalningar utöver de två månader som förutsetts i kontraktet mellan ICL och kommissionen. Dessa uppgick till två veckor för en uppsättning kostnadsredovisningar och sex veckor för en annan. Förseningarna berodde på tekniska svårigheter, som hade försenat hundratals utbetalningar.

1.3 Kommissionen medgav därför att det förekommit ett visst oberättigat dröjsmål och förklarade orsakerna till detta. I sin undersökning på eget initiativ om kommissionens sena betalningar (OI/5/99/IJH) tar ombudsmannen hänsyn till dessa uppgifter och därför förefaller ingen ytterligare undersökning av denna aspekt av det aktuella ärendet vara nödvändig.

1.4 Klaganden hävdade också att en standardklausul i huvudkontraktet, om att alla projektpartners kostnadsredovisningar måste vara inlämnade och godkända innan utbetalningar kan göras orsakade onödiga förseningar när det gäller betalningar till partner som lämnat in sina individuella redovisningar i tid.

1.5 Kommissionen påpekade att den när den uppmärksammat ECA:s problem omedelbart kontaktade ICL och föreslog att man skulle slå ihop de redan redovisade kostnaderna och inte vänta på att alla ersättningskrav skulle komma in.

1.6 Ombudsmannen känner inte till att det finns någon tvingande bestämmelse eller princip som skulle hindra kommissionen från att inkludera en sådan standardklausul i sina kontrakt. Dessutom hade det framkommit att kommissionen varit beredd att frånga den berörda klausulen så snart den uppmärksammat klagandens problem. Därför föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden när det gäller denna aspekt av ärendet. Ombudsmannen riktade emellertid ytterligare kommentarer till kommissionen i fråga om standardklausulen.

2 Yrkandet på ränta och ersättning

2.1 I sina kommentarer hävdade klaganden att kommissionen borde betala ränta och ersättning till ECA.

2.2 I sitt svar upprepade kommissionen att betalningsförseningarna till största delen berodde på huvudentreprenören ICL. Dessutom ansåg den att endast huvudentreprenören, ICL, kunde rikta ränteanspråk mot kommissionen och att ECA endast kunde ställa krav på ICL inom ramen för deras gemensamma kontrakt.

2.3 Av klagandens kommentarer framgick det att kravet på ränta och ersättning grundades på synpunkten att ICL företrädde kommissionen. Klaganden kunde inte belägga denna synpunkt, vilket väckte potentiella frågor om kontraktsevenligt och icke-kontraktsevenligt ansvar. Dessutom föreföll kommissionen ha lämnat en sammanhängande och rimlig redovisning för varför den inte ansåg sig ansvarig. Ombudsmannens undersökning fann inga belägg för administrativa missförhållanden när det gäller denna aspekt av klagomålet. Denna slutsats påverkar emellertid inte klagandens rätt att överlämna ärendet till en behörig domstol.

3 Slutsats

På grundval av ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid kommissionen. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER

Kontraktet mellan kommissionen och huvudentreprenören i detta ärende innehöll en standardklausul om att alla projektpartners kostnadsredovisningar måste vara inlämnade och godkända innan kommissionen kunde betala huvudentreprenören. Ombudsmannen välkomnar den flexibilitet som visats av kommissionen, som varit beredd att frångå den berörda bestämmelsen så snart den uppmärksammat klagandens problem i detta ärende. Mer allmänt borde kommissionen emellertid överväga om inte klausulens berättigade syfte skulle kunna uppnås på ett sätt som inte lika lätt ger upphov till likviditetsproblem hos små och medelstora företag.

UNDERLÅTENHET ATT GE TILLGÅNG TILL INFORMATION OM KOMMITTÉVÄ- SENDET OCH KOMMISSIONENS HANDLINGAR

*Beslut i klagomål
395/99/(PD)/(IJH)/PB
mot Europeiska komm-
missionen*

KLAGOMÅLET

I mars 1999 lämnade klaganden, en ledamot av Europaparlamentet, in ett klagomål om Europeiska kommissionens påstådda underlåtenhet att

- tillhandahålla all den information som behövdes för ett forskningsprojekt som han ledde och
- tillhandahålla informationen i ett visst format.

I oktober 1998 hade klaganden tillsammans med tre andra parlamentsledamöter skrivit till kommissionen och begärt uppgifter. I brevet angavs följande:

“Mot bakgrund av det pågående arbetet med frågor som kommittéväsendet, öppenheten och insynen, kvaliteten på lagstiftningsarbetet och andra näraliggande områden håller vi på att utforma en kvalitativ översikt av gemenskapens kommittéstruktur. Syftet med översikten är att försöka ge en objektiv och tillförlitlig grund för både den politiska debatten och den akademiska forskningen.”

Till brevet hade klaganden fogat ett antal särskilt utformade blanketter som kommissionen ombads fylla i som svar. Med hjälp av blanketterna skulle man kunna ge upplysningar om

olika detaljerade frågor, t.ex. om kommittéernas arbete, de rättsakter som inrättade kommittéerna och antalet ledamöter i kommittéerna. Kommissionen ombads att svara inom två-tre veckor.

Den 4 november 1998 upplyste kommissionen klaganden om att de berörda uppgifterna inte var tillgängliga i det begärda formatet, men att kommissionen skulle undersöka de åtgärder som behövde vidtas "för att ni ska bli nöjda".

Den 21 januari 1999 upplyste kommissionen klaganden skriftligt om att en databas om kommittéerna höll på att installeras och att kommissionen inom ett par dagar skulle vara i stånd att tillhandahålla en stor del av de uppgifter som klaganden begärt, om än i ett annat format än det han föreslagit.

Den 23 februari 1999 skrev klaganden på nytt till kommissionen. Klaganden gjorde ett tillägg till sin begäran om information om kommittéerna och uppgav att han ville ha förteckningar över kommittéledamöter från 1997 och 1998, samt interna förteckningar över alla kommissionens kommittéer från 1997, 1998 och 1999. Han begärde också en fullständig historisk översikt (dvs. från 1951 och framåt) över

- antalet kommittéer, arbetsgrupper och "andra organ"
- antalet ledamöter
- antalet reseersättningar
- antalet sammanträden.

Han bad kommissionen att tillhandahålla dessa "totalt och uppdelade på typer och frågeområden".

Förutom de begärda uppgifterna om kommittéer bad klaganden kommissionen att ge honom det totala antalet rättsakter eller andra dokument som antagits av kommissionen, inklusive rättsliga utlåtanden, sådana brev som föregår inledandet av förfaranden och andra typer av handlingar och soft law.

Klaganden angav att de begärda uppgifterna omfattade perioden 1951 till 1998. Han tillade:

"I den mån tillhandahållandet av tidiga uppgifter innebär alltför mycket extraarbete och eftersom jag skulle vilja avsluta studien inom den här lagstiftningsperioden, skulle jag gärna till att börja med vilja ha uppgifterna för perioden 1987-1998."

Den 8 mars 1999 skrev klaganden till kommissionen för att uttrycka sitt missnöje över att han inte fått svar.

Den 18 mars 1999 sände kommissionen klaganden en del uppgifter om kommittéerna. Den upplyste också klaganden om att de övriga uppgifter som han begärt i sitt brev av den 23 februari inte fanns omedelbart tillgängliga. Den berörda enheten vid kommissionen hade emellertid ombetts att sammanställa uppgifterna. Klaganden meddelades att man skulle skicka honom denna sammanställning.

När det gäller förteckningen över kommissionens rättsakter försåg kommissionen klaganden med en förteckning över de rättsakter som antagits varje år och som var i kraft. Kommissionen hänvisade också klaganden till EU:s rättsdatabas Celex, som Europaparlamentets ledamöter kan använda gratis, samt till kommissionens årsrapporter när det gäller särskilda områden av gemenskapsrätten.

Den 31 mars 1999 skrev klaganden till kommissionen och angav att de uppgifter som kommissionen tillhandahållit inte motsvarade hans begäran. Han påpekade att kommissionen inte hade gett någon förklaring till detta eller bett om ursäkt. Han upplyste också kommissionen om att han skulle inge ett klagomål till Europeiska ombudsmannen.

Den 16 april försåg kommissionen klaganden med ytterligare detaljerad information om kommittéerna. Kommissionen påpekade att resten av uppgifterna inte var omedelbart tillgängliga och att den berörda enheten vid kommissionen hade uppmanats att sammanställa dessa. Kommissionen angav också att klagandens begäran om en fullständig översikt över alla kommissionens rättsakter och andra dokument hade tillhandahållits i brevet av den 18 mars 1999. Klaganden skickade en kopia av kommissionens brev, med bilagor, till Europeiska ombudsmannen för att dessa skulle ingå i ombudsmannens undersökning.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande hänvisade kommissionen till sin korrespondens med klaganden, som beskrivits ovan. Kommissionen ansåg att den hade försett klaganden med de uppgifter den hade, och att dess enhet hade lagt ned stor möda på att sammanställa de uppgifter som klaganden begärt. Den betonade att enheten hade varit tvungen att vidta ytterligare efterforskningar för att få fram de uppgifter som den hade skickat till klaganden.

Särskilt när det gällde begäran om att tillhandahålla uppgifterna i olika format enligt klagandens anvisningar ansåg kommissionen att dess enheter inte är skyldiga, förutom när det gäller mindre ändringar, att omarbeta de uppgifter som finns hos kommissionen, för att tillgodose kraven hos särskilda forskningsprojekt.

Kommissionen ansåg att den hade uppfyllt sina skyldigheter på ett riktigt sätt när det gäller tillgången till information samt öppenhet och insyn.

Klagandens kommentarer

Ombudsmannen mottog inga kommentarer från klaganden.

BESLUTET

1 Påståendena

1.1 Klaganden gjorde gällande att kommissionen felaktigt hade underlåtit att

- a) tillhandahålla all den information som han begärt för sitt forskningsprojekt och
- b) tillhandahålla informationen i ett särskilt format.

1.2 Ombudsmannen påpekade för det första att klagandens begäran om information inte omfattade en begäran om särskilda handlingar. Klagandens begäran handlade endast om att kommissionen skulle tillhandahålla vissa uppgifter och att den skulle tillhandahålla dem i ett visst format. De rättsliga bestämmelserna om allmänhetens tillgång till handlingar hade därför inte någon direkt relevans för undersökningen.

1.3 Ombudsmannen påminde emellertid om Europeiska unionens engagemang för öppenhet och insyn, som bland annat framgår av förklaring 17 till den slutliga akten om Fördraget om Europeiska unionen. Ombudsmannen påpekade också att han tidigare hade

undersökt klagomål om administrationens påstådda underlåtenhet att tillhandahålla upplysningar²⁷.

1.4 I samband med detta kan vidare konstateras att den legislativa och rättsliga utvecklingen efter tiden för klagandens klagomål har syftat till att öka öppenheten och insynen när det gäller de så kallade ”kommittologikommittéerna”, som är den kategori av kommittéer som förefaller ha varit av särskilt intresse för klaganden. På lagstiftningsnivå fattade ministerrådet i juni 1999 ett beslut²⁸ om nya bestämmelser för förfarandena inom de kommittéer, som hjälper kommissionen i dess verksamhet med lagstiftning och genomförande. I ingressen till beslutet, som antogs på grundval av ett förslag från kommissionen och med hänsyn tagen till ett yttrande från Europaparlamentet, anges:

“Det fjärde syftet med detta beslut är att förbättra informationen till allmänheten om kommittéförfarandena och följaktligen att på kommittéerna tillämpa de principer och villkor för allmänhetens tillgång till handlingar som gäller för kommissionen, att tillhandahålla en förteckning över alla kommittéer som biträder kommissionen när den utövar sina genomförandebefogenheter och se till att en ärlig rapport om kommittéernas arbete offentliggörs samt att alla hänvisningar till handlingar som rör kommittéerna och som har översänts till Europaparlamentet offentliggörs i ett register” (skäl nr 11 i ingressen.)

1.5 I artikel 7 i beslutet fastslås detta syfte och en skyldighet för kommissionen att aktivt tillhandahålla uppgifter om kommittéer samt att kommissionen skall upprätta ett register med sådan information år 2001.

1.6 I fråga om rättsskipningen har ett beslut i förstainstansrätten²⁹ stärkt allmänhetens rätt till tillgång till handlingar gällande ”kommittologikommittéer”, genom att slå fast att dessa kommittéer när det gäller allmänhetens tillgång till handlingar skall betraktas som en del av kommissionens administration.

1.7 När det gäller påståendena i den aktuella undersökningen påpekade ombudsmannen att det i fråga om det material som förelagts honom föreföll som om kommissionen hade besvarat klagandens begäran om uppgifter med betydande tillmötesgående och samarbetsvilja. Även om det var beklagligt att kommissionen i sin tidiga korrespondens med klaganden väckt förväntningar som man sedan till synes inte kunnat uppfylla, ansåg ombudsmannen inte att det förelåg administrativa missförhållanden när det gäller kommissionens ansträngningar att tillhandahålla den information som klaganden begärt.

2 Slutsats

På grundval av ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det inte föreliggande några administrativa missförhållanden vid Europeiska kommissionen. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

²⁷ Se till exempel beslut i klagomål 104/1.9.95/IDS/B/PD mot Europeiska kommissionen; Årsrapporten för 1996, s. 30.

²⁸ Rådets beslut av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter (EGT 1999 L 184, s. 23).

²⁹ Mål T-188/97, *Rothmans International BV mot kommissionen*, REG 1999, s. II-2463, punkterna 58-60).

**EUROPEISKA
KOMMISSIONENS
BESLUT ATT INTE
INLEDA ETT ÖVER-
TRÄDELSEFÖRFA-
RANDE MOT ITALI-
EN**

*Beslut i klagomål
396/99/IP mot Europe-
iska kommissionen*

KLAGOMÅLET

I april 1999 ingav C ett klagomål till Europeiska ombudsmannen mot Europeiska kommissionen. Ärendet rörde Europeiska kommissionens beslut att avsluta hans klagomål om de italienska myndigheternas påstådda överträdelse av direktiv 90/313/EEG³⁰.

Efter den eldsvåda som ägde rum vid kemiföretaget Enichem i Macchia (i utkanten av Manfredonia) den 2 augusti 1997 beslutade de italienska myndigheterna att påbörja en återindustrialiseringsprocess av det förstörda området.

Enligt klaganden påbörjade de behöriga myndigheterna återindustrialiseringen trots förekomsten av giftrester som kunde hota lokalbefolkningens hälsa. Den 1 oktober 1997 skrev han därför ett första brev till prefekten i Foggia och begärde tillgång till information i enlighet med rådets direktiv 90/313/EEG. En kopia av brevet skickades till kommissionen.

Den 1 december 1997 skrev C ytterligare ett brev till flera italienska myndigheter varav en kopia även skickades till kommissionen. I brevet uttryckte klaganden sitt missnöje med den information han fått om den eldsvåda som inträffat på Enichems område.

Den 13 februari 1998 skrev klaganden till generaldirektorat XI vid Europeiska kommissionen. Denna gång klagade han uttryckligen över de italienska myndigheternas tillämpning av direktiv 90/313/EEG om rätt att ta del av miljöinformation. Brevet registrerades hos kommissionen med ärendenummer 98/4648. I brev av den 17 juli 1998 och den 3 augusti 1998 undertecknade av chefen för rättsavdelningen vid generaldirektorat XI respektive kommissionens generalsekreterare meddelade institutionen klaganden att kommissionen hade inlett ett officiellt förfarande mot Italien om en eventuell överträdelse av direktiv 90/313/EEG.

Den 1 oktober 1998 meddelades C av kommissionens ansvariga enhet att ingen överträdelse av gemenskapsrätten kunnat fastställas i detta ärende. Därför tillkännagav den kommissionens avsikt att avsluta förfarandet. Klaganden inbjöds att lämna information om alla eventuella nya omständigheter inom en månad från mottagandet av brevet.

Eftersom inget svar erhöles beslutade kommissionen att avsluta ärendet den 11 november 1998.

Den 25 november 1998 fick kommissionen ett brev från klaganden där han uttryckte sitt missnöje med beslutet att avsluta ärendet och ifrågasatte kommissionens effektivitet eftersom han inte fått brevet som skickats den 1 oktober 1998 förrän den 10 november 1998.

Den 27 januari 1999 skickade kommissionen därför ett brev till klaganden där den förklarade varför den hade avslutat ärendet.

Mot bakgrund av detta inlämnade klaganden ett klagomål till Europeiska ombudsmannen den 3 april 1999. Klagomålet rörde kommissionens beslut att avsluta undersökningen av den påstått felaktiga tillämpningen av rådets direktiv 90/313/EEG utan att inleda ett överträdelseförfarande mot Italien inför EG-domstolen.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I dess yttrande sades sammanfattningsvis följande:

³⁰ Rådets direktiv av den 7 juni 1990 om rätt att ta del av miljöinformation, EGT L 158, 23.6.1990, s. 56.

Kommissionen hänvisade först till breven från klaganden av den 1 oktober och den 1 december 1997 och betonade att brevens mottagare var olika italienska myndigheter och att institutionen endast hade fått en kopia av dem.

Däremot registrerade kommissionen brevet av den 13 februari 1998 där klaganden uttryckligen klagade över Italiens tillämpning av rådets direktiv 90/313/EEG som ett formellt klagomål med diarienummer 98/4648.

Den 16 juli 1998 skickade kommissionen ett brev till klaganden att den var intresserad av att få mer information om andra aspekter än enbart tillgången till information. Kommissionen begärde information om eventuell dumpning och förvaring av miljöfarligt avfall samt markförorening eftersom en eldsvåda vid kemiföretaget Enichem år 1976 orsakat att en stor del av marken runt anläggningen förorenades av läckande arsenik (21 år före den brand som ägde rum i augusti 1997) och inga saneringsåtgärder vidtagits när det gäller marken i detta område. Klaganden skickade den av kommissionen begärda informationen den 10 augusti 1998.

Kommissionen meddelade honom den 9 september 1998 att den hade beslutat att registrera brevet som ett nytt klagomål med referensnummer 98/4802.

I sitt yttrande påpekade kommissionen att det borde beaktas att det första klagomålet, nr 98/4648, grundades på de italienska myndigheternas eventuella överträdelse av direktiv 90/313/EEG om rätt att ta del av miljöinformation medan det andra, nr 98/4802, först av allt grundades på en eventuell överträdelse av direktiv 75/442/EEG om ändring i direktiv 91/156/EEG³¹ (med hänvisning till dumpningen av förorenad jord) och sedan efter ytterligare information från klaganden även på en eventuell överträdelse av direktiv 85/337/EEG³² (om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt) och direktiv 96/82/EG³³ (med hänvisning till den påstådda miljörisk som orsakats av övergivandet av tre soptippar för fast stadsavfall i samma område).

Den 1 oktober 1998 meddelade den behöriga enheten klaganden om att den hade avslutat undersökningen av klagomål nr 98/4648. Efter att ha bedömt all information som den fått av klaganden och de italienska myndigheterna drog kommissionen slutsatsen att ingen överträdelse av direktiv 90/313/EEG kunde fastställas.

I enlighet med överenskommelsen mellan kommissionen och Europeiska ombudsmannen efter ombudsmannens undersökning på eget initiativ 303/97/PD om kommissionens administrativa förfaranden i samband med medborgarnas klagomål om nationella myndigheter informerade institutionen därför klaganden om sin avsikt att avsluta ärendet. Klaganden uppmanades att lämna eventuella ytterligare uppgifter som kunde styrka en överträdelse av gemenskapsrätten, inom en månad efter mottagande av brevet. Han informerades om att ärendet skulle avslutas om han inte svarade. Klaganden informerades också om att ett ärende alltid kan omprövas och återupptas även sedan det avslutats, om kommissionen får kännedom om nya omständigheter som tyder på en eventuell överträdelse av gemenskapsrätten.

Eftersom kommissionen inte fick något svar på sitt brev av den 1 oktober 1998 avslutade den ärendet vid sitt sammanträde den 11 november 1998.

Kommissionen hänvisade sedan till klagandens brev av den 25 november 1998 där han ifrågasatte detta beslut och påpekade att tidpunkten för att svara borde räknas från den 10 november 1998 eftersom han inte fått brevet av den 1 oktober 1998 förrän då. Kommissionen beklagade att postgången tagit så lång tid men vidhöll att den inte kunde hållas ansvarig för detta eftersom poststämpeln på kuvertet visade att brevet skickats från

³¹ EGT L 78, 26.3.1991, s. 32.

³² EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

³³ EGT L 10, 14.1.1997, s. 13.

Bryssel den 1 oktober 1998. Eftersom breven inte rekommenderats ansåg kommissionen dem som mottagna efter en rimlig tid.

Institutionen betonade att dess beslut att avsluta ärendet 42 dagar efter att den meddelat klaganden om sin avsikt inte kan betraktas som ett sätt att vägra honom rätten att försvara sig. Dessutom betonade kommissionen att klaganden vid varje tidpunkt på nytt kunde lämna in samma klagomål och att kommissionens skyldighet att undersöka det aldrig upphör.

När det gäller anledningen till att avsluta klagomål nr 98/4648 ansåg kommissionen med brev av den 27 januari 1999 för det första att de italienska myndigheterna hade handlat riktigt när det gäller att lämna ut den begärda informationen. För det andra betonade kommissionen att det i artikel 4 i direktiv 90/313/EEG uttryckligen hänvisas till det nationella rättssystemet för klagomål rörande otillfredställande svar eller obefogade avslag av begärd information av nationella myndigheter. För det tredje hänvisade kommissionen till bestämmelsen i EG-fördraget om kommissionens skönsrätt att fatta beslut om att inleda överträdelseförfaranden. Institutionen underströk dock att den inte anser att dessa skönsrättsliga befogenheter är absoluta och att den därför hade fastställt riktlinjer när det gäller behandling av klagomål och överträdelseförfaranden. Kommissionen påpekade att förfarandet hade följts korrekt i det aktuella ärendet och att klaganden alltid hade informerats på lämpligt sätt om undersökningens förlopp.

I samma brev informerade kommissionen vidare klaganden om att det andra klagomålet nr 98/4802, som också omfattades av en framställning (ref. nr 874/98) till Europaparlamentets utskott för framställningar fortfarande undersöktes.

I ett brev av den 9 juli 1999 svarade kommissionen på ytterligare två brev från klaganden av den 3 april och den 28 maj 1999, vilka fortfarande behandlade beslutet att avsluta ärende nr 98/4648 om direktiv 90/313/EEG. I sitt svar angav kommissionen att det inte fanns anledning att ompröva den ursprungliga ståndpunkten, eftersom inga nya bevis hade lämnats in.

Klagandens kommentarer

När det gäller behandlingen av klagomål nr 98/4648 vidhöll klaganden i stort sett sina ursprungliga yrkanden.

När det gäller klagomål nr 98/4802 konstaterade han å ena sidan att kommissionen väntade på den begärda informationen från de italienska myndigheterna och betonade å andra sidan att kommissionen borde ha vidtagit åtgärder mot dem för att kräva ett snabbt svar.

BESLUTET

Inledande anmärkningar

För undvikande av missförstånd är det viktigt att påminna om att Europeiska ombudsmannen i enlighet med EG-fördraget har befogenhet att undersöka möjliga fall av administrativa missförhållanden endast när det gäller verksamheten vid gemenskapens institutioner och organ. Europeiska ombudsmannens stadga föreskriver uttryckligen att handlingar som företas av någon annan myndighet eller person inte kan vara föremål för klagan till ombudsmannen. På grundval av dessa bestämmelser har ombudsmannens undersökningar av detta ärende därför enbart inriktats på att granska om det förelåg administrativa missförhållanden vid Europeiska kommissionen.

Klagandens påståenden rörande klagomål nr 98/4802, som fortfarande undersöktes av kommissionen, ingick inte i det ursprungliga klagomålet till ombudsmannen. Därför behandlade ombudsmannen inte denna del av ärendet i det aktuella beslutet.

1 Kommissionens beslut att avsluta klagomålet

1.1 Klagomålet rörde kommissionens beslut att avsluta undersökningen av den påstått felaktiga tillämpningen av rådets direktiv 90/313/EEG utan att inleda ett överträdelseförfarande mot Italien inför EG-domstolen.

1.2 I sitt yttrande angav kommissionen att den efter att ha granskat de handlingar som lämnats in av klaganden och informationen från de italienska myndigheterna ansåg att det inte förelåg någon överträdelse av gemenskapsrätten och den 1 oktober 1998 informerades klaganden om dess avsikt att avsluta ärendet. Klaganden erbjöds att lägga fram eventuella nya bevis i ärendet. Eftersom klaganden inte svarat, avslutade kommissionen ärendet vid ett sammanträde den 11 november 1998.

1.3 Kommissionen beklagade också att klaganden fick brevet av den 1 oktober över en månad senare, men den underströk att detta enbart berodde på problem med postgången och att den inte kunde hållas ansvarig för detta.

1.4 Kommissionens administrativa förfaranden i samband med medborgarnas klagomål rörande nationella myndigheter har varit föremål för ombudsmannens undersökning på eget initiativ nr 303/97/PD som inleddes den 14 april 1997. Efter denna undersökning på ombudsmannens eget initiativ samtyckte kommissionen till att informera klagande om sin avsikt att avsluta ärenden och erbjuda dem att lämna in kommentarer.

1.5 Ombudsmannen ansåg att kommissionen i det aktuella ärendet, i ett brev av den 1 oktober 1998, informerat klaganden om sin avsikt att inte inleda ett överträdelseförfarande mot Italien, motiverat sitt beslut och erbjudit honom att lämna in sina kommentarer inom en månad.

1.6 Klaganden fick inte brevet som skickats av kommissionen den 1 oktober 1998 förrän den 10 november 1998. Kommissionen beklagade detta dröjsmål. Ombudsmannen ansåg att kommissionen inte kunde hållas ansvarig för den tid det tagit för posten att leverera brevet. Alltså föreföll tiden 42 dagar från det att brevet skickats den 1 oktober 1998 till det att ärendet avslutades den 11 november 1998 vara rimlig.

1.7 Ombudsmannen ansåg i enlighet med ovanstående att kommissionen på ett riktigt sätt hade uppfyllt de åtaganden den gjort efter ombudsmannens undersökning på eget initiativ 303/97/PD³⁴ och att klaganden på ett riktigt sätt hållits informerad om ärendets gång.

2 Slutsats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid Europeiska kommissionen. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

---

³⁴ Se Ombudsmannens årsrapport för 1997, s.271.

TVIST OM KONTRAKT PÅ DET KULTURELLA OMRÅDET

*Beslut i klagomål
506/99/GG mot Euro-
peiska kommissionen*

KLAGOMÅLET

I december 1996 tecknades två kontrakt gällande projekten DCC – Digital Content for Culture, och Donna – Art, Design & Fashion Online, mellan kommissionen och två tyska företag, CSC Ploenzke AG (CSC, samordnare för bägge projekten) och klaganden, ett tyskt konsultföretag. När det gäller DCC-projektet assisterades CSC dessutom av två associerade partner, Koninklijk Museum voor Midden-Afrika (Kungliga Afrikamuseet) i Tervuren (Belgien) och Deutsche Forschungsanstalt für Luft- und Raumfahrt e.V. Vid kommissionen handlades dessa kontrakt vid generaldirektorat XIII (GD XIII³⁵).

DCC-projektet varade från januari 1997 till december 1997 och Donna-projektet från januari 1997 till september 1997.

I oktober 1997 företog kommissionen en teknisk granskning av DCC-projektet i vilken slutsatsen drogs att en fullständig teknisk och finansiell revision av projektet skulle utföras. Den fullständiga tekniska granskningen utfördes i december 1997. Klaganden hävdade att inga som helst kritiska anmärkningar hade gjorts när det gäller företaget och dess bidrag till DCC-projektet vid det tillfället men att kommissionen hade smusslat undan de relevanta protokoll som kunde bekräfta detta. I rapporten om den fullständiga granskningen rekommenderades att kontraktet skulle hävas. Denna rapport skickades till CSC (med en kopia till klaganden) den 17 december 1997.

I ett brev av den 23 december 1997 till CSC (med en kopia till klaganden) hävde kommissionen kontraktet.

I april 1998 informerade kommissionen CSC om att en teknisk granskning av Donna-projektet skulle företas. Granskningen, som ägde rum i juni 1998, ledde till slutsatsen att projektet skulle avslutas. Klaganden hävdade att inga som helst kritiska anmärkningar hade gjorts när det gäller företaget och dess bidrag till Donna-projektet vid tillfället för granskningen men att kommissionen hade smusslat undan de protokoll som kunde bekräfta detta och försenat släppandet av protokollen, som hade förfalskats. Klaganden hävdade också att den tekniska granskningen, som hade ägt rum nio månader efter projektets officiella slutdatum, utgjorde ett kontraktsbrott. Enligt klaganden hade kommissionen redan den 9 december 1997 skriftligen bekräftat att den mottagit allt det som skulle levereras i enlighet med kontraktet (inklusive slutrapporten). Klaganden stödde sig på en bestämmelse i kontraktet som, enligt klaganden, föreskrev att slutrapporten betraktades som godkänd av kommissionen, om kommissionen inte inom två månader efter mottagandet hade anmärkt på den.

Den finansiella revisionen av DCC-projektet och Donna-projektet utfördes i mars 1998. Klaganden hävdade att revisorerna hade bekräftat att dess bokföring och administration varit i ordning. Enligt klaganden hade kommissionen emellertid hemlighållit de protokoll som kunde bekräfta detta. Den 28 april 1998 respektive den 27 maj 1998 hade kommissionen skickat förslagen till revisionsrapporter för DCC- och Donna-projekten till klaganden. Den 30 juni 1998 skickade klagandens advokater sina kommentarer om förslagen till revisionsrapporter till kommissionen. Den 29 juli 1998 skickade kommissionen de slutliga revisionsrapporterna och kommissionens utvärdering av kommentarerna om förslagen till revisionsrapporter till klaganden. I rapporten om DCC-projektet drog kommissionen slutsatsen att av de totala kostnaderna på 3 164 102 ecu som CSC och klaganden gjorde anspråk på var endast 26 290 ecu tillåtliga. I rapporten om Donna-projektet var det tillåtliga beloppet 42 601 ecu av de 980 733 ecu som hade begärts.

I slutet av augusti/början av september 1998 skickade kommissionens generaldirektorat XIX³⁶ betalningskrav till CSC och klaganden i vilka den krävde återbetalning av de över-

³⁵ Numera GD Informationssamhället.

³⁶ Numera GD Budget.

skjutande beloppen inom ramen för DCC- och Donna-kontrakten. Kravet mot klaganden uppgick till 179 337 ecu. I ett brev av den 10 september 1998 begärde klagandens advokater att kommissionen skulle motivera de betalningskrav som ställdes på klaganden. Den 30 november 1998 skickade klaganden två fakturor till kommissionen där företaget begärde 352 800 ecu som betalning för sitt arbete i samband med DCC-projektet och 110 781 ecu i samband med arbetet inom Donna-projektet.

Klaganden hade dessutom deltagit i VR-Learners-projektet. Kontraktet för detta projekt hade undertecknats i december 1997. Klaganden hävdade att kommissionen hade tvingat företaget att lämna detta projekt. I februari 1999 skickade klaganden en faktura till kommissionen där företaget begärde 121 857 ecu som betalning för sitt arbete i samband med det projektet.

Den 5 maj 1999 vände sig klaganden till Europeiska ombudsmannen. I sitt klagomål hävdade företaget följande:

- 1 GD XIII hade manipulerat protokollen från revisionerna av DCC- och Donna-projekten.
- 2 GD XIII hade i över två år systematiskt försökt få bort klaganden och dess partner som konkurrenter och kritiker, genom förtal, skrämeltaktik och utpressning. GD XIX deltog i dessa ansträngningar.
- 3 GD XIX hade inte gett någon förklaring när det gäller anledningen till kommissionens begäran och hade inte reagerat på klagandens finansiella krav på kommissionen.
- 4 GD XIII och GD XIX hade orsakat allvarlig skada för klaganden.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet skickades till kommissionen. I sitt yttrande angav kommissionen följande:

Kommissionen hade tecknat två kontrakt när det gäller DCC- och Donna-projekten. Under projektens gång hade kommissionen ansett att arbetets framåtskridande och projektens delresultat inte hade varit tillfredsställande. En fullständig teknisk granskning hade därför utförts när det gäller DCC-projektet i december 1997. I sin slutrapport hade de externa experter som kommissionen anlitat för granskningen dragit slutsatsen att projektets ursprungliga mål inte uppnåtts och hade rekommenderat att projektet skulle avslutas. Kommissionen hade följt denna rekommendation. I juni 1998 hade kommissionen också påbörjat en teknisk granskning av Donna-projektet med hjälp av externa experter som i huvudsak lett till samma slutsatser, dvs. att kontraktet skulle sägas upp.

I oktober 1997 hade kommissionen inlett en finansiell revision för att kontrollera om EG:s finansiella bidrag till DCC- och Donna-projekten var motiverade. Efter flera uppskov som begärts av de berörda företagen hade denna granskning slutligen ägt rum i mars 1998. Utfallet av revisionen gjorde att kommissionen blev tvungen att avvisa så gott som alla kostnadskrav från CSC och klaganden på grund av allvarliga brister när det gäller överensstämmelsen med kontrakten och avsaknaden av verifikationer när det gäller de berörda kostnaderna. Återbetalningskrav hade därför ställts på CSC och klaganden i augusti 1998. CSC hade sedan dess betalat tillbaka det belopp som företaget var skyldigt kommissionen, medan klaganden inte hade betalat utan i stället börjat sprida ärekränkande påståenden om de av kommissionens tjänstemän som var inblandade i revisionerna.

Klaganden hade deltagit som associerad kontraktsinnehavare i VR-Learners-projektet. Vid en omförhandling av kontraktet hade kommissionen klargjort att klaganden inte längre kunde godtas som deltagare mot bakgrund av de allvarliga finansiella oegentligheter som

fastställts genom revisionerna av DCC- och Donna-projekten och det faktum att klaganden vägrade att betala tillbaka de belopp som yrkades i betalningskraven. Kommissionen hade grundat sin ståndpunkt på principerna om sund finansiell ledning och nödvändigheten att skydda gemenskapens finansiella intressen. Efter en revision har VR-Learners-projektet sedan dess avslutats.

Kommissionen meddelade ombudsmannen att de tjänstemän som var föremål för klagandens påståenden, som den betraktade som ärekränkande, övervägde att vidta rättsliga åtgärder.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll klaganden sitt klagomål. Klaganden hävdade att företaget hade sänt en slutrapport om DCC-projektet som aldrig besvarats. Enligt klaganden var de externa experter som hade utfört den tekniska granskningen 1997 desamma som utförde den fullständiga granskningen i december 1997. Experternas oberoende kunde ifrågasättas. Klaganden betonade vidare att dessa experter inte hade avvisat allt arbete som utförts utan hade godtagit 49.5 av 130 manmånader. Kommissionen borde därför ha betalat klaganden minst ytterligare 40 723 euro. Klaganden hävdade också att CSC hade fått det brev där kommissionen sade upp kontraktet sex dagar efter det att projektet officiellt hade avslutats. När det gäller Donna-projektet upprepade klaganden sin åsikt att den tekniska granskningen hade ägt rum efter att kommissionen redan officiellt hade godkänt projektet.

Klaganden hävdade vidare att kommissionen efter att en av parterna i VR-Learners-projektet hade dragit sig ur hade godtagit att en ny partner skulle anslutas och att den budget som var avsedd för klaganden skulle ökas. Det var inte förrän efteråt som kommissionen hade spridit det felaktiga påståendet om att klaganden var skyldig kommissionen pengar och genom detta pressade de andra parterna i projektet att utesluta klaganden.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Efter att ha fått klagandens kommentarer om kommissionens yttrande ansåg ombudsmannen att han behövde ytterligare information för att kunna behandla klagomålet. Därför bad han kommissionen

- 1 att sända ombudsmannen en kopia av de relevanta handlingar på vilka den hade grundat sin ståndpunkt när det gäller DCC- och Donna-projekten,
- 2 att kommentera klagandens påstående att eftersom kommissionen efter vad som påstods inte hade anmärkt på klagandens slutrapport om Donna-projektet måste denna anses som godkänd i enlighet med de allmänna villkoren för projektet, och
- 3 att kommentera klagandens ifrågasättande av legaliteten i kommissionens avslutande av DCC-projektet, eftersom det berörda brevet från kommissionen efter vad som påstods hade skickats sedan projektet avslutats.

I sitt svar påpekade kommissionen att den inte instämde i klagandens tolkning av de berörda kontrakten vilken låg till grund för argumenten i de andra och tredje frågorna. Kommissionen ansåg att ingen av de bägge punkterna påverkade resultatet av den finansiella revisionen och de slutsatser som dragits av vad som framkom vid revisionen. Eftersom kommissionen hade fört sitt betalningskrav mot klaganden till domstol och detta mål sannolikt skulle behandla de frågor som nämnts i punkterna 2 och 3 ansåg kommissionen att det för närvarande inte var lämpligt att uttala sig om dessa punkter. Kommissionen hade också tillhandahållit de handlingar som ombudsmannen begärt.

I sina kommentarer till detta svar beklagade klaganden att kommissionen inte angett skälen till varför den inte godtog klagandens argument. Företaget instämde inte i

kommissionens åsikt att dessa argument saknade relevans för utfallet av den finansiella revisionen. Klaganden ansåg att kommissionens beteende syftade till att skrämja företaget.

BESLUTET

1 Inledande anmärkning

1.1 I sitt yttrande meddelade kommissionen ombudsmannen om att de tjänstemän som var föremål för klagandens påståenden, vilka den betraktade som ärekränkande, övervägde att vidta rättsliga åtgärder. I sitt svar på ombudsmannens begäran om ytterligare information påpekade kommissionen att den skulle föra sitt betalningskrav mot klaganden till domstol.

1.2 Vid den tidpunkt då undersökningen av klagomålet avslutades hade ombudsmannen dock inte informerats om att ett rättsligt förfarande inletts vid domstol i detta ärende. Ombudsmannen var således inte förhindrad att fatta ett beslut i det aktuella ärendet.

2 Manipulation av protokollen i samband med revisionerna

2.1 Klaganden hävdade att kommissionen hade manipulerat protokollen från revisionerna av DCC- och Donna-projekten.

2.2 Kommissionen lämnade ingen särskild kommentar till detta påstående. Det var dock klart att påståendet hörde till dem som kommissionen ansåg vara felaktiga och ärekränkande.

2.3 Det föreföll som om klaganden huvudsakligen hävdade att de protokoll som kommissionen hade visat upp inte korrekt avspeglade vad som hade sagts eller ägt rum vid de berörda granskningarna. I ett brev av den 22 september 1998 kommenterade t.ex. klagandens advokater detaljerat protokollen från den tekniska granskningen av Donna-projektet, och de kritiserade och rättade de ställen i protokollen som de ansåg vara felaktiga eller ofullständiga. Eftersom det saknades ytterligare bevis för vad som hade sagts eller ägt rum vid granskningarna var ombudsmannen inte i stånd att fastställa om de berörda protokollen var korrekta eller om klagandens kommentarer var berättigade. Under dessa omständigheter kunde ombudsmannen inte fastställa några administrativa missförhållanden när det gäller detta påstående.

3 Allvarlig skada för klaganden

3.1 Klaganden hävdade att kommissionen hade orsakat företaget allvarlig skada. I samband med detta hänvisade klaganden till att kommissionen hade avslutat DCC- och Donna-projekten, vägrat att godkänna merparten av de kostnader som klaganden hade begärt att kommissionen skulle täcka i fråga om dessa projekt, vägrat att betala de belopp som klaganden ansåg sig ha rätt till för sitt arbete med DCC- och Donna-projekten och uteslutit klaganden från VR-Learners-projektet.

3.2 Det aktuella påståendet rörde huvudsakligen skyldigheterna i enlighet med det kontrakt som tecknats mellan kommissionen och klaganden eller kontrakt i vilka klaganden hade deltagit.

3.3 I enlighet med artikel 195 i EG-fördraget har Europeiska ombudsmannen befogenhet att ta emot klagomål om administrativa missförhållanden vid gemenskapens institutioner och organ. Ombudsmannen anser att administrativa missförhållanden föreligger när ett offentligt organ underlåter att agera i enlighet med en regel eller princip som är bindande för det³⁷. Administrativa missförhållanden kan således föreligga i fråga om uppfyllande av

---

³⁷ Se årsrapport för 1997, s. 22 ff.

skyldigheter som uppstått i samband med kontrakt som tecknats av gemenskapernas institutioner och organ.

3.4 Ombudsmannen anser emellertid att den granskning han kan utföra i sådana ärenden nödvändigtvis har begränsad räckvidd. Ombudsmannen anser särskilt att han inte skall försöka fastställa om den ena eller andra parten har gjort sig skyldig till kontraktsbrott, för det fall detta är en tvistefråga. Denna fråga kan endast behandlas effektivt av en behörig domstol, som kan höra parternas argument när det gäller nationell rätt och utvärdera motstridiga bevis i omtvistade sakfrågor.

3.5 Ombudsmannen anser därför att det i fråga om kontraktstvister är berättigat att begränsa sin undersökning till att granska om gemenskapens institution eller organ har gett honom en konsekvent och rimlig redogörelse över den rättsliga grunden för sina åtgärder och varför den menar att dess syn på det kontraktsevenliga läget är berättigad. Om detta är fallet kommer ombudsmannen att dra slutsatsen att hans undersökning inte har avslöjat några administrativa missförhållanden. Denna slutsats påverkar inte parternas rätt att få sin kontraktstvist granskad och officiellt fastslagen av en behörig domstol.

3.6 I det aktuella ärendet hade klaganden lagt fram olika argument som stöd för sin sak vilka inte föreföll vara utan värde. Klaganden ifrågasatte om avslutandet av DCC-projektet var lagligt med tanke på att det berörda brevet föreföll ha mottagits först efter det att projektet officiellt hade avslutats. Företaget hade också åberopat en bestämmelse i kontraktet enligt vilken dess slutrapport om resultatet av dess arbete med Donna-projektet ansetts som godkänd innan kommissionen hade beslutat att företa en teknisk granskning. Slutligen hade klaganden protesterat mot utfallet av de finansiella revisioner som ägt rum i samband med de bägge projekten.

3.7 Kommissionen litade på utfallet av de finansiella revisioner som utförts och ansåg att de båda argument som lagts fram av klaganden inte påverkade resultatet av revisionerna.

3.8 Ombudsmannen ansåg att de argument som kommissionen anfört inte föreföll orimliga. På grundval av detta och med tanke på att räckvidden för ombudsmannens granskning är begränsad i dylika fall (se punkterna 3.2 till 3.5 ovan) drog ombudsmannen slutsatsen att hans undersökning inte hade avslöjat några administrativa missförhållanden när det gäller DCC- och Donna-projekten när det gäller detta påstående från klagandens sida.

3.9 Samma slutsats kan tillämpas när det gäller VR-Learners-projektet. Som nämnts ovan hade ombudsmannen inte fastställt att kommissionen haft fel när den menade att klaganden hade underlåtit att uppfylla sina skyldigheter i samband med DCC- och Donna-projekten och således måste betala tillbaka vissa belopp till kommissionen. Kommissionens förklaring att den under dessa omständigheter inte längre kunde godta att klaganden deltog i VR-Learners-projektet så länge företaget vägrade att betala tillbaka de belopp som kommissionen krävde tillbaka, föreföll inte vara orimlig. På grundval av detta kunde ombudsmannen inte fastställa några administrativa missförhållanden när det gäller detta påstående.

4 Avsaknad av förklaringar och reaktion

4.1 Klaganden hävdade att kommissionen inte hade förklarat skälen till sitt krav och inte hade reagerat på klagandens finansiella krav på kommissionen.

4.2 Kommissionen kommenterade inte detta påstående särskilt. Kommissionen hade emellertid förklarat att betalningskravet hade ställts för att återfå de utbetalade belopp för kostnader som måste ogillas efter de finansiella revisionerna av DCC- och Donna-projekten. Det var sant att de skäl på vilka betalningskravet grundades inte angavs i detta. Ombudsmannen ansåg emellertid att det följde av de handlingar som han fått att klaganden inte kunde ha några rimliga tvivel om skälen till betalningskravet. I de finansi-

ella revisionerna hade slutsatsen dragits att endast en liten del av de åberopade kostnaderna kunde godtas. Kommissionen hade sedan krävt tillbaka skillnaden mellan de godkända kostnaderna och de belopp som redan betalats ut i förväg. Dessutom hade kommissionen meddelat klaganden i ett brev av den 21 januari 1999, som lämnades till ombudsmannen av klaganden, att grunden för kravet och det sätt som det beräknats hade förklarats i detalj i rapporterna om de finansiella revisionerna.

4.3 När det gäller klagandens motkrav framkom det att kommissionen inte genast hade reagerat på klagandens fakturor. Eftersom kraven uttryckligen stred mot kommissionens ståndpunkt i ärendet kunde klaganden dock inte tvivla på att kommissionen skulle avvisa dessa krav. Dessutom hade kommissionen meddelat klaganden i ett brev av den 30 mars 1999, som lämnades till ombudsmannen av klaganden, att dessa motkrav var grundlösa och att detta redan hade förklarats för klaganden i ett tidigare brev.

4.4 På grundval av detta föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden när det gäller detta påstående.

5 Systematiskt uteslutande av klaganden

5.1 Klaganden hävdade att kommissionen i över två år systematiskt hade försökt utesluta klaganden och dess partner som konkurrenter och kritiker genom förtal, skrämeltaktik och utpressning. Kommissionen förnekade dessa påståenden.

5.2 Mot bakgrund av ombudsmannens slutsatser när det gäller klagandens övriga påståenden ansåg han att det inte förelåg tillräckliga bevis som stöd för detta påstående från klagandens sida.

5.3 På grundval av detta föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden när det gäller detta påstående.

6 Slutsats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid Europeiska kommissionen. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

PÅSTÅDDA ADMINISTRATIVA MISSFÖRHÅLLANDEN VID PUBLICERINGEN AV EN RAPPORT

*Beslut i klagomål
734/99/(VK)/IJH mot
Europeiska kommissionen*

KLAGOMÅLET

Klaganden, en journalist, fick i uppdrag av kommissionen att skriva en rapport om Wales i Europa, som skulle ingå i en serie på tolv brittiska regionala broschyrer. Avsikten var att ge ut broschyrerna som information till allmänheten i samband med valen till Europaparlamentet den 10 juni 1999. I enlighet med kontraktet lämnade klaganden in ett första utkast. Kommissionen krävde viss omarbetning, som klaganden utförde. Den omarbetade rapporten godkändes av chefen för kommissionens representation i Förenade kungariket, Geoffrey Martin, i februari 1999 och klagandens arvode betalades ut i sin helhet. Broschyren om Wales skulle ges ut den 8 juni 1999. Kommissionen stoppade emellertid utgivningen i sista stund. De andra brittiska regionala broschyrerna gavs ut som planerat.

Klaganden gjorde gällande att

(i) förseningen av utgivningen hade motverkat rapportens syfte, nämligen att informera väljarna i Wales inför de europeiska valen,

(ii) förseningen berodde på att kommissionsledamoten Kinnock, som ansåg att rapporten var "alltför nationalistisk", ingripit, samt på att tre namngivna personer medverkat till uppkomsten av administrativa missförhållanden: Geoffrey Martin, en medlem av Kinnocks kansli samt chefen för kommissionen kontor i Wales,

(iii) kommissionen (särskilt kommissionsledamoten Kinnock och Martin) sedan försökt skylla över detta ingripande genom att på falska grunder hävda att rapporten innehöll faktafel, och därigenom hade svärtat ned klagandens professionella rykte som journalist och äventyrat hans chanser att få arbete i framtiden. Klaganden hänvisade särskilt till en artikel som publicerats i *Western Mail* den 10 juni 1999, som citerade kommissionsledamoten Kinnock, och ett brev från Martin som publicerats i *Western Mail* den 18 juni 1999.

Klaganden ansåg att detta utgjorde administrativa missförhållanden i form av administrativa oegentligheter, onödigt dröjsmål, diskriminering och maktmissbruk.

Klaganden hävdade att han borde bli rentvådd från allt ansvar för förseningen av utgivningen av den regionala broschyren om Wales och att de namngivna personerna inom kommissionen borde utpekas som ansvariga när det gäller de administrativa missförhållandena.

Klagomålet omfattade en del av en utskrift av ett telefonsamtal mellan klaganden och Martin, där denne uttalade att han ansåg att frågan hade väckts i Bryssel av chefen för kommissionens kontor i Wales och att han ringt till en person vid kommissionsledamoten Kinnocks kansli, som sagt att Kinnock ansåg att rapporten var alltför nationalistisk.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen för ett yttrande. När det gäller punkt (i) i klagomålet, angavs i yttrandet att kommissionen i enlighet med kontraktet inte var tvungen att publicera rapporten i den form den ingetts eller att över huvud taget ge ut den. Kommissionen medgav att den ursprungligen ämnat ge ut rapporten före de europeiska valen den 10 juni 1999. Detta var emellertid inte det enda syftet med de regionala rapporterna och hänsynen till texternas korrekthet var viktigare än att de måste ges ut, oavsett textens skick. I yttrandet nämndes också att en del av dröjsmålet berodde på att texten måste översättas till walesiska.

När det gäller punkt (ii) angav kommissionen att klagandens första utkast innehållit ett antal svepande generaliseringar och starkt politiska uttalanden om frågor som den gemensamma valutan, vilket inte skulle ha varit välbetänkt från kommissionens sida att ge ut i Förenade kungariket. Kommissionens representation hade bett klaganden att göra en avvägning mellan fakta och personliga synpunkter i det andra utkastet, vilket han också hade gjort. Den omarbetade texten godkändes liksom utbetalning. Det ålåg kommissionens representation i Förenade kungariket att fatta beslut om att ge ut rapporten. Varken kommissionsledamoten Kinnock eller hans kansli hade på något stadium försökt stoppa, fördröja eller påverka tidpunkten för utgivning av broschyren. De kommentarer som tillskrevs kommissionsledamoten Kinnock i utskriften av telefonsamtalet hänför sig tydligt till det första utkastet av texten. Varken kommissionsledamoten Kinnock eller hans kansli ifrågasatte det omarbetade utkastet.

I kommissionens yttrande betonades också att alla kommissionens representationer först och främst är skyldiga att undvika att dras in i den nationella politiska debatten på ett sätt som kan förefalla partiskt. Om representationskontoret i London i detta sammanhang hade anledning att tro att en trycksak som de ämnade ge ut under en valperiod kunde uppfattas som politiskt vinklad, skulle det ha varit en försiktighetsåtgärd och inte maktmissbruk att välja att inte blanda in gemenskapens institutioner i den inhemska debatten.

När det gäller punkt (iii) i klagomålet ansåg kommissionen att det var klagandens fel att den försenade utgivningen kommit till allmänhetens kännedom.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll klaganden att det inte kunnat fastställas att något faktafel i rapporten berodde på honom. Han föreslog möjligheten att beslutet om att senarelägga utgivningen fattats i maj/juni 1999 på grund av att kommissionsledamoten Kinnock av misstag granskat det första utkastet av rapporten och inte den slutliga text som godkänts av Martin i februari 1999. Han ansåg att denna tolkning överensstämde med kommissionens yttrande, där det angavs att kommissionsledamoten Kinnock hade kommenterat det första utkastet men inte när denne hade gjort det. Han ansåg att det, om kommissionsledamoten hade fått och kommenterat ett utkast som hade ersatts av en ändrad och godkänd text, måste ha förelegat underlåtenhet från kommissionens sida.

När det gäller frågan om huruvida hans professionella rykte lidit skada förnekade klaganden att han bar ansvar för att förseningen av utgivningen kommit till allmänhetens kännedom. Han hade besvarat frågor från lokala medier som krävde en förklaring till förseningen.

Klaganden bad också ombudsmannen att granska den bandupptagning av telefonsamtalet mellan honom och Martin, som han hänvisat till i sitt klagomål.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Den 24 februari 2000 skrev ombudsmannen till kommissionen för att fråga varför broschyren om Wales, om klagandens omarbetade text ansågs lämplig, inte hade publicerats, trots att de andra brittiska regionala broschyrerna hade givits ut.

Kommissionen svarade sammanfattningsvis följande:

Det var naturligtvis önskvärt att kommissionsledamoten Kinnock skulle lansera broschyren om Wales, men dröjsmålet berodde på att den måste översättas till walesiska och sedan på att kommissionsledamotens agenda varit så fulltecknad att han inte kunnat besöka Wales i detta syfte förrän den 8 juni 1999.

Detta innebar att det inte längre var möjligt att uppfylla ett av de ursprungliga syftena, nämligen att informera allmänheten i Wales före valet. Därför sköts utgivningen upp till september för att man skulle kunna få med namnen på de nya ledamöterna av Europaparlamentet.

Därefter uppstod ofördelaktig publicitet omkring det faktum att broschyren inte givits ut. Det var ganska tydligt att klaganden var angelägen om att kritisera kommissionsledamoten. Därför ansåg representationskontoret att en utgivning i september sannolikt skulle ge ännu mer negativ publicitet. Av den anledningen beslutades det att man skulle låta utforma en helt ny broschyr.

Utskrifter av telefonsamtal

Ombudsmannen bad klaganden att tillhandahålla en utskrift av de delar av telefonsamtalet med Martin som klaganden ansåg vara relevanta i samband med klagomålet.

Den 16 mars 2000 skickade klaganden utskriften av sitt samtal med Martin, samt utskrifter av telefonsamtal (a) mellan honom och den tjänsteman vid kommissionens representation i Förenade kungariket som ansvarade för samordningen av utgivningen av alla brittiska regionala broschyrer och (b) mellan en annan journalist och, respektive, Martin, chefen för kommissionens kontor i Wales samt en person vid kommissionsledamoten Kinnocks kansli.

Klagandens kommentarer om kommissionens svar på ombudsmannens begäran om ytterligare uppgifter

Klaganden beklagade för det första den långa tid det tagit att behandla hans klagomål.

Klaganden ansåg att kommissionen hade medgivit att ansvaret för att rapporten inte blivit utgiven låg hos Martin och Kinnock, och inte hos honom själv. Klaganden påpekade också att Kinnock vid den aktuella tidpunkten var kommissionsledamot med ansvar för transporter, inte regional utveckling, och ifrågasatte varför denne hade blivit involverad.

Klaganden frågade också varför kommissionen inte vid den aktuella tidpunkten angivit att dröjsmålet med utgivningen berodde på Kinnocks agenda och den försenade översättningen till walesiska, i stället för att påstå att hans rapport innehöll faktafel.

I kommentarerna gjordes också gällande att beslutet att inte ge ut klagandens rapport och att beställa en ny regional broschyr om Wales var slöseri med europeiska skattebetalares pengar. Ombudsmannen upplyste klaganden om att det, på detta stadium av undersökningen, inte föreföll motiverat att undersöka detta nya påstående, som väcker frågor som också faller inom revisionsrättens behörighetsområde.

Mötet mellan ombudsmannens enheter och Martin

Harden från ombudsmannens enheter ordnade ett möte med Martin i samband med sitt besök i London den 14 juni 2000. Som svar på Hardens frågor angav Martin (i) att han inte varit medveten om att hans telefonsamtal med klaganden bandats, (ii) att han inte hade något emot att ombudsmannen vidarebefordrade utskriften till kommissionen som en del av undersökningen och (iii), efter att ha kontrollerat sin agenda, att hans beslut om att skjuta upp utgivningen av broschyren om Wales till september 1999 antagligen fattats någon gång mellan den 5 och den 11 maj 1999.

Ombudsmannens andra begäran om ytterligare uppgifter

Den 21 juni 2000 skrev ombudsmannen till kommissionen för att utröna om den ansåg att klagandens text till den regionala broschyren om Wales, såsom den ändrats av klaganden och godkänts av kommissionens representation i Förenade kungariket, innehöll faktafel och för att, om detta vore fallet, be den ange alla detaljer i fråga om faktafelen.

Kommissionen fastställde två faktafel i den omarbetade texten. För det första angavs där att totalanslaget när det gäller regionala bidrag till Wales i enlighet med nya bestämmelser skall fastställas på grund av tillgången på motsvarande bidrag antingen från den centrala regeringen eller privata källor, trots att tilldelningen av dessa bidrag i själva verket tydligt var anpassad efter behovet. För det andra stämde inte påståendet i den omarbetade texten om att den irländska arbetslösheten på 7,2 procent var lägre än genomsnittet, enligt 1996 års siffror, på 8,3 procent för Förenade kungariket med andra källor som angav att 1996 års siffra för Irland var 11,8 procent.

Kommissionen framhöll emellertid att utgivningen av broschyren försenats av de skäl som angivits i kommissionens tidigare svar till ombudsmannen.

BESLUTET

1 Påståendet om överdrivet dröjsmål

1.1 Klaganden gjorde gällande att förseningen av utgivningen av hans rapport om Wales i form av en regional broschyr hade motverkat syftet att informera väljarna i Wales före de europeiska valen.

1.2 Kommissionen medgav att den ursprungligen ämnat ge ut rapporten före de europeiska valen den 10 juni 1999. I enlighet med det avtal som den slutit med klaganden var den

emellertid inte tvungen att publicera rapporten vid någon särskild tidpunkt, eller ens att göra det över huvud taget.

1.3 Ombudsmannen känner inte till att kommissionen har någon allmän rättslig skyldighet att ge ut de rapporter som den har beställt. Ett fall av administrativa missförhållanden kan därför föreligga i samband med denna aspekt av klagomålet endast om dröjsmålet med att ge ut den regionala broschyren om Wales beror på maktmissbruk eller administrativa oegentligheter. Klagandens påståenden rörande dessa frågor granskas i nästa del av beslutet.

1.4 Under undersökningens gång påstod klaganden också att underlåtenheten att ge ut rapporten och beställningen av en ny regional broschyr om Wales skulle vara slöseri med europeiska skattebetalares pengar. Ombudsmannen meddelade klaganden att det, på detta stadium av undersökningen, inte föreföll motiverat att undersöka det nya påståendet, som väckte frågor vilka också faller inom revisionsrättens behörighetsområde.

1.5 I sin undersökning av denna aspekt av klagomålet fann ombudsmannen därför inga belägg för administrativa missförhållanden.

2 Påståendet att förseningen berodde på ingripande av kommissionsledamoten Kinnock och administrativa missförhållanden från kommissionens sida

2.1 Klaganden gjorde gällande att dröjsmålet med att ge ut den regionala broschyren om Wales berodde på ett ingripande av kommissionsledamoten Kinnock, som ansåg att rapporten var "alltför nationalistisk" och administrativa missförhållanden när det gäller Martin, en person vid Kinnocks kansli och chefen för kommissionens kontor i Wales.

Ombudsmannens undersökning av fakta

2.2 Mot bakgrund av de belägg som ombudsmannen hade till sitt förfogande föreföll det som om chefen för kommissionens representation i Förenade kungariket, Martin, begärt att klaganden skulle omarbeta det första utkastet av rapporten. Klaganden lämnade in ett andra utkast, som godkändes av Martin i februari 1999. Vid någon tidpunkt överlämnades klagandens första utkast till kommissionsledamoten Kinnocks kansli av kommissionen kontor i Wales. När Martin fick höra talas om kommissionsledamotens oro över det första utkastet, tog han initiativ till en kontakt med en person vid kommissionsledamoten Kinnocks kansli och överlämnade ett exemplar av det ändrade och godkända andra utkastet där. I början av maj 1999 stod det klart att kommissionsledamoten Kinnock inte skulle kunna lansera broschyren förrän två dagar före Europaparlamentsvalen. Martin beslutade då att skjuta upp utgivningen till september 1999, för att göra det möjligt att få med namnen på de nya ledamöterna av Europaparlamentet. Efter den politiska kontrovers som följde beslutade Martin att avstå från publiceringen och att beställa en ny rapport.

Ombudsmannens bedömning av fakta

2.3 Först bör det nämnas att utgivningen av en broschyr inte är en rättshandling och att det inte förefaller finnas ett särskilt förfarande när det gäller broschyrutgivning som slagits fast genom lagstiftning eller administrativ praxis.

2.4 Besluten att skjuta upp och sedan avstå från utgivningen av broschyren föreföll ha fattats av en behörig person, chefen för kommissionens representation i Förenade kungariket, av skäl som var fullgoda och lämpliga.

2.5 Det verkar vara ett allmänt accepterat faktum att en av kommissionsledamöternas uppgifter är att verka för att kommunikationsvägarna mellan kommissionen och deras medlemsstater fungerar i båda riktningarna för ömsesidig påverkan, vilket är förenligt med deras skyldighet att vara helt oberoende i sin ämbetsutövning³⁸. Det finns inga belägg för

³⁸ Se t.ex. Edwards and Spence, The European Commission, Longman 1994, särskilt s. 35.

att Kinnock och hans kansli överskridit gränserna för vad som är lämpligt eller att det förelåg maktmissbruk.

2.6 Eftersom kommissionsledamoten Kinnocks kansli fått ett exemplar av den ändrade och godkända andra versionen av rapporten, förelåg inga belägg för påståendet att beslutet fattats på grundval av förlegade uppgifter.

2.7 Ombudsmannens fann inga belägg för administrativa missförhållanden när det gäller denna aspekt av klagomålet.

3 Frågan om faktafel och påståendena om mörkläggnig

3.1 Klaganden gjorde gällande att kommissionen (särskilt kommissionsledamoten Kinnock och Martin) försökt skylla över kommissionsledamotens ingripande, genom att på falska grunder hävda att klagandens rapport innehöll faktafel, och därigenom hade svärtat ned hans professionella rykte som journalist och äventyrat hans möjligheter att få arbete i framtiden. Klaganden hänvisade särskilt till en artikel i *Western Mail* den 10 juni 1999 som citerade kommissionsledamoten Kinnock och till ett brev från Martin som publicerats i *Western Mail* den 18 juni 1999.

3.2 De relevanta fakta som ombudsmannen funnit framgår av stycke 2.2 ovan och är att klagandens första utkast behövde omarbetas, men att detta var färdigt i februari 1999 när den omarbetade rapporten godkändes av Martin. När det stod klart att kommissionsledamoten Kinnock inte skulle kunna lansera broschyren förrän två dagar före Europaparlamentsvalen, beslutade Martin att skjuta upp utgivningen till september, för att göra det möjligt att få med namnen på de nya ledamöterna av Europaparlamentet.

3.3 I det citat som tillskrevs kommissionsledamoten Kinnock i artikeln i *Western Mail* påstås att faktafelen i klagandens rapport var skälet till att utgivningen fördröjdes. Kommissionens svar i samband med ombudsmannens undersökning visar att detta var felaktigt. Kommissionen försökte inte vid något tillfälle under undersökningen försvara den åsikt som tillskrivits kommissionsledamoten Kinnock i artikeln i *Western Mail*. Kommissionen förklarade att utgivningen försenats av andra orsaker. Därför rättades saken till genom kommissionens svar i samband med ombudsmannens undersökning, vilket klaganden velat att man skulle göra.

3.4 Martin föreföll ha skrivit sitt brev till *Western Mail* som en del av sina officiella uppgifter som chef för kommissionen representation i Förenade kungariket. I brevet hänvisades till behovet "att rätta till några hänvisningar till uppgifter som inte var helt korrekta". Detta kan ha tolkats som anledningen till förseningen av rapportens utgivning, men brevet innebär inte nödvändigtvis detta, eftersom det också kunde ha hänvisat till behovet att revidera det första utkastet. Syftet med brevet var uppenbarligen att försöka tona ned en politisk kontrovers snarare än ett försök att ge någon skulden. Därför föreföll brevet som helhet inte olämpligt.

3.5 Ombudsmannens fann inga belägg för administrativa missförhållanden när det gäller denna aspekt av klagomålet.

4 Slutsats

På grundval av ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid kommissionen. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

**STRYKNING AV
FRÅGOR I ETT
URVALSPROV**

*Beslut i klagomål
904/99/GG mot Euro-
peiska kommissionen*

KLAGOMÅLET

I juli 1999 ingav klaganden ett klagomål om kommissionens vägran att låta honom delta i de skriftliga proven i uttagningsprov KOM/A/8/98 som ordnades av kommissionen och till vilket han hade sökt. I ett brev av den 28 april 1999 meddelade uttagningskommittén klaganden att han inte fick delta i de skriftliga proven eftersom han inte uppnått minimipoäng i ett av de fyra urvalsproven. Enligt kommissionen hade klaganden fått 9.662 poäng i prov c) medan minimipoängen hade varit 10. Den 11 maj 1999 skrev klaganden till kommissionen och ifrågasatte detta resultat. Han påpekade att det på grundval av det antal frågor som skulle besvaras och den poäng som gavs eller drogs för rätta eller felaktiga svar var omöjligt att få den poängsumma som meddelats honom av kommissionen. I sitt svar av den 17 juni 1999 hävdade uttagningskommittén att det resultat som meddelats klaganden förklarades av att vissa frågor som visat sig vara tvetydiga uteslutits och att den poäng som getts eller dragits för varje svar justerats i enlighet med detta.

Klaganden skickade därefter ett klagomål till Europeiska ombudsmannen där han väckte flera frågor, som kan sammanfattas på följande sätt:

För det första hävdade han att kommissionen inte hade rätt att ”neutralisera” de frågor som den hävdade hade visat sig varit tvetydiga. Detta tillvägagångssätt stred mot de instruktioner som givits de sökande vid urvalsproven enligt vilka samtliga frågor på samtliga fyra prov hade samma värde. Han frågade också varför kommissionen inte hade upptäckt att somliga frågor var tvetydiga förrän efter proven. Enligt hans åsikt var frågornas tvetydighet någonting subjektivt. Uteslutandet av sådana frågor stred också mot principen om likabehandling eftersom det missgynnade dem som hade svarat rätt på de berörda frågorna. Det hade också falsifierat provet som helhet eftersom varje sökande hade utnyttjat den till buds stående tiden på grundval av antagandet att varje prov omfattade 30 frågor som samtliga hade samma värde.

För det andra hade kommissionen underlåtit att tillhandahålla tillräckligt med information om hur den gått till väga. I brevet av den 28 april 1999 hade frågan om uteslutande av vissa frågor inte nämnts alls. I brevet av den 17 juni 1999 hade inga uppgifter getts om hur många och vilka frågor som uteslutits.

UNDERSÖKNINGEN**Kommissionens yttrande**

Klagomålet skickades till kommissionen som i sitt yttrande påpekade att uttagningskommittén hade beslutat att utesluta fråga nr 66 ur urvalsprov c) när det gäller samtliga sökande eftersom den visat sig vara tvetydig. Efter denna förändring var det värde som gavs för varje rätt svar 0,690 och det värde som drogs för varje felaktigt svar 0,228 poäng. Kommissionen ansåg att denna ”neutralisering” inte hade missgynnats några sökande, eftersom det varken fanns något rätt eller felaktigt svar på den berörda frågan.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll klaganden sitt klagomål. Han hävdade att strykningen av fråga nr 66 hade missgynnats honom eftersom denna fråga var en av de 19 (av sammanlagt 30) frågor som han hade besvarat. Enligt klaganden skulle han ha fått precis den minimipoäng på 10,000 som krävdes med 16 rätta och tre felaktiga svar³⁹. Han hävdade att strykningen av fråga nr 66 i praktiken hade gjort så att han uteslutits från uttagningsprovet, eftersom 15 rätta och tre felaktiga svar nu blev 9.662 poäng vilket kommissionen meddelat

³⁹ Genom att lägga ihop poängen för rätta svar (16 gånger 0.667) och sedan dra poängen för felaktiga svar (3 gånger 0.222 poäng). Resultatet av denna sammanräkning förefaller att bli 10.006 (snarare än 10.000) poäng.

honom⁴⁰. Klaganden ansåg att kommissionen kunde ha undvikit detta resultat om den hade "neutraliserat" den berörda frågan på ett annat sätt, till exempel genom att utgå ifrån att alla sökande hade besvarat den korrekt. Slutligen hävdade klaganden att strykningen av denna fråga hade missgynnat alla de sökande som hade ägnat tid åt att försöka besvara den. Klaganden hävdade också att kommissionens påstående att 0,228 poäng skulle dras för varje orätt svar i enlighet med de justerade värdena var felaktigt och att det rätta värdet borde vara 0,230 poäng (en tredjedel av värdet för ett rätt svar).

BESLUTET

1 Uteslutande av en fråga i ett urvalsprov

1.1 Klaganden hävdade att strykningen av fråga nr 66 i urvalsprov c) i uttagningsprov KOM/A/8/98 hade varit omotiverat och missgynnat honom. Han hävdade att alla frågorna i samtliga fyra urvalsprov skulle ha samma värde enligt de instruktioner som getts de sökande vid urvalsproven. Han frågade också varför kommissionen inte hade upptäckt att vissa av frågorna var tvetydiga förrän efter proven. Enligt hans åsikt stred också strykningen av den berörda frågan mot principen om likabehandling eftersom detta missgynnat dem som hade ägnat tid åt att svara eller liksom han hade besvarat den korrekt. Klaganden hävdade att om den berörda frågan inte hade uteslutits eller om kommissionen hade uteslutit den på ett annat sätt, till exempel genom att utgå ifrån att alla sökande hade besvarat den korrekt, hade man varit tvungen att låta honom delta i skriftliga uttagningsproven.

1.2 Kommissionen svarade att uttagningskommittén hade beslutat att utesluta fråga nr 66 från urvalsprov c) för alla sökande eftersom den visat sig vara tvetydig. Efter förändringen var det värde som gavs för varje rätt svar 0,690 och det värde som drogs för varje felaktigt svar 0,228 poäng. Kommissionen ansåg att denna "neutralisering" inte hade missgynnat någon sökande, eftersom det varken fanns något rätt eller felaktigt svar på den berörda frågan.

1.3 Klaganden konstaterade helt riktigt att kommissionen inte hade förklarat varför just den berörda frågan hade uteslutits som "tvetydig". Som klaganden påpekade kan anledningen ha varit att det bland de möjliga svaren fanns fler än ett som var riktigt, att alla möjliga svar var felaktiga eller att frågan helt enkelt var illa formulerad. Klaganden anförde emellertid inte några konkreta argument som skulle ha bevisat att kommissionen gjorde fel i att betrakta den berörda frågan som tvetydig. Följande överväganden grundas därför på antagandet att den berörda frågan verkligen var tvetydig.

1.4 God förvaltningssed kräver att tvetydiga frågor inte skall ställas till sökande i ett uttagningsprov. Kommissionen bör därför noggrant kontrollera att de frågor som skall ställas till de sökande inte är tvetydiga. Om det trots denna noggrannhet efter ett prov upptäcks att en fråga har varit tvetydig måste kommissionen vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att provresultatet inte påverkas av en sådan fråga. Enligt den information som ombudsmannen har omfattade det berörda urvalsprovet 30 frågor varav en visade sig vara tvetydig. Ombudsmannen anser att kommissionen i dylika fall kan utesluta denna fråga ur provet, förutsatt att detta görs på ett sätt som säkerställer att de sökandes intressen inte påverkas negativt.

1.5 Klaganden påpekade att strykningen av den berörda frågan resulterade i en förändring av värdet för varje rätt svar från 0,667 poäng till 0,690 poäng och en motsvarande förändring av det (negativa) värdet för felaktiga svar. Han ansåg att detta stred mot den information som getts de sökande vid urvalsproven enligt vilken samtliga frågor på alla fyra urvalsproven skulle ha samma värde. Klaganden hade inte tillhandahållit den text som

⁴⁰ 15 gånger 0,690 poäng minus 3 gånger 0,228 poäng

han återopade. Ombudsmannen antog emellertid att det som man försökt uttrycka i den text som klaganden hänvisade till var att för vart och ett av de fyra urvalsproven skulle varje fråga som ställdes i *det* provet ha samma värde. Om klagandens tolkning var riktig skulle kommissionen i ett fall som det aktuella inte ha någon annan möjlighet än att annullera hela provet och ordna ett nytt eftersom varje fråga som avlägsnas nödvändigtvis påverkar värdet för de andra frågorna. Ombudsmannen ansåg att en dylik tolkning skulle få orimliga konsekvenser när det endast gäller en av 30 frågor som i det aktuella ärendet.

1.6 Klaganden hävdade vidare att kommissionens tillvägagångssätt stred mot principen om likabehandling och hade medfört att han uteslutits från uttagningsprovet. Men allt kommissionen hade gjort i det aktuella ärendet var att utesluta en tvetydig fråga. Genom att justera värdet för de andra frågorna hade kommissionen säkerställt att varje sökande fortfarande kunde uppnå maximipoängen. När det gäller de återstående 29 frågorna var det (justerade) värdet för varje rätt svar detsamma. Även den poäng som drogs för varje felaktigt svar var detsamma för varje fråga. Klaganden stödde sig på antagandet att han hade svarat rätt på den uteslutna frågan. Förutsatt att det faktiskt var möjligt att svara rätt på frågan hade det dock inte fastställts att detta verkligen var fallet. I varje fall ansåg ombudsmannen att om kommissionen skulle utesluta en fråga som visat sig vara tvetydig krävde principen om likabehandling att detta gjordes så att alla sökande påverkades på samma sätt. Det var riktigt att strykningen av de berörda frågan påverkade de sökande som ägnat tid åt att försöka besvara den. Detta var emellertid den oundvikliga konsekvensen av att utesluta den berörda frågan. Eftersom de sökande i varje fall måste svara rätt på mer än ett dussin frågor för att bli godkända på provet, borde tidsförlusten inte ha varit betydande. Slutligen ansåg ombudsmannen att klagandens förslag enligt vilket kommissionen kunde ha "uteslutit" den berörda frågan genom att anse att alla sökande hade svarat rätt på den skulle ha varit tvivelaktigt ur rättslig synpunkt. Mot bakgrund av detta föreföll kommissionens tillvägagångssätt i det aktuella ärendet rimligt.

1.7 Klaganden hade rätt när han påpekade att det rätta värde i enlighet med de justerade värdena som skulle dras för ett felaktigt svar var 0,230 poäng snarare än de 0,228 poäng kommissionen angett. Men som klaganden själv konstaterade i sina kommentarer till kommissionens yttrande var denna skillnad inte relevant när det gäller att bedöma om kommissionens tillvägagångssätt som sådant var berättigat.

1.8 På grundval av detta föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid kommissionen när det gäller klagandens första påstående.

2 Underlåtenhet att tillhandahålla tillräcklig information

2.1 Klaganden hävdade att kommissionen hade underlåtit att tillhandahålla tillräcklig information om hur den hade gått till väga. I brevet av den 28 april 1999 hade strykningen av vissa frågor över huvud taget inte nämnts. I brevet av den 17 juni 1999 hade ingen information getts när det gäller hur många och vilka frågor som uteslutits.

2.2 Kommissionen kommenterade inte detta påstående särskilt.

2.3 I sitt brev av den 28 april 1999 hade kommissionen meddelat klaganden vilket resultat han uppnått i urvalsproven. När klaganden ifrågasatte resultatet i ett brev av den 11 maj 1999, förklarade kommissionen i sitt brev av den 17 juni 1999 att vissa frågor, som visat sig vara tvetydiga, hade uteslutits, och att de värden som åsatts rätta och felaktiga svar justerats i enlighet med detta. Ombudsmannen ansåg att det hade varit bättre om kommissionen redan vid detta tillfälle hade specificerat vilken fråga som uteslutits och hur svarsvärdena därigenom hade förändrats. Eftersom klaganden dock i sitt brev av den 11 maj 1999 hade begärt ett klagande av vilken metod som kommissionen använt och kommissionen slutligen gav ombudsmannen den nödvändiga informationen, ansåg han inte att det fanns anledning att fortsätta undersökningen av denna fråga.

2.4 På grundval av detta föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid kommissionen när det gäller klagandens andra påstående.

3 Slutsats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid Europeiska kommissionen. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

AKADEMISK EXAMEN NÖDVÄNDIG FÖR TILLTRÄDE TILL UTTAGNINGSPROV

Beslut i klagomål 905/99/GG mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I juli 1999 ingav klaganden ett klagomål över kommissionens vägran att låta honom delta i uttagningsprov COM/LA/1/99 som kommissionen anordnat för att anställa franskspråkiga översättare och till vilket han hade sökt. Enligt punkt III B 2 i meddelandet om uttagningsprovet som publicerades i Europeiska gemenskapernas officiella tidning⁴¹ måste de sökande ha genomgått en universitetsutbildning och avlagt avgångsexamen därifrån ("des études universitaires de cycle complet sanctionnées par un diplôme de fin d'études"). I meddelandet om uttagningsprovet påpekades vidare att uttagningskommittén skulle beakta olikheterna mellan utbildningssystemen och att exempel på examina fanns upptagna som vägledning i en bilaga till de anvisningar som åtföljde meddelandet om uttagningsprovet. Dessa innehöll uppgifter för var och en av de 15 medlemsstaterna i EU, inklusive Frankrike ("maîtrise" eller motsvarande). Klaganden, en holländsk medborgare, hade en "Licence en Sciences Économiques" från École des Hautes Études Commerciales ("licence HEC") vid Lausannes universitet i Schweiz 1986.

I ett brev av den 10 maj 1999 informerade uttagningskommittén klaganden om att han inte fick delta i uttagningsprovet eftersom han inte uppfyllde villkoret i punkt III B 2 i meddelandet om uttagningsprovet. Den 19 maj 1999 ifrågasatte klaganden detta beslut och påpekade att hans examensbevis hade godkänts vid tidigare provtillfällen och när han den 1 maj 1999 hade anställts som extraanställd hos kommissionen. I ett brev av den 29 juni 1999 bekräftade uttagningskommittén sitt beslut. Enligt denna låg klagandens examen som hade uppnåtts efter tre års studier inte på den nivå som krävdes i meddelandet om uttagningsprovet, dvs. en "maîtrise" eller motsvarande examen.

I sitt klagomål till ombudsmannen menade klaganden att han var diskriminerad. Kravet på att en "maîtrise" eller motsvarande examen var nödvändig specificerades i bilaga 1 till anvisningarna för Frankrike. För Belgien, Portugal och Spanien krävdes dock en "licence". Nivån "maîtrise" fanns inte i Schweiz. Slutligen berodde det faktum att han hade kunnat slutföra sina studier på kortare tid (tre år) på att han tidigare hade studerat vid Ecole Polytechnique i Lausanne och hade fått tillgodoräkna sig några av de kurser som han hade följt där. Idag beviljades samma "license" efter fyra års studier för att ge studenterna mer tid att förvärva praktisk erfarenhet som praktikant. Men kursplanen var fortfarande densamma. Klaganden menade att hans utestängning från uttagningsprovet berodde på bristande kännedom om det schweiziska universitetssystemet.

I ett brev till ombudsmannen förklarade Lausannes universitet att "licence HEC" fram till 1996 kunde fås efter minst tre års studier. Sedan dess krävs minst 8 terminer och 240 ECTS (European Credit Transfer System). Denna ändring gjorde det möjligt för universitetet att lägga till flera kurstimmar även om det inte var någon markant skillnad mellan det tidigare och nuvarande systemet. Det huvudsakliga ändamålet med att förlänga programmet hade varit att inbegripa praktik ute på företag, utbyte med utländska universitet och mer individuellt arbete (t.ex. i seminarier). Den "licence" som klaganden innehade kunde under inga omständigheter jämföras med en fransk "licence" utan borde snarare jämföras med en "maîtrise" enligt det franska systemet. Det internationella

⁴¹ EGT 1999 C 21 A, 26.1.1999, s. 12.

erkännandet av "licence HEC" var nuförtiden väl vedertaget. Ett ramavtal mellan Frankrike och Schweiz från 1994 erkände motsvarigheten av en schweizisk "licence" och en fransk "maîtrise". Enligt en tabell som bifogades brevet från Lausannes universitet omfattade "licence HEC" totalt 2310 kurstimmar 1986 (tre års studier) och 2338 timmar 1999 (fyra års studier) medan en "licence" från Paris universitet endast omfattade totalt 1590 kurstimmar 1999 (tre års studier). Innehavarna av "licence HEC" togs dessutom emot till doktorandprogram över hela världen.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet sändes till kommissionen. I sitt yttrande gjorde kommissionen följande kommentarer med avseende på klagomålet:

Uttagningskommittén hade redan förklarat för klaganden att det faktum att han arbetade för kommissionen som extraanställd var irrelevant i detta sammanhang, eftersom den dåvarande tjänsten hade varit en tjänst tillhörande kategori B som inte krävde någon universitetsexamen.

Den "licence HEC" som klaganden fick 1986 var inte helt likvärdig med den motsvarande examen som gavs efter 1996. Även om det var sant att universiteten i Belgien, Spanien och Portugal gav examina som benämndes "licences", krävde dessa examina minst fyra eller fem års studier. På samma sätt tilldelades "maîtrise" i Frankrike efter fyra års studier, medan en "licence", som inte ansågs tillräcklig för att låta innehavaren delta i uttagningsprovet, gavs efter tre års studier.

Det faktum att innehavarna av en "licence HEC" antogs till doktorandprogram i EU:s medlemsstater gav dem inte automatiskt rätt till att få dessa examina erkända som likvärdiga med dithörande nationella examina (t.ex. "maîtrise" i Frankrike). Ett sådant erkännande var beroende av utbildningsministeriet i den berörda medlemsstaten. Det var allmän praxis att detta erkännande endast beviljades om sökanden hade gått en eller fler kompletterande kurser.

Uttagningskommittén hade därför med hänsyn till de skillnader som förelåg mellan utbildningssystemen kommit fram till att klagandens examen inte berättigade honom till att delta i uttagningsprovet ifråga.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll klaganden klagomålet och gjorde följande ytterligare kommentarer:

Eftersom kommissionens yttrande hade mottagits av ombudsmannen efter den fastställda tidsfristen (31 december 1999) borde ombudsmannen inte ta hänsyn till detta när han fattade beslut i klagomålet. Kommissionens beslut att inte låta honom delta i uttagningsprovet var oförenligt med konventionen om erkännande av studier och kvalifikationer inom högre utbildning som antogs den 21 december 1979 vid en internationell konferens av stater som inbjudits av Unesco (FN:s organisation för utbildning, vetenskap och kultur) och med rekommendationen om erkännande av studier och kvalifikationer inom högre utbildning som antogs av Unesco den 13 november 1993. I punkt 11 i den senare föreskrivs att för att ta fram motsvarigheten till en examen som avlagts i ett annat land bör de behöriga myndigheterna också ta hänsyn till de rättigheter som ifrågavarande examensbevis gav innehavaren i det land där det utfärdades. I detta sammanhang påpekade klaganden att han sedan tre månader tillbaka besatte en tjänst hos den schweiziska federala förvaltningen som motsvarade en tjänst i kategori A. Om klaganden utslöts från uttagningsprovet skulle detta betyda att inga statstjänstemän i den schweiziska federa-

tionen kunde bli tjänstemän i kategori A i EU och att alla innehavare av schweiziska examina utfärdade före 1996 skulle uteslutas. Klaganden gjorde vidare gällande att han hade arbetat som praktikant i ett turkiskt bolag i tre månader under sommarledigheten 1985 och hos ett kanadensiskt bolag i ett år 1986/87 efter att han fått sitt examensbevis. Han påpekade också att EU och Schweiz stod i begrepp att underteckna överenskommelser som bland annat skulle medföra ett officiellt erkännande av schweiziska examina i EU och vice versa. Detta visade att frågan om erkännande av examensbeviset var en rent formell sak och inte hade att göra med examens natur som sådan.

Klaganden avslutade med att understryka att 1986 hade universitetsstudierna i Schweiz en längd av tre år och att något annat val inte var möjligt.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Krav på ytterligare information

Mot bakgrund av ovanstående fann ombudsmannen att han behövde ytterligare information för att behandla klagomålet. Han bad därför kommissionen att lämna information om: 1) skälen till att den ansåg att klagandens examensbevis var otillräckligt för att ge honom tillträde till uttagningsprovet ifråga, 2) frågan om huruvida en "licence HEC" utfärdad av Lausannes universitet efter 1996 skulle ha betraktats som tillräcklig och 3) påståendet av Lausannes universitet om att det i ett avtal som slöts 1994 mellan Frankrike och Schweiz erkändes att en schweizisk "licence" motsvarade en fransk "maîtrise".

Kort efteråt informerade klaganden ombudsmannen om att han hade antagits till uttagningsprovet EUR/A/151/98 som anordnades av Europaparlamentet och Europeiska unionens råd. Klaganden ansåg att detta skulle betraktas som ett prejudikat.

Kommissionens svar

I sitt svar till ombudsmannens krav på ytterligare information gjorde kommissionen följande kommentarer:

För tillträde till uttagningsproven för kategori A följde kommissionen en regel om att det krävdes universitetsexamen eller motsvarande examen, dvs. examensbevis som erkänts som akademiskt likvärdiga eller som erkänts av EU:s medlemsstater. Klaganden hade hittills inte bevisat att hans schweiziska examen som utfärdades 1986 hade erkänts som likvärdig med någon av de examina som krävdes av kommissionen.

Kommissionen ansåg att den inte kunde uttala sig om huruvida en schweizisk "licence" som tilldelats efter 1996 borde ha ansetts som tillräcklig, eftersom den inte kunde föregripa uttagningskommitténs beslut då denna var behörig att hantera dessa ärenden som första instans. Den tillade emellertid att frågan om hur uttagningsproven skulle anordnas, och speciellt frågan om tillträde, skulle tas upp på nytt i samband med den kommande administrativa reformen.

Kommissionen betonade vidare att Lausannes universitet inte hade gjort gällande att en schweizisk "licence" motsvarade en fransk "maîtrise". Enligt det ramavtal som 1994 hade slutits mellan rektorskonferensen för de franska universitetet och rektorskonferensen för de schweiziska universiteterna "motsvarade" den schweiziska "licence" som gavs efter minst åtta terminers studier en fransk "maîtrise". Syftet med denna bestämmelse var emellertid att underlätta godkännandet av en schweizisk "licence" som universitetsexamen och göra det möjligt för innehavaren att fullfölja sina studier vid ett franskt universitet. Avtalet handlade inte om att det franska utbildningsministeriet erkände att en schweizisk "licence" var likvärdig med en fransk "maîtrise". Detsamma gällde med avseende på Unescos konvention och rekommendation.

Beträffande klagandens tillträde till ett uttagningsprov som anordnades av Europaparlamentet var varje institution suverän i fråga om utformandet av sina meddelanden om uttagningsprov. Dessutom kunde sökandena inte hänvisa till att de fått tillträde till ett annat uttagningsprov.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer till kommissionens svar hävdade klaganden att ombudsmannen inte borde ta hänsyn till kommissionens svar när han fattade beslut i klagomålet eftersom han hade tagit emot detta efter den fastställda tidsfristen (30 april 2000). Klaganden betonade också att det fanns en motsägelse i att Europaparlamentet hade godtagit hans examen medan kommissionen vägrade att göra det.

BESLUTET

1 Inledande anmärkningar

1.1 Mot bakgrund av att kommissionens yttrande och kommissionens svar på ombudsmannens begäran om ytterligare information hade ingetts efter den fastställda tidsfristen, bad klaganden ombudsmannen att inte ta hänsyn till dessa handlingar när den fattade beslut i klagomålet.

1.2 Enligt artikel 195 i EG-fördraget skall ombudsmannen när han anser att ett missförhållande kan föreligga hänskjuta frågan till den berörda institutionen ”som skall ha en frist på tre månader för att delge honom sina synpunkter”. Det finns emellertid ingen bestämmelse i fördraget som kan tvinga ombudsmannen att inte beakta ett yttrande från en institution som inkommit efter denna tidsperiods utgång. I föreliggande fall hade yttrandet sänts till ombudsmannen den 7 januari 2000, dvs. bara några få dagar efter att tidsfristen hade löpt ut, och kommissionen hade bett ombudsmannen om ursäkt för detta dröjsmål. Det fanns sålunda inget skäl till att ombudsmannen inte skulle ta hänsyn till kommissionens yttrande.

1.3 I den mån det gällde svaret på begäran om ytterligare information måste artikel 3.2 i ombudsmannens stadga⁴² beaktas. Enligt denna bestämmelse måste gemenskapens institutioner och organ förse ombudsmannen med all information som begärs av dem. Om ombudsmannen inte får den begärda hjälpen skall parlamentet underrättas och vidta lämpliga åtgärder (artikel 3.4 i stadgan). Europeiska ombudsmannen skall begära ytterligare information om han anser att denna är nödvändig för att han skall kunna behandla ett klagomål. Det skulle sålunda vara olämpligt att inte ta hänsyn till ett svar på en sådan begäran av det enda skälet att det inkom efter utgången av den frist som ombudsmannen fastställt. Ombudsmannen menade att ett dröjsmål med att lämna den information som han hade begärt i sig kan utgöra ett administrativt missförhållande. I föreliggande fall hade svaret dock sänts till ombudsmannen den 11 maj 2000, dvs. bara några få dagar efter att fristen hade löpt ut, och kommissionen hade bett om ursäkt för sitt dröjsmål till ombudsmannen. Det fanns sålunda inget skäl till att kommissionens svar inte skulle beaktas av ombudsmannen.

2 Diskriminering

2.1 Klaganden hävdade att kommissionen hade diskriminerat honom genom att vägra honom att delta i uttagningsprov COM/LA/1/99 av den anledningen att hans ”licence” utfärdad i Schweiz 1986 inte var tillräcklig för att ge honom tillträde till uttagningsprovet.

⁴² Europaparlamentets beslut 94/262/EKSG, EG, Euratom av den 9 mars 1994 om föreskrifter och allmänna villkor för ombudsmannens ämbetsutövning (EGT L 113, s. 159).

2.2 Kommissionen svarade att det inte hade förelegat någon diskriminering eftersom uttagningskommittén hade kommit till den berättigade slutsatsen att klagandens examen inte var tillräcklig för att ge honom tillträde till uttagningsprovet.

2.3 Enligt meddelandet om uttagningsprovet behövde de sökande ha fullföljt en universitetsutbildning och avlagt examen. Exempel på examina som ansågs tillräckliga fanns återgivna i en bilaga till de anvisningar som åtföljde meddelandet om uttagningsprovet. Denna vägledning innehöll uppgifter för var och en av de 15 medlemsstaterna i EU, inklusive Frankrike ("maîtrise" eller motsvarande). Eftersom klaganden hade avlagt sin examen i Schweiz var den avgörande frågan huruvida denna examen skulle betraktas som likvärdig med någon av de examina som angavs i den vägledning som medföljde meddelandet om uttagningsprovet.

2.4 Enbart det faktum att en "licence" som utfärdats i Belgien, Spanien eller Portugal ansågs som tillräcklig för tillträde till uttagningsprovet kunde inte anses som avgörande i detta sammanhang. Kommissionen hade förklarat att dessa examina krävde minst fyra års studier, medan klagandens examen hade beviljats efter endast tre års studier.

2.5 Ombudsmannen ansåg vidare att det faktum att klaganden tidigare hade arbetat som extraanställd hos kommissionen inte kunde anses relevant eftersom den tjänsten hade varit en tjänst i kategori B, medan uttagningsprovet hade hållits för tjänster i kategori LA. Inte heller kunde enbart det faktum att klaganden genom sin examen hade antagits till ett uttagningsprov för kategori A hos Europaparlamentet och Europeiska unionens råd tvinga kommissionen att betrakta nämnda examen som tillräcklig för det egna uttagningsprovet.

2.6 Klaganden litade på Unescos konvention om erkännande av studier och kvalifikationer inom högre utbildning som antogs den 21 december 1979 och den rekommendation om erkännande av studier och kvalifikationer inom högre utbildning som antogs av Unesco den 13 november 1993. Ombudsmannen ansåg inte att dessa akter borde ha förpliktat kommissionen att betrakta klagandens examen som tillräcklig när det gällde dess eget uttagningsprov.

2.7 Lausannes universitet hänvisade också till det ramavtal som slöts 1994 av två organ som företrädde universiteten i Schweiz och Frankrike. Enligt detta avtal motsvarar den schweiziska "licence" som utfärdas efter minst åtta terminers studier en fransk "maîtrise". Ändå ansåg ombudsmannen att klaganden inte hade bevisat att 1994 års ramavtal var tillämpligt i hans fall. Avtalet hänvisar till en schweizisk "licence" som ges efter minst åtta terminers studier. Klagandens examen hade emellertid utfärdats efter bara tre års studier. Klagandens hänvisningar till den yrkeserfarenhet som förvärvades under (1985) och efter hans studier (1986/87) framstod inte som relevanta i detta sammanhang.

2.8 Ovanstående utslöt emellertid inte möjligheten att klagandens examen kunde ha ansetts vara likvärdig med en fransk "maîtrise" utifrån de egna meriterna. De uppgifter som lämnats av Lausannes universitet bekräftade klagandens påstående om att den "licence" som utfärdats till honom inte kunde jämföras med en fransk "licence" utan snarare borde jämföras med en "maîtrise" enligt det franska systemet. Av dessa uppgifter framgick också att även om en schweizisk "licence" numera utfärdas efter fyra års studier har antalet undervisningstimmar inte ökat något nämnvärt (2338 i stället för 2310). Det verkade därför inte uteslutet att man kunde betrakta en schweizisk "licence" som utfärdats enligt det system som gällde fram till 1996 som likvärdigt med de "licences" som numera utfärdas vid schweiziska universitet och som i enlighet med vad som diskuterats tidigare motsvarar en "maîtrise" enligt det franska systemet. Ombudsmannen ansåg vidare att det var betecknande att två andra gemenskapsinstitutioner, Europaparlamentet och Europeiska unionens råd, hade godtagit att klagandens examen kunde anses tillräcklig för att låta honom delta i ett uttagningsprov för kategori A.

2.9 Man måste dock ta i beaktande att uttagningskommittén förfogade över ett visst utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller beslutet om vilka examina som kunde

anses som ”ekvivalenta” och sålunda tillräckliga för tillträde till uttagningsprovet. Ett administrativt missförhållande skulle därför ha förelegat endast i det fall kommissionen klart hade överskridit sitt utrymme för skönmässig bedömning. Ombudsmannen ansåg att det inte hade fastställts att så hade varit fallet.

2.10 Mot bakgrund av ovanstående föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid kommissionen. Ombudsmannen ansåg dock att det var lämpligt att göra ytterligare kommentarer i denna del av ärendet.

3 Slutsats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid Europeiska kommissionen. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER

Ombudsmannen skulle uppskatta om kommissionen vid kommande uttagningsprov kunde överväga att samarbeta med övriga institutioner och organ i EU för att undvika att olika normer tillämpades i fråga om kraven på akademiska examina för uttagningsprov till jämförbara tjänster.

YTTRANDEFRIHET FÖR TJÄNSTEMÄN

*Beslut i klagomål
1219/99/ME mot Euro-
peiska kommissionen*

KLAGOMÅLET

Klaganden ingav ett klagomål till Europeiska ombudsmannen i oktober 1999. Klagomålet rörde kommissionens tjänsteman Van Buitenen, som hade vidarebefordrat kommissionens interna handlingar till Europaparlamentet. Klaganden anförde att kommissionens åtgärder gentemot Van Buitenen bröt mot de allmänna principerna i gemenskapsrätten i fråga om tjänstemännens yttrandefrihet. Klaganden framförde närmare bestämt följande påståenden:

- 1 Kommissionen gav med orätt Van Buitenen en formell anmärkning.
- 2 Van Buitenen förflyttades med orätt från Generaldirektoratet för ekonomistyrning till Generaldirektoratet för personal och administration.
- 3 Kommissionen hotade Van Buitenen med rättsliga åtgärder efter publiceringen av en bok om hans tid hos kommissionen.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet överlämnades till kommissionen som gjorde följande uttalanden:

1 Kommissionen påpekade att när Van Buitenen vidarebefordrade handlingar till organ utanför kommissionen bröt han mot tjänsteföreskrifterna, i synnerhet de bestämmelser som syftar till att tillvarata rättigheterna för dem som är föremål för disciplinära och straffrättsliga åtgärder.

2 När det gäller omplaceringen påpekade kommissionen att Van Buitenen återinsattes i en ny tjänst som motsvarar hans tjänstegrad och ekonomiskaper. Van Buitenen återinsattes inte inom revisionsavdelningen där han arbetat tidigare eftersom förtroendet mellan Van Buitenen och hans överordnade i viss utsträckning kan ha skadats, vilket skulle ha kunnat förorsaka problem i den dagliga verksamheten.

3 I fråga om de rättsliga åtgärderna anförde kommissionen att Van Buitenen inte hade förbjudits att yttra sig och att kommissionen inte hade vägrat att bevilja publiceringstillstånd. Kommissionen hade dock givit honom rådet att se över innehållet i sin bok för att se till att den inte innehöll några ärekränkande påståenden. Van Buitenen varnades i detta sammanhang för att han skulle få bära hela ansvaret för konsekvenserna, däribland en eventuell förpliktelse för kommissionen att bistå de tjänstemän som ansåg att boken innehöll förtal om dem. Kommissionen påpekade att Van Buitenen frivilligt hade accepterat de skyldigheter som tjänsteföreskrifterna medför genom att bli tjänsteman. En av dessa skyldigheter är att tjänstemän i enlighet med artikel 17.2 i tjänsteföreskrifterna måste söka tillstånd innan de offentliggör uppgifter som rör deras arbete. I detta sammanhang hänvisade kommissionen till förstainstansrättens avgörande i de förenade målen T-34/96 och T-163/96, *Connolly mot kommissionen*, där domstolen bekräftade att detta krav var legitimt och proportionerligt och således helt i linje med rätten till yttrandefrihet, framför allt såsom den definieras i artikel 10 i Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer upprepade klaganden sammanfattningsvis innehållet i sitt klagomål och underströk att kommissionens åtgärder strider mot yttrandefriheten.

BESLUTET

1 Utfärdandet av en formell anmärkning

1.1 Klaganden påstod att kommissionen med orätt givit Van Buitenen en formell anmärkning.

1.2 Kommissionen påpekade att Van Buitenen hade brutit mot tjänsteföreskrifterna när han vidarebefordrade handlingar till organ utanför kommissionen.

1.3 Ombudsmannen noterade att det är tillsättningsmyndigheten som skall välja den lämpliga påföljden⁴³. I föreliggande fall fanns det inget som tydde på att kommissionen inte skulle ha agerat inom sina rättsliga befogenheter.

1.4 Därför ansåg ombudsmannen att det inte förelåg några administrativa missförhållanden i denna del av ärendet.

2 Återinträdet i tjänst

2.1 Klaganden påstod att kommissionen med orätt hade förflyttat Van Buitenen från Generaldirektoratet för ekonomistyrning till Generaldirektoratet för personal och administration.

2.2 Kommissionen påpekade att Van Buitenen återinsattes i en annan tjänst som motsvarar hans tjänstegrad och ekonomikunskaper. Han hade inte återinsatts i sin tidigare tjänst eftersom förtroendet mellan Van Buitenen och hans överordnade skulle kunna vara skadat.

2.3 Ombudsmannen noterade att kommissionen i ett annat klagomål (1335/99/ME), som också rörde påståenden i fråga om Van Buitenens återinträde i tjänst, informerade ombudsmannen om att Van Buitenen inte hade motsatt sig omplaceringen och att han i dag innehar en ny tjänst som han själv sökt.

⁴³ 46/72, *Robert de Greef mot kommissionen*, REG 1973, s. 543, punkterna 45-46, 228/83, *F mot kommissionen*, REG 1985, s. 275, punkt 34, och T-146/89, *Calvin Williams mot Revisionsrätten*, REG 1991, s. II-1293, punkt 83.

2.4 Därför ansåg ombudsmannen att det inte förelåg några administrativa missförhållanden i denna del av ärendet.

3 De rättsliga åtgärderna

3.1 Klaganden påstod att kommissionen hotade Van Buitenen med rättsliga åtgärder efter publiceringen av hans bok om den tid han arbetat för kommissionen.

3.2 Kommissionen förklarade att den inte hade förbjudit Van Buitenen att yttra sig och inte hade vägrat att bevilja publiceringstillstånd. Kommissionen hade givit honom rådet att se över sin bok för att se till att den inte innehöll några ärekränkande påståenden och varnat för att Van Buitenen skulle få bära ansvaret för konsekvenserna. Kommissionen skulle vidare kunna bli skyldig att bistå de berörda personerna. Kommissionen påpekade att tjänsteföreskrifterna var förenliga med yttrandefriheten, vilket bekräftats av förstainstansrätten.

3.3 I artikel 17.2 i tjänsteföreskrifterna sägs att en tjänsteman skall söka tillstånd från tillsättningsmyndigheten innan han offentliggör några uppgifter som rör gemenskapernas arbete. När det gäller rätten till yttrandefrihet innebar förstainstansrättens utslag i de förenade målen T-34/96 och T-163/96, *Connolly mot kommissionen*⁴⁴, att det sätt på vilket tjänsteföreskrifterna hade tolkats i det specifika fallet inte kunde anses som en omotiverad begränsning av yttrandefriheten. I T-82/99, *Cwik mot kommissionen*⁴⁵, konstaterade rätten vidare att man måste göra en rimlig avvägning mellan att säkerställa att en grundläggande rättighet (såsom yttrandefriheten) kan utövas och att skydda ett legitimt mål av allmänt intresse. Ombudsmannen noterar att kommissionen inte vidtog några disciplinära åtgärder mot Van Buitenen utan endast påminde honom om bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna. Det kan därför inte anses att kommissionen agerade oriktigt när den påminde Van Buitenen om hans åligganden enligt tjänsteföreskrifterna, eller mer allmänt, att kommissionen inte gjorde någon rättvis avvägning mellan den grundläggande rätten till yttrandefrihet och tjänstemäns skyldigheter och ansvar.

3.4 Därför ansåg ombudsmannen att det inte förelåg några administrativa missförhållanden i denna del av ärendet.

4 Slutsats

På grundval av ombudsmannens undersökningar av detta klagomål förföll det inte föreliggande några administrativa missförhållanden vid Europeiska kommissionen. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER

Beträffande yttrandefriheten för gemenskapens tjänstemän har denna redan varit föremål för ett klagomål till ombudsmannen 1996 (794/5.8.1996/EAW/SW/VK). En redogörelse för detta klagomål finns i årsrapporten för 1997, avsnitt 3.1.5. I detta beslut, daterat den 5 november 1997, fann ombudsmannen inga administrativa missförhållanden när det gällde den berörda institutionen, Europeiska kommissionen, men gjorde ytterligare kommentarer där frågan om yttrandefrihet för kommissionens tjänstemän diskuterades. Ombudsmannen anförde då:

Kommissionen skulle kunna överväga att utarbeta riktlinjer för sina tjänstemän om vad som anses vara en rättvis avvägning mellan tjänstemännens individuella rätt till yttrandefrihet, som innefattar rätten att vidarebefordra information och tankar, och deras skyl-

⁴⁴ T-34/96 och T-163/96, *Bernard Connolly mot kommissionen*, REG-P 1999, s. II-463, punkt 149.

⁴⁵ T-82/99, *Cwik mot kommissionen*, dom av den 14 juli 2000, punkt 52.

digheter och ansvar som tjänstemän, i synnerhet enligt artiklarna 12 och 17 i tjänsteföreskrifterna.

Ombudsmannen framhöll också domen från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna i målet *Vogt mot Tyskland*⁴⁶, där det angavs att alla tjänstemän är individer och i denna egenskap har rätt till skydd för yttrandefriheten såsom den är fastställd i artikel 10 i Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna.

På gemenskapsnivå finns utslag från EG-domstolen och förstainstansrätten om rätten till yttrandefrihet för gemenskapens tjänstemän, i synnerhet i målen C-100/88, *Oyowe mot kommissionen*⁴⁷, T-34/96 och T-163/96, *Connolly mot kommissionen*⁴⁸, och T-82/99, *Cwik mot kommissionen*⁴⁹.

Ombudsmannen noterade att efter avgörandena från gemenskapsdomstolarna har vissa klargöranden gjorts i fråga om yttrandefriheten för gemenskapens tjänstemän. Andra frågor återstår dock med avseende på artiklarna 12 och 17 i tjänsteföreskrifterna, i synnerhet frågan om vad som skall anses vara en rättvis avvägning mellan tjänstemannens rätt till yttrandefrihet och gemenskapernas legitima intressen.

Ombudsmannen noterade att kommissionen har tagit upp några besläktade frågor i sin vitbok "Reformen av kommissionen – Del II" av den 1 mars 2000. Även om det inte finns någon särskild hänvisning till rätten till yttrandefrihet framgår det av åtgärderna 57 och 58 i vitboken att kommissionen planerar att ge ut en handbok som tydligt förklarar tjänstemännens rättigheter och skyldigheter, interna bestämmelser för inledande av förfaranden och riktlinjer för sanktioner som grundas på att dessa skall stå i proportion till hur pass allvarlig överträdelsen är. Vidare innehåller åtgärderna 59 och 60 planer på att utvidga tjänsteföreskrifterna med regler om meddelarfrihet. Dessa bestämmelser skulle ge tjänstemän möjligheten att rapportera oegentligheter genom interna kanaler, men även till kanaler utanför kommissionen. Ombudsmannen noterade att man har för avsikt att fatta beslut i mars respektive april 2001.

Kommissionen har nyligen informerat ombudsmannen om de åtgärder som kommer att vidtas för att förbättra öppenheten och servicen för kommissionens personal när det gäller deras rättigheter och skyldigheter enligt tjänsteföreskrifterna och andra administrativa bestämmelser. En omfattande databas för personalen med dessa bestämmelser kommer inom kort att presenteras. På längre sikt finns det en åtgärdsplan för att förenkla tjänsteföreskrifterna.

Det framgår således att kommissionen har visat beredvillighet att utfärda riktlinjer på detta område, och ombudsmannen välkomnade dessa initiativ från kommissionens sida. Ombudsmannen uppmanade emellertid kommissionen att ta vederbörlig hänsyn till den grundläggande principen om yttrandefrihet vid utfärdandet av riktlinjer för sina tjänstemän; detta önskemål uttrycks också i de ytterligare kommentarerna i beslutet av den 5 november 1997 i klagomål 794/5.8.1996/EAW/SW/VK.

Mot bakgrund av Stadgan för de grundläggande rättigheterna som nyligen deklarerades vid Europeiska rådets möte i Nice kan ombudsmannen komma att snarast inleda en undersökning på eget initiativ angående säkerställandet av principen om yttrandefrihet för tjänstemännen vid gemenskapens institutioner och organ.

⁴⁶ *Vogt mot Tyskland*, dom av den 26 september 1995, serie A, nr 323.

⁴⁷ C-100/88, *Oyowe mot kommissionen*, REG 1989, s. 4285, punkt 16.

⁴⁸ T-34/96 och T-163/96, *Bernard Connolly mot kommissionen*, REG-P 1999, s. II-463, punkterna 146–155.

⁴⁹ T-82/99, *Cwik mot kommissionen*, dom av den 14 juli 2000, punkterna 47–60.

**UNDERLÅTENHET
ATT SE TILL ATT ITA-
LIEN FÖLJER EN
FÖRORDNING**

*Beslut i klagomål
157/2000/ADB mot
Europeiska kommissio-
nen*

KLAGOMÅLET

År 1994 exporterade Eilers & Wheeler (UK) Limited (nedan kallade EW) tjugo ton koncentrerat smör till Italien. De brittiska myndigheterna tog prover av, analyserade och godkände smöret såsom varande helt i enlighet med förordning EEG nr 429/90⁵⁰.

Arton ton såldes direkt till detaljhandeln i Italien medan två ton beslagtogs av de italienska myndigheterna som fann att produkten inte var i enlighet med förordning EEG nr 429/90. EW dömdes därför till böter.

EW ansåg att denna påföljd var obefogad. De protesterade mot testresultaten och gjorde särskilt den invändningen att produkten redan hade testats och godkänts av de brittiska myndigheterna. Italien borde inte ha gjort några ytterligare kontroller. EW kontaktade därför både Europeiska kommissionen och den brittiska regeringens Intervention Board Executive Agency (nedan kallad "Intervention Board").

Enligt vad som påstås underlät kommissionen att svara både klaganden och Intervention Board. Klaganden beklagade också kommissionens underlåtenhet att se till att de italienska myndigheterna rättade sig efter bestämmelserna i ovannämnda förordning. Den 1 februari 2000 ingav därför EW ett klagomål till Europeiska ombudsmannen med följande anklagelser:

1 EW påstod att kommissionen underlät att svara på flera hemställningar som gjorts sedan maj 1995, både av EW och Intervention Board.

2 EW påstod att kommissionen sedan den hade uppmärksamats på problemet i maj 1995 hade underlåtit att se till att de italienska myndigheterna rättade sig efter bestämmelserna i förordning nr 429/90.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen som sammanfattningsvis yttrade sig i klagomålet enligt följande:

I förordning nr 429/90 föreskrevs att stöd skulle beviljas för koncentrerat smör avsett för direkt förbrukning inom gemenskapen. Stödet skulle betalas av den medlemsstat i vilken produkten framställdes, i föreliggande fall i Förenade kungariket. Det var medlemsstaterna som ansvarade för förvaltningen av denna stödordning, inklusive lösandet av tvister.

I det aktuella fallet hade kommissionen ändå på uppmaning av Intervention Board vid flera tillfällen tagit kontakt med de italienska myndigheterna och korresponderat med Intervention Board. Flera möten hade hållits mellan behöriga myndigheter och kommissionen. Kommissionens korrespondens rörande klagandens problem bifogades dess yttrande till ombudsmannen.

Kommissionens yttrande över klagandens påståenden:

1 Kommissionen ansåg att den hade haft ett närmare samarbete med de brittiska och italienska myndigheterna än vad som krävdes av den. Vidare framgick av arkivet att endast ett brev sänts från klaganden till kommissionen.

⁵⁰ EGT L 45, 21.2.1990, s. 8-14.

Kommissionens förordning (EEG) nr 429/90 av den 20 februari 1990 om beviljande genom anbudsfordran av stöd för koncentrerat smör avsett för direkt förbrukning inom gemenskapen.

Kommissionen bad ändå om ursäkt för att inte ha informerat klaganden direkt. Den hade ansett att frågan behövde diskuteras direkt med de inhemska myndigheterna och att klaganden var medveten om dessa åtgärder.

2 Kommissionen bestred klagandens andra påstående. Den påpekade att bestämmelserna i en förordning är bindande för samtliga medlemsstater. Italien hade till och med godkänt ett cirkulär om tillämpningen av förordning nr 429/90.

Även om kontrollerna av smör enligt denna förordning skall genomföras i producentlandet är det ingenting som hindrar en annan medlemsstat att göra ytterligare rutinkontroller av födoämnen. Kommissionen anser att den inte hade kunnat rikta några invändningar mot Italien.

Klagandens kommentarer

Europeiska ombudsmannen vidarebefordrade Europeiska kommissionens yttrande till klaganden med en uppmaning att lämna kommentarer. I sitt svar av den 27 juni 2000 tackade EW ombudsmannen för hans arbete. EW uttryckte sin tillfredsställelse med informationen i kommissionens yttrande och tackade för den uppmärksamhet som kommissionen ägnat ärendet.

EW påpekade slutligen att hela problemet hade visat på att förordning nr 429/90 inte var tydlig i vissa viktiga frågor som borde klargöras för framtiden.

BESLUTET

1 Underlåtenhet att svara

1.1 EW påstod att kommissionen hade underlåtit att svara på flera hemställningar som gjorts sedan maj 1995, både av EW och Intervention Board.

1.2 Kommissionen påpekade att den hade haft många kontakter med berörda myndigheter, bl.a. Intervention Board, men den bad om ursäkt för att den inte hade informerat EW direkt.

1.3 Det visade sig att kommissionen hade varit aktiv i EW:s fall. EW informerades om detta genom ombudsmannens undersökning och tackade kommissionen för dess insatser. Ombudsmannen slöt sig därför till att det inte förelegat något administrativt missförhållande i denna del av ärendet.

2 Underlåtenhet att se till att de italienska myndigheterna följer bestämmelserna i förordning nr 429/90

2.1 EW påstod att kommissionen, sedan den hade uppmärksamats på problemet i maj 1995, hade underlåtit att se till att de italienska myndigheterna följde bestämmelserna i förordning nr 429/90. Italien borde inte ha genomfört kontroller av produkter som godkänts i Förenade kungariket.

2.2 Enligt kommissionen var det ingenting som hindrade en medlemsstat från att genomföra ytterligare kontroller av födoämnen. Italien hade inte åsidosatt nämnda förordning och inga invändningar kunde riktas mot landet.

2.3 Kommissionens förklaring i denna fråga tycktes rimlig. Ombudsmannen slöt sig därför till att det inte förelegat något administrativt missförhållande i denna del av ärendet.

3 Slutsats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid Europeiska kommissionen. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

3.1.3 *KLAGOMÅLET*

Europaparlamentet och Europeiska kommissionen

BRIST PÅ INFOR- MATION OCH UNDERLÅTENHET ATT REGISTRERA EN FRAMSTÄLLNING

*Beslut i klagomål
287/99/ADB mot Euro-
parlamentet och
Europeiska kommissio-
nen*

Klaganden är en statstjänsteman som arbetar för det statliga italienska järnvägsbolaget. Hon ansåg att hon diskriminerades eftersom hennes arbetsgivare åsidosatte rätten till lika lön mellan män och kvinnor. Hon väckte talan i Italien men utan framgång.

I samband med detta vände sig klaganden till kommissionens Eurojus-kontor i Rom och undrade om hennes yrkande, som byggde på principen om lika rättigheter för män och kvinnor var välgrundat enligt gemenskapsrätten. Denna information syftade till att stödja ett överklagande av de italienska domarna eller om det var lämpligt, inge klagomål på gemenskapsnivå. Den 3 april 1998 sände Eurojus-kontoret bara en folder om gemenskapsprogram till klaganden.

Den 24 augusti 1998 ingav klaganden en framställning om diskrimineringen till Europaparlamentets informationskontor i Rom och en kopia till följande e-postadress: *webmaster@europarl.eu.int*. Den 11 september 1998 informerade chefen för kontoret i Rom klaganden om att Europaparlamentet inte var behörigt och talade om för henne att hon skulle vända sig med sin begäran till Europakommissionen för mänskliga rättigheter.

Den 15 mars 1999 ingav klaganden ett klagomål till Europeiska ombudsmannen, eftersom hon ansåg att kommissionen hade underlåtit att vederbörligen informera henne och att parlamentet inte hade registrerat hennes framställning om diskriminering mellan män och kvinnor.

UNDERSÖKNINGEN

Europeiska kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. Europeiska kommissionens yttrande i klagomålet innehöll i sammanfattning följande:

Den 30 mars 1998 sände klaganden en begäran om information med fax till Eurojus-tjänsten i Rom. Hon förklarade att hon väckt talan mot sin arbetsgivare vid nationell domstol och att hon också hade ingett ett administrativt klagomål. I sitt faxmeddelande bad klaganden kommissionen

- 1 att undersöka hennes fall,
- 2 att yttra sig i ärendet,
- 3 att fastställa om hennes administrativa klagomål var välgrundat, och
- 4 att upplysa henne om till vem hon i sista hand kunde vända sig till med sitt ärende, kanske på EG-nivå.

Eurojus sände klaganden en officiell publikation från Europeiska kommissionen som uteslutande handlade om lika behandling av män och kvinnor och som hänvisade till tillämplig gemenskapsrätt och gav adresserna till de behöriga myndigheter som man kunde vända sig till.

Eftersom Eurojus uppgift är att gratis ge juridiska råd i ärenden som rör europeiskt medborgarskap ansåg den inte att det var lämpligt att yttra sig om en italiensk domstols utslag.

Klagandens kommentarer om Europeiska kommissionens yttrande

Europeiska ombudsmannen vidarebefordrade kommissionens yttrande till klaganden med en uppmaning att lämna kommentarer. I sitt svar betonade klaganden att hennes faxmedd-

delande till kommissionen inte var en begäran om information utan snarare en detaljerad rapport om diskriminering mellan män och kvinnor.

Klaganden inkluderade en kopia av det faxmeddelande som hon sänt till kommissionen och gjorde gällande att Eurojus kunde ha vidarebefordrat det till en avdelning som var behörig att tillgodose hennes anspråk.

Europaparlamentets yttrande

Klagomålet sändes också till Europaparlamentet och dess yttrande i klagomålet var i korthet följande:

Klaganden hade sänt ett brev till Europaparlamentets informationskontor i Rom. I sitt svar föreslog kontorets chef vänligen att klaganden skulle kontakta Europakommissionen för mänskliga rättigheter. Han missförstod därvid klagandens avsikt att i själva verket inge en framställning. Detta misstag kunde kanske förklaras genom det faktum att fem bilagor som nämndes av klaganden i hennes brev faktiskt inte bifogades denna. Trots detta hade klagandens brev slutligen registrerats som en framställning med nummer 230/99.

För att förhindra liknande situationer i framtiden sände chefen för utskottet för framställningar ett kort meddelande till Europaparlamentets generaldirektör för information. Detta meddelande spreds också till alla informationskontor. I detta angavs att medborgarna skulle informeras om tillämpliga förfaranden och om möjligheten att inge framställningar till parlamentet eller klagomål till Europeiska ombudsmannen. Särskilda anvisningar skulle ges för framställningar som ingavs via e-post.

Klagandens kommentarer till Europaparlamentets yttrande

Europeiska ombudsmannen vidarebefordrade parlamentets yttrande till klaganden med en uppmaning att lämna kommentarer. I sitt svar uppgav klaganden att hennes brev var en framställning med sex och inte fem bilagor. Dessutom är hon övertygad om att dessa bilagor faktiskt följde med brevet.

Slutligen ansökte klaganden om att hennes framställning skulle behandlas som ett prioriterat ärende.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Den 5 maj 2000 informerade utskottet för framställningar på ombudsmannens begäran denne om att Europaparlamentets utskott för framställningar hade beslutat att avsluta behandlingen av klagandens framställning vid sitt möte den 23-24 februari 2000.

BESLUTET

1 Europeiska kommissionens underlåtenhet att på klagandens begäran vidta ytterligare lämpliga åtgärder

1.1 Klaganden gjorde gällande att kommissionen underlät att vidta ytterligare åtgärder till följd av hennes yrkande som grundade sig på påstådda fall av diskriminering i arbetet på grund av kön. Kommissionen uppgav att den försåg klaganden med för henne relevant detaljerad information i frågan och att den avstod från att yttra sig om en italiensk domstols utslag.

1.2 I sitt brev till kommissionen bad klaganden om en rättslig bedömning av hennes anspråk och om den diskriminering som hon påstod sig uppleva. Eftersom fallet redan hade behandlats av två italienska domstolar hade kommissionens Eurojustjänst varit tvungen att kommentera dessa domstolars utslag.

1.3 Vidare bad klaganden kommissionen att informera henne om vem hon kunde vända sig till med sitt ärende. Kommissionen försåg klaganden med den begärda informationen genom en publikation som den sände. Klaganden beslöt då att inge en framställning till Europaparlamentet som är behörigt att ta emot framställningar om lika behandling av män och kvinnor.

1.4 Det föreföll som om kommissionen hade handlat rimligt och inget administrativt missförhållande hade kunnat fastställas.

2 Europaparlamentets underlåtenhet att registrera klagandens framställning

2.1 Klaganden gjorde gällande att hon hade gjort en framställning till Europaparlamentet som underlät att registrera den och rådde henne att lägga fram sitt fall för Europakommissionen för mänskliga rättigheter. Europaparlamentet medgav att det hade begått ett misstag.

2.2 Så snart Europaparlamentets utskott för framställningar fått vetskap om den framställning som angavs i klagomålet till ombudsmannen registrerade det framställningen. För att undvika liknande situationer i framtiden åtog sig utskottet för framställningar också att förbättra förfarandet för ingivande av framställningar, särskilt när dessa sänds med e-post. Ombudsmannen fann inte något fortsatt administrativt missförhållande i denna del av ärendet och ansåg därför att Europaparlamentet hade vidtagit de nödvändiga åtgärderna för att lösa frågan.

3 Slutsats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid Europeiska kommissionen. Vidare hade Europaparlamentet vidtagit åtgärder för att lösa ärendet. Ombudsmannen beslutade därför att avsluta ärendet.

3.1.4 Europeiska universitetsinstitutet

KLAGOMÅLET

Bakgrund

Europeiska universitetsinstitutet (EUI) med säte i Florens inrättades 1972 av de sex ursprungliga medlemsstaterna i Europeiska gemenskapen genom konventionen om grundandet av ett europeiskt universitetsinstitut och institutet inledde sin verksamhet 1976. Alla övriga länder som anslutits till EU efter grundandet av EUI har anslutit sig till denna konvention.

EUI leds av en rektor (eller föreståndare) som är ansvarig för institutets förvaltning. En styrelse bestående av företrädare för de länder som undertecknat konventionen ansvarar för den huvudsakliga ledningen av institutet. Den leder EUI:s verksamhet och övervakar dess utveckling. En företrädare för EU deltar i styrelsens sammanträden men har ingen rösträtt. Slutligen finns ett akademiskt råd som har generella befogenheter när det gäller forskning och undervisning.

Ursprungligen finansierades EUI uteslutande av de anslutna staterna. Det förefaller nu som om en del av dess budget (ungefär 15,5 procent år 2000) finansieras av EU.

EUI finns med på en förteckning över organisationer som verkar för att främja gemenskapernas intressen, som utformats i enlighet med artikel 37 i tjänsteföreskrifterna⁵¹. Alla övriga organ på denna lista förefaller ligga inom ombudsmannens ämbetsområde.

⁵¹ Regler som fastställts för upprättandet av förteckningen över organisationer som verkar för att främja gemenskapernas intressen angivna i artikel 37.1 b andra strecksatsen i tjänsteföreskrifterna för Europeiska gemenskapernas tjänstemän.

Dessutom motsvarar EUI enligt ”Förklarande rapport om konventionen om kamp mot korruption som tjänstemän i Europeiska gemenskaperna eller Europeiska unionens medlemsstater är delaktiga i”⁵² konventionens definition av organ som inrättats i enlighet med fördragen. Efter konventionen om inrättandet av EUI har gemenskapen fått befogenheter inom områdena utbildning, kultur och forskning (jfr artikel 3 n och q samt artiklarna 149, 151 och 163 i EG-fördraget).

Klagandens ärende

Klaganden, en svensk medborgare, sökte delta i doktorsprogrammet vid avdelningen för stats- och samhällsvetenskap inom EUI i februari 2000. Det treåriga programmet syftar till framläggande och försvar av en doktorsavhandling. Enligt den relevanta broschyr som EUI gett ut sker urvalet av de sökande i två steg. Det första steget i urvalsprocessen utgörs av den information som lämnats i ansökningshandlingarna. Det andra steget utgörs av en intervju med de sökande som valts ut i första steget, utförd av den berörda institutionens fakultet.

När klagandens ansökan avslogs vände hon sig till Europeiska ombudsmannen och bad om hjälp (klagomål 428/2000). Hon gjorde gällande att hon hade utsatts för rasdiskriminering. I ett brev av den 5 april 2000 avvisade ombudsmannen detta klagomål på grundval av att lämpliga hänvändelser inte hade gjorts till EUI i enlighet med artikel 2.4 i Europeiska ombudsmannens stadga⁵³.

Den 7 april 2000 skrev klaganden till EUI för att få veta varför hennes ansökan avslagits. I sitt svar av den 4 maj 2000 upplyste dr Frijdal, chefen för EUI:s akademiska råd, klaganden om att han hade lett det sammanträde i antagningsnämnden som hade hållits för att välja ut svenska sökande till intervju. Han tillade att han hade kontaktat avdelningen för stats- och samhällsvetenskap för att fastställa orsakerna till att klaganden inte hade blivit utvald. Dr Frijdal drog slutsatsen att nämnden hade ansett att det fanns mer meriterade sökande vars forskningsprojekt var intressantare för avdelningen och bättre stämde överens med de enskilda lärarnas sakkunskap. När det gäller klagandens påstående att hennes ansökan hade avslagits på rasistiska grunder betonade dr Frijdal att man endast tagit hänsyn till akademisk lämplighet. Dr Frijdal påpekade också att de flesta sökande hade mycket imponerande meriter och att det faktum att de flesta av dem ändå inte antogs visade hur svårt det var att komma in på programmet.

Den 15 maj 2000 vände sig klaganden på nytt till ombudsmannen för att inge det aktuella klagomålet.

Klaganden hävdade att det föreföll råda stor förvirring i fråga om antagningsnämnden och de personer som faktiskt var ansvariga för beslutet. Hon påpekade att dr Frijdal hade förklarat att han var nämndens ordförande men hon hade sedan konstaterat att han behövde kontakta avdelningen för stats- och samhällsvetenskap för att fastställa orsakerna till att hon inte blivit utvald.

Klaganden hävdade att EUI:s svar var klart otillfredsställande. Hon lade fram tre argument i detta sammanhang. För det första hade EUI, ansåg hon, använt det minst objektiva kriteriet för att avslå hennes ansökan, nämligen forskningsplanens lämplighet och relevans. Det hade varit lämpligare att grunda beslutet på mer objektiva kriterier, som akademiska examina eller examensresultat, akademiska referenser, meritförteckning och språkkunskaper. För det andra hävdade klaganden att hennes forskningsplan stämde in på sakkunskapen hos minst fem enskilda lärare, som hon namngav. Slutligen hävdade klaganden att forskningsplanens kvalitet och relevans var något som skulle bli betydelsefullt först i andra steget i urvalsförfarandet, nämligen vid intervjutillfället.

⁵² Text godkänd av rådet den 3 december 1998, EGT 1998 C 391, s. 1.

⁵³ 94/262/EKSG, EG, Euratom: Europaparlamentets beslut av den 9 mars 1994 om föreskrifter och allmänna villkor för ombudsmannens ämbetsutövning, EGT 1994 L 113, s.15.

Klaganden ansåg att hennes ansökan inte fått en rättvis behandling och att EUI inte hade kunnat ge en giltig förklaring till avslaget. Det föreföll som om klaganden också fortsättningsvis ansåg att hon blivit utsatt för rasdiskriminering.

UNDERSÖKNINGEN

I enlighet med artikel 195 i EG-fördraget är det Europeiska ombudsmannens skyldighet att undersöka eventuella administrativa missförhållanden i samband med verksamheten inom gemenskapens institutioner och organ. I sitt brev till EUI lade ombudsmannen fram synpunkten att det fanns flera argument som verkade tala för att EUI borde betraktas som ett gemenskapsorgan i samband med ombudsmannens ämbetsutövning. Han bad EUI kommentera denna fråga. Ombudsmannen hoppades också att EUI ville bemöta klagandens påståenden.

Yttrandet från Europeiska universitetsinstitutet

Klagomålet vidarebefordrades till EUI. I sitt yttrande upplyste rektorn för EUI ombudsmannen om att han när det gällde den intressanta frågan om huruvida EUI kunde betraktas som ett gemenskapsorgan i enlighet med villkoren för Europeiska ombudsmannens ämbetsutövning inte ville lägga fram sin åsikt, eftersom det saknades ett yttrande i frågan från institutets styrelse.

Rektorn för EUI bekräftade innehållet i det brev som skickats till klaganden den 4 maj 2000. Han hänvisade också till vissa av bestämmelserna i kapitel 2 (inträdeskrav) i EUI:s akademiska regler och bestämmelser för doktorsprogrammet. Enligt artikel 2.5 1 i reglerna ansvarar fakulteten som ett kollektiv för urvalsprocessen. I artikel 2.5 3 föreskrivs att varje institution noggrant skall beakta eventuell handledning av sökanden som krävs med hänsyn till institutionens profil och fördelningen av handledaruppgifter mellan fakultetsmedlemmarna under hela den berörda perioden. Enligt artikel 2.6 leder chefen för akademiska rådet uttagningskommittéerna. I artikel 2.6 fastslås också att institutionerna skall välja ut möjliga sökande.

Rektorn för EUI påpekade att beslutet att inte föreslå klaganden till intervju var ett akademiskt beslut, vilket fattats av fakulteten, och som grundades på en jämförande utvärdering av akademiska meriter, föreslaget avhandlingsämne i förhållande till institutionens profil och institutionens möjligheter att handleda i det föreslagna ämnet. I EUI:s förfaranden förutses ingen möjlighet att överklaga ett sådant beslut.

Rektorn för EUI angav vidare att EUI aldrig under sin tjugofemåriga verksamhet hade anklagats för att ha avslagit en ansökan på rasistiska grunder och att han hade fullt förtroende för fakultetens akademiska omdöme i detta ärende. Han ansåg att klagandens ansökan hade behandlats korrekt i enlighet med EUI:s förfaranden och att den inte hade förbisetts.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll klaganden sitt klagomål. Hon ansåg att EUI:s brev var en kränkande vägran att erkänna fakta. Enligt hennes förmenande borde EUI ha angett hur många svenskar av utländsk härkomst som hade antagits under dess tjugofemåriga verksamhet i stället för att göra ett allmänt uttalande, som den gjort i detta sammanhang.

BESLUTET

1 Ombudsmannens ämbetsområde

1.1 I enlighet med artikel 195 i EG-fördraget är det Europeiska ombudsmannens uppgift att undersöka eventuella administrativa missförhållanden i samband med verksamheten inom gemenskapens institutioner och organ.

1.2 Europeiska universitetsinstitutet (EUI) inrättades 1972 av de sex ursprungliga medlemsstaterna i Europeiska gemenskaperna genom konventionen om grundande av ett europeiskt universitetsinstitut och institutet inledde sin verksamhet 1976. Alla övriga länder som anslutits till EU efter grundandet av EUI har undertecknat denna konvention. EUI:s verksamhet leds av en styrelse bestående av företrädare för de länder som undertecknat konventionen. En företrädare för EU deltar i styrelsens sammanträden men har ingen rösträtt. EU tillhandahåller nu en del av EUI:s budget.

1.3 Inte i något av fördragen om Europeiska gemenskaperna och om Europeiska unionen definieras begreppet "gemenskapsorgan".

1.4 Det finns emellertid ett antal argument som talar för att Europeiska ombudsmannen skulle vara behörig att ta emot klagomål som gäller fall av administrativa missförhållanden i EUI:s verksamhet.

1.5 EUI finns med på en förteckning över organisationer som verkar för att främja gemenskapernas intressen, som utformats i enlighet med artikel 37 i tjänsteföreskrifterna⁵⁴. Alla andra organ på denna lista förefaller ligga inom ombudsmannens ämbetsområde. Dessutom motsvarar EUI enligt den förklarande rapporten om konventionen om kamp mot korruption som tjänstemän i Europeiska gemenskaperna eller Europeiska unionens medlemsstater är delaktiga i⁵⁵ konventionens definition av organ som inrättats i enlighet med fördragen. I detta sammanhang bör det också påpekas att gemenskapen efter konventionen om inrättandet av EUI har tillerkänts befogenheter inom områdena utbildning, kultur och forskning (jfr artikel 3 punkterna n och q samt artiklarna 149, 151 och 163 i EG-fördraget).

1.6 I sitt yttrande upplyste rektorn för EUI ombudsmannen om att han när det gällde den intressanta frågan om huruvida EUI kunde betraktas som ett gemenskapsorgan i enlighet med villkoren för Europeiska ombudsmannens ämbetsutövning inte ville lägga fram sin åsikt, eftersom det saknades ett yttrande i frågan från institutets styrelse. Inget sådant yttrande från styrelsen har mottagits av ombudsmannen.

1.7 Mot bakgrund av detta ansåg ombudsmannen att det inte är uteslutet att EUI kan betraktas som ett gemenskapsorgan i samband med Europeiska ombudsmannens ämbetsutövning.

2 Den orättvisa behandlingen

2.1 Klaganden, en svensk medborgare, sökte till doktorsprogrammet vid EUI:s avdelning för stats- och samhällsvetenskap. Denna ansökan avslogs. Klaganden hävdade att hennes ansökan inte fått en rättvis behandling. Det stod emellertid klart att detta påstående också innehöll ett ifrågasättande av de sakliga grunderna för EUI:s beslut.

2.2 Europeiska universitetsinstitutet ansåg att klagandens ansökan hade behandlats korrekt i enlighet med EUI:s förfaranden och att det hade fattats ett akademiskt beslut, för vilket fakulteten ansvarade.

⁵⁴ Regler som fastställts för upprättandet av förteckningen över organisationer som verkar för att främja gemenskapernas intressen angivna i artikel 37.1 b andra strecksatsen i tjänsteföreskrifterna för Europeiska gemenskapernas tjänstemän.

⁵⁵ Text godkänd av rådet den 3 december 1998, EGT 1998 C 391, s. 1.

2.3 Det framgick både av klagandens och EUI:s kommentarer och av de handlingar som lämnats in av båda parter att sökandena till det berörda programmet väljs ut i två steg. Det första steget i urvalsprocessen utgörs av de uppgifter som lämnats i ansökan. Det andra steget utgörs av en intervju med de sökande som valts ut i första steget, utförd av fakulteten vid den berörda institutionen i Florens.

2.4 Enligt EUI hade klagandens ansökan granskats av en antagningsnämnd ledd av chefen för EUI:s akademiska råd. EUI angav vidare att beslutet att inte föreslå klaganden till intervju varit ett akademiskt beslut, som fattats av fakulteten och som grundats på en jämförande utvärdering av akademiska meriter, avhandlingsämne i förhållande till institutionens profil och institutionens möjligheter att handleda i det föreslagna ämnet.

2.5 Ombudsmannen höll med EUI om att avslaget på klagandens ansökan var ett akademiskt beslut som var fakultetens ansvar. Akademiska organ som fattar beslut om antagning av sökande arbetar självfallet med breda skönsmässiga marginaler. Under dessa omständigheter måste ombudsmannen begränsa sin granskning till om det berörda organet överskridit sina rättsliga befogenheter och om förfarandet uppfyllt de gällande bestämmelserna.

2.6 När det gäller frågan om förfaranden i samband med klagandens ärende betonade klaganden att chefen för akademiska rådet i sitt brev till henne av den 4 maj 2000 hade meddelat henne att han hade lett det sammanträde i antagningsnämnden som hållits för att välja ut svenska sökande till intervju men att han också tillagt att han kontaktat avdelningen för stats- och samhällsvetenskap för att fastställa varför klaganden inte hade valts ut. Klaganden ansåg att det föreföll råda stor förvirring i fråga om antagningsnämnden och de personer som faktiskt var ansvariga för beslutet.

2.7 Enligt artikel 2.5 1 i kapitel 2 (inträdeskrav) i EUI:s akademiska regler och bestämmelser för doktorsprogrammet är urvalet ett kollektivt ansvar för fakulteten. I artikel 2.6 i reglerna föreskrivs att institutionerna skall utse möjliga sökande. Det föreföll således som om beslutet att kalla sökandena till intervju fattades av avdelningen, inte antagningsnämnden. Man kan emellertid anta att institutionerna fattar sina beslut om vilka de ska kalla till intervju på grundval av antagningsnämndens granskning av ansökningarna. Under dessa omständigheter var det inte förvånande att den enhetschef som hade lett den berörda antagningsnämndens sammanträde ändå måste kontakta fakulteten för att fastställa varför klagandens ansökan hade avslagits. Ombudsmannen ansåg därför att det inte fanns belägg för att EUI underlåtit att förfara i enlighet med sin arbetsordning i behandlingen av klagandens ansökan.

2.8 När det gäller sakförhållandena i det berörda ärendet hävdade klaganden att 1) EUI hade använt det minst objektiva kriteriet (nämligen forskningsplanens lämplighet och relevans) för att kunna avslå hennes ansökan, att 2) hennes forskningsplan faktiskt i motsats till vad EUI hävdade överensstämde med sakkunskapen hos enskilda lärare vid EUI och att 3) kvaliteten och relevansen i hennes forskningsplan först skulle ha blivit viktiga i andra steget i urvalsförfarandet, det vill säga vid intervjutillfället. EUI ansåg att man hade handlat korrekt när man fattat sitt beslut, som var ett akademiskt beslut. Beslutet hade fattats på grundval av en jämförande utvärdering av akademiska meriter, avhandlingsämne i förhållande till institutionens profil och institutionens möjligheter att handleda i det föreslagna ämnet.

2.9 Ombudsmannen ansåg att EUI:s synpunkter var rimliga och att klaganden inte på något sätt kunnat belägga att EUI hade överskridit gränserna för sina rättsliga befogenheter vid behandlingen av hennes ansökan.

2.10 Mot bakgrund av detta föreföll det inte föreligga administrativa missförhållanden från EUI:s sida när det gäller klagandens första påstående.

3 Underlåtenhet att ge en giltig förklaring till avslaget av ansökan

3.1 Klaganden hävdade att EUI hade underlåtit att ge en giltig förklaring till avslaget av hennes ansökan.

3.2 I sitt yttrande hänvisade EUI till det brev som chefen för akademiska rådet hade skickat till klaganden den 4 maj 2000 och bekräftade innehållet i detta brev.

3.3 Ombudsmannen ansåg att EUI:s förklaringar i institutets brev av den 4 maj 2000 klargjort för klaganden varför EUI hade avslagit hennes ansökan.

3.4 Mot bakgrund av detta föreföll det inte föreligga administrativa missförhållanden från EUI:s sida när det gäller klagandens andra påstående.

4 Rasdiskriminering

4.1 I sitt ursprungliga klagomål (klagomål 428/2000) gjorde klaganden gällande att hon hade utsatts för rasdiskriminering. Det framgick att detta påstående också var underförstått i hennes aktuella klagomål. Klaganden hade emellertid inte lagt fram några belägg för sitt påstående.

4.2 Rektorn för EUI påpekade att institutet under sin tjugofemåriga verksamhet aldrig anklagats för att ha avslagit en ansökan på rasistiska grunder och att han hade fullt förtroende för fakultetens akademiska omdöme i detta ärende.

4.3 Ombudsmannen ansåg att han vid sin undersökning inte hade funnit något som skulle ha kunnat leda till slutsatsen att klagandens ansökan hade avslagits på några andra grunder än rent akademiska.

4.4 Mot bakgrund av detta föreföll det inte föreligga administrativa missförhållanden från EUI:s sida när det gäller klagandens tredje påstående.

5 Slutsats

På grundval av ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid Europeiska universitetsinstitutet. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

3.2 ÄRENDEN SOM LÖSTS AV INSTITUTIONEN

3.2.1 Europaparlamentet

UNDERLÅTENHET ATT INFORMERA ANBUDSGIVARE OCH FÖRSENING- AR VID ETT UPP- HANDLINGSFÖR- FARANDE

*Beslut i klagomål
78/99/OV mot Europa-
parlamentet*

KLAGOMÅLET

Klaganden, ett holländskt företag, deltog i Europaparlamentets upphandlingsförfarande för möbler till barerna och restaurangerna i byggnad D3 i Espace Léopold i Bryssel (ref. PE MOB 97/1). Klagomålet rörde det sätt på vilket upphandlingen hade skötts.

Klaganden lämnade ett anbud den 31 maj 1997. Den 19 juni 1997 inbjöds klaganden att ställa ut sina möbler till den 26 juni 1997, för att parlamentets kvestorskollegium skulle kunna bedöma dem. Den 25 juni 1997 informerades klaganden om att möblerna måste behållas till den 11 juli 1997. Den 22 augusti 1997 frågade klaganden om beslut hade fattats i upphandlingen och när visningsmöblerna skulle kunna hämtas. Klaganden hämtade sina möbler först den 28 augusti 1997. Den 5 september 1997 beslutade parlamentet att klaganden, tillsammans med 19 andra anbudsgivare, borde inge nya anbud före den 3 oktober 1997.

Den 13 november 1997 fick klaganden en ny inbjudan att ställa ut sina möbler från den 1 december 1997 i högst tre till fem veckor. Den 28 januari och den 4 februari 1998 faxade klaganden till parlamentet för att fråga när man kunde hämta sina möbler. Klaganden ombads lämna kvar sina möbler lite längre, eftersom beslutet skulle fattas den 16 mars 1998. I mars 1998 frågade företaget på nytt vilket beslut som hade fattats. Parlamentets svar var att beslutet skulle fattas senare, i april 1998. Till slut hade möblerna varit utställda i 23 veckor och vissa möbler hade försvunnit medan andra blivit skadade. Klaganden skickade en faktura till parlamentet för de skadade möblerna samt för de möbler som försvunnit. Parlamentet betalade emellertid inte fakturan. Därför klagade klaganden till ombudsmannen om att

- 1 man inte hade hållits informerad om upphandlingens utveckling och förlängningen av visningsperioden för möblerna (23 veckor i stället för 3–5 veckor),
- 2 parlamentet inte hade betalat fakturan för de skadade och försvunna möblerna.

UNDERSÖKNINGEN

Parlamentets yttrande

När det gäller det första påståendet påpekade parlamentet att förseningen av upphandlingsförfarandet berodde på ett antal faktorer. Möblerna måste granskas och godkännas inte bara av den interna kontrollkommittén utan också av kvestorskollegiet, eftersom de berörda möblerna skulle användas av ledamöterna. Tidtabellen för detta förfarande hade tydligt fastställts i det skriftliga svaret till parlamentsledamoten Plooij-Van Gorsel som klaganden hade kontaktat.

De samtidiga och komplicerade anbudsinfordringar som köpet av två nya byggnader i Bryssel och Strasbourg medfört innebar att möbelavdelningen befann sig under stor press. Situationen förvärrades av att den tjänsteman som ursprungligen ansvarat för detta ärende blivit allvarligt sjuk. Den mest beklagansvärda följden av dessa svårigheter var att företagen, inklusive klaganden, inte hållits informerade om förseningarna. Parlamentet bad klaganden om ursäkt för detta och hoppades på förståelse.

När det gäller det påstådda dröjsmålet med att betala för de skadade möblerna, angav parlamentet att dess försäkring inte täckte skadorna och att möblerna eftersom de fanns i Europaparlamentets fastighet, inte täcktes av klagandens försäkring. Den 27 januari 1999 beordrade emellertid utanordnaren att fakturan för de skadade möblerna skulle betalas och klaganden fick pengarna den 29 januari 1999. Parlamentets möbelavdelning tog därefter kontakt med klaganden per telefon som bekräftade att man var nöjd i och med detta.

Parlamentet påpekade slutligen att man hade upprättat alla nödvändiga rutiner för att säkerställa att alla anbudsgivare skulle få skriftlig information vid förseningar i en anbudsinfordran och att man hade vidtagit tillräckliga åtgärder för att säkerställa att liknande problem inte skulle kunna uppstå i framtiden.

Klagandens kommentarer

Klaganden angav att frågan om betalningen för de skadade möblerna hade lösts på ett tillfredsställande sätt. Klaganden påpekade emellertid att parlamentet ännu inte meddelat om företagets anbud skulle leda till ett kontrakt eller inte.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Ombudsmannen skrev den 12 oktober 1999 till parlamentet och bad om ytterligare ett yttrande om påståendet att klaganden ännu inte informerats om resultatet av upphandlingsförfarandet, det vill säga om företagets anbud hade antagits eller inte.

Parlamentets andra yttrande

Parlamentet påpekade att de anbudsgivare vars anbud inte hade antagits inte hade informerats om resultatet av upphandlingsförfarandet. Åtgärder har sedan dess vidtagits för att säkerställa att alla anbudsgivare informeras om resultatet av deras anbud. Parlamentet beklagade att alla inte informerats och bad klaganden om ursäkt för detta. Klaganden har emellertid sedan dess informerats om det slutliga beslutet.

Klagandens ytterligare kommentarer

Den 20 december 1999 inkom klaganden med en kopia av ett brev av den 15 november 1999 från parlamentets administration, i vilket parlamentet upplyste klaganden om att företagets anbud inte hade antagits.

BESLUTET

1 Den påstådda underlåtenheten att informera om hur upphandlingen förlöpte och om förlängningen av möbelvisningen

1.1 Klaganden gjorde gällande att han inte hållits informerad om hur upphandlingen förlöpte och om förlängningen av den tid som möblerna skulle vara utställda (23 veckor i stället för 3–5 veckor). Parlamentet hade förklarat att förseningen berodde på att de utställda möblerna skulle granskas och godkännas av både det interna kontrollutskottet och kvestorskollegiet. Dessutom var möbelavdelningen under starkt tryck på grund av de samtidiga och komplicerade anbudsinfordringarna för de två nya byggnaderna i Bryssel och Strasbourg, och den tjänsteman som ursprungligen ansvarat för ärendet var sjukskriven. Parlamentet hade emellertid bett klaganden om ursäkt. När det gäller underlåtenheten att informera om resultatet av upphandlingsförfarandet, påpekade parlamentet att deltagarna visserligen inte hade informerats om resultatet men att åtgärder sedan dess hade vidtagits för att säkerställa att alla deltagare skulle hållas informerade. Också när det gäller detta bad parlamentet klaganden om ursäkt.

1.2 Principerna för god förvaltningssed kräver att EU:s institutioner och organ i tid informerar de berörda medborgarna om de beslut de fattar och de administrativa åtgärder de vidtar. Om det på grund av ärendets komplexitet inte kan fattas beslut inom rimlig tid skall institutionen eller organet så snart som möjligt upplysa medborgaren om detta.

1.3 I det aktuella ärendet framgick det att klaganden lämnat ett anbud den 31 maj 1997 och inte upplysts av parlamentet förrän den 15 november 1999, dvs. över två år senare, om att deras anbud inte antagits. Parlamentet hade inte hållit klaganden informerad om de

förseningar som inträffat under detta anbudsförfarande, inklusive förseningarna i samband med möbelvisningen. Parlamentet påpekade emellertid att det hade infört de nödvändiga rutinerna för att säkerställa att alla anbudsgivare skriftligen skall hållas informerade om eventuella förseningar när det gäller upphandlingar och att tillräckliga åtgärder hade vidtagits för att säkerställa att liknande problem inte skulle kunna uppstå i framtiden. Ombudsmannen ansåg därför att det inte var nödvändigt att fortsätta undersökningen av denna aspekt av klagomålet.

2 Påståendet om att fakturan för de skadade och försvunna möblerna inte hade betalats

2.1 Klaganden gjorde gällande att parlamentet inte hade betalat fakturan för de skadade och försvunna möblerna. Parlamentet påpekade att utanordnaren den 27 januari 1999 hade beordrat betalningen av fakturan för de skadade möblerna och att klaganden fått pengarna den 29 januari 1999. Parlamentets möbelavdelning hade därefter varit i telefonkontakt med klaganden, som bekräftat att man var nöjd i och med detta.

2.2 I sina kommentarer angav klaganden att denna fråga hade lösts på ett tillfredsställande sätt. Ombudsmannen konstaterade därför att parlamentet hade vidtagit åtgärder för att lösa ärendet och tillmötesgått klaganden.

3 Slutsats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av första delen av detta klagomål föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid Europaparlamentet.

När det gäller det andra påståendet framgick det av Europaparlamentets yttrande och klagandens kommentarer att parlamentet vidtagit åtgärder för att lösa ärendet och därmed tillmötesgått klaganden. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

KORREKT ERSÄTTNING AV RESEKOSTNADER FÖR EN SÖKANDE I ETT UTTAGNINGSPROV

Beslut i klagomål 6/2000/VK mot Europaparlamentet

KLAGOMÅLET

Klaganden uttryckte sitt intresse för att delta i Europaparlamentets uttagningsprov PE/210/LA 1998 medan hon bodde och arbetade i Uganda. Hon lämnade därför sin adress i Uganda till parlamentet. Klaganden fick sedan en kallelse till uttagningsprovet till sin adress i Uganda.

Klaganden var bosatt i Uganda. Klaganden angav att parlamentet i sina brev av den 13 juli och den 12 augusti 1999 vägrade att godkänna Uganda som hennes bosättningsort och ersätta hennes resekostnader på ett korrekt sätt.

Klaganden hänvisade till bestämmelserna för ersättning av resekostnader, som bifogats kallelsen, enligt vilka

- ersättningen av resekostnader beror på avståndet mellan bosättningsorten och den plats där uttagningsprovet äger rum,
- bosättningsorten är den plats dit parlamentet har skickat kallelsen till uttagningsprovet,
- man inte kan ta hänsyn till adressändringar efter det att kallelsen skickats ut.

Därefter vände sig klaganden till ombudsmannen. Hon påstod att hon inte fått korrekt ersättning.

UNDERSÖKNINGEN

Parlamentets yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till parlamentet. I sitt yttrande hänvisade parlamentet till bestämmelserna om ersättning av rese- och uppehållskostnader för sökande som kallats till Europaparlamentet för skriftliga prov i samband med uttagningsprov eller meddelanden om lediga tjänster. I artikel 3 anges i fråga om beräkningen av Europaparlamentets andel av resekostnaderna att sökandens bosättningsort anses vara den plats dit parlamentet skickat kallelsen till uttagningsprovet. Därefter kan man inte ta hänsyn till adressändringar.

Parlamentet angav att man, eftersom den berörda adressen var i Uganda, fullt ut godtog sin skyldighet att ersätta klaganden med 180 euro. Eftersom klaganden redan hade fått 60 euro, var det resterande beloppet 120 euro. Den berörda enheten beordrades att betala ut detta belopp.

Parlamentet förklarade vidare att dess tjänstemän anstränger sig att uppfylla de tillämpliga reglerna för institutionens verksamhet med hänsyn tagen till principen om god ekonomisk förvaltning, som slagits fast i artikel 2 i budgetförordningen. I detta särskilda ärende resulterade det faktum att man kände till att klaganden i stället för att resa från Uganda hade rest till Bryssel från Helsingfors i vissa svårigheter när det gällde godkännandet av utbetalningen av det maximala beloppet. Emellertid instruerades den berörda personalen att säkerställa att bestämmelserna om ersättning av resekostnader för deltagande i skriftliga uttagningsprov tillämpades fullt ut.

Klagandens kommentarer

Ombudsmannens sekretariat kontaktade klaganden den 4 oktober 2000 per telefon. Vid detta samtal förklarade klaganden att hon var nöjd med utfallet av klagomålet.

Den 24 oktober 2000 skickade klaganden ett skriftligt meddelande där hon vidare angav att det belopp som parlamentet betalat inte täckte alla resekostnaderna. Hon ansåg det också vara rimligt att parlamentet skulle bidra till uppehållskostnaderna.

BESLUTET

1 Korrekt ersättning av resekostnader

Klaganden hävdade att hon inte hade fått korrekt ersättning för sina resekostnader mot bakgrund av att hon bodde och arbetade i Uganda vid den tidpunkt när hon blev kallad till uttagningsprovet. Parlamentet bekräftade att sökandens bosättningsort enligt artikel 3 i de relevanta bestämmelserna för ersättning av resekostnader skulle anses vara den plats dit parlamentet skickar kallelsen till uttagningsprovet, i klagandens fall Uganda. Därför beordrades utbetalning av det maximala beloppet på 180 euro till klaganden.

2 Slutsats

Det framgick av kommissionens yttrande och klagandens kommentarer att parlamentet vidtagit åtgärder för att lösa ärendet och därmed tillmötesgått klaganden. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

3.2.2 Europeiska unionens råd

TILLGÅNG TILL DOKUMENT

Beslut i klagomål 1259/99/ME mot Europeiska unionens råd

KLAGOMÅLET

I januari 1999 ansökte klaganden som handlade på en dansk tidnings vägnar om att få tillgång till ett antal handlingar från Europeiska unionens råd. I mars 1999 sände klaganden ett påminnelsebrev. I april och maj 1999 informerade rådet klaganden om att hans begäran på grund av den ovanligt hårda arbetsbelastningen inte hade behandlats inom den normala tidsgränsen och bad om ursäkt för dröjsmålet. Rådet uppgav att de begärda handlingarna upprättades av de ministrar som ansvarade för invandringen och därför inte var rådsdokument. Rådet skulle emellertid informellt höra sig för med de berörda medlemsstaterna om detta och informera klaganden om resultatet. I september 1999 sände klaganden ett nytt brev till rådet. I oktober 1999 klagade han till ombudsmannen och gjorde gällande att rådet hade dröjt onödigt länge med att behandla hans ansökan.

UNDERSÖKNINGEN

Rådets yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till rådet. I sitt yttrande uppgav rådet att de begärda handlingarna, en rad så kallade ”TREVI-dokument”, inte var rådsdokument och att man i enlighet med rådets bestämmelser om allmänhetens tillgång till handlingar⁵⁶ inte kunde ge tillgång till dessa. För att underlätta förfarandet hade emellertid begäran prövats informellt av den berörda medlemsstaten. Då det var ett ovanligt fall eftersom de efterfrågade handlingarna inte ens fanns inom rådet eller dess generalsekretariat hade prövningen av handlingarna och samrådet med medlemsstaterna varit en tidsödande process. Till sitt yttrande fogade rådet en kopia av ett brev till klaganden i februari 2000 i vilken det förklarade hur det hade förfarit och bad om ursäkt för dröjsmålet. Rådet gav också tillgång till tio av de tolv efterfrågade handlingarna.

Klagandens kommentarer

Ombudsmannen vidarebefordrade rådets yttrande till klaganden med en uppmaning att lämna kommentarer. Inga skriftliga kommentarer inkom från klaganden. I ett telefonsamtal med ombudsmannens sekretariat uttryckte klaganden emellertid sin tillfredsställelse med det antal handlingar som han hade fått.

BESLUTET

1 Hanteringen av ansökan om handlingar

Klaganden påstod att rådets hantering av ansökan om ett antal ”TREVI-dokument” hade dragit onödigt långt ut på tiden. Rådet bad om ursäkt för dröjsmålet och förklarade varför förfarandet hade varit en tidsödande process. Efter rådfrågning av medlemsstaterna beviljades tillgång till tio av de tolv efterfrågade handlingarna. Klaganden uttryckte sin tillfredsställelse med de handlingar han hade fått.

2 Slutsats

Det framgick av rådets yttrande och klagandens kommentarer att rådet vidtagit åtgärder för att lösa ärendet och därmed tillmötesgått klaganden. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

⁵⁶ Rådets beslut 93/731/EG av den 20 december 1993 om allmänhetens tillgång till rådets handlingar, EGT 1993 L 340, s. 43.

3.2.3 Europeiska kommissionen

FULLSTÄNDIG MARGINALKOSTNADSERSÄTTNING INOM RAMEN FÖR ETT KONTRAKT

Beslut i klagomål 142/99/BB mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I februari 1999 lämnade C och H in ett klagomål till Europeiska ombudsmannen om påstådda administrativa missförhållanden vid Europeiska kommissionen när det gäller marginalkostnadsersättning. Den 3 augusti 1994 hade klagandena tecknat ett marginalkostnadskontrakt om forskning i samband med kontrakt STD 3 TS3-CT94-0343 "Biotechnological Approaches to the Total Utilisation of Crustacean Shellfish and Shellfish waste" mellan Europeiska kommissionen och Nottinghams universitet. Klagandena hade fått den normala förskottsutbetalningen på 40 procent av marginalkostnaderna (44 000 ecu) år 1995. Klagandena som förväntade sig att få ersättning för 100 procent av sina marginalkostnader fick emellertid ett fax från GD XII som meddelade att de endast skulle få ersättning för 50 procent.

1997 klagade klagandena upprepade gånger till samordnaren och den finansiella chefen för projektet, dock utan framgång. Den 25 januari 1998 och den 19 februari 1998 klagade de till kommissionens generaldirektorat för vetenskap, forskning och utveckling.

Klagandena hävdade att de till 100 procent uppfyllt sina åtaganden i fråga om projektet, men att de endast fått täckning för 50 procent av sina marginalkostnader.

UNDERSÖKNINGEN

Bakgrund

Kontraktet förhandlades fram i slutet av december 1994 och undertecknades den 31 januari 1995 av kommissionen och Nottinghams universitet. Klagandenas företag var associerad kontraktsinnehavare.

Efter klagandenas begäran och faxet från Nottinghams universitet åtgärdade kommissionen ärendet genom att i mars 1998 genomföra en ändring. Efter ändringen deltog klagandena på tilläggskostnadsbasis snarare än på fullständig kostnadsbasis från projektets startdatum och sålunda uppfylldes deras begäran.

När ändringen trätt i kraft kontaktade den kommissionstjänsteman som ansvarade för projektets finansiella ledning vid ett flertal tillfällen Nottinghams universitet via e-post, fax och brev för att klargöra de inlämnade kostnadsredovisningarna och begära in saknade handlingar och uppgifter om slutbeloppet.

De 44 000 ecu som klagandena uppgav som sina totala beräknade kostnader var ett uppskattat belopp. Kommissionens bidrag grundades på deltagarens faktiska kostnader. I mars 1995 betalade kommissionen för varje deltagare en ett förskott på 40 procent till Nottinghams universitet.

Kommissionen mottog de flesta av deltagarnas slutliga kostnadsredovisningar den 30 mars 1998. Blanketterna var ofullständigt ifyllda och kontakt togs med kontraktsinnehavaren via fax den 7 april 1998 för att få klargöranden om de kostnadsredovisningar som redan lämnats in och begära in de utestående kostnadsredovisningar som skulle skickas till kommissionen.

Kommissionens yttrande

Kommissionen mottog alla begärda finansiella redovisningar den 12 april 1999 och betalade därefter genast ut det slutliga beloppet. När det gäller klagandena innebar denna utbetalning en justering av de tidigare redovisade kostnaderna och utgjorde alltså hela det belopp som skulle ha betalats ut förutom det som de redan hade fått. Detta innebar att denna deltagare hade fått betalt för alla godkända kostnader, som marginalkostnadsdeltagare.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Eftersom klagandena inte lämnade in några kommentarer kontaktade ombudsmannen dem per telefon den 3 mars 2000. Klagandena angav att de var fullständigt nöjda med ersättningen för sina marginalkostnader.

BESLUTET

1 Ersättningen av marginalkostnader när det gäller kontrakt STD 3 TS3-CT94-0343 "Biotechnological Approaches to the Total Utilisation of Crustacean Shellfish and Shellfish waste"

1.1 Klagandena hävdade att de till 100 procent uppfyllt sina projektåtaganden, men endast fått täckning för 50 procent av sina marginalkostnader.

1.2 Kommissionen mottog alla begärda finansiella redovisningar den 12 april 1999 och kommissionen gjorde genast därefter den slutliga betalningen när det gäller detta kontrakt. När det gäller klagandena omfattade denna utbetalning justeringar av de tidigare redovisade kostnaderna och utgjorde således hela det belopp som de skulle få förutom den del som de redan hade mottagit. Detta innebar att deltagaren ersatts för alla godkända kostnader, som marginalkostnadsdeltagare.

1.3 Klagandena förklarade sig vara fullständigt nöjda med ersättningen av sina marginalkostnader.

2 Slutsats

Det framgick av kommissionens yttrande och klagandenas svar att kommissionen vidtagit åtgärder för att lösa ärendet och därmed tillmötesgått klagandena. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

FÖRSENAD BETALNING OCH RÄNTEBERÄKNING MED ANLEDNING AV FÖRSENINGEN

Beslut i klagomål 521/99/GG mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

Klaganden, ett tyskt bolag, hade utfört arbete för kommissionen på grundval av flera kontrakt som tecknats i enlighet med EU:s Phare-program (kontrakt nr 95-1224.00, 97-0450.00 och 97-0647.00). Enligt det klagomål som ingavs i maj 1999 hade kommissionen underlåtit att betala följande fakturor på totalt ungefär € 200.000: 1) Kontrakt nr 95-1224.00: Fakturor som sändes den 29 juni 1998 och som förföll till betalning den 29 augusti 1998; 2) Kontrakt nr 97-0450.00: Fakturor som sändes den 22 september 1998 och som förföll till betalning den 22 november 1998; 3) Kontrakt nr 97-0647.00: Fakturor som sändes den 21 januari 1999 och som förföll till betalning den 21 mars 1999 och fakturor som sändes den 15 April 1999 och som förföll till betalning den 15 juni 1999.

*UNDERSÖKNINGEN***Kommissionens yttrande**

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande gav kommissionen följande kommentarer:

1 Kontrakt nr 95-1224.00: Fakturorna hade tagits emot den 2 juli 1998. Eftersom de emellertid innehöll en rad fordringar som inte omfattades av kontraktet ifrågasattes de till en början av kommissionen. Det tog således tid att granska situationen och förhandla fram en uppgörelse i godo för de ifrågasatta fordringarna. Utav pricipskäl hölls alla betalningar

inne tills en förlikning kunde nås. Denna förlikning undertecknades den 26 juli 1999 och beloppet som man enades om erlades den 29 juli 1999.

2 Kontrakt nr 97-0450.00: Fakturorna som hade tagits emot den 23 oktober 1998 hade förfallit till betalning först efter godkännande av slutredovisningen. På grund av i synnerhet den höga arbetsbelastningen på kommissionens avdelningar godkändes slutredovisningen inte förrän den 27 april 1999. Betalningarna gjordes sedan den 27 maj 1999.

3 Kontrakt nr 97-0647.00: Fakturorna av den 21 januari 1999 togs emot den 10 februari 1999, godkändes som "conforme aux faits" den 29 april 1999 och betalades den 25 maj 1999. Fakturorna av den 15 april 1999 hade tagits emot den 21 april 1999 och betalats den 15 juni 1999.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer gjorde klaganden gällande att de fordringar som kommissionen ifrågasatte med avseende på kontrakt nr 95-1224.00 endast hänförde sig till en ringa del av fakturorna. Det hade varit möjligt att betala den icke ifrågasatta delen av fakturorna. Vidare hade kommissionen tagit upp frågan mer än en månad efter att betalningsperioden hade löpt ut och klaganden hade omedelbart sänt handlingar som stödde de ifrågasatta fordringarna. Icke desto mindre hade förlikningsförfarandet tagit ungefär åtta månader i anspråk. Klaganden påpekade att dröjsmålet med betalningen hade hotat bolagets existens och orsakat tilläggskostnader i form av räntor och administrativ arbetsbelastning. Den gjorde vidare gällande att den ränta som den var berättigad till i enlighet med de allmänna avtalsvillkoren inte var tillräcklig för att täcka dessa kostnader.

Klaganden gjorde därför gällande att kommissionen skulle betala ränta på upp till ett totalt belopp av € 3.356:39 med hänsyn till de inträffade förseningarna:

- 1 Kontrakt nr 95-1224.00: € 1.431:17 för 275 dagars försening
- 2 Kontrakt nr 97-0450.00: € 529:13 för 187 dagars försening
- 3 Kontrakt nr 97-0647.00: € 1.396:09 för 85 dagars försening.

Kommissionens andra yttrande

I sitt yttrande angående de tilläggsanspråk som framställdes av klaganden förklarade kommissionen att den inte kunde använda andra räntesatser än de som det hänvisades till i de allmänna villkoren för de berörda kontrakten (2.5 respektive 4.5%). Den påpekade att enligt dess mening var ett totalt belopp på € 2.364:03 lämpligt (varav € 1.117:78 redan hade betalats). Med avseende på de berörda kontrakten gjorde kommissionen följande särskilda kommentarer:

- 1 Kontrakt nr 95-1224.00: Den icke ifrågasatta delen av fakturorna (dvs. € 30.812:94) kunde ha betalats inom den lagliga tidsfristen om 60 dagar. Kommissionen beräknade därför ränta på detta belopp enligt en räntesats av 2.5% på grundval av 359 dagars försening, dvs. € 757:66.
- 2 Kontrakt nr 97-0450.00: Fristen började löpa samma dag som fakturorna togs emot. Detta ledde till en försening med 175 och 176 dagar. Det betalbara räntebeloppet blev följaktligen € 488:59.
- 3 Kontrakt nr 97-0647.00: Eftersom betalningsfristen började löpa samma dag som kommissionen tog emot fakturorna hade tidsfristen överskridits med 69 dagar när kommissionen den 1 mars 2000 gjorde en betalning på € 1.117:78. Tidsfristen löpte fram till den dag då kommissionens konto debiterades, medan det inte hade någon betydelse vilket datum leverantörens konto krediterades.

Klagandens kommentarer

Klaganden lämnade inga kommentarer till kommissionens andra yttrande.

BESLUTET

1 Underlåtenhet att betala de belopp som förfallit till betalning

1.1 Klaganden hävdade att Europeiska kommissionen hade underlåtit att betala flera belopp på totalt ca € 200.000 som förfallit till betalning enligt kontrakt som klaganden hade ingått med kommissionen.

1.2 Kommissionen svarade att den senare hade erlagt alla de belopp som hade förfallit till betalning.

1.3 Kommissionen hade således vidtagit åtgärder för att tillmötesgå klaganden när det gällde denna fordran.

2 Underlåtenhet att betala dröjsmålsränta

2.1 Klaganden hävdade vidare att kommissionen skulle ha erlagt en dröjsmålsränta på ett belopp av € 3.356:39 med avseende på de inträffade förseningarna.

2.2 Kommissionen svarade att enligt dess uppfattning skulle endast ett totalt belopp av € 2.364:03 erläggas i ränta (varav € 1.117:78 redan hade erlagts). Den lämnade också ombudsmannen en redogörelse för skälen till att den ansåg att detta lägre belopp var tillbörligt.

2.3 Klaganden lämnade inga kommentarer till kommissionens yttrande.

2.4 Denna anklagelse rörde de skyldigheter som förelåg i enlighet med de kontrakt som ingåtts mellan kommissionen och klaganden.

2.5 I enlighet med artikel 195 i EG-fördraget har ombudsmannen befogenhet att ta emot klagomål "om missförhållanden i gemenskapsinstitutionernas eller gemenskapsorganens verksamhet". Ombudsmannen anser att administrativa missförhållanden föreligger när ett offentligt organ underlåter att agera i enlighet med en regel eller princip som är bindande för det⁵⁷. Administrativa missförhållanden kan sålunda också föreligga i fråga om fullgörandet av skyldigheter i enlighet med kontrakt som ingåtts av gemenskapsinstitutionerna eller gemenskapsorganen.

2.6 Ombudsmannen anser emellertid att omfattningen av den granskning som han kan företa i sådana fall ofrånkomligen är begränsad. Särskilt är ombudsmannen av den uppfattningen att han inte bör försöka avgöra huruvida någon av parterna har begått kontraktsbrott om detta är en tvistefråga. Denna tvistefråga skulle i allt väsentligt endast kunna behandlas av en behörig domstol som hade möjlighet att höra parternas argument rörande tillämplig nationell rätt och bedöma motstridiga uppgifter om något omtvistat faktum.

2.7 Ombudsmannen anser därför att det i fall som rör kontraktstvister är motiverat att begränsa hans undersökning till att pröva huruvida gemenskapsinstitutionen eller gemenskapsorganet har lämnat honom en sammanhängande och rimlig redogörelse för den rättsliga grunden för sitt handlande och varför den menar att dess syn på det kontraktsevenliga läget är befogad. Om så är fallet drar ombudsmannen slutsatsen att hans undersökning inte har avslöjat några administrativa missförhållanden. Denna slutsats påverkar inte parternas rätt att få sin kontraktstvist prövad och officiellt avgjord av en behörig domstol.

⁵⁷ Se årsrapport för 1997, s. 22ff.

2.8 I detta fall lade kommissionen fram en sammanhängande och rimlig redogörelse för skälen till att den menade att endast det lägre belopp som den räknat fram skulle erläggas till klaganden.

2.9 Under dessa omständigheter föreföll det som om inga administrativa missförhållanden förelegat när det gäller denna anklagelse.

3 Slutsats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid Europeiska gemenskapernas kommission. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

DRÖJSMÅLSRÄNTA *KLAGOMÅLET*

*Beslut i klagomål
601/99/IJH mot Euro-
peiska kommissionen*

I maj klagade A till ombudsmannen på stiftelsen European Human Rights Foundations, (EHRF) vägnar mot kommissionens generaldirektorat GD 1A. Han påstod att

- i) 172.535 ecu som förfallit till betalning enligt Phare-kontrakt 97/0514 hade erlagts 101 dagar efter mottagandet av fakturan, under det att den maximala betalningsfristen enligt kontraktet var 60 dagar,
- ii) kommissionen hade felaktigt vägrat att erlægga kontraktens dröjsmålsränta om 1.551:63 ecu med avseende på den överskridna betalningsfristen.

Klaganden gjorde också anspråk på en tilläggsränta på den obetalda räntan räknat från det datum denna skulle ha erlagts.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Kommissionen förklarade att fakturan togs emot den 20 januari 1998 men inte betalades omedelbart eftersom finansavdelningen hade bett den operationella enhet som ansvarade för förvaltningen av projektet att införskaffa ytterligare dokumentation från EHRF, vilken sändes med fax den 28 april 1998. Utbetalningen beordrades den 9 juni 1998 och kommissionens konto debiterades den 19 juni 1998. Under dessa omständigheter hade kommissionen till en början bestridit anspråket på dröjsmålsränta, men för att lösa frågan i godo utan en utdragen tvist, betalade kommissionen slutligen € 1 628:45 till EHRF den 17 juni 1999 och kommissionens konto debiterades den 30 juni 1999.

Klagandens kommentarer

Innan ombudsmannen erhöll kommissionens yttrande hade klaganden skriftligen informerat denne om att kommissionen hade gått med på att erlægga det begärda beloppet.

I januari 2000 bekräftade EHRF för ombudsmannens sekretariat per telefon att betalning hade erlagts och att saken därför hade lösts på ett tillfredsställande sätt.

BESLUTET

1 Klaganden gjorde gällande att kommissionen hade överskridit den kontraktensliga förfallodagen för betalning av en faktura i enlighet med ett Phare-kontrakt och felaktigt vägrat att erlægga dröjsmålsränta för den överskridna betalningsfristen.

2 Kommissionen uppgav att den hade löst frågan i godo genom att betala det begärda beloppet. Klaganden bekräftade att betalningen faktiskt hade tagits emot och att saken därför hade lösts på ett tillfredsställande sätt.

Slutsats

Det framgick av kommissionens yttrande och klagandens kommentarer att kommissionen vidtagit åtgärder för att lösa ärendet och därmed tillmötesgått klaganden. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

**STATLIGA STÖD:
PÅSTÅDD UNDER-
LÅTENHET AV
KOMMISSIONEN
ATT HANTERA ETT
KLAGOMÅL KORR-
REKT**

*Beslut i klagomål
879/99/IP mot Europe-
iska kommissionen*

KLAGOMÅLET

I sin egenskap av juridiska ombud för "Terminal Rinfuse Genova s.p.a." (TRG), ingav klagandena i juli 1999 ett klagomål till Europeiska ombudsmannen mot Europeiska kommissionen.

TRG tjänstgör som terminaloperatör i Savonas hamn (Italien) där den lastar och lossar kol och fasta bulklaster, medan liknande tjänster utförs av ett annat bolag, Funiviaria Alto Tirreno s.p.a. (Funiviaria), som också förvaltar en linbana för att transportera kolet och den fasta bulklasten till lagringsfaciliteter utanför hamnen.

Den 8 februari 1996, ingav klagandena på TGR:s vägnar ett klagomål till Europeiska kommissionen, i vilket de påstod att den italienska regeringen hade beviljat olagligt statligt stöd till Funiviaria i syfte att täcka vissa av bolagets förluster. De gav också uttryck för sin oro över de italienska myndigheternas planer på att finansiera byggandet av en ny terminal för lastning och lossning av omfattande bulkgoods i Savonas hamn, eftersom detta projekt enligt deras mening uteslutande skulle gynna Funiviaria.

Klagandena anhöll hos kommissionen om att den skulle förklara den italienska regeringens beslut att bevilja statligt stöd till Funiviaria oförenligt med gemenskapslagstiftningen och fastställa huruvida det fanns ytterligare planer på att hjälpa detta bolag med att bygga en ny terminal.

Från februari 1996 till juli 1999 hade klagandena upprätthållit en regelbunden korrespondens med kommissionens enheter, i vilken de lämnat vidare upplysningar och understrukit att det brådskade med ett beslut i deras klagomål.

Klagandena anhöll om att ombudsmannen skulle ingripa för att få ett slutgiltigt beslut av kommissionen. De ansåg att det tagit alltför lång tid för institutionen att pröva ärendet.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

I sitt yttrande förklarade kommissionen att den efter en preliminär bedömning av alla de omständigheter som framförts av klagandena begärde ytterligare upplysningar från den italienska regeringen om det påstådda stödet för att täcka Funiviaras förluster. Kommissionen påminde också de berörda myndigheterna om skyldigheten att i förväg lämna uppgifter till kommissionen i enlighet med artikel 88.3 i EG-fördraget.

I juni 1997 sände kommissionen en påminnelse till den italienska regeringen, som svarade genom skrivelse daterad den 11 juni 1997. Efter detta ägde flera kontakter rum mellan kommissionen och såväl klagandena som de italienska myndigheterna, däribland möten den 11 december 1997 och 29 maj 1998.

Den 28 juli 1998 informerades kommissionen av den italienska regeringen om planer på att sälja Funiviaria. På grundval av denna nya omständighet sände institutionen ytterligare en skrivelse till de nationella myndigheterna och bad att bli informerad om planerna på en ny terminal i Savonas hamn. Då svaret uteblev sändes en påminnelse den 13 januari 1999.

Vidare begärde klagandena i mars 1999 att få information om den senaste utvecklingen i fallet. Denna begäran besvarades omgående i ett telefonsamtal den 28 april 1999, i en skrivelse av den 30 april 1999 och vid ett möte den 20 maj 1999.

Vad gäller det faktum att kommissionen inte hade fattat något slutgiltigt beslut i det klagomål som klagandena ingett 1996, erinrade institutionen om några förfarandemässiga bestämmelser som skall följas i de fall som gäller statligt stöd. När kommissionen tagit emot ett klagomål skall den skriva till den berörda medlemsstaten för att informera denna om anklagelsen och, i en del fall, för att begära ytterligare upplysningar. I detta fall krävdes en grundlig undersökning på grund av att ärendet uppvisade flera komplicerade aspekter.

Slutligen underströk kommissionen att dess enheter regelbundet hade försett klagandena med tydliga och punktliga förklaringar om ärendets gång och hållit dem informerade om utvecklingen och de svårigheter som påträffats under undersökningen.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer till kommissionens yttrande påpekade klagandena att de för att klargöra några punkter i yttrandet hade ansett det nödvändigt att träffa de tjänstemän som handlade ärendet. Ett möte ägde rum i kommissionens lokaler i Bryssel den 6 december 1999. Under mötet informerades tjänstemännen klagandena om att det förslag till beslut som avdelningarna inom generaldirektorat VII – Transport – hade utarbetat redan hade översänts till generaldirektorat IV – Konkurrens – och till rättstjänsten för granskning. Klagandena tackade också ombudsmannen för hans insatser för att lösa fallet.

BESLUTET

1 Kommissionens påstådda underlåtenhet att behandla ett klagomål korrekt

1.1 Klagandena som hade gett in ett klagomål till Europeiska kommissionen i februari 1996 hävdade att institutionen inte hade behandlat detta på ett korrekt sätt. De påpekade att den tid om tre år som det tagit för kommissionen innan den fattat beslut i deras fall borde anses för lång och utgöra ett administrativt missförhållande.

1.2 I sitt yttrande gav kommissionen en utförlig förklaring till de åtgärder som vidtagits rörande undersökningen av fallet. Institutionen betonade att dess enheter regelbundet hade gett klagandena alla förklaringar som de begärt om hur deras ärende fortkred. Den underströk också att den långa tid som det tagit att fatta beslut berodde på ärendets komplexitet och på de många förfrågningar med begäran om upplysningar som gjorts till de italienska myndigheterna,

1.3 Eftersom det av klagandenas kommentarer framgick att dessa vid mötet den 6 december 1999 med kommissionens enheter informerades om att ett förslag till beslut hade utformats av generaldirektorat VII och vidarebefordrats till generaldirektorat IV och rättstjänsten för granskning, kontaktade ombudsmannen klagandena för att förvissa sig om att de var nöjda med resultatet av undersökningen.

1.4 Klagandena bekräftade föregående information och tillade att de hade informerats av kommissionen om att ett slutgiltigt beslut hade fattats den 22 december 1999, vilket hade sänts till vederbörande enhet för översättning innan det sändes till de italienska myndigheterna för att därefter meddelas klagandena. De tackade vidare ombudsmannen för hans insatser för att lösa deras fall på ett tillfredsställande sätt.

2 Slutsats

Det framgick av kommissionens yttrande och klagandens kommentarer att kommissionen vidtagit åtgärder för att lösa ärendet och därmed tillmötesgått klaganden. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

VILLKOR FÖR ATT TILLDELA ETT KONTRAKT I SAM- BAND MED INTERREG II

*Beslut i klagomål
1043/99/(IJH)/MM
(konfidentiellt) mot
Europeiska kommissionen*

En klagande ingav ett klagomål till ombudsmannen på en intressegrupps vägnar den 9 september 1999. Klagomålet rörde det faktum att kommissionen krävt ett undertecknat åtagande från varje organisation inom den berörda gruppen, som ett villkor för att tilldela ett kontrakt i samband med Interreg II.

Den 23 november 1999 skickade Europeiska ombudsmannen klagomålet till Europeiska kommissionen för ett yttrande, vilket vidarebefordrades till klaganden den 21 februari 2000. Kommissionen angav att alla fem åtaganden under tiden hade undertecknats och lämnats in och att det berörda projektet hade fått stöd.

Den 18 september 2000 sade sig klaganden per telefon vara tillfredsställd med utfallet av klagomålet.

Ombudsmannen konstaterade att klagomålet hade lösts på ett ömsesidigt tillfredsställande sätt och avslutade ärendet.

KOMMISSIONENS SAMTYCKTE TILL ATT UPPHÄVA EN ORDER OM ÅTER- BETALNING

*Beslut i klagomål
1264/99/IP mot Euro-
peiska kommissionen*

KLAGOMÅLET

I oktober 1999 ingav klaganden i sin egenskap av juridiskt ombud för det spanska bolaget "Zumos y Conservas de Almería, S.A." ett klagomål till Europeiska ombudsmannen mot Europeiska kommissionen. Klaganden hänvisade till det påstådda orättvisa beslutet av kommissionen att dra in det finansiella stöd som föreskrivs i beslut C(86) 2100/525.

Det spanska bolaget "Zumos y Conservas de Almería, S.A." deltog i en förslagsinfordran inom ramen för rådets förordning (EEG) nr 355/77 av den 15 februari 1977 om gemensamma åtgärder för att förbättra villkoren för bearbetning och saluföring av jordbruks- och fiskeriprodukter⁵⁸. Dess projekt antogs och kommissionen beslutade att bevilja bolaget ett finansiellt stöd om 115.342.000 ESP från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, EUGFJ (kommissionens beslut nr C(86) 2100/525).

Genom beslut nr C(94) 1181 av den 6 juni 1994 beslutade kommissionen att dra in stödet och anmodade klaganden att återbetala förskottet om 63.782.712 ESP.

Klaganden ansökte om att kommissionen skulle ompröva sitt beslut och betonade det faktum att bolaget alltid hade handlat i enlighet med bestämmelserna i programmet.

Den 5 oktober 1999, efter prövning av klagandens ansökan, svarade institutionen att det inte fanns någon grund för att ändra dess ursprungliga ställningstagande. Klaganden skrev därför till ombudsmannen. I sitt klagomål gjorde han gällande att kommissionens beslut att uppmana honom att betala tillbaka det utbetalade förskottet var obefogat och dåligt motiverat. Enligt klaganden borde beslutet därför upphävas.

⁵⁸ EGT L 51, 23.2 1977, s. 1-6.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. Kommissionen sände sitt yttrande den 8 februari 2000, i vilket den informerade ombudsmannen om att den med hänsyn till de anklagelser som klaganden framfört i sitt klagomål till ombudsmannen, skulle ta ärendet under ytterligare övervägande. Eftersom prövningen av ärendet inte hade slutförts förband sig kommissionen att komma fram till en slutsats så snart som möjligt och att informera ombudsmannen i enlighet därmed.

Den 25 april 2000 informerade kommissionen ombudsmannen om att den slutligen fattat beslut i ärendet.

Institutionen förklarade att uppmaningen att återbetala 63.782.712 ESP skedde efter kommissionens beslut av den 6 juni 1994 om att annullera programmet på grund av stödtagarens överksamhet vid den tidpunkten.

I artikel 19.2 i rådets förordning (EEG) nr 355/77 föreskrivs följande:

”under den period som stöd ges från fonden skall den myndighet eller det organ som medlemsstaten utser för detta ändamål på kommissionens anmodan till denna vidarebefordra alla bevishandlingar som är av vikt när det gäller att bevisa att de finansiella eller övriga villkor som fastställs för varje projekt är uppfyllda (...) Kommissionen kan besluta om (...) att tillfälligt upphäva, reducera eller upphöra med stöd från fonden: (...) om stödmottagaren i strid med de uppgifter som lämnats i hans ansökan, och som återfinns i beslutet om att bevilja stöd, inte har vare sig påbörjat arbetet inom två år från dagen för tillkännagivande av beslutet eller innan nämnda period utlöp lämnat någon trovärdig försäkran om att projektet skall genomföras. Den berörda medlemsstaten och stödmottagaren skall meddelas beslutet. (...)”.

Kommissionen framhöll att det emellertid efter en noggrann undersökning av fallet framkom att beslutet i ärendet inte kunde delges stödtagaren. För att kunna verkställas måste ett sådant beslut delges. Eftersom detta inte var möjligt samtyckte kommissionen till att upphäva ordern om återbetalning.

Institutionen betonade också att den inte avsåg att företa någon ny delgivning av beslut nr C(94) 1181 av den 6 juni 1996 eftersom stödmottagaren enligt de spanska myndigheterna hade startat sin verksamhet igen.

Kommissionen uppgav att den fortfarande höll på att undersöka möjligheten att inleda nya förhandlingar för att dra in eller reducera stödet på grundval av rådets förordning (EEG) nr 4253/88. I så fall skulle förhandlingarna inledas med en skrivelse från kommissionen till stödmottagaren i vilken denne skulle uppmanas att kommentera kommissionens missnöje.

Klagandens kommentarer

I kommentarerna till kommissionens yttrande välkomnade klaganden kommissionens beslut att samtycka till att dra tillbaka kravet på återbetalning av förskottet på 63.782.712 ESP.

Klaganden tackade också ombudsmannen för hans insatser för att lösa fallet och menade att syftet med hans klagomål kommer att uppnås helt.

BESLUTET

Det framgick av kommissionens yttrande och klagandens kommentarer att kommissionen vidtagit åtgärder för att lösa ärendet och därmed tillmötesgått klaganden. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

NEKAT TILLTRÄDE TILL SKRIFTLIGA PROV I ETT ÖPPET UTTAGNINGSPROV

*Beslut i klagomål
1478/99/OV mot
Europeiska kommissionen*

KLAGOMÅLET

I december 1999 lämnade L in ett klagomål till Europeiska ombudsmannen om att han nekats tillträde till det skriftliga provet i det öppna uttagningsprovet KOM/C/3/99 som ordnades av Europeiska kommissionen för rekrytering av nederländsktalande maskinskrivare (C5/C4). Enligt klaganden var det relevanta sakförhållandet följande:

De första uttagningsproven ägde rum den 7 juli 1999. Den 15 oktober 1999 meddelade uttagningskommittén klaganden att han inte hade den yrkeserfarenhet som krävdes i punkt IV.B.2 i meddelandet om uttagningsprovet och att han därför inte fick delta i de skriftliga proven. Klaganden skrev den 20 oktober 1999 till uttagningskommittén för att informera den om att han som utexaminerad språksekreterare hade tre års yrkeserfarenhet, vilket uttagningskommittén kunde kontrollera i de handlingar han skickat in med sin ansökan.

I sitt brev begärde klaganden tillgång till sitt resultat i uttagningsprovet och en detaljerad motivering till varför han uteslutits från de skriftliga proven. Uttagningskommittén underlät dock att besvara hans ursprungliga brev och ytterligare två fax av den 8 och den 11 november 1999.

UNDERSÖKNINGEN

Av det e-postbrev som klaganden skickade till ombudsmannen den 8 december 1999, föreföll det som om uttagningskommittén den 6 december 1999 slutligen hade beslutat att låta klaganden delta i de skriftliga proven, som skulle äga rum den 21 januari 2000. Klaganden meddelade ombudsmannen att han var nöjd med detta resultat.

BESLUTET

1 Det påstådda nekade tillträdet till de skriftliga proven i uttagningsprov KOM/C/3/99

1.1 Klaganden påstod att uttagningskommittén för uttagningsprov KOM/C/3/99 i sitt beslut av den 15 oktober 1999 hade uteslutit honom från de skriftliga proven på grund av att han inte hade den yrkeserfarenhet som krävdes i meddelandet om uttagningsprovet. Klaganden skrev därför till uttagningskommittén för att protestera mot detta beslut och begära en detaljerad motivering till varför han uteslutits från de skriftliga proven. Uttagningskommittén underlät dock att besvara hans brev.

1.2 Den 8 december 1999 meddelade klaganden ombudsmannen att uttagningskommittén slutligen hade beslutat att låta honom delta i de skriftliga proven, som skulle äga rum den 21 januari 2000, och att han var nöjd med detta resultat.

2 Slutsats

Det framgick av klagandens brev av den 8 december 1999 att kommissionen vidtagit åtgärder för att lösa ärendet och därmed tillmötesgått klaganden. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

UTESTÅENDE FORDRINGAR PÅ CENTRALBIBLIOTEKET

Beslut i klagomål 1527/99/MM mot Europeiska kommissionen

För en tysk förläggares räkning ingav P ett klagomål till ombudsmannen i december 1999 om påstått uteblivna betalningar från Europeiska kommissionens centralbibliotek. Enligt klaganden återsände centralbiblioteket beställda och slutligen inte önskade lösbladspublikationer och böcker, men först efter en lång tid och i så dåligt skick att de returnerade sändningarna inte kunde krediteras. Den 10 december 1999 hade Europeiska kommissionen inte betalat 12 fakturor på totalt 1 161:59 DM.

Klagomålet sändes till Europeiska kommissionen för yttrande.

I brev av den 2 maj 2000 informerade klaganden Europeiska ombudsmannen om att ärendet hade lösts, eftersom kommissionens centralbibliotek under tiden hade betalat alla hans utestående fordringar och skulle förbli kund hos honom.

Ombudsmannen noterade att ärendet hade lösts på ett för båda parter tillfredsställande sätt och avslutade ärendet.

BESTÄMMELSER OM INNEHÅLLANDE AV KOMMISSIONS-TJÄNSTEMÄNNENS LÖNER

Beslut i klagomål 103/2000/GG (konfidentiellt) mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

Klaganden var hustru till en statstjänsteman som arbetade för Europeiska kommissionen i Bryssel. Efter sin skilsmässa försökte klagande få ersättning för de fordringar hon hade på sin exmake. Hon vände sig därför till kommissionen för att denna skulle hålla inne exmakens lön. Det visade sig emellertid att endast en liten del av lönen kunde hållas inne. Detta berodde på att kommissionen hade fastställt det minimibelopp som inte kunde hållas inne till mer än € 1 900 per månad. Enligt belgisk lag uppgick det belopp som inte kunde hållas inne till € 961:82.

Klaganden protesterade mot kommissionens sätt att behandla ärendet.

UNDERSÖKNINGEN

Klagomålet sändes till kommissionen för yttrande.

Kommissionens yttrande

I sitt yttrande förklarade kommissionen att det berodde på ett misstag att den tidigare hade fastställt den minsta del av sina tjänstemäns lön som inte kunde hållas inne till ett belopp som var högre än det som var fastställt i nationell lagstiftning. Kommissionen påpekade att klaganden hade försökt att driva in sina fordringar i Belgien och att följaktligen belgisk lag och det minimibelopp som fastställs i denna lag skulle tillämpas. Den informerade ombudsmannen om att den i klagandens fall skulle vidta de nödvändiga åtgärderna i enlighet med denna lagstiftning.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer tackade klaganden ombudsmannen för hans insats. Hon förbehöll sig emellertid rätten att återigen vända sig till ombudsmannen om kommissionen mot förväntan inte skulle följa gällande bestämmelser enligt belgisk lag.

BESLUTET

1 Underlåtelse att följa nationell lagstiftning

1.1 Klaganden gjorde gällande att kommissionen hade fastställt den minsta del av lönen för sina tjänstemän i Bryssel som inte kunde innehållas till över € 1 900 per månad, medan däremot enligt belgisk lag det belopp som inte kunde hållas inne var € 961:82.

1.2 Kommissionen svarade att den på grund av ett tidigare misstag hade fastställt den minsta delen av sina tjänstemäns lön som inte kunde innehållas till ett belopp som var högre än det belopp som fastställs i nationell lagstiftning. Vidare uppgav den att den i klagandens fall skulle vidta de nödvändiga åtgärderna i enlighet med denna lag.

1.3 Det framgick att kommissionen vidtagit åtgärder för att lösa ärendet och därmed tillmötesgått klaganden.

2 Slutsats

Det framgick av kommissionens yttrande och klagandens kommentarer att kommissionen vidtagit åtgärder för att lösa ärendet och därmed tillmötesgått klaganden. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

FÖRSENAD BETALNING

*Beslut i klagomål
171/2000/IJH mot
Europeiska
kommissionen*

KLAGOMÅLET

I januari 2000 påstod klaganden I att kommissionen inte hade gett honom vare sig något arvode eller ersatt honom för hans utlägg i samband med det arbete som han utförde i Bryssel i juli 1999, för vilket han sände en faktura den 26 juli 1999.

Enligt klaganden informerade kommissionen honom om att skälen till dröjsmålet med betalningen hänförde sig till två av hans resekostnader som tillsammans utgjorde 1.25 procent av fakturan. Den första gällde tunnelbaneavgifter. Kommissionen bad klaganden lämna in använda biljetter, vilket han gjorde. Den andra rörde den väg klaganden tagit för att resa från Finland till Bryssel. Klaganden menade att kommissionen inte hade förstått att det är normalt för finländare att vistas i en sommarstuga i juli och att detta förklarar hans väg till Bryssel.

Klaganden ansåg att dröjsmålet med att betala var särskilt allvarligt eftersom ungefär € 4 000 eller 44.2 procent av fakturan var utlägg ur egen ficka.

Klaganden hänvisade också till en undersökning på Europeiska ombudsmannens eget initiativ om kommissionens sena betalningar (OI/5/99/IJH) och sade att han ansåg att de problem som hade uppstått i hans fall berodde på ekonomistyrningen inom kommissionen och att ett mer decentraliserat betalningssystem borde införas.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

I kommissionens yttrande angavs följande:

”Klagomålet rörande betalningen är berättigat. Betalningen verkställdes med ovanligt stora förseningar i alla stadier av processen, alltifrån den enhet som initierade utbetalningen till den centrala ekonomienheten. En del av dröjsmålet berodde på att underlagen för utbetalningen inte var i överensstämmelse med reglerna för utbetalningen. Den tid det tog att inhämta ytterligare upplysningar från betalningsmottagaren bidrog bara till en mindre del av dröjsmålet och är ingen ursäkt.

Betalningen gjordes den 29 februari 2000 och bankvaluteringsdagen enligt Sincom 2 är den 9 mars 2000. En skrivelse med en ursäkt sändes till betalningsmottagaren och dröjsmålsränta kommer att utbetalas till honom.

Den berörda personalen uppmanades att särskilt se till att snabbt behandla betalningsärenden som formellt eller till innehållet inte är helt i överensstämmelse med bestämmelserna.”

När kommissionens yttrande togs emot hade klaganden redan informerat ombudsmannen om att kommissionen hade verkställt betalningen. Det tycktes därför onödigt att anmoda klaganden att komma in med kommentarer till kommissionens yttrande.

BESLUTET

1 Försenad betalning av arvode och utlägg

Klaganden påstod att betalningen från kommissionen av hans arvode och utlägg hade försenats med över 7 månader. Kommissionen erkände att klagomålet var berättigat och verkställde betalning tillsammans med ränta och en ursäkt till klaganden. Kommissionen vidtog följaktligen åtgärder för att lösa ärendet och tillmötesgick därmed klaganden.

2 Orsaker till problemet med försenad betalning

2.1 Klaganden kommenterade också anledningarna till den försenade betalningen i hans fall. Han ansåg att problemen låg i ekonomistyrningen inom kommissionen och att ett mer decentraliserat utbetalningssystem borde införas.

2.2 Kommissionen konstaterade att betalningen verkställdes med ovanligt stora förseningar i alla stadier av processen, alltifrån den enhet som initierade utbetalningen till den centrala ekonomienheten.

2.3 Ovanstående synpunkter kommer att beaktas i undersökningen på den Europeiska ombudsmannens eget initiativ av kommissionens dröjsmål med betalningen (OI/5/99/IJH).

3 Slutsats

Det framgick av kommissionens yttrande och klagandens kommentarer att kommissionen vidtagit åtgärder för att lösa ärendet och därmed tillmötesgått klaganden. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

FÖRSENAD BETALNING TILL EN EXPERT

*Beslut i klagomål
269/2000/IJH mot
Europeiska kommissionen*

KLAGOMÅLET

I februari 2000 klagade professor A över att kommissionen hade underlåtit att betala honom för tjänster som han hade tillhandahållit vid utvärderingen av fonderingsförslag som lämnats in i enlighet med programmet för den mänskliga potentialen inom det femte ramprogrammet. Arbetet utfördes i Bryssel i september 1999 och fakturan översändes omgående vid hans återkomst till Sverige. Trots upprepade försäkringar om att man skulle ta itu med fordran hade betalning inte verkställts vid datumet för klagomålet. Klaganden gjorde anspråk på den förfallna betalningen och ränta.

I sitt yttrande förklarade kommissionen att klaganden lämnat in sin faktura på €2 032:52 den 23 september 1999. Fakturan vidarebefordrades inte till finansavdelningen förrän samtliga fakturor från expertpanelen hade inkommit. För att påskynda behandlingen ändrades detta förfarande nyligen och fakturorna sänds numera till finansavdelningen så snart de kommer in. Finansavdelningen mottog ärendet den 15 november 1999. Eftersom arbetsbelastningen vid slutet av budgetåret och införandet av ett nytt redskap för att kontrollera och godkänna poster i kommissionens huvudbok för tredje man godkändes klagandens ärende inte förrän den 11 januari 2000 av finansavdelningen.

Denna försening skärptes genom ytterligare tekniska förseningar med att återuppta räkenskaper under 2000. Utbetalningsordern godkändes slutligen den 10 februari 2000 och sändes till banken den 22 februari 2000.

Kommissionen beklagade och bad om ursäkt för förseningarna. Ytterligare en betalning om € 24:33 för ränta godkändes den 21 mars 2000.

När kommissionens yttrande togs emot hade klaganden redan informerat ombudsmannen om att kommissionen hade godkänt utbetalningen och att hans klagomål tillmötesgåtts. Det ansågs därför onödigt att anmoda klaganden att inkomma med kommentarer till yttrandet.

BESLUTET

1 Klaganden gjorde gällande att kommissionen hade underlåtit att betala honom för tjänster som han hade tillhandahållit. Han gjorde anspråk på såväl betalning som dröjsmålsränta.

2 Kommissionen verkställde utbetalningen och gick också med på att betala dröjsmålsränta. Den beklagade dröjsmålet och bad klaganden om ursäkt. Den förklarade också varför dröjsmålet hade uppstått och vilka åtgärder som vidtagits för att i framtiden undanröja en av orsakerna.

3 Kommissionen vidtog därför åtgärder för att lösa ärendet och tillmötesgå klaganden. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

FÖRSENAD UTBETALNING AV STÖD

*Beslut i klagomål
379/2000/OV mot
Europeiska kommissionen*

KLAGOMÅLET

I mars 2000 ingav J ett klagomål till Europeiska ombudsmannen på Gemeentelijke cultuurraad Waasmunsters vägnar om försenad utbetalning från kommissionen av ett stöd på 1700 euro inom ramen för ett vänortsprogram.

Den 16 juni 1999 informerades klaganden av kommissionen (GD X – Information, kommunikation, kultur och audiovisuella medier) om att denna skulle bevilja ett stöd på 3100 euro till kommunen Waasmunster inom ramen för ett vänortsprogram. Vidare informerade kommissionen klaganden om att den skulle bevilja ytterligare 1700 euro för den inbjudna kommunen Kranjska Goras resekostnader. Det var den belgiska kommunen som betalade dessa resekostnader.

Den 30 augusti 1999 sände klaganden alla nödvändiga handlingar till kommissionen. Enligt det korta meddelandet om beviljandet av stödet skulle utbetalningen ske inom 60 dagar, dvs. den 30 oktober 1999. Den 30 november betalades 3100 euro. Men de återstående 1700 euro hade fortfarande inte betalats ut.

Klaganden ringde kommissionen flera gånger. GD X svarade att handlingarna hade kommit bort, att utbetalningen skulle ske snart eller att man hade personalbyten på finansavdelningen. Den 16 mars 2000 ingav klaganden därför ett klagomål till ombudsmannen.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande konstaterade kommissionen att några saknade handlingar (slutrapporten och stödmottagningsformuläret) sänds till kommissionen den 17 januari 2000. Dessa handlingar hade kommissionen begärt den 10 december 1999 och under tiden måste utbetalningen uppenbarligen ställas in.

Kommissionen kunde dock med tillfredsställelse informera ombudsmannen om att det belopp som klaganden bett om hade betalats ut under mellantiden. Utbetalningsordern gavs den 2 maj 2000 och pengarna borde således ha kommit in på klagandens bankkonto.

Klagandens kommentarer

I ett telefonsamtal den 29 augusti 2000 informerade klaganden ombudsmannens sekretariat om att han betraktade ärendet som löst.

BESLUTET

1 Den påstått försenade utbetalningen från kommissionen på 1 700 euro

1.1 Klaganden påstod att kommissionen fortfarande inte hade betalat ut stödet på 1700 euro för den inbjudna kommunen Kranjska Goras resekostnader trots att han den 30 augusti 1999 hade sänt alla nödvändiga handlingar och att betalningen i enlighet med meddelandet skulle ha skett inom 60 dagar efter mottagningen av nämnda handlingar.

1.2 Kommissionen uppgav att några saknade handlingar (slutrapporten och stödmottagningsformuläret) sändes till kommissionen först den 17 januari 2000. Kommissionen informerade dock ombudsmannen om att det belopp som klaganden bett om hade betalats ut under mellantiden och att ordern om utbetalning gavs den 2 maj 2000. Klaganden informerade ombudsmannens sekretariat om att han ansåg att ärendet hade lösts.

2 Slutsats

Det framgick av Europeiska kommissionens kommentarer och klagandens reaktion att kommissionen hade betalat det utestående beloppet på 1700 euro och sålunda vidtagit åtgärder för att lösa ärendet och därmed tillmötesgått klaganden. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

ÖVERENSKOMMELSE I EN TVIST OM ETT ARBETSAVTAL

Beslut i klagomål 491/2000/ADB mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

Klaganden är fransyska. Hon hade sedan den 1 november 1988 innehaft ett arbetsavtal som lokalanställd kamrer vid Europeiska kommissionens delegation i Tchad. År 1998 hade klaganden först fått en disciplinär varning och därefter blivit avskedad i mars 1999. Hon påstods ha förlorat vissa handlingar och hennes överordnade misstänkte att hon stod i nära förbindelse med ett företag som deltog i en anbudsinfordran gällande kontrakt i samband med Europeiska utvecklingsfonden.

Klaganden ifrågasatte skälen till att hon blivit avskedad och villkoren i samband därmed. Mot bakgrund av att hennes hänvändelser liksom det förlikningsförfarande som förutsetts i arbetsavtalet förblivit resultatlösa lämnade hon in ett klagomål till Europeiska ombudsmannen där hon påstod följande:

- 1 Chefen för Europeiska kommissionens delegation i Tchad missbrukade sina befogenheter.
- 2 Kommissionen underlät att följa det lämpliga disciplinära förfarandet.
- 3 Klaganden diskriminerades och behandlades orättvist.
- 4 Kommissionen vägrade att svara klaganden inom ramen för det skiljedomsförfarande som förutsetts i hennes arbetsavtal och ville heller inte finna en lösning i form av en vänskaplig förlikning.

Klaganden krävde att hon skulle återinsättas i sin tjänst hos kommissionen samt att hennes tjänst skulle omvärderas. Dessutom begärde hon lön för den period hon varit överksam samt ersättning för skada. Om kommissionen skulle vägra att återinsätta henne föreslog hon en ekonomisk uppgörelse.

UNDERSÖKNINGEN

Europeiska kommissionens yttrande

Kommissionen upplyste Europeiska ombudsmannen om att en överenskommelse uppnått mellan klaganden och kommissionen. Båda parter gjorde eftergifter och en officiell förlikning undertecknades den 1 juni 2000. Detta avslutade alla åtgärder i samband med arbetsavtalet mellan klaganden och kommissionen.

Klagandens kommentarer

Klaganden kom inte in med några kommentarer.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Den 22 november 2000 kontaktade Europeiska ombudsmannens sekretariat klagandens advokat i N'djamena. Denne bekräftade att en tillfredsställande överenskommelse uppnått mellan klaganden och kommissionen.

BESLUTET

1 Villkoren för och uppföljning av klagandens avskedande

1.1 Klaganden hävdade att villkoren i samband med hennes avskedande från Europeiska kommissionens delegation i Tchad var orättvisa och att kommissionen inte förfarit korrekt. Därför begärde hon ersättning.

1.2 Kommissionen upplyste ombudsmannen om att en överenskommelse med klaganden hade uppnått den 1 juni 2000.

1.3 Ombudsmannens sekretariat kontaktade klagandens advokat som bekräftade att klaganden ansåg ärendet vara uppklarat.

2 Slutsats

Det framgick av Europeiska kommissionens yttrande och uppgifterna från klagandens advokat att kommissionen vidtagit åtgärder för att lösa ärendet och därmed tillmötesgått klaganden. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

3.2.4 Europeiska unionens råd och Europeiska kommissionen

ANTIDUMPNING: PÅSTÅTT ÖVERDRIVET DRÖJSMÅL OCH DISKRIMINERING

Beslut i klagomål 1487/99/IJH mot Europeiska unionens råd och Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I december 1999 ingav advokaterna Clifford Chance på N. Ltd.'s vägnar klagomål mot rådet och kommissionen. N. Ltd., ett bolag etablerat i Europeiska unionen, är ett helägt dotterbolag till ett japanskt bolag som exporterar stora elektrolytkondensatorer av aluminium (LAEC).

Enligt klaganden är de relevanta fakta följande:

År 1992 infördes genom förordning nr 3482/92 en slutgiltig antidumpningstull på import av LAEC med ursprung i Japan. 1997 inledde kommissionen ett antidumpningsförfarande mot import av LAEC med ursprung i USA och Thailand. Samtidigt inledde kommissionen en översyn av den befintliga tullen på LAEC med ursprung i Japan.

Den 26 januari 1999 föreslog kommissionen rådet att införa slutgiltiga tullar på import av LAEC med ursprung i USA och Thailand. Rådet godkände inte förslaget och de preliminära tullar som var i kraft upphörde därför den 28 februari 1999.

Den 21 maj 1999 underrättade kommissionen N Ltd. om sin avsikt att föreslå rådet att utan vidare åtgärder avsluta översynen av den antidumpningstull som införts genom förordning nr 3482/92. Detta skulle leda till att tullen på export av LAEC med ursprung i Japan upphävdes. Kommissionen erkände att en fortsatt tull på export av LAEC med ursprung i Japan utan motsvarande tull på LAEC med ursprung i USA och Thailand skulle utgöra olaglig diskriminering.

Kommissionen upprepade denna avsikt i ett brev daterat den 27 oktober 1999. Vid tidpunkten för klagomålet hade kommissionen emellertid inte lagt något förslag till rådet om att avsluta översynen. Inte heller hade rådet uppmanat kommissionen att inkomma med ett förslag.

I klagomålet till ombudsmannen påstod N Ltd. att kommissionen och rådet hade underlåtit att vidta nödvändiga och lämpliga åtgärder för att avsluta översynen av antidumpningstullen på import av LAEC med ursprung i Japan, vilket ledde till överdrivet dröjsmål och olaglig diskriminering.

UNDERSÖKNINGEN

Klagomålet vidarebefordrades till rådet och kommissionen för yttrande.

Kommissionens yttrande

I kommissionens yttrande påpekades att kommissionen den 13 december 1999 antagit ett förslag till rådets förordning om att avsluta den ifrågasatta översynen av antidumpningstullen. Detta förslag ingavs formellt till rådet samma dag (KOM (1999) 668 slutlig). Genom ett brev av den 13 december 1999 informerades N Ltd. om detta och fick en kopia av förslaget. Översynen avslutades formellt genom rådets förordning (EG) nr 173/2000⁵⁹ av den 24 januari 2000.

Enligt kommission genomfördes översynen med vederbörlig skyndsamhet och i strikt överensstämmelse med tillämpliga lagar och förordningar. N Ltd., som var intressent, fick dessutom i alla stadier full information om institutionernas slutsatser och föreslagna åtgärder.

Den 21 maj 1999 informerade kommissionen berörda parter om sitt förslag att översynen skulle avslutas av skäl som rörde principen om icke-diskriminering. Den 31 maj och 22 juni 1999 tog en annan japansk exportör upp frågan om att förfarandet borde avslutas retroaktivt från och med den dag då diskrimineringen började. Detta yrkande väckte nya

⁵⁹ EGT 2000 L 22, s. 1.

och svåra rättsfrågor och policyfrågor. Kravet på retroaktivitet godtogs slutligen och berörda parter, inklusive N. Ltd. informerades om detta den 27 oktober 1999.

Även om kommissionen hade använt dokumentet av den 21 maj 1999 för sitt förslag till rådet kunde den ifrågasatta översynen tidigast ha avslutats i september 1999 (med hänsyn till kommissionens och rådets interna mekanismer för beslutsfattande). Genom att beakta kravet på retroaktivitet kunde institutionerna avsluta översynen i januari 2000, men med en retroaktiv verkan från och med den 28 februari 1999. Detta gör att N Ltd. har rätt till en återbetalning av det belopp som erlagts i antidumpningstull under tio månader. Den ytterligare tid som institutionerna behövde ledde med andra ord till ett betydligt gynnsammare beslut för N Ltd. Dessutom måste den tid som det tagit kommissionen att anta sitt förslag (ca tre månader) anses som ganska kort med tanke på ärendets komplicerade natur, den samrådsprocess som föreskrivs i grundförordningen och de nödvändiga översättningarna av kommissionens förslag under en tid av intensiv politisk aktivitet (uppdatering av agenda 2000) och följaktligen andra omfattande handlingar att översätta.

Kommissionen avvisade därför klagandens påståenden och ansåg att mot bakgrund av att man antagit en förordning genom vilken översynen avslutades tjänade klagomålet inte längre något syfte.

Rådets yttrande

Rådets yttrande innehöll följande preliminära kommentarer:

”föreliggande klagomål försöker att ompröva en åtgärd av rådet på området för antidumpningsåtgärder (och således av en handelspolitik i enlighet med artikel 133 i EG-fördraget). När rådet antar en förordning i enlighet med grundförordningen om antidumpning⁶⁰ (på grundval av kommissionens förslag) handlar det inte i enlighet med sin administrativa utan sin lagstiftande behörighet. Det är följaktligen rådets uppfattning att detta klagomål i allt väsentligt är av rättslig och inte administrativ natur.

I det avseendet skulle rådet vilja peka på att klagandena inledningsvis sände ett meddelande till rådet och kommissionen (av den 18 oktober 1999) som en preliminär åtgärd för att väcka talan i enlighet med artikel 232 i EG-fördraget.”

Beträffande innehållet i klagomålet framhöll rådet att även om det är sant att rådet i enlighet med artikel 208 i EG-fördraget får anmoda kommissionen att företa utredningar och förelägga rådet lämpliga förslag, står det klart att rådet inte är skyldigt att göra detta (”får”). Rådet framhöll också att även om det anmodar kommissionen att lägga fram ett förslag enligt denna bestämmelse, föreligger det ingen laglig skyldighet för kommissionen att göra detta.

Under alla händelser finns det enligt grundförordningen om antidumpning, som fastställer villkoren och förfarandena för uttag av antidumpningstullar, en klar ansvarsfördelning mellan kommissionen och rådet. Det är kommissionens ansvar att inleda och företa utredningar och att lägga fram förslag till rådet om att antingen upphöra med översynsförfarandet eller bibehålla gällande tullar.

Rådet kan bara handla på förslag från kommissionen, vilket förutsätter att kommissionen har avslutat sin utredning. I det avseendet framhöll rådet också att ett fortsatt uttag av antidumpningstullar medan översynen ännu pågår följer direkt av artikel 11.2 första stycket i grundförordningen om antidumpning.

Rådet framhöll också att den ifrågasatta översynen avslutades med rådets förordning (EG) nr 173/2000. Rådet ansåg därför att det hade vidtagit nödvändiga åtgärder för att avhjälpa klagandens situation och att klagomålet därför inte längre tjänade något syfte.

⁶⁰ Rådets förordning (EG) 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen, EGT 1996 L 56, s. 1.

Klagandens kommentarer

Kommissionens yttrande, som inkom före rådets, vidarebefordrades till klaganden. I kommentarerna till kommissionens yttrande erkände klaganden att avslutandet av utredningen om antidumpning med förordning (EG) nr 173/2000 hade tillgodosett dess anspråk. Klaganden tackade också ombudsmannen för att han hade behandlat klagomålet inom skälig tid och tackade kommissionen för den omsorg den hade lagt ned på sitt yttrande över klagomålet.

Mot bakgrund av klagandens kommentarer till kommissionens yttrande tycktes det onödigt att vidarebefordra rådets yttrande till klaganden för eventuella kommentarer.

BESLUTET

1 Ombudsmannens behörighet att behandla klagomålet

1.1 Varken rådet eller kommissionen bestred Europeiska ombudsmannens behörighet att behandla klagomålet. Rådet anmärkte emellertid att ”när rådet antar en förordning i enlighet med grundförordningen om antidumpning⁶¹ handlar det inte i enlighet med sin administrativa utan sin lagstiftande behörighet. Det är följaktligen rådets uppfattning att detta klagomål i allt väsentligt är av rättslig och inte administrativ natur.” Rådet framhöll också att klaganden hade sänt ett meddelande till rådet och kommissionen som en preliminär åtgärd för det förfarande som avses i artikel 232 i EG-fördraget.

1.2 Beträffande anmärkningen om att rådet handlar i enlighet med sin lagstiftande behörighet när det gäller antidumpning framhåller ombudsmannen att det är väl känt att den formella kategoriseringen av en gemenskapsakt som förordning eller beslut inte nödvändigtvis innebär att den har lagstiftande respektive administrativ karaktär. Ombudsmannen anser därför inte att möjligheten av att det förelegat ett administrativt missförhållande i rådets agerande kan uteslutas när det gäller antidumpning av principskäl.

1.3 Beträffande anmärkningen om klagomålets ”rättsliga” natur erinrar ombudsmannen om att enligt artikel 195 i EG-fördraget skall undersökningar inte företas om de påstådda förhållandena är eller har varit föremål för ett domstolsförfarande. Om ett domstolsförfarande inleds efter att ombudsmannen har påbörjat en undersökning av ett klagomål skall han i enlighet med artikel 2.7 i ombudsmannens stadga avsluta denna och arkivera resultatet av de undersökningar som redan är gjorda utan ytterligare åtgärder. Inte någon av ovannämnda bestämmelser är tillämplig i detta fall.

1.4 Beträffande anmärkningen att klaganden hade sänt ett meddelande till rådet och kommissionen som en preliminär åtgärd i enlighet med artikel 232 i EG-fördraget⁶², påpekar ombudsmannen att ett sådant meddelande i sig inte utgör ett inledande av ett rättsligt förfarande utan att det tvärtom är en nödvändig förberedande åtgärd för ett rättsligt förfarande. Ombudsmannen erinrade också om att enligt den ordning som fastställs i fördraget utgör den möjligheten att en klagande skulle kunna inleda ett rättsligt förfarande inte något hinder för att ombudsmannen företar en undersökning.

1.5 Det bör också noteras att de villkor för att väcka talan som fastställs i artikel 232 endast avser förfaranden vid gemenskapsdomstolarna. Möjligheten att inge klagomål till ombudsmannen lyder inte under artikel 232 utan under artikel 195 i EG-fördraget och under ombudsmannens stadga.

⁶¹ Rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen, EGT 1996 L 56, s. 1.

⁶² I det relevanta stycket föreskrivs följande:

”En sådan talan skall endast tas upp om den berörda institutionen dessförinnan anmodats att vidta åtgärder. Om institutionen inom två månader efter denna anmodan inte tagit ställning får talan väckas inom en ytterligare frist av två månader.”

1.6 I enlighet med artikel 2.4 i stadgan måste ett klagomål föregås av lämpliga hänvändelser till de berörda institutionerna och organen. När ombudsmannen avgör huruvida detta villkor är uppfyllt har han alltid i åtanke att avsikten är att se till att den berörda institutionen eller organet har möjlighet att rätta till sitt uppförande, eller åtminstone förklara sig, innan ett klagomål inges till ombudsmannen. När ombudsmannen fattade beslut om klagomålets tillåtlighet ansåg han att detta villkor skulle ha varit uppfyllt även om klaganden inte hade underrättat de berörda institutionerna i enlighet med artikel 232 i EGFördraget.

2 Påståendet om överdrivet dröjsmål som ledde till olaglig diskriminering

2.1 Klaganden påstod att kommissionen och rådet hade underlåtit att vidta nödvändiga och lämpliga åtgärder för att slutföra en undersökning om antidumpningstull på import av stora elektrolytkondensatorer av aluminium med ursprung i Japan, vilket ledde till överdrivet dröjsmål och olaglig diskriminering.

2.2 Kommissionen och rådet svarade ingående på klagandens anklagelser och ansåg mot bakgrund av att rådets förordning 173/2000⁶³ hade antagits och översynen därmed avslutats att klagomålet inte längre tjänade något syfte.

2.3 Klaganden erkände att avslutandet av översynen av antidumpningstullarna genom ovan nämnda förordning hade tillgodosett hans anspråk.

3 Slutsats

Det framgick av rådets och kommissionens yttranden och klagandens kommentarer att institutionerna vidtagit åtgärder för att lösa ärendet och därmed tillmötesgått klaganden. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

3.3 VÄNSKAPLIG FÖRLIKNING SOM ÅSTADKOMMITTS AV OMBUDSMAN- NEN

KLAGOMÅLET

Popignon SARL gjorde en undersökning i enlighet med ett kontrakt med det marockanska jordbruksministeriet som finansierades med gemenskapsmedel. Fakturan för det arbete som utförts enligt kontraktet sändes till uppdragsgivaren i april 1998 men betalades faktiskt av kommissionen i april 1999. Klagandena, Popignon SARL:s ägare, beslutade därför att inge ett klagomål till Europeiska ombudsmannen för att få utbetalt dröjsmålsränta. Klagandena begärde att få utbetalt 10 procent (dvs. 1.706:57 euro) av den sista banköverföringen från Europeiska kommissionen.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Kommissionen förklarade att förseningen i första hand berodde på det ursprungliga beslutet av det marockanska jordbruksministeriet att inte godta fakturan. Ministeriet godtog senare fakturan och begärde att den skulle betalas av Europeiska kommissionen. Denna begäran godkändes av kommissionens delegation i Rabat och nådde Bryssel den 11 november 1998.

När betalningsanmodan skulle behandlas av Europeiska kommissionen var motsvarande budgetpost uttömd. Nya anslag ur 1999 års budget skulle inte finnas tillgängliga förrän i slutet av februari 1999. Betalningsanmodan lämnades in den 8 mars 1999 och klagandena betalades den 6 april 1999.

BETALNING AV DRÖJSMÅLSRÄNTA

*Beslut i klagomål
390/99/ADB mot Euro-
peiska kommissionen*

⁶³ EGT 2000 L 22, s. 1.

Kommissionen betonade att det är dess policy att betala ränta på försenade betalningar. I detta fall ansåg den dock att kravet på ränta härrörde från kontraktet mellan Popignon SARL och det marockanska jordbruksministeriet. Det måste därför riktas dit. Dessutom kunde frågan om dröjsmålsränta inte diskuteras på grundval av de anspråk som klagandena framställt.

Klagandenas kommentarer

Klagandena ansåg att kommissionen var ansvarig för det dröjsmål som inträffade mellan den dag då betalningsanmodan togs emot (11 november 1998) och det datum då betalningen verkställdes (6 april 1999). Eftersom kommissionen förbundit sig att verkställa utbetalningar inom två månader anhöll klagandena om att ränta skulle utgå för tiden mellan den 11 januari 1999 och den 6 april 1999.

Klagandena grundade sina uppskattning av det belopp som skulle betalas (dvs. 1 procent av den totala kontraktssumman per veckas försening) på det kontrakt som ingåtts med de marockanska myndigheterna.

OMBUDSMANNENS FÖRSÖK ATT ÅSTADKOMMA EN VÄNSKAPLIG FÖRLIKNING

Efter att noggrant ha övervägt yttrandet och kommentarerna ansåg ombudsmannen att kommissionen inte hade hanterat klagandenas anspråk på lämpligt sätt.

Kommissionen hade förbundit sig att verkställa betalningar inom 60 dagar. I det aktuella fallet kunde klagandena inte bevisa att kommissionen skulle hållas ansvarig för det dröjsmål som uppkom genom det marockanska ministeriets agerande. Ombudsmannens preliminära slutsats var dock att kommissionen skulle hållas ansvarig för den tid som förflöt efter att den hade tagit emot betalningsanmodan. Det faktum att kommissionen vägrade att betala ränta för tiden utöver de 60 dagarna efter mottagandet av betalningsanmodan föreföll vara ett administrativt missförhållande.

Kommissionen var inte bunden av kontraktsvillkoren mellan de marockanska myndigheterna och klaganden. Ombudsmannen föreslog därför att räntan som skulle betalas till klagandena skulle beräknas på grundval av kommissionens förslag i ett internt meddelande SEK(97)1205⁶⁴, dvs. i enlighet med genomförandebestämmelserna⁶⁵ till budgetförordningen av den 21 december 1977.

Kommissionen godtog ombudsmannens förslag. Enligt kommissionens beräkningar uppgick räntan som skulle betalas till 195:67 euro. Den 29 juni 2000 godtog klagandena kommissionens förslag.

---

⁶⁴ III punkt 9. .” (...) Rättesatsen skall fastställas på samma sätt som den tillämpliga räntan för kommissionens gäldenärer (artikel 94 i förordningen om närmare bestämmelser för genomförandet av budgetförordningen (...).”

⁶⁵ Kommissionens förordning (EURATOM, EKSG, EG) nr 3418/93 av den 9 december 1993 om närmare bestämmelser för genomförandet av vissa bestämmelser i budgetförordningen av den 21 december 1977, EGT L 315, 16.12.1993, s. 1-24.

Artikel 94

1. Varje fordran som inte återbetalas på förfallodagen skall löpa med ränta enligt följande:

- fordringar uttryckta i ecu: Till den rättesats som tillämpas av Europeiska fonden för monetärt samarbete för sina transaktioner i ecu 1, ökad med en och en halv procentenhet,
- fordringar uttryckta i nationell valuta: Till satsen för tremånaders interbanksränta (vid försäljning) på tillämplig marknad, ökad med en och en halv procentenhet.

2. Den tillämpliga rättesatsen är den som gäller under den månad som fordran förfaller.3

3. Ränta skall beräknas från förfallodagen i betalningskravet till den dag när hela fordran är återbetald.

*BESLUTET***1 Kommissionens vägran att betala dröjsmålsränta**

1.1 Klagandena beslutade att inge ett klagomål till Europeiska ombudsmannen för att utverka betalning av dröjsmålsränta. Klagandena begärde att få utbetalt 10 procent av den sista banköverföringen från Europeiska kommissionen.

1.2 Kommissionen vägrade att betala ränta enligt klagandens beräkning, i vilken hänvisades till det kontrakt som ingåtts mellan klagandena och de marockanska myndigheterna.

1.3 Enligt ombudsmannen kunde kommissionen bara hållas ansvarig för förseningar som berodde på dess eget agerande. Kommissionen var dessutom inte bunden av de kontrakt-senliga påföljder för förseningar som föreskrevs i ovannämnda kontrakt.

1.4 För att försöka åstadkomma en vänskaplig förlikning i enlighet med artikel 3.5 i ombudsmannens stadga föreslog ombudsmannen att kommissionen skulle beräkna dröjsmålsränta på grundval av sitt eget interna meddelande om försenade betalningar (SEK(97)1205).

1.5 Kommissionen godtog därefter ombudsmannens förslag och samtyckte till att betala dröjsmålsränta. Klagandena godtog att få utbetalt de belopp som kommissionen föreslog.

2 Slutsats

Efter ombudsmannens initiativ föreföll en vänskaplig förlikning ha nåtts mellan kommissionen och klagandena. Ombudsmannen avslutade därför ärendet

3.4 ÄRENDEN SOM AVSLUTATS MED EN KRITISK ANMÄRKNING FRÅN OMBUDSMAN- NEN

3.4.1 Europaparlamentet

PERSONAL – ORIK- TIG INFORMATION ANGÅENDE DAG- TRAKTAMENTE

*Beslut i klagomål
288/99/ME mot Euro-
parlamentet*

KLAGOMÅLET

I mars 1999 ingav klaganden ett klagomål till Europeiska ombudsmannen. Klaganden hade arbetat vid Europaparlamentets översättningsavdelning i nästan ett år, men hade sedan lämnat avdelningen. I sitt klagomål åberopade hon huvudsakligen följande:

I ett brev av den 5 december 1997 fick klaganden ett erbjudande om arbete vid Europaparlamentet, vilket hon accepterade. I brevet stod att klaganden enligt de villkor och begränsningar som fastslagits i artikel 69 i anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska gemenskaperna skulle få ett dagtraktamente på 2 206 BEF under de första femton dagarna och därefter på 1 027 BEF. Enligt klaganden fick hon emellertid aldrig det dagtraktamente som angivits i brevet. Klaganden ingav ett klagomål till Europaparlamentet i enlighet med artikel 90 i tjänsteföreskrifterna utan framgång. Klaganden bifogade kopior av sin korrespondens med parlamentet. Det framgick av korrespondensen att parlamentet hade hänvisat till det belopp för dagtraktamente som tillämpas på tjänstemän som har rätt till familjetillägg. Klaganden hade dock inte rätt till familjetillägg och parlamentets administrativa avdelning hade därför tillämpat ett lägre belopp. Enligt parlamentet framgår det av EG-domstolens rättspraxis att information som inte överensstämmer med tjänsteföreskrifterna inte kan skapa några berättigade förväntningar som parlamentet skulle vara bundet av. Parlamentet beklagade misstaget. Klaganden hävdade att hon varit i god tro, eftersom hon inte hade fått anställningsvillkoren och därför inte kunde kontrollera uppgifterna i brevet. Klaganden krävde att det traktamente hon fått löfte om skulle betalas ut.

UNDERSÖKNINGEN OCH OMBUDSMANNENS FÖRSÖK ATT ÅSTADKOMMA EN VÄNSKAPLIG FÖRLIKNING

Efter en noggrann undersökning av klagomålet och av de handlingar som ingivits av klaganden tillsammans med detta, ansåg ombudsmannen att det vid första påseendet var ett exempel på ett administrativt missförhållande. Han drog också slutsatsen att det fortfarande var möjligt att avhjälpa missförhållandet och skrev därför till parlamentet i enlighet med artikel 3.5 i ombudsmannens stadga⁶⁶ för att åstadkomma en vänskaplig förlikning med klaganden. Eftersom ombudsmannen konstaterat att parlamentets syn på ärendet klart framgick redan i korrespondensen med klaganden, bad ombudsmannen parlamentet att kalla till ett sammanträde för att diskutera möjligheterna till en vänskaplig förlikning. Den 29 juni 1999 ägde ett sammanträde rum mellan ombudsmannens och parlamentets enheter. Vid detta framkom det att parlamentets företrädare inte kunde åta sig att försöka åstadkomma en vänskaplig förlikning på parlamentets vägnar och vidare att ombudsmannens företrädare inte kunde förhandla på klagandens vägnar. Det beslöts att parlamentets företrädare skulle undersöka möjligheterna att åstadkomma en vänskaplig förlikning och underrätta ombudsmannen.

Parlamentets yttrande

Som en följd av sammanträdet i juni 1999 sände parlamentet sitt yttrande till ombudsmannen i december 1999. Parlamentet uppgav i yttrandet att man var medveten om att klaganden hade fått oriktig information om beloppet för dagtraktamentet i erbjudandet om anställning. Emellertid hänvisades det i brevet till det faktum att dagtraktamentet skulle betalas ut i enlighet med artikel 69, med dess begränsningar, i anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska gemenskaperna. Enligt gemenskapsdomstolarnas rättspraxis kan information och löften som inte är förenliga med tjänsteföreskrifterna inte skapa berättigade förväntningar. Det faktum att oriktig information hade lämnats kunde därför inte ligga till grund för skadestånd på grund av överträdelse av bestämmelserna. Parlamentet ansåg följaktligen att klaganden ur rättslig synpunkt inte var berättigad till ett högre belopp än det som redan hade betalats ut till henne. Då rättslig grund saknas skulle det strida mot rättssäkerheten om parlamentet betalade ut ett belopp till klaganden som inte kan åberopas på grundval av några bestämmelser. Parlamentet hade därför inte befogenheter att föreslå en vänskaplig förlikning i ärendet, men försäkrade ombudsmannen om att det hade vidtagit åtgärder för att förhindra liknande händelser från att inträffa i framtiden.

Klagandens kommentarer

Klaganden vidhöll sitt klagomål i sina kommentarer. Hon underströk också att hon måste kunna lita på att informationen i erbjudandet var korrekt och att hon inte hade några möjligheter att kontrollera informationen i brevet, eftersom hon inte hade fått någon kopia av bestämmelserna i fråga.

BESLUTET

1 Parlamentets vägran att till klaganden betala ut det dagtraktamente som hade utlovats i erbjudandet om anställning

1.1 Klaganden uppgav att hon i brevet av den 5 december 1997 hade blivit lovad ett visst belopp i dagtraktamente när hon skulle träda i tjänst vid parlamentets översättningsavdelning. Hon hävdade dock att hon aldrig hade fått det dagtraktamente som angivits i brevet.

1.2 Parlamentet medgav att det hade givit oriktig information beträffande klagandens dagtraktamente, men hävdade också att klaganden hade informerats om att dagtraktamen-

⁶⁶ ”Ombudsmannen skall så långt det är möjligt försöka att tillsammans med institutionen eller organet i fråga nå en lösning som rättar till felet eller gottgör försummelsen och som tillfredställer klaganden.”

tet skulle betalas ut i enlighet med artikel 69, med dess begränsningar, i anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska gemenskaperna.

1.3 EG-domstolen och förstainstansrätten har genomgående fastslagit man inte kan åberopa principen om berättigade förväntningar när det gäller ett löfte som är ett uppenbart brott mot gällande bestämmelser. Följaktligen kan löften utan hänsyn till gällande bestämmelser inte ge upphov till berättigade förväntningar hos den berörda personen, även om de bevisligen givits, vilket även det klart och tydligt uttryckts av EG-domstolen⁶⁷. Av detta framgår att klaganden inte hade rätt att begära utbetalning av det dagtraktamente som parlamentet hade lovat henne, eftersom det belopp som angivits av parlamentet inte överensstämde med artikel 69 i anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska gemenskaperna.

1.4 Trots det faktum att klaganden inte hade rätt att begära utbetalning från parlamentet är det god förvaltningssed att ge klar och begriplig information. Detta innebär givetvis att den information som ges skall vara korrekt. I det aktuella fallet stod det klart att parlamentet hade givit klaganden oriktig information. Parlamentet handlade således inte i enlighet med principerna för god förvaltningssed. Därför riktade ombudsmannen en kritisk anmärkning mot parlamentet.

2 Slutsats

På grundval av ombudsmannens undersökningar av detta klagomål var det nödvändigt att göra följande kritiska anmärkning:

Trots det faktum att klaganden inte hade rätt att begära utbetalning från parlamentet är det god förvaltningssed att ge klar och begriplig information. Detta innebär givetvis att den information som ges skall vara korrekt. I det aktuella fallet stod det klart att parlamentet hade givit klaganden oriktig information. Parlamentet handlade således inte i enlighet med principerna för god förvaltningssed.

Eftersom denna aspekt av ärendet berörde förfaranden som hade att göra med vissa tidigare händelser var det inte lämpligt att försöka åstadkomma en vänskaplig förlikning. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

STANDARD SVAR PÅ ENSKILDA ÖVER- KLAGANDEN RIK- TARDE TILL UTGÅ- NINGSKOMMITTÉN FÖR ALLMÄNNA UTGÅNINGSPROV

*Beslut i de förenade
klagomålen
1260/98/(OV)BB och
1305/98/(OV)BB mot
Europaparlamentet*

KLAGOMÅLET

I november 1998 klagade P till Europeiska ombudsmannen över det allmänna utgagningsprovet PE/83/A. I december 1998 ingav A ett liknande klagomål. Ombudsmannen beslöt därför att förena de båda klagomålen i sin undersökning.

Klagandena klagade över att parlamentet hade nekat dem att delta i det allmänna utgagningsprovet PE/83/A (grekiskspråkig administratör inom generalsekretariatet)⁶⁸, som anordnades av parlamentet och till vilket de hade anmält sig. Den 9 oktober 1998 informerade parlamentet klagandena om att deras ansökningar inte accepterats på den grunden att deras yrkeserfarenhet inte bedömts vara adekvat för de uppgifter som nämnts i meddelandet om utgagningsprovet. Klagandena skrev motiverade brev till utgagningskommittén och bad om att utgagningskommitténs beslut skulle tas upp till förnyad prövning, men i sina brev av den 16 och 17 november 1998 svarade utgagningskommittén med en standardformulering till båda klagandena utan att ta hänsyn till de särskilda argument klagandena lagt fram i sina respektive brev.

⁶⁷ Mål 67/84, *Sideradria mot kommissionen*, REG 1985, s. 3983, punkt 21, mål 152/84, *Vlachou mot revisionsrätten*, REG 1986, s. 481, punkt 6, mål T – 123/89, *Chomel mot kommissionen*, REG 1990, s. II – 131, punkt 28 samt förenade målen T – 551/93, T – 231/94, T – 232/94, T – 234/94, *Industrias Pesqueras Campos m.fl. mot kommissionen*, REG 1996, s. II – 247, punkt 76.

Klagandena påstod följande:

Uttagningskommittén hade på ett godtyckligt sätt avslagit deras ansökningar utan att ange något giltigt individuellt skäl:

- i klagomål 1260/98/(OV)BB hade uttagningskommittén avslagit klagandens ansökan därför att han saknade minst två års yrkeserfarenhet efter universitetsexamen av sådant slag som motsvarade arbetsuppgifterna enligt punkt II i meddelandet om uttagningsprovet (punkt III.B.2.b i meddelandet). Klaganden hävdade att kommittén hade undervärderat hans tioåriga yrkeserfarenhet som tjänsteman vid Europeiska kommissionen och som översättare vid översättningsavdelningen,
- i klagomål 1305/98/(OV)BB hade uttagningskommittén avslagit klagandens ansökan på identiska grunder med stöd av punkt III.B.2.b i meddelandet. Klaganden hävdade att kommittén inte hade tagit hänsyn till hans yrkeserfarenhet som byggnadsteknisk tjänsteman. Enligt klaganden hade kommittén inte angivit exakt vad som saknades i hans yrkeserfarenhet.

Uttagningskommittén besvarade med ett standardbrev de olika argument som lagts fram av klagandena i deras enskilda överklaganden daterade den 14 oktober 1998 och den 2 november 1998.

UNDERSÖKNINGEN

Parlamentets yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till Europaparlamentet vars yttrande kan sammanfattas på följande sätt:

Eftersom parlamentet inte hade planerat något urvalsprov före anordnandet av de skriftliga proven bedömde uttagningskommittén i enlighet med artikel 5 i bilaga III i tjänsteföreskrifterna ansökningarna mot bakgrund av kraven i meddelandet om uttagningsprovet och fastställde med ledning härav en lista över de sökande som godkänts för deltagande i det allmänna uttagningsprovet PE/83/A.

När det gäller P:s klagomål beslutade uttagningskommittén att hans yrkeserfarenhet som översättare inte var jämförbar med sådan yrkeserfarenhet som motsvarade det arbete som beskrevs i punkt II i meddelandet om uttagningsprovet. Detta beslut tillämpades lika på alla sökande som uppvisade samma profil. Ansökan avslogs således inte godtyckligt.

När det gäller A:s klagomål uttrycktes i det svar han fick på sitt överklagande, som uttryckligen hänvisade till kraven gällande arbetsbeskrivningen i punkt II i meddelandet om uttagningsprovet, uttagningskommitténs uppfattning beträffande de närmare uppgifter klaganden lämnat.

Parlamentet framhöll att det först helt nyligen hade fått en kopia på ombudsmannens beslut i klagomål 850/3.9.96/IJH/FIN/KT/BB, i vilket det sägs att uttagningskommittéer bör lämna individuella svar till de sökande som uttryckligen begär detta. Ombudsmannen kunde försäkra sig om att detta uppmärksammas av framtida uttagningskommittéer vid Europaparlamentet.

Klagandenas kommentarer

Klagandena vidhöll sina klagomål.

*BESLUTET***1 Uttagningskommittén avslag klagandenas ansökningar till det allmänna uttagningsprovet PE/83/A på ett godtyckligt sätt och utan att ange något giltigt individuellt skäl.**

1.1 Klagandena hävdade att deras ansökningar hade avslagits godtyckligt av uttagningskommittén och utan att något giltigt individuellt skäl angivits.

1.2 Gemenskapsdomstolarna har genomgående fastslagit att uttagningskommittén har handlingsfrihet när det gäller att bedöma sökandenas meriter och praktiska erfarenheter för ett uttagningsprov som grundar sig på meriter och provresultat, men den måste ändå följa ordalydelsen i meddelandet om uttagningsprov. Det grundläggande syftet med ett meddelande om uttagningsprov är enligt tjänsteföreskrifterna att ge berörda parter så exakt information som möjligt om villkoren för att komma i fråga för tjänsten, så att de själva kan avgöra om de skall skicka in en ansökan och vilka ytterligare handlingar som är viktiga för uttagningskommitténs förfarande och som därför måste bifogas ansökan⁶⁹.

Vidare måste uttagningskommittén, när den beslutar att inte godkänna en sökande till proven, klart ange vilka villkor i meddelandet om uttagningsprov som den sökande inte uppfyllt⁷⁰.

1.3 I meddelandet om uttagningsprov PE/83/A nämndes alla de villkor som måste uppfyllas av de sökande. Ett av dessa villkor i punkt III.B.2.b i meddelandet var att man skulle ha minst två års yrkeserfarenhet efter universitetsexamen, av sådant slag som motsvarade arbetsuppgifterna enligt punkt II i meddelandet om uttagningsprovet.

1.4 Ombudsmannen konstaterade att det framgick av den information han hade fått av klagandena och av parlamentet, att uttagningskommittén hade agerat i enlighet med meddelandet om uttagningsprovet när den bestämde att klagandenas ansökningar inte kunde accepteras på grund av att de inte uppfyllde det efterfrågade kravet.

1.5 Beträffande uttagningskommitténs skyldighet att precisera vilka villkor i meddelandet om uttagningsprov som sökanden inte uppfyllt noterade ombudsmannen att uttagningskommittén i sina brev av den 9 oktober 1998 och den 16 och 17 november 1998 hänvisade till de arbetsuppgifter som beskrevs i punkt II i meddelandet och motiverade varför de sökande inte antagits till uttagningsprovet.

2 Uttagningskommittén svarade med ett standardbrev på de olika argument som klagandena hade framfört i sina respektive överklaganden till uttagningskommittén för det allmänna uttagningsprovet PE/83/A.

2.1 Sökandena hävdade att uttagningskommittén inte hade svarat på de olika argument som de hade framfört i sina överklaganden till kommittén.

2.2 Uttagningskommittén hade skickat standardsvaren till klagandena den 16 och 17 november 1998.

2.3 När det gäller uttagningsprov måste beslut som fattas av en uttagningskommitté om att inte godkänna en sökande grunda sig på att villkoren i meddelandet om uttagningsprov inte uppfyllts⁷¹. Om antalet sökande är mycket stort kan uttagningskommittén från början begränsa sig till att helt kortfattat ange skälen till avslaget och endast meddela de sökande om urvalskriterierna och resultatet⁷². Uttagningskommittén måste dock senare lämna en individuell förklaring till de sökande som uttryckligen begär en sådan⁷³.

⁶⁹ Mål T-158/89, *Van Hecken mot Ekonomiska och sociala kommittén*, REG 1991, s. II-1341.

⁷⁰ Förenade målen 4, 19 och 28/78, *Salerno m.fl. mot Kommissionen*, REG 1978, s. 2403 och mål T-108/84, *De Santis mot Revisionsrätten*, REG 1985, s. 947.

2.4 I sina brev daterade den 14 oktober 1998 och den 2 november 1998 begärde sökandena uttryckligen att uttagningskommittén skulle göra en ny bedömning av deras yrkeserfarenhet för det allmänna uttagningsprovet PE/83/A. Uttagningskommittén svarade den 16 och den 17 november med identiska standardbrev, i vilka det endast konstaterades att efter att ha tagit upp frågan vid sitt sammanträde den 12 november 1998 kunde kommittén endast bekräfta sitt ursprungliga beslut att inte godkänna klagandena för det allmänna uttagningsprovet PE/83/A på grund av att deras yrkeserfarenhet inte motsvarade det slags arbetsuppgifter som beskrivits i punkt II i meddelandet om uttagningsprovet.

2.5 Uttagningskommitténs standardsvar till klagandena innehöll inte tillräckligt många uppgifter för att göra det möjligt för klagandena att förstå vilka faktorer som låg till grund för kommitténs beslut när det gällde deras överklaganden och för att tillåta en förnyad prövning av grunderna för beslutet. Svaret misslyckades således med att ge klagandena giltiga individuella skäl till avslaget på deras ansökningar.

3 Slutsats

På grundval av ombudsmannens undersökningar av detta klagomål var det nödvändigt att göra följande kritiska anmärkning:

När det gäller uttagningsprov måste beslut som fattas av en uttagningskommitté om att inte godkänna en sökande grunda sig på att villkoren i meddelandet om uttagningsprov inte uppfyllts. Om antalet sökande är mycket stort kan uttagningskommittén från början begränsa sig till att helt kortfattat ange skälen till avslaget och endast meddela de sökande om urvalskriterierna och resultatet. Uttagningskommittén måste dock senare lämna en individuell förklaring till de sökande som uttryckligen begär en sådan.

Uttagningskommitténs standardsvar till klagandena innehöll inte tillräckligt många uppgifter för att klagandena skulle förstå vilka faktorer som låg till grund för kommitténs beslut när det gällde deras enskilda överklaganden och för att tillåta en förnyad prövning av grunderna för beslutet. Svaret misslyckades således med att ge klagandena giltiga individuella skäl till avslaget på deras ansökningar.

Eftersom denna aspekt av ärendet berörde förfaranden som hade att göra med vissa tidigare händelser var det inte lämpligt att försöka åstadkomma en vänskaplig förlikning. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

⁷¹ Förenade målen 4, 19 och 28/78, *Salerno mot kommissionen*, REG 1978, s. 2403, punkterna 26-29.

⁷² Mål 225/82, *Verzyck mot kommissionen*, REG 1983, s. 1991.

⁷³ Mål T-55/91, *Olivier Fascilla mot parlamentet*, REG 1992, s. II-1757, punkterna 34-35.

3.4.2 Europeiska unionens råd

UTTAGNINGSKOMMITTÉNS RESONEMANG INTE FÖRENLIGT MED MEDDELANDET OM UTTAGNINGSPROV

*Beslut i klagomål
1011/99/BB mot Euro-
peiska unionens råd*

KLAGOMÅLET

Klaganden hade skickat in en ansökan till det allmänna uttagningsprovet rådet/LA/385 (finskspråkig översättare)⁷⁴ som anordnades av rådet. Klagandens ansökan godkändes inte då den inte uppfyllde villkoren i punkt III B, b i meddelandet om det allmänna uttagningsprovet, eftersom det i ansökan varken fanns bevis för ”fördjupade” kunskaper i franska eller ”mycket goda” kunskaper i engelska och klaganden inte heller hade tillräckligt lång yrkeserfarenhet där det franska språket huvudsakligen använts. Denna bedömning grundades på de styrkande handlingar som sökanden bifogat sin ansökan.

Han bad om en förnyad prövning av uttagningskommitténs beslut och anförde att hans ansökan hade behandlats felaktigt. Kommittén svarade att sökanden efter en ny bedömning föreföll ha ”mycket goda” kunskaper i engelska, men inte ”fördjupade” kunskaper i franska, och vidhöll sitt tidigare beslut.

Klaganden påstod att det skett en felaktig bedömning av hans språkfärdigheter och av hans yrkeserfarenhet i samband med hans ansökan till det allmänna uttagningsprovet rådet/LA/385. Han påstod vidare att uttagningskommitténs resonemang i brevet om avslag var tvetydigt och oförenligt med meddelandet om uttagningsprovet.

UNDERSÖKNINGEN

Rådets yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till rådet för ett yttrande. I sitt yttrande påpekade rådet att i de särskilda tillträdeskraven för det allmänna uttagningsprovet rådet/LA/385 sades att de sökande skulle ”behärska det finska språket perfekt, ha fördjupade kunskaper i franska eller engelska och mycket goda kunskaper i det andra av dessa båda språk, samt ha tillräckliga kunskaper i ett eller flera av Europeiska gemenskapernas övriga officiella språk, nämligen tyska, danska, spanska, grekiska, italienska, nederländska eller portugisiska”. De sökande måste också med lämpliga handlingar styrka att dessa krav uppfylldes.

Av de handlingar som klaganden bifogat framgick att han inte uppfyllde kraven. Som uttagningskommittén hade förklarat i sina brev daterade den 22 april och mer ingående den 31 maj 1999, var de handlingar som klaganden bifogat tillräckliga för att bevisa ”mycket goda” kunskaper i engelska men inte tillräckliga för att bevisa fördjupade kunskaper i franska, vilket han hade valt som sitt första språk för provet.

Uttagningskommittén ansåg att en sökande till en språktjänst vid rådets generalsekretariat måste kunna uppvisa en utbildningsbakgrund som innefattade minst den längre studiekursen i engelska eller franska vid gymnasieskolan som bevis för att han hade ”fördjupade” kunskaper i det aktuella språket. Klaganden hade emellertid inte studerat franska, inte ens på gymnasienivå. Klagandens enda anknytning till franskan var att han hade arbetat på en vetenskaplig forskningsanläggning i Frankrike mellan april 1993 och juli 1994. Det visade sig emellertid att det franska språket inte hade en central plats i hans tjänsteutövning, vilket till exempel framgick av det faktum att klagandens publikationer var avfattade på engelska. Samma sak gällde för sökandens yrkeserfarenhet vid översättningscentret i Luxemburg. Uttagningskommittén ansåg därför att sökandens yrkeserfarenhet inte räckte till för att bevisa att han hade den kunskapsnivå i franska som krävdes för översättning av svårare texter från det språket till finska.

Enligt rådet var bedömningen av sökandens ansökan varken tvetydig eller oförenlig med det meddelande som offentliggjorts i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

⁷⁴ EGT C 302 A, 1.10.1998.

Det underströks rent allmänt att uttagningskommittén agerar helt självständigt. Således har generalsekretären i egenskap av tillsättningsmyndighet inte en sådan ställning att han kan häva beslut som fattats av uttagningskommittén, om det inte finns starka bevis på att beslutet är lagstridigt och kan påverka hela uttagningsprovets lagenlighet. Enligt rådet fanns det inte några belägg för detta i de kriterier och de förfaranden som hade tillämpats i det aktuella fallet.

Klagandens kommentarer

Klaganden vidhöll sitt klagomål. Klaganden menade att rådet i sitt yttrande hade angivit att det i ansökningarna skulle ges bevis för en utbildningsbakgrund motsvarande minst den längre studiekursen i franska och engelska vid gymnasieskolan. Detta angavs inte i meddelandet om uttagningsprovet. Uttagningskommittén hade kunnat bedöma sökandens språkfärdigheter genom att anordna ett språktest.

BESLUTET

1 Påstådda felaktigheter i bedömningen av klagandens ansökan till det allmänna uttagningsprovet rådet/LA/385 och tvetydigt resonemang som var oförenligt med meddelandet om uttagningsprovet

1.1 Klaganden menade att det skett en felaktig bedömning av hans språkfärdigheter och yrkeserfarenhet i samband med hans ansökan till det allmänna uttagningsprovet rådet/LA/385. Han påstod vidare att uttagningskommitténs resonemang var tvetydigt och oförenligt med meddelandet om uttagningsprovet.

1.2 Enligt de särskilda tillträdeskraven för det allmänna uttagningsprovet rådet/LA/385 skulle de sökande "behärska det finska språket perfekt, ha fördjupade kunskaper i franska eller engelska och mycket goda kunskaper i det andra av dessa båda språk, samt ha tillräckliga kunskaper i ett eller flera av Europeiska gemenskapernas övriga officiella språk, nämligen tyska, danska, spanska, grekiska, italienska, nederländska eller portugisiska". De sökande måste också med lämpliga handlingar styrka att dessa krav uppfylldes.

1.3 Uttagningskommittén ansåg att en sökande till en språktjänst vid rådets generalsekretariat måste kunna uppvisa en utbildningsbakgrund som innefattade minst den längre studiekursen i engelska eller franska vid gymnasieskolan som bevis för att han eller hon har "fördjupade" kunskaper i det aktuella språket. Klaganden hade emellertid inte studerat franska, inte ens på gymnasienivå. Uttagningskommittén ansåg dessutom att sökandens yrkeserfarenhet inte räckte till för att bevisa att han hade den kunskapsnivå i franska som krävdes.

1.4 Enligt gemenskapsdomstolarnas rättspraxis har uttagningskommittéer stor handlingsfrihet. Uttagningskommittéerna måste när de utövar sina befogenheter hålla sig inom den rättsliga ram som fastställts för deras verksamhet i meddelandet om uttagningsprovet.

1.5 Det hör till god förvaltningssed att lämna så korrekt information som möjligt om villkoren för att komma ifråga för en tjänst. Informationen bör göra det möjligt för sökanden att bedöma om han skall söka tjänsten och vilka handlingar som är viktiga för förfarandet och därför måste bifogas ansökningsformuläret⁷⁵. Syftet med meddelandet om uttagningsprov är att på ett korrekt sätt informera sökande till det provet om vilka krav och villkor som måste uppfyllas. I det aktuella fallet angavs i meddelandet inte uttryckligen något krav på att inkomma med handlingar som styrkte "en utbildningsbakgrund som innefattade minst den längre studiekursen vid gymnasieskola". Mot bakgrund av detta lyckades uttagningskommittén inte ge klaganden klar och tydlig information om att kunskaper i franska och engelska skulle styrkas genom minst den längre studiekursen vid

⁷⁵ Mål T-158/89, *Van Hecken mot Ekonomiska och sociala kommittén*, REG 1991, s. II-1341.

gymnasieskolan. Uttagningskommitténs beslut gjorde således sökanden osäker på om hans språkfärdigheter och yrkeserfarenhet hade bedömts på ett riktigt sätt, i enlighet med kriterierna i meddelandet om uttagningsprovet, och detta utgör ett exempel på ett administrativt missförhållande.

2 Slutsats

På grundval av ombudsmannens undersökningar av detta klagomål var det nödvändigt att göra följande kritiska anmärkning:

Det hör till god förvaltningssed att lämna så korrekt information som möjligt om villkoren för att komma ifråga för en tjänst. Informationen bör göra det möjligt för sökanden att bedöma om han skall söka tjänsten och vilka handlingar som är viktiga för förfarandet och därför måste bifogas ansökningsformuläret. Syftet med meddelandet om uttagningsprov är att på ett korrekt sätt informera sökande till provet om vilka krav och villkor som måste uppfyllas. I det aktuella fallet angavs i meddelandet inte uttryckligen något krav på att inkomma med handlingar som styrkte ”en utbildningsbakgrund som innefattade minst den längre studiekursen vid gymnasieskola”. Mot bakgrund av detta lyckades uttagningkommittén inte ge klaganden klar och tydlig information om att kunskaper i franska och engelska skulle styrkas genom minst den längre studiekursen vid gymnasieskolan. Uttagningskommitténs beslut gjorde således sökanden osäker på om hans språkfärdigheter och yrkeserfarenhet hade bedömts på ett riktigt sätt, i enlighet med de kriterier som angivits i meddelandet om uttagningsprovet, och detta utgör ett exempel på ett administrativt missförhållande.

Eftersom denna aspekt av ärendet berörde förfaranden som hade att göra med vissa tidigare händelser var det inte lämpligt att försöka åstadkomma en vänskaplig förlikning. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

3.4.3 Europeiska kommissionen

KLAGANDEN

I februari 1998 ingav en konsultfirma ett klagomål till Europeiska ombudsmannen. Klaganden hade ett Tacis-kontrakt med Europeiska kommissionen om inrättandet av en rådgivande enhet för livsmedels- och jordbrukspolitiken i Uzbekistan. Enligt planerna skulle projektet vara avslutat i augusti 1997. Det överenskoms att kontraktet skulle förseas med ett tillägg varigenom det förlängdes med tre månader. I juli 1997 utfärdades tillägget av kommissionen. Kommissionen undertecknade tillägget och sände det sedan till klaganden för undertecknande. Emellertid innehöll tillägget inte någon hänvisning till en tilläggsbetalning som klaganden hade begärt. Klaganden kontaktade därför kommissionen flera gånger per fax i denna fråga. Efter dessa förfrågningar fick klaganden ett telefonsamtal från kommissionen. Enligt klaganden uppgav den ansvarige kommissionstjänstemannen att man kunde göra en tilläggsbetalning och instruerade klaganden att på grund av tidsbristen innan det ursprungliga kontraktet löpte ut för hand skriva in en lämplig ändring på det befintliga tillägget, därefter underteckna det och returnera det till kommissionen. På grundval av detta tillägg sände klaganden fakturor i september 1997 och anhöll om betalning. Eftersom betalning inte hade verkställts efter kontraktsevenliga 60 dagar tog klaganden en rad kontakter med kommissionen och begärde såväl betalning som information om huruvida fakturorna hade godkänts. Först i januari 1998 (ungefär 130 dagar senare), och efter flera påstötningar om betalning och/eller information om hur ärendet fortskred meddelade kommissionen klaganden att de fakturor som ingetts i september 1997 formellt hade ogillats. Skälen till detta var att klaganden endast hade en faktureringsmöjlighet kvar, dvs. i slutet av projektet, varför septemberfakturorna skulle lämnas in i slutet av projektet.

Mot denna bakgrund ingav klaganden ett klagomål till Europeiska ombudsmannen. Klaganden gjorde gällande att inga fakturor enligt kontraktet hade betalats inom den

BETALNING I SAMBAND MED ETT TACIS-KONTRAKT

Beslut i klagomål 161/98/ME mot Europeiska kommissionen

kontraktensliga betalningsfristen om 60 dagar och överlämnade en tabell över förseningarna. Tabellen visade förseningar på upp till 223 dagar. Klaganden gjorde också gällande att den lämnade informationen om hur man skulle göra anspråk på ränta var inkonsekvent, torftig och förvirrande. Beträffande detta ärende bifogade klaganden korrespondens som visade att klaganden när han misslyckats med att få ränta sökte ett klarläggande från kommissionen. Klaganden konstaterade emellertid att kommissionen gav motstridiga råd. Klaganden insåg därför att det inte hade varit möjligt att kräva ränta för försenad betalning i enlighet med kontraktet.

Klaganden krävde betalning för alla utestående arvoden med ränta samt skadeståndersättning.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till Europeiska kommissionen. I sitt yttrande framförde kommissionen sammanfattningsvis följande punkter:

För Tacis-program upprättas kontrakt enligt en standardmodell som omfattar själva kontraktet och "Allmänna villkor". Varje kontrakt innehåller också särskilda riktlinjer för utformning och ingivande av fakturor.

Enligt artikel 13 i kontraktet måste varje ändring i kontraktet vederbörligen godkännas skriftligen, även ändringar av den fastställda betalningsplanen. I artikel 46 i de allmänna villkoren fastställs att sådana ändringar måste bestå av ett tilläggsavtal, undertecknat av båda parter.

I artikel 6 i kontraktet tillhandahålls en särskild betalningsplan, där den slutliga betalningen inte skall ske förrän efter godkännande av leverantörens slutrapport. GD 1A:s enheter har vidare instruerats att endast i undantagsfall godkänna ändringar i de ursprungliga betalningsvillkoren, och dessutom fastställs i GD 1 A:s "Addenda aux Contrats" att ändringar i betalningsplanen inte kan leda till en ökning av antalet planerade betalningar. Följaktligen vägrade generaldirektoratet för ekonomi och finans att göra utbetalningar som inte förutsetts i den ursprungliga betalningsplanen.

Beträffande de fakturor som ingavs av klaganden i september 1997 förklarade kommissionen att det ursprungliga kontraktet löpte ut den 18 juli 1997 men att det hade förlängts två gånger (tillägg nr 4 och 5) till den 18 december 1997 för att säkerställa ett korrekt slutförande av projektet. I enlighet med "Addenda aux Contrats" godtogs emellertid inte begäran om en ytterligare separat betalning. Kommissionen tillbakavisade att klaganden per telefon fått rådet att ensidigt ändra texten i tillägg nr 4, särskilt av den utpekade tjänstemannen som hade semester vid den tiden.

Vad gäller betalningen av ränta påpekade kommissionen att det i artikel 31 i de allmänna villkoren ges en betalningsfrist på 60 dagar från mottagandet av begäran om betalning. Om denna tidsgräns överskrids är leverantören berättigad till dröjsmålsränta. Dröjsmålsränta utgör emellertid en kontraktenslig fordran som villkoras av betalningsplanen i kontraktet. Om ingen betalning är förfallen i fråga om fakturor som inges utanför den överenskomna tidsplanen kan ingen dröjsmålsränta tillkomma. Vidare fastställs i artikel 31 i de allmänna villkoren att kommissionen inte är ansvarig för dröjsmål som kan tillskrivas leverantörens egna försummelser och brister när det gäller faktureringen. Kommissionen konstaterade också att alla anspråk på arvoden och direkta utlägg med avseende på detta projekt hade betalats fullt ut och att en faktura som återingavs i april 1998 efter rättelser behandlades.

Beträffande klagandens skadeståndsanspråk ansåg kommissionen att frågan om skadestånd inte var relevant och i vart fall hade klaganden inte företett något bevis på någon skada.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer gjorde klaganden gällande att den handskrivna ändringen i tillägg nr 4 bara var en direkt följd av det muntliga råd som han fått från kommissionen. Om han inte hade instruerats att göra så av en person som företrädde kommissionen hade klaganden inte vidtagit denna åtgärd.

Vad gäller de försenade betalningarna påpekade klaganden att kommissionen inte inriktade sig på denna fråga utan endast hänvisade till leverantörens försummelse och brister. Det faktum att dröjsmålsränta senare hade betalats betydde att kommissionen medgav att den inte rättat sig efter kontraktsvillkoren. Kommissionen gav emellertid ingen förklaring till de ständiga förseningarna med att verkställa räntebetalningarna.

Beträffande påståendet om inkonsekvent, torftig och förvirrande information om hur man skulle göra anspråk på ränta underströk klaganden att kommissionen inte svarade på denna punkt.

Kommissionens konstaterande att alla anspråk på arvoden och direkta utlägg hade betalats fullt ut var i själva verket felaktigt, eftersom klagandens senaste faktura ännu inte hade betalats. Den hade måst ges in på nytt på grund av kommissionens underlåtenhet att tillämpa överenskomna ändringar i ett tillägg till kontraktet.

Beträffande skadeståndsanspråket ansåg klaganden att det var befogat med skadestånd i fråga om de krav på dröjsmålsränta på fakturorna som ingavs i september 1997 vilka hade avisats, vidare eftersom klaganden hade varit förhindrad att göra anspråk på ränta under kontraktets första 18 månader, på grund av förvirrande information och på grund av den ansevärd tid som klagandens personal lagt ned på att följa upp frister och motstridiga upplysningar från kommissionen.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Efter att noggrant ha övervägt kommissionens yttrande och klagandens kommentarer beslutade ombudsmannen att be kommissionen om ytterligare upplysningar. För det första undrade han om kommissionen hade skriftliga instruktioner för den personal som hade telefonkontakter med leverantörer och för det andra, om kommissionen hade någon tryckt standardinformation för att ge leverantörerna upplysningar om villkoren för utbetalning av ränta och om de förfaranden som skall tillämpas när man gör anspråk på ränta. Ombudsmannen anmodade också kommissionen att kommentera klagandens kommentarer.

I sitt svar konstaterade kommissionen beträffande klagandens kommentarer att dessa huvudsakligen bestod av krav på tilläggsbetalning. Kommissionen upprepade att den inte hade funnit något bevis för att klaganden uppmanats per telefon att skriva in en ändring för hand i tillägg nr 4. Kommissionen bifogade en skrivelse från tjänstemannen som hade talat med klaganden, i vilken det uppgavs att något sådant råd inte hade getts. Kommissionen uppgav att den inte hade skriftliga instruktioner för den personal som hade att göra med leverantörer per telefon. Den hade dock särskilda instruktioner för hur man hanterar krav på tilläggsbetalning. Beträffande information till leverantörer om betalning av ränta hänvisade kommissionen till artikel 31 i de allmänna villkoren (vilka utgjorde en del av kontraktet) och artikel 30 i den reviderade versionen av de allmänna villkoren och meddelade att dessa var självförklarande. Kommissionen hänvisade vidare till ett instruktionsblad som lämnas ut till leverantörer om hur man skall fakturera.

Kommissionens andra yttrande vidarebefordrades till klaganden. I sina ytterligare kommentarer uppgav klaganden återigen att den handskrivna ändringen var en direkt följd av det råd som getts av en kommissionstjänsteman. Klaganden hade emellertid ingen handling som kunde styrka detta men underströk att han tillbakavisade kommissionstjänstemannens påstående. Han sade vidare att ett internt meddelande inom kommissionen med instruktioner om hur krav på tilläggsbetalning skulle hanteras inte bevisade att det rekommenderade förfarandet faktiskt hade tillämpats. Klaganden betonade att artiklarna som förklarar hur man skall gå tillväga för att göra anspråk på ränta inte är självförklarande utan förvirrande. Kommissionen underlät att rikta in sig på dessa påstådda administrativa missförhållanden. Den senaste fakturan hade ännu inte betalats till klaganden och kommissionen svarade inte på någon av de punkter som tagits upp rörande skadestånd.

I ett telefonsamtal i oktober 1999 mellan klaganden och Europeiska ombudsmannens enheter bekräftade klaganden att den sista utestående fakturan hade betalats. Kommissionen hade emellertid inte erlagt den summa som den skriftligen hade bekräftat i mars 1998 utan ett reducerat belopp baserat på senare beräkningar. Klaganden antog att det reducerade beloppet var i enlighet med kommissionens föreskrifter, men han fann det oacceptabelt att kommissionen formellt informerade honom om att han skulle få ett visst belopp när den senare reducerade detta belopp.

BESLUTET

1 Krav på tilläggsbetalning

1.1 Enligt klaganden utfärdade kommissionen tillägg nr 4 till kontraktet, undertecknade det och sände det sedan till klaganden för undertecknande. Eftersom tillägget emellertid inte innehöll någon hänvisning till den tilläggsbetalning som klaganden begärt kontaktade han kommissionen. Klaganden gjorde gällande att han vid ett telefonsamtal instruerades att för hand skriva in den önskade ändringen på det befintliga tillägget, därefter underteckna det och returnera det till kommissionen. I enlighet med det handskrivna tillägget till tillägg nr 4 lämnade klaganden sedan in en faktura i september 1997.

1.2 Kommissionen vägrade att betala denna faktura av den anledningen att den inte godtog den handskrivna ändringen. Vidare tillbakavisade den att den per telefon hade anmodat klaganden att ensidigt lägga till ändringen. Den lade fram ett uttalande av ifrågavarande tjänsteman och ett meddelande från GD 1A med bestämmelser om ändringar i kontrakt.

1.3 Kontraktet mellan kommissionen och klaganden innehöll bland annat betalningsplanen och antalet betalningar. I enlighet med artikel 13 i kontraktet måste varje ändring i detta ske genom skriftlig överenskommelse. I enlighet med artikel 46 i bilaga E (Allmänna villkor för tjänstekontrakt som finansieras med medel från Tacis) till kontraktet, kan bestämmelserna i kontraktet och dess bilagor endast ändras genom ett tilläggsavtal undertecknat av båda parter.

1.4 För att säkerställa ett korrekt slutförande av projektet utgavs tillägg nr 4 för att förlänga kontraktet och justera analysen av priser. Det undertecknades av kommissionen och sändes sedan till klaganden för undertecknande. Innan klaganden undertecknade det gjorde han emellertid ett handskrivet tillägg om att en interimsfaktura skulle kunna lämnas in för betalning i augusti 1997.

1.5 Beträffande den handskrivna ändringen överlämnade kommissionen ett meddelande från den tjänsteman som hade talat med klaganden, i vilket det uppgavs att tjänstemannen inte hade gett klaganden rådet att ensidigt lägga till en ändring i tillägget. Klaganden tillbakavisade detta påstående. Kommissionen överlämnade också ett meddelande om det kontraktstillägg som gjorts upp av GD 1A. I meddelandet fastställdes att ändringar i betalningsplanen inte fick leda till en ökning av det föreskrivna antalet betalningar. Klaganden

framhöll att ett internt meddelande inte bevisar att det rekommenderade förfarandet faktiskt hade tillämpats. Beträffande denna aspekt står därför uppgift mot uppgift. Mot bakgrund av ovanstående och av att det i enlighet med bestämmelserna i kontraktet inte gjorts någon formell ändring rörande en tilläggsbetalning, har det inte bevisats av klaganden att kommissionen gett honom rådet att ensidigt lägga till ändringen i tillägg nr 4.

1.6 Ombudsmannen ansåg därför att det inte förelåg några administrativa missförhållanden vad gäller denna aspekt av ärendet.

2 Försenade betalningar

2.1 Klaganden uppgav att alla betalningar i enlighet med kontraktet hade varit försenade och inte erlagts inom de kontraktsevenliga 60 dagarna samt överlämnade en tabell som utvisade fördröjningar på upp till 223 dagar. Klaganden uppgav också senare att kommissionen inte gav någon förklaring till dröjsmålen.

2.2 Kommissionen gav ingen kommentar till detta påstående från klaganden, varken i det första eller det andra yttrandet, utan konstaterade bara att betalningarna hade verkställts under mellantiden.

2.3 Det hör till god förvaltningssed att handla i enlighet med ett kontrakt och verkställa betalning inom rimlig tid. I detta fall kommenterade kommissionen inte klagandens påstående om försenad betalning. Ombudsmannen ansåg att även om betalningarna nu hade verkställts framgick det tydligt av den information som klaganden hade lämnat att det förelåg dröjsmål utan någon giltig anledning. Detta är ett exempel på administrativa missförhållanden. Ombudsmannen riktade därför en kritisk anmärkning till kommissionen.

3 Information om hur man skall göra anspråk på ränta

3.1 Klaganden hävdade att den information som kommissionen hade lämnat om hur man skulle göra anspråk på ränta var inkonsekvent, torftig och förvirrande, vilket ledde till att klaganden hade svårigheter med att begära dröjsmålsränta. Vad gäller denna sak bifogade klaganden korrespondens med kommissionen.

3.2 Kommissionen kommenterade inte i detalj klagandens påståenden om inkonsekvent och förvirrande information utan hänvisade till artikel 31 i de allmänna villkoren (som utgjorde en del av kontraktet) och till artikel 30 i den reviderade versionen av de allmänna villkoren och förklarade att dessa var självförklarande. Kommissionen hänvisade vidare till ett instruktionsblad om hur fakturering skall ske.

3.3 Artikel 31 i de allmänna villkoren heter "Betalningsplan". I denna sägs att betalning skall göras inom 60 dagar efter mottagandet av betalningsanmodan. Artikel 31.5 handlar om ränta och lyder:

"Om tidsgränserna för betalningar överskrids och kontraktet inte har föranlett något rättsanspråk skall leverantören automatiskt och utan anmodan vara berättigad till ränta beräknad pro rata på grundval av det antal kalenderdagar med vilka betalningen är försenad, enligt gällande diskonteringsränta hos låneinstitutet i den stat där leverantören har begärt att utbetalning skall ske."

Av artikel 31 i de allmänna villkoren framgår följaktligen att leverantören, i detta fall klaganden, har rätt att uppbära ränta om tidsfristerna för betalning överskrids.

3.4 Det hör till god förvaltningssed att ge information när sådan begärs. Klaganden bad om förtydligande från kommissionen om hur man skall göra anspråk på ränta, och vid minst två tillfällen gav kommissionen motstridiga råd. Kommissionen gav i sina yttranden inga kommentarer till klagomålet i detta avseende. Ombudsmannen fann att klaganden visade att kommissionen efter klagandens rimliga begäran inte lämnade någon tydlig

information inom godtagbar tid. Detta är ett exempel på administrativa missförhållanden. Ombudsmannen riktade därför en kritisk anmärkning till kommissionen.

4 Slutsats

På grundval av ombudsmannens undersökningar av detta klagomål var det nödvändigt att göra följande kritiska anmärkningar:

Det hör till god förvaltningssed att handla i enlighet med ett kontrakt och verkställa betalning inom rimlig tid. I detta fall kommenterade kommissionen inte klagandens påstående om försenad betalning. Ombudsmannen anser att även om betalningarna nu hade verkställts framgick det tydligt av den information som klaganden hade lämnat att det förelåg dröjsmål utan någon giltig anledning. Detta är ett exempel på administrativa missförhållanden.

Det hör till god förvaltningssed att ge information när sådan begärs. Klaganden bad om förtydliganden från kommissionen om hur man skall göra anspråk på ränta och vid minst två tillfällen gav kommissionen motstridiga råd. Kommissionen gav i sina yttranden inga kommentarer till klagomålet i detta avseende. Ombudsmannen fann att klaganden visade att kommissionen efter klagandens rimliga begäran inte lämnade någon tydlig information inom godtagbar tid. Detta är ett exempel på administrativa missförhållanden.

Eftersom dessa aspekter av ärendet berörde förfaranden som hade att göra med vissa tidigare händelser var det inte lämpligt att försöka åstadkomma en vänskaplig förlikning. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

GODKÄNNANDE AV ETT KONTRAKT OCH PÅFÖLJANDE VÄGRAN ATT FINANSIERA KONTRAKTET

*Beslut i klagomål
540/98/(XD)ADB mot
Europeiska kommissionen*

KLAGOMÅLET

Klaganden, SYSTEMS EUROPE S.A. (nedan kallad SE) tilldelades ett varuupphandlingskontrakt SEM/03/608/010 som ingicks inom ramen för det program om elleveranser till Syrien som stöddes av Europeiska kommissionen (anbudsreferens IB/0028). Kontraktet undertecknades av SE och den syriska regeringen den 11 september 1997 och godkändes av kommissionens delegation i Syrien (nedan kallad delegationen) den 18 september 1997.

Den 20 oktober 1997 informerade delegationen SE om att kommissionens generaldirektorat 1B (nedan kallat GD 1B) inte kunde godkänna kontraktet i detta skede och att SE inte skulle fortsätta med arbetet innan ett godkännande givits. Bolaget beslutade att inte inställa arbetet av följande anledningar:

- SE hade redan inlett arbetet och mobiliserat stora personella resurser.
- Tidsplanen var påfallande snäv (de olika etapperna i projektet skulle vara avslutade fyra respektive fem och sex månader sedan kontraktet skrivits under).
- En inställelse av arbetet skulle ha medfört ett avsevärt avbräck.
- Kommissionen borde ha känt till eventuella brister i upphandlingsförfarandet innan den godkände kontraktet.

Den 12 januari 1998 meddelade delegationen SE skriftligen att kommissionen inte kunde godkänna finansieringen och att den ämnade uppmana de syriska myndigheterna att annullera kontraktet. Så skedde den 19 januari 1998. Enligt kontraktet skulle emellertid en stor del av arbetet vara avslutat vid denna tidpunkt. SE framhöll att kommissionen inte gav någon motivering till sin begäran om annullering.

Efter SE:s begäran om en motivering förklarade en tjänsteman vid kommissionen att SE inte bar något ansvar för de omständigheter som lett till annulleringen. Den situation som

uppstått berodde uppenbarligen på interna misstag inom institutionen. Kommissionen försäkrade att kvaliteten på SE:s arbete inte ifrågasattes och att bolaget skulle finnas kvar på listan över möjliga leverantörer.

SE, som hade gjort betydande ekonomiska förluster och riskerade sitt goda namn och rykte, försökte erhålla kompensation. Då detta misslyckades ingav man ett klagomål till Europeiska ombudsmannen.

Klaganden framförde följande påståenden:

1 SE påstod att Europeiska kommissionen vägrade att finansiera ett kontrakt trots att detta hade godkänts utan förbehåll av kommissionens delegation i Syrien.

2 SE påstod att bolaget inte hade fått någon information om orsaken till att kommissionen begärde att kontraktet skulle annulleras och att bolaget inte heller givits möjlighet att försvara sig.

3 SE påstod att kommissionen vägrade att ta något som helst ansvar för kontraktets annullering och vägrade att betala skadestånd till SE.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen vars yttrande kan sammanfattas på följande sätt:

Anbudsinfördran hade gjorts av de syriska myndigheterna inom ramen för ett finansiellt protokoll som undertecknats av Syrien och EEG. Före finansieringen av ett kontrakt kontrollerar kommissionen att anbudsförfarandet har gått rätt till.

Kommissionen fann att det förekommit grava oegentligheter i samband med detta anbuds-förfarande. De enda två anbudsgivarna, ÉLECTRICITÉ DE FRANCE och SE, deltog som rådgivare i det syriska projektet. Eftersom de förmodligen hade deltagit i utformningen av anbudsinfördran misstänkte kommissionen att det här förelåg en intressekonflikt.

Vidare innehöll de syriska myndigheternas rapport inte någon prisjämförelse. Slutligen hade SE under anbudsförfarandet, sammanlagt två gånger, kallats till förhandlingar med de syriska myndigheterna, vilket enligt kommissionens uppfattning kunde tyda på att det förelåg en intressekonflikt.

Med tanke på dessa omständigheter informerades de syriska myndigheterna om att kommissionen inte skulle kunna finansiera kontraktet. De syriska myndigheterna beslutade utav egen makt att annullera kontraktet men hade kunnat finansiera det med egna medel utan unionens hjälp. Så snart kontraktet hade upphävts informerades SE:s ledning om anledningen till kommissionens begäran om annullering.

Kommissionen frånsade sig allt ansvar. Den ansåg att eventuella skadeståndskrav skulle riktas till SE:s kontrahent, dvs. de syriska myndigheterna.

Klagandens kommentarer

Ombudsmannen vidarebefordrade kommissionens yttrande till klaganden som uppmanades att inkomma med kommentarer. I sitt svar av den 28 oktober 1998 framhöll SE att kommissionens yttrande innehöll rättsliga och sakliga felaktigheter. Klagandens kommentarer kan sammanfattas på följande sätt:

Kontraktet undertecknades mycket riktigt av SE och de syriska myndigheterna, men det hade också godkänts av delegationen. Kommissionen var därför en avtalspart och skyldig

att finansiera avtalet. Vidare hade de syriska myndigheternas beslut att annullera kontraktet skett på kommissionens uttryckliga begäran och inte på eget initiativ, vilket kommissionen felaktigt påstod. SE ansåg därför att bolaget hade skadats av kommissionens ensidiga beslut att bryta sitt åtagande.

Redan före det formella godkännandet kände kommissionen till alla de faktiska omständigheter i samband med anbudsförfarandet som den uppfattade som oegentligheter. Dessa omständigheter påverkade alltså inte kommissionens beslut att bevilja finansiellt stöd.

SE medverkade förvisso som konsult men deltog aldrig i den del av programmet som omfattades av det kontrakt bolaget tilldelades. SE sammanträffade inte heller med de syriska myndigheter som ansvarade för anbudet för att förhandla om detta utan gav endast teknisk information om tillämpningen.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

1 Ombudsmannen uppmanade kommissionen att informera honom huruvida den fick kännedom om de påstådda oegentligheterna innan kontraktet godkändes.

Kommissionens ytterligare yttrande

Kommissionen upprepade att den varken hade undertecknat eller sagt upp ett kontrakt med SE. Delegationen hade ansett att villkoren för finansiellt stöd var uppfyllda. Den 18 september 1997 godkände delegationen preliminärt kontraktet trots att det i förväg fanns misstankar om oegentligheter. Ärendet överlämnades därefter till kommissionens GD 1B för ett slutgiltigt beslut. Den 20 oktober 1997 uppmanades SE att inte inleda arbetet före det slutgiltiga godkännandet. Både SE och de syriska myndigheterna informerades den 12 januari 1998 om GD 1B:s vägran att finansiera projektet.

Klagandens ytterligare kommentarer

SE gavs möjlighet att kommentera kommissionens andra yttrande. SE framhöll att bolaget inte hade informerats om den påstått preliminära karaktären av delegationens godkännande. Bolaget hade därför varit i god tro och uppfattat att delegationen hade bemyndigande att utfärda löften å kommissionens vägnar. Bristen på öppenhet när det gäller ansvarsfördelningen vid detta slags förfaranden hade redan 1991 påvisats av revisionsrätten⁷⁶. Delegationens godkännande innebar ett rättsligt åtagande gentemot SE. Annulleringen skapade i sin tur en situation som stred mot den allmänna principen om skydd av den part som varit i god tro. Dessutom vidtog kommissionen en åtgärd som fick negativa följder för SE utan att motivera åtgärden eller ge SE möjlighet att försvara sig.

2 För att få klarhet i beslutsprocessen i detta fall och fastställa vilken myndighet hos kommissionen som varit ansvarig för beslutet vid detta tillfälle bad ombudsmannen kommissionen om ytterligare information beträffande den rättsliga grunden för det förfarande som tillämpats. Han begärde också information om förseningarna under förfarandet.

Kommissionens ytterligare yttrande

Kommissionen meddelade ombudsmannen att den i enlighet med EG:s budgetförordning, avdelning IX, Bistånd till tredje land, kontrollerade hela det tilldelningsförfarande som den lokala avtalsparten (i detta fall PEGTE⁷⁷) haft hand om. Beviljande av finansieringen av ett kontrakt görs när kontraktet "godkänns". Ansvar för detta beslut är uppdelat mellan delegationen och "högkvarteret" i Bryssel (dvs. GD 1B). I detta fall skulle godkännandet ha gjorts av delegationen efter uttryckligt bemyndigande av "högkvarteret",

⁷⁶ Revisionsrättens särskilda rapport 3/91.

⁷⁷ Public Establishment for Generation and Transmission of Electrical Energy (PEGTE).

i enlighet med de instruktioner av den 30 september 1996⁷⁸ om varuupphandlingskontrakt överstigande 137 000 ecu som fastställts av GD 1B. Delegationen godkände i själva verket kontraktet innan den överlämnade ärendet till GD 1B/E2 i Bryssel och innan den fått klar-tecken från Bryssel.

När det gäller den försening av förfarandet som ombudsmannen erinrat om, upprepade kommissionen att SE en månad efter kontraktets godkännande hade uppmanats att inte fortsätta arbetet. Den tid (fyra månader) som det tagit att analysera ett så komplicerat fall och fatta beslut om att inte finansiera kontraktet ansåg kommissionen inte var orimlig.

Slutligen meddelade kommissionen ombudsmannen att den bestred klagandens argument beträffande kommissionens finansiella ansvar med hänvisning till skyddet av en part som handlat i god tro och att den skulle besvara dessa argument vid ett senare tillfälle och inför rätt forum.

Klagandens ytterligare kommentarer

SE informerades om kommissionens tredje yttrande. Bolaget vidhöll sina krav och förklarade att kommissionens vägran att finansiera kontraktet föreföll godtycklig. SE motiverade denna anklagelse genom att nämna att två bolag som befunnit sig i en liknande situation hade tillåtits delta i anbuds förfarandet inom ramen för samma program. Trots att dessa bolag tidigare varit engagerade i det syriska programmet hade det inte funnits några miss-tankar om intressekonflikt.

3 Kommissionen hade vägrat att inom ramen för ombudsmannens undersökning besvara SE:s argument beträffande det finansiella ansvaret. Ombudsmannen uppmanade därför kommissionen att ändra inställning eller upplysa honom om skälen för denna vägran.

Kommissionens slutliga yttrande

Kommissionen bekräftade sin ståndpunkt beträffande klagomålet. Den lämnade in en detaljerad förklaring om vilka omständigheter som fått GD 1B att anse att det hade före- kommit en intressekonflikt. Dessutom betonades att de bolag som deltagit i det andra anbuds förfarandet, i motsats till vad klaganden påstått, hade befunnit sig i en väsentligen annorlunda situation.

Klagandens slutliga kommentar

I sin slutliga kommentar upprepade SE att kommissionen ännu en gång hade vägrat att besvara bolagets synpunkter på kommissionens finansiella ansvar. SE bestred också några av de förklaringar som kommissionen givit i sitt sista yttrande.

BESLUTET

1 Vägran att finansiera ett kontrakt trots att detta godkänts utan förbehåll

1.1 SE påstod att Europeiska kommissionen vägrade att finansiera ett kontrakt trots att detta hade godkänts utan förbehåll av kommissionens delegation i Syrien.

1.2 Kommissionen invände att kontraktet inte kunde finansieras på grund av att det före- kommit oegentligheter i samband med anbuds förfarandet.

1.3 Under ombudsmannens undersökning uppgav kommissionen att de påstådda oegent- ligheter som motiverade kommissionens vägran att finansiera kontraktet var kända före

---

⁷⁸ Meddelande till Anacoreta, Defraigne, Frossati, Rhein, enhetschefer och ledare för delegationen: "Kontrakt avseende entreprenader, varor och tjänster, inbegripet lokala inköp, på mottagarens vägnar inom ramen för över- enskommelser om finansiering eller bidrag." – 30 september 1996.

godkännandet. Kommissionen hävdade emellertid att godkännandet var preliminärt. Slutligen medgav kommissionen i sitt tredje yttrande att delegationen inte hade agerat i enlighet med det tillämpliga interna förfarandet.

1.4 Ombudsmannen fann att det kontrakt som godkänts inte innehöll någon uppgift om att delegationens stöd var preliminärt. En noggrann granskning av det tillämpliga interna förfarande⁷⁹ som inlämnats av kommissionen visade att det i detta fall var GD 1B-E/2⁸⁰ som hade ansvaret för att godkänna kontraktet, inte delegationen. Förfarandet medgav ingen möjlighet till ett preliminärt godkännande.

1.5 Under undersökningen förklarade kommissionen att en överenskommelse att finansiera ett kontrakt träffas när kontraktet godkänns. Inget i handlingarna tyder på att SE kände till kommissionens interna förfarande för godkännande. Inte heller finns det något som visar att SE kunde ha känt till att delegationen inte följt detta förfarande.

1.6 Kommissionen hävdade att delegationen den 20 oktober 1997 hade uppmanat SE att inte fortsätta arbetet innan GD 1B fattat ett formellt beslut. Det bör emellertid påpekas att detta skedde trots att kontraktet hade undertecknats den 11 september 1997 och godkänts den 18 september 1997 och vid en tidpunkt då SE redan var bunden av sina åtaganden i kontraktet, framför allt de korta tidsfristerna. SE informerades om kommissionens formella vägran att finansiera kontraktet först den 12 januari 1998.

1.7 Enligt principerna om god förvaltning skall institutionen agera konsekvent. I detta fall följde kommissionen inte sitt eget interna förfarande och underlät att genomföra alla relevanta kontroller innan kontraktet godkändes, trots att den kände till de påstådda oegentligheterna. Inget i handlingarna visar att klaganden borde ha varit medveten om att kommissionen underlätit att tillämpa ett korrekt förfarande för godkännande. SE kunde därför rimligtvis ha ansett att bolaget förfogade över ett vederbörligen godkänt kontrakt som skulle finansieras av kommissionen. Kommissionens agerande utgjorde därför ett administrativt missförhållande.

2 Underlåtelse att informera klaganden och ge denne möjlighet att försvara sig

2.1 SE påstod att bolaget inte informerats om anledningen till kommissionens begäran om att kontraktet skulle annulleras och inte heller fått möjlighet att försvara sig.

2.2 Enligt kommissionen hade SE informerats om att anledningen till kommissionens begäran om en annullering av kontraktet var att det förekommit oegentligheter under anbuds förfarandet.

2.3 Ombudsmannen konstaterade att kommissionen informerat SE om att den ämnade begära att kontraktet skulle annulleras fyra månader efter det att delegationen godkänt kontraktet och utan att uppge något skäl till detta. Vid den tidpunkten var SE informerad om att bolaget inte hade någon del i ansvaret för den process som ledde fram till begäran om annullering.

2.4 Det framkom att SE informerats om den verkliga anledningen till kommissionens begäran om annullering av kontraktet (dvs. eventuell intressekonflikt) först genom ombudsmannens undersökning. Vidare framkom det att även om kommissionens vägran

---

⁷⁹ Bilaga XV – Varuupphandlingskontrakt – Kontraktets värde: mer än de 137 000 ecu som avses i meddelandet till Anadoretta, Defraigen, Frossati, Rhein, enhetschefer och ledare för delegationen: "Kontrakt avseende entreprenader, varor och tjänster, inbegripet lokala inköp, på mottagarens vägnar inom ramen för överenskommelser om finansiering eller bidrag." – 30 september 1996.

⁸⁰ "Förfarande (...)

7. Delegationen skall sända en utvärderingsrapport med kommentarer till enhet 1B-E/2.

8. Enhet 1B-E/2 skall godkänna kontraktet.

9. Kontraktet skall undertecknas av den upphandlande myndigheten och av den anbudsgivare vars anbud antagits. (...)"

delvis berodde på SE:s agerande (dvs. de påstådda förhandlingarna med de syriska myndigheterna och intressekonflikten) hade SE inte givits möjlighet att försvara sig.

2.5 God förvaltningssed innebär att institutionen handlar rättvist och respekterar de berättigade förväntningar som dess agerande ger upphov till. I detta fall hade kommissionen haft ett flertal direktkontakter med SE. Kommissionen hade fungerat som samtalspartner och härigenom väckt klagandens berättigade förväntningar. SE kunde ha väntat sig att bli informerad om den verkliga anledningen till kommissionens beslut. Dessutom borde SE rätteligen ha givits möjlighet att kommentera de påstådda oegentligheter som berodde på bolagets handlande. Kommissionens underlåtenhet i detta avseende utgjorde ett administrativt missförhållande.

3 Kommissionens finansiella skyldigheter

3.1 SE påstod att kommissionen vägrade att ta något som helst ansvar för annulleringen av kontraktet och att den vägrade att betala skadestånd till bolaget. Under ombudsmannens undersökning framförde klaganden flera rättsliga argument som rörde kommissionens finansiella skyldigheter mot bakgrund av godkännandet av kontraktet. Kommissionen underlät två gånger att gå in på en diskussion om dessa argument utan förklarade att de skulle besvaras senare inför ett lämpligt forum.

3.2 Kommissionen vägrade att gå in på diskussionen om klagandens argument beträffande kommissionens finansiella skyldigheter. Kommissionen underlät därför att ge ombudsmannen en sammanhängande och begriplig redovisning för den rättsliga grunden för dess åtgärder och varför den ansåg att dess ståndpunkt beträffande det finansiella ansvaret var berättigad. Kommissionen föreföll mena att den skulle vara beredd att lägga fram relevanta skäl inför en domstol.

3.3 Ombudsmannen hänvisade därför avslutningsvis till parternas rätt att få tvisten vederbörligen behandlad och avgjord av en behörig domstol.

4 Slutsats

På grundval av ombudsmannens undersökningar av detta klagomål var det nödvändigt att göra följande kritiska anmärkningar:

Enligt principerna om god förvaltning skall institutionen agera konsekvent. I detta fall följde kommissionen inte sitt eget interna förfarande och underlät att genomföra alla relevanta kontroller innan kontraktet godkändes, trots att den kände till de påstådda oegentligheterna. Inget i handlingarna visar att klaganden borde ha varit medveten om att kommissionen underlätit att tillämpa ett korrekt förfarande för godkännande. SE kunde därför rimligtvis ha ansett att bolaget förfogade över ett vederbörligen godkänt kontrakt som skulle finansieras av kommissionen. Kommissionens agerande utgjorde därför ett administrativt missförhållande..

God förvaltningssed innebär att institutionen handlar rättvist och respekterar de berättigade förväntningar som dess agerande ger upphov till. I detta fall hade kommissionen haft ett flertal direktkontakter med SE. Kommissionen hade fungerat som samtalspartner och härigenom väckt klagandens berättigade förväntningar. SE kunde ha väntat sig att bli informerad om den verkliga anledningen till kommissionens beslut. Dessutom borde SE rätteligen ha givits möjlighet att kommentera de påstådda oegentligheter som berodde på bolagets handlande. Kommissionens underlåtenhet i detta avseende utgjorde ett administrativt missförhållande.

Eftersom kommissionen under ombudsmannens undersökning vägrat att gå in på diskussionen om sina skyldigheter beslutade ombudsmannen att avsluta ärendet med dessa kritiska anmärkningar.

**PÅSTÅDD UNDER-
LÅTENHET ATT
SVARA OCH VÄG-
RAN ATT GE TILL-
GÅNG TILL PROTO-
KOLL FRÅN EN
EXPERTGRUPP**

*Beslut i klagomål
1346/98/OV mot Euro-
peiska kommissionen*

KLAGANDEN

I december 1998 klagade G till Europeiska ombudsmannen med påståendet att kommissionen (GD VII – Transport) sedan 1997 hade underlåtit att svara på hans brev rörande tolkningen av kommissionens förordning (EG) nr 2812/94 av den 18 november 1994 om inlandssjöfarten⁸¹. Klaganden skrev till kommissionen den 30 juli och 8 september 1997 om kommissionens ståndpunkt när det gäller tolkningen av förordningen.

Den 27 oktober 1998 sände kommissionen efter ett tidigare ingripande av Europeiska ombudsmannen ett svar på klagandens skrivelse av den 2 september 1998. Klaganden var emellertid inte nöjd med svaret eftersom kommissionen hänvisade till protokoll från en expertgrupp (om strukturella förbättringar inom inlandssjöfarten), till vilket klaganden nekades tillgång eftersom det var konfidentiellt. Den 6 november 1998 träffade klaganden tjänstemän från kommissionens GD VII, som gav honom dokument (förordningstexter) men inte expertgruppens protokoll i ärendet. Klaganden klagade därför till ombudsmannen och påstod 1) att kommissionen hade underlåtit att svara på hans brev om tolkningen av förordning (EEG) nr 2812/94 av den 18 november 1994 och 2) att han vägrades tillgång till expertgruppens protokoll eftersom det var konfidentiellt.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Beträffande den påstådda underlåtenheten att svara på klagandens brev om tolkningen av förordning (EG) nr 2812/94 av den 18 november 1994 erinrade kommissionen om de bakomliggande omständigheterna till klagomålet och gjorde följande kommentarer:

Den 10 mars 1997 besökte Dutch Breaker's Fund GD VII och informerade dem om att klaganden hade ingett ett klagomål till den holländska nationella ombudsmannen på grund av den dåliga behandlingen av hans fall 1994. Efter detta möte förhörde sig det holländska transportministeriet i en skrivelse av den 13 mars 1997 till kommissionen om innebörden av och ändamålet med den övergångsperiod om sex månader som föreskrivs i artikel 2 i förordningen.

Genom ett meddelande av den 24 mars 1997 konsulterade GD VII kommissionens rättstjänst om tolkningen av förordningen och om förslaget till svar till de holländska myndigheterna. Rättstjänsten svarade i ett meddelande av den 10 april 1997 och GD VII sände svaret till direktören för Dutch Breaker's Fund den 6 maj 1997.

Tre månader senare sände klaganden ett faxmeddelande till GD VII den 30 juli 1997, och två påminnelser den 3 augusti och 8 september 1997. GD VII hade emellertid kommit överens med de holländska myndigheterna om att vänta med att svara klaganden till dess att det tagit emot den officiella begäran om information från den holländska ombudsmannen för att kunna lämna fullständiga och motiverade svar i ärendet.

GD VII svarade den 5 december 1997 på skrivelsen av den 24 oktober 1997 från den holländska ombudsmannen. GD VII trodde att det då hade svarat på samtliga frågor från klaganden om tolkningen av förordningen. GD VII fick emellertid ett nytt brev från klaganden daterat den 30 juli 1998, i vilket denne ställde frågor om den tolkning som GD VII hade gjort av förordningen i sin skrivelse till den holländske ombudsmannen. Den 13 augusti 1998 besvarade GD VII de fem frågorna från klaganden.

Den 2 september 1998 sände klaganden ett nytt brev till GD VII i vilket han ställde liknande frågor igen. Klaganden sände också ett faxmeddelande den 26 oktober 1998. I en skrivelse av den 27 oktober 1998 besvarade GD VII samtliga tolkningsfrågor.

⁸¹ Kommissionens förordning (EG) nr 2812/94 av den 18 november 1994 om ändring av rådets förordning (EEG) nr 1101/89 beträffande villkoren för ny kapacitet som sätts i trafik inom inlandssjöfarten.

Sedan klaganden ingett klagomålet till Europeiska ombudsmannen fortsatte GD VII att ta emot brev från klaganden, som det besvarade den 9 december 1998 och den 29 januari 1999. Kommissionen drog därför slutsatsen att det var helt klart att GD VII inte hade underlåtit att svara när det gällde tolkningen av förordningen.

Beträffande vägran att bevilja tillgång till expertgruppens protokoll om strukturella förbättringar inom inlandssjöfarten, gav kommissionen följande kommentarer:

I ett faxmeddelande daterat den 28 oktober 1998 bad klaganden GD VII om samtliga protokoll från expertgruppens möten sedan december 1994 och från ett möte i GD VII:s sekretariat.

Den 6 november 1998 sammanträffade klaganden med GD VII i Bryssel och fick en full pärm med alla meddelanden om en enhetlig tillämpning av förordning 1101/89 samt två uppsättningar protokoll från expertgruppen, som innehöll gruppens slutsatser om utarbetandet av förordning (EG) nr 2812/94. GD VII upplyste honom också om att det såväl av sekretesskäl som efter att man gjort en avvägning mellan å ena sidan klagandens intresse av att få handlingarna och å andra sidan institutionens intresse av att bevara överläggningarnas konfidentialitet, inte var möjligt att överlämna alla expertgruppens protokoll till honom, eftersom man inte vid något av mötena hade studerat hans fall som hade handlagts direkt med Dutch Breaker's Fund.

I en rad e-postmeddelanden mellan klaganden och GD VII, erinrade kommissionen senare om att i enlighet med kodexen om allmänhetens tillgång till kommissionens handlingar som antogs av kommissionen den 8 februari 1994, ger kommissionen endast tillträde till de egna handlingarna. Om ansökan gäller en handling från tredje part som t.ex. en skrivelse från en medlemsstat, bör sökanden vända sig till dokumentets upphovsman. Beträffande expertgruppens protokoll, fäste GD VII i ett e-postmeddelande av den 13 november 1998 klagandens uppmärksamhet på principerna och referenserna i kodexen om allmänhetens tillgång till kommissionens handlingar (EGT nr L 46/58 av den 18 februari 1994 och L 247/45 av den 28 september 1996).

På grundval av ovanstående kommentarer drog kommissionen slutsatsen att den inte kunde ge tillgång till alla de protokoll från den expertgrupp som utgjordes av yrkesorganisationer. Kommissionen bifogade kopior av alla de skrivelser, faxmeddelanden och e-postmeddelanden som den hade sänt till klaganden.

Klagandens kommentarer

Klaganden vidhöll sitt klagomål. Enligt klaganden stödde kommissionen en tolkning av förordningen som var gynnsam för de holländska myndigheterna men inte för klaganden. Klaganden kommenterade också att kommissionens tolkning inte kunde understödjas av lagliga argument och att kommissionstjänstemännen hade fått felaktig information från Dutch Breaker's Fund.

BESLUTET

1 Den påstådda underlåtenheten av kommissionens GD VII att besvara klagandens olika frågor

1.1 Klaganden påstod att kommissionen underlåtit att besvara hans brev, i vilka han ställde frågor om tolkningen av kommissionens förordning (EG) nr 2812/94 av den 18 november 1994. Med hänvisning till de olika skrivelser kommissionen sände till klaganden och som bifogades dess yttrande drog kommissionen slutsatsen att det var helt klart att GD VII inte hade underlåtit att svara när det gällde tolkningen av förordningen.

1.2 Ombudsmannen konstaterade att det av de olika skrivelser som kommissionen bifogade till sitt yttrande framgick att GD VII vid flera tillfällen hade besvarat klagandens

olika frågor. Närmare bestämt hade GD VII sänt svar till klaganden den 13 augusti och 27 oktober 1998 samt efter det att klagomålet ingetts till ombudsmannen, nämligen den 9 december 1998 och 29 januari 1999.

1.3 I sitt svar av den 13 augusti 1998 besvarade GD VII fem frågor som ställts av klaganden om den tolkning av förordning nr 1101/89 ändrad genom förordning nr 2812/94 som GD VII hade gett i sin skrivelse av den 5 december 1997 till den holländska viceombudsmannen De Bruin.

1.4 Förordning nr 2812/94 innehåller en övergångsbestämmelse om den så kallade "old-for-new"-regeln, och ställer härför tre villkor⁸². Enligt artikel 2 i förordningen skall fördelningen 1:1 mellan fartygets gamla och nya dräktighet (i stället för fördelningen 1,5:1) fortsätta att tillämpas för sådana fartyg där man nått ett visst stadium i byggandet och som tas i bruk inom sex månader efter förordningens ikraftträdande (dvs. den 9 juni 1995). I sin skrivelse av den 13 augusti 1998 till klaganden svarade GD VII att lagstiftarens syfte med införandet av övergångsbestämmelsen inte var att skada de ägare som hade investerat i byggandet av ett fartyg och räknat med en byggnadskostnad enligt den tidigare "old-for-new"-fördelningen 1:1 genom att omedelbart börja tillämpa fördelningen 1,5:1 när fartyget fortfarande höll på att byggas. GD VII informerade klaganden om att Breaker's Fund endast kunde utvärdera byggnadsläget och om fartyget tagits i bruk före den 9 juni 1995. GD VII svarade även klaganden att om fartyget låg kvar på varvet hade det inte tagits i bruk före den 9 juni 1995, varför ett av villkoren för övergångsbestämmelsen inte var uppfyllt.

1.5 Åberopande en ny skrivelse från klaganden den 2 september 1998 svarade GD VII den 27 oktober 1998 och bekräftade sin ståndpunkt, som den meddelat i sin skrivelse av den 5 december 1997 till den holländska viceombudsmannen och i sin skrivelse av den 13 augusti 1998 till klaganden. Den 9 december 1998 och den 29 januari 1999 sände GD VII ytterligare två skrivelser till klaganden angående begreppen "fartyg under byggande" och fartygets "ägare".

1.6 Av ovanstående slöt sig ombudsmannen till att kommissionen tillräckligt utförligt hade besvarat klagandens anhållan om tolkning av förordningen genom att ge honom den nödvändiga informationen om vad som underbyggde tolkningen. Beträffande denna aspekt av ärendet fann ombudsmannen därför att inga administrativa missförhållanden förelåg.

1.7 Beträffande kommissionens tolkning gjorde klaganden gällande att den inte kunde stödjas av rättsliga argument och att den var till fördel för de holländska myndigheterna men inte för klaganden. Ombudsmannen konstaterar att GD VII innan det svarade Dutch Breaker's Fund den 6 maj 1997 hade rådfrågat rättstjänsten om tolkningen av förordningen genom att be den yttra sig över det förslag till svar som skulle sändas till Dutch Breaker's Fund. Ombudsmannen skulle dock vilja erinra om att EG-domstolen är den högsta instansen i frågor om tillämpning och tolkning av gemenskapsrätten.

2 Den påstådda vägran att ge tillgång till expertgruppens protokoll

2.1 Klaganden påstod att han nekades tillgång till expertgruppens protokoll om strukturella förändringar inom inlandssjöfarten. Kommissionen kommenterade att klaganden som hade anhållit om tillgång till expertgruppens samtliga protokoll sedan december 1994 hade tillmötesgått av GD VII den 6 november 1998 och hade fått en full pärm med alla

⁸²

I artikel 2 i förordning 2812/94 föreskrivs att: "Om ägaren kan bevisa att byggandet av fartyget pågick vid tidpunkten för denna förordnings offentliggörande, och att

det arbete som utförts vid tidpunkten för denna förordnings offentliggörande motsvarar minst 20 procent av stålvikten eller 50 ton, och att

fartyget kommer att levereras och tas i bruk inom sex månader efter denna förordnings ikraftträdande,

skall villkoren i artikel 8.1 a i förordning (EEG) nr 1101/89 fortsätta att tillämpas på samma sätt som före denna förordnings ikraftträdande, efter ansökan hos myndigheterna för den fond under vilken fartyget sorterar".

noteringar om den enhetliga tillämpningen av förordning nr 1101/89, samt två uppsättningar protokoll från expertgruppen med gruppens slutsatser om utarbetandet av förordning nr 2812/94.

2.2 Beträffande de övriga protokollen åberopade kommissionen först att det inte enbart av sekretesskäl utan också efter att man gjort en avvägning mellan å ena sidan klagandens intresse av att få handlingarna och å andra sidan institutionens intresse av att bevara sekretessen vid överläggningarna inte var möjligt att överlämna alla expertgruppens protokoll till honom, eftersom man inte vid något av mötena hade studerat hans fall som hade handlagts direkt av Dutch Breaker's Fund. Senare erinrade kommissionen om att den genom tillämpning av kodexen om allmänhetens tillgång till kommissionens handlingar endast ger tillgång till de egna handlingarna. Om ansökan gäller en handling från tredje part, som t.ex. en skrivelse från en medlemsstat, bör sökanden vända sig till handlingens upphovsman.

2.3 Av den ytterligare information som klaganden sände till ombudsmannen den 19 januari 1999 framgick att klaganden slutligen fick tillgång till expertgruppens protokoll. I sin skrivelse av den 13 januari 1999 till kommissionen informerade klaganden GD VII om att han med stöd av den holländska lagen om insyn i förvaltningen fick tillgång till samtliga protokoll sedan 1994 hos det holländska transportministeriet. Ombudsmannen ansåg därför att inga ytterligare undersökningar av denna aspekt av ärendet var nödvändiga.

2.4 Ombudsmannen gav emellertid följande kommentarer till de skäl som kommissionen åberopat för att neka klaganden tillgång till nämnda protokoll. Principerna för god förvaltningssed kräver att ett beslut som påverkar en individ negativt upplyser om skälen till beslutet *genom att tydligt ange vilka relevanta fakta och vilken rättslig grund som beslutet baserar sig på*⁸³. Ombudsmannen konstaterade emellertid att kommissionen faktiskt vid olika tillfällen angett flera skäl till att neka klaganden tillgång till handlingarna.

2.5 Kommissionen konstaterade för det första att tillgång inte kunde ges på grund av sekretess, och efter att ha gjort en avvägning mellan å ena sidan klagandens intresse av att få handlingarna och å andra sidan institutionens intresse av att bevara sekretessen vid överläggningarna samt att klagandens fall inte hade behandlats vid något av mötena. Senare gav emellertid kommissionen i ett e-postmeddelande av den 14 november 1998 ett annat argument för att neka tillgång, nämligen att den endast kunde ge tillgång till de egna handlingarna och att sökanden när det gäller handlingar från tredje part skulle vända sig till handlingens upphovsman.

2.6 Ombudsmannen slöt sig därför till att sammantaget var skälen otillräckliga för att förklara att klagandens begäran om tillgång till expertgruppens protokoll avsågs. Ombudsmannen gjorde därför nedanstående kritiska anmärkning.

3 Slutsats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av del 2 av detta klagomål var det nödvändigt att göra följande kritiska anmärkning:

*Principerna för god förvaltningssed kräver att ett beslut som påverkar en individ negativt upplyser om skälen till beslutet genom att tydligt ange vilka relevanta fakta och vilken rättslig grund som beslutet baserar sig på*⁸⁴. Ombudsmannen konstaterade emellertid att kommissionen faktiskt vid olika tillfällen angett flera skäl till att neka klaganden tillgång.

Kommissionen konstaterade för det första att tillgång inte kunde ges på grund av sekretess, och efter att ha gjort en avvägning mellan å ena sidan klagandens intresse av att få

⁸³ Se artikel 18 i Europeiska ombudsmannens kodex för god förvaltningssed.

⁸⁴ Se artikel 18 i Europeiska ombudsmannens kodex för god förvaltningssed.

handlingarna och å andra sidan institutionens intresse av att bevara sekretessen vid överläggningarna samt att klagandens fall inte hade behandlats vid något av mötena. Senare gav emellertid kommissionen i ett e-postmeddelande av den 14 november 1998 ett annat argument för att neka tillgång, nämligen att den endast kunde ge tillgång till de egna handlingarna och att sökanden när det gäller handlingar från tredje part skulle vända sig till handlingens upphovsman.

Ombudsmannen drog därför slutsatsen att den omständigheten att man anger olika skäl till ett beslut vid olika tillfällen är ett agerande som kan förvirra en medborgare och inte anger de verkliga skälen till beslutet. Det är således ett på administrativt missförhållande.

Mot bakgrund av att klaganden slutligen fick tillgång till den begärda informationen var det inte nödvändigt att ytterligare undersöka denna aspekt av klagomålet. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

ALLMÄNT UTGAGNINGSPROV: HANDLINGAR SOM GEMENSKAPENS TJÄNSTEMÄN OCH ÖVRIGA ANSTÄLLDA SKALL UPPVISA FÖR ATT STYRKA SIN STÄLLNING

Beslut i klagomål 198/99/(PD)JMA mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

Klaganden ansökte om att få delta i det allmänna uttagningsprovet EUR/A/123, men uttagningskommittén nekade henne tillträde till provet. I ett brev från kommissionen av den 25 februari 1998 informerades hon om att hon inte uppfyllde de villkor för att delta i uttagningsproven som gällde för gemenskapens tjänstemän och övriga anställda. I brevet förklarade kommissionen att klaganden genom att underlåta att bifoga någon styrkande handling inte hade uppfyllt kraven i punkterna IV.3 och X.1 i meddelandet om uttagningsprovet. I ett ytterligare svar av den 16 april 1998 förklarade kommissionen att klaganden inte hade bifogat någon handling till sin ansökan som styrkte hennes ställning som tjänsteman inom gemenskapen.

Klaganden bestred uteslutningen i ett brev av den 12 mars 1998 där hon framhöll att punkterna IV.3 och X.1 i meddelandet avsåg allmänna villkor tillämpliga på alla sökanden, medan de särskilda villkor som var tillämpliga för gemenskapens tjänstemän och övriga anställda fanns upptagna i en bilaga till meddelandet. Klaganden påpekade att åldersgränsen var det enda villkor hon inte uppfyllde, men att gemenskapens tjänstemän var undantagna från detta krav i enlighet med punkt 1 i bilagan till meddelandet. Vidare hävdade hon att brevet från kommissionen inte klart hade angivit orsaken till att hennes ansökan fått avslag.

I sitt klagomål till ombudsmannen tillade klaganden att andra sökande under liknande omständigheter hade tillåtits delta i proven och att hennes uteslutning därför utgjorde diskriminering från kommissionens sida. Klaganden ansåg det vara orimligt att kommissionen krävde information om sina egna anställdas tjänsteställning, i synnerhet som institutionen i egenskap av arbetsgivare hade bättre möjligheter att få tillgång till dessa uppgifter.

Klaganden bifogade till sitt klagomål en kopia av kommissionens brev till en annan sökande. Brevet informerade sökanden om att denne hade rätt att delta i uttagningsproven och fastställde en ny tidsfrist för uppvisande av kompletterande handlingar som kunde bevisa hans ställning som gemenskapstjänsteman. Klaganden bifogade dessutom en kopia av ett meddelande om uttagningsprov (KOM/A/11-12/98), som offentliggjorts i EGT C 97A den 31 mars 1998, där man hade infogat liknande bestämmelser för gemenskapens tjänstemän och övriga anställda. Denna text var emellertid tydligare och redovisade i detalj vilka specifika uppgifter gemenskapens tjänstemän och övriga anställda skulle tillhandahålla för att bevisa sin ställning.

Klaganden framförde till sist att kommissionens beslut att utesluta henne från uttagningsproven var olagligt och diskriminerande av följande skäl:

(i) I punkt 5 i bilagan till meddelandet om uttagningsprovet nämndes inget om att de sökande måste bifoga kompletterande handlingar, endast att gemenskapens tjänstemän och andra anställda var skyldiga att lämna ”erforderliga handlingar”.

(ii) Andra sökande i samma ställning hade tillåtits delta i uttagningsprovet och beviljats extra tid för att lämna kompletterande upplysningar.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Kommissionens gav i sitt yttrande en allmän beskrivning av bakgrunden till ärendet. Klaganden hade ansökt om att få delta i det allmänna uttagningsprovet EUR/A/123 som anordnats gemensamt av kommissionen och revisionsrätten⁸⁵.

De allmänna villkor som var tillämpliga för alla kandidater fanns upptagna under punkt III i meddelandet om uttagningsprovet (punkt 111.A innehåller de allmänna villkoren och punkt 111.B hänvisar till några särskilda villkor) medan de särskilda villkor som enbart gällde gemenskapens tjänstemän och övriga anställda och som var upptagna i en bilaga hänvisas till under punkt III C. När det gäller den senare gruppen angavs i bestämmelsen ett antal undantag beträffande åldersgräns, yrkeserfarenhet och examensbevis. I punkt 5 i bilagan föreskrivs att de ”tjänstemän och övriga anställda som ansöker till uttagningsproven är skyldiga att lämna erforderliga handlingar för kontroll av att tjänstgöringskravet som nämns i punkt 1-3 är uppfyllt”.

Kommissionen förklarade att det i de anvisningar för deltagarna i uttagningsproven som publicerats tillsammans med meddelandet om uttagningsprovet stod skrivet att de sökande endast skulle få delta i proven om de till sin ansökan hade bifogat styrkande handlingar.

Trots att klaganden den 12 mars 1998 hade sänt uttagningskommittén vissa kompletterande handlingar om sin ställning som tjänsteman, kunde dessa handlingar enligt punkt IV.3 i meddelandet inte beaktas eftersom de sänts efter sista ansökningsdatum.

När det gäller den extra tidsfrist som beviljats andra av gemenskapens tjänstemän och övriga anställda som också hade ansökt om att få delta i uttagningsprovet, förklarade kommissionen att uttagningskommittén endast hade beviljat de gemenskapstjänstemän och övriga anställda tillträde till provet som redan hade lämna in handlingar som vid första påseendet styrkte deras tjänstställning.

Kommissionen framhöll avslutningsvis att eftersom det inte fanns någon handling bifogad till ansökan som hade kunnat ge uttagningskommittén möjlighet att kontrollera klagandens ställning som gemenskapstjänsteman kunde det allmänna ålderskriteriet inte uteslutas, varvid hennes ansökan måste förklaras otillåtlig.

På en separat sida som bifogats kommissionens yttrande och som markerats som konfidentiell gav kommissionen vissa kompletterande upplysningar till ombudsmannen. Upplysningarna gällde antalet sökande och vilka bland dessa som var gemenskapstjänstemän. Där fanns också uppgifter om hur många gemenskapstjänstemän och övriga anställda som nekats tillträde till provet på grund av att de inte bifogat ett godtagbart bevis på sin ställning, vilka tjänstemän som överklagat beslutet samt hur många tjänstemän som tillåtits delta på villkor att kompletterande bevis på deras ställning skulle sändas till kommissionen.

⁸⁵ EGT C 288A, 23.9.1997, s. 15.

Klagandens kommentarer

Ombudsmannen vidarebefordrade kommissionens yttrande till klaganden som uppmanades inkomma med kommentarer. I sitt svar upprepade klaganden i stort de argument hon redan framfört i sitt ursprungliga klagomål.

Klaganden betonade att hon hade bifogat alla de personliga upplysningar som krävdes i ansökningshandlingarna och även uppgifter om hennes ställning som gemenskapstjänsteman, såsom personligt identitetsnummer samt adress och telefon till arbetet. Hon menade att den information hon givit innehöll tillräckliga uppgifter för att visa att hon uppfyllde de villkor som fanns fastställda i bilagan till meddelandet om uttagningsprovet. När det gäller hänvisningen till de anvisningar för sökande som publicerats tillsammans med meddelandet ansåg klaganden att dessa, till skillnad från meddelandet, endast var en informationsskrift som saknade varje rättsligt värde.

Enligt klagandens uppfattning var punkt 5 i kommissionens yttrande motsägelsefullt. Kommissionen hade framhållit att den bara accepterade de gemenskapstjänstemän och övriga anställda som lade fram handlingar som vid första påseendet styrkte deras ställning, såsom *en kopia av ett tjänstgöringsintyg, en kopia av anställningsförordnandet, en kopia av anställningskontraktet, det sista lönebeskedet eller en kopia av ID-kortet*. Klaganden framhöll att dessa handlingar var identiska med de som kommissionen accepterat för att preliminärt låta vissa gemenskapstjänstemän få delta i uttagningsproven som senare skulle lämna fler intyg på sin ställning.

BESLUTET

1 Information som skulle lämnas av de gemenskapstjänstemän och övriga anställda som ansökte om att få delta i uttagningsprov EUR/A/123

1.1 Klaganden påstod att hon uteslutits från det allmänna uttagningsprovet EUR/A/123 på oriktiga grunder eftersom hon i egenskap av gemenskapstjänsteman hade lämnat den information som efterfrågades i punkt 5 i bilagan till meddelandet om uttagningsprovet. Enligt hennes uppfattning var de uppgifter hon lämnade i ansökan, dvs. hennes personliga identitetsnummer, adress till arbetet och nuvarande befattning tillräckliga för att institutionen skulle kunna kontrollera att hon uppfyllde kravet på antal tjänsteår.

1.2 Enligt kommissionens tolkning avsågs med hänvisningen ”erforderliga handlingar” i punkt 5 i bilagan vissa handlingar som i sig utgjorde bevis på att sökanden tjänstgjort det antal år som krävdes. Dessa dokument kunde *bland annat* innefatta ett tjänstgöringsintyg, en kopia av anställningsförordnandet, en kopia av anställningskontraktet eller det senaste lönebeskedet.

Som stöd för denna tolkning framhöll kommissionen att det i anvisningarna för sökande, som publicerats tillsammans med meddelandet om uttagningsprovet, angavs att sökande endast skulle ges möjlighet att delta i provet om de bifogade styrkande handlingar till sin ansökan.

1.3 Som gemenskapens domstolar konsekvent framhållit utgör meddelandet om uttagningsprovet både den rättsliga grunden och grunden för uttagningskommitténs bedömning. Syftet med meddelandet är att ge de berörda så adekvat information som möjligt om villkoren för att få kandidera till en tjänst och göra det möjligt för dem att för det första bedöma om de över huvud taget skall ansöka om tjänsten, för det andra vilka handlingar som är relevanta för uttagningskommitténs förfarande och som därför måste inlämnas tillsammans med ansökan⁸⁶.

⁸⁶ Se mål T-158/89, *Van Hecken mot ESC*, REG 1991, s. II-1341 punkt 23 och mål T-54/91, *Almeida Antunes mot parlamentet*, REG 1992, s. II-1739, punkt 39.

1.4 Villkoren för sökande till det allmänna uttagningsprovet EUR/A/123 återfanns i punkt III i meddelandet om uttagningsprovet. Särskilda villkor för tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna redovisades i bilagan till meddelandet. I bilagans punkt 5 angavs följande villkor för att sökande skulle kunna omfattas av dessa undantag:

”Tjänstemän och övriga anställda som ansöker till uttagningsproven är skyldiga att lämna erforderliga handlingar för kontroll av att tjänstgöringskravet som nämns i punkt 1-3 är uppfyllt.”

1.5 Ombudsmannen noterade det som klaganden framhållit och som inte motsagts av kommissionen, nämligen att formuleringen av liknande bestämmelser i senare meddelanden om uttagningsprov hade ändrats och nu är tydligare när det gäller vilken typ av handlingar gemenskapens tjänstemän och övriga anställda skall lämna in för att bevisa sin ställning. I dag kräver kommissionen alltså att tjänstemännen och övriga anställda bifogar vissa handlingar till sin ansökan, såsom en kopia av anställningsförordnandet eller en kopia av anställningskontraktet och det senaste lönebeskedet.

I meddelandet om uttagningsprov EUR/A/123, som utgjorde den enda rättsliga grunden för detta uttagningsprov, uppmanades emellertid gemenskapstjänstemännen och övriga anställda endast att lämna den information som var nödvändig för att man skulle kunna kontrollera att det i bilagan angivna kravet på antal tjänsteår uppfylldes. ”Information” är en allmän term som kan betyda handlingar eller kopior av handlingar men också fakta som meddelas skriftligen, muntligen eller som går att få fram på annat sätt.

1.6 Klaganden hade i ansökningsformuläret givit upplysningar om sin befordringsväg som gemenskapstjänsteman. Med tanke på upplysningarnas art hade det varit lätt för den behöriga avdelningen vid kommissionen att kontrollera hur många år hon tjänstgjort vid institutionen.

Ombudsmannen är medveten om att kommissionens personalavdelning inte har till uppgift att sända några av de sökandes fullständiga akter till uttagningskommittén, eftersom detta skulle innebära ett omfattande arbete och, vilket gemenskapens domstolar påpekat, skulle strida mot principen om god förvaltnings sed⁸⁷. I detta fall hade det emellertid räckt med att uppmana kommissionens tjänstemän att kontrollera vissa av de uppgifter som efterfrågades i meddelandet om uttagningsprovet.

1.7 Ombudsmannen ansåg därför att klaganden genom att lämna uppgifter om sitt personliga identitetsnummer, sin adress på arbetet och sin nuvarande befattning hade lämnat den information som åsyftades i bilagan till meddelandet om uttagningsprovet.

Kommissionens underlåtenhet att se till att klaganden beviljades tillträde till uttagningsprovet utgjorde därför ett administrativt missförhållande.

Med tanke på ombudsmannens slutsats i denna första aspekt av ärendet var det inte nödvändigt att bedöma det ytterligare yrkande som framförts av klaganden om att hon diskriminerats i förhållande till andra gemenskapstjänstemän som hade givits möjlighet att delta i uttagningsprovet.

2 Slutsats

På grundval av ombudsmannens undersökningar av detta klagomål var det nödvändigt att göra följande kritiska anmärkningar:

Klaganden hade i sin ansökan lämnat upplysningar om sin befordringsväg som gemenskapstjänsteman. Den behöriga avdelningen inom kommissionen kunde lätt ha kontrollerat hur många år hon tjänstgjort vid institutionen.

⁸⁷ Mål T-133/89, *Jean-Louis Burban mot parlamentet*, REG 1990, s. II-245, punkt 31.

Ombudsmannen fann därför att klaganden genom att upplysa om sitt personliga identitetsnummer, sin adress till arbetet och nuvarande befattning hade lämnat den information som avsågs i bilagan till meddelandet om uttagningsprovet.

Kommissionens underlåtenhet att se till att klaganden beviljades tillträde till uttagningsprovet utgjorde därför ett administrativt missförhållande.

Eftersom dessa aspekter av ärendet berörde förfaranden som hade att göra med vissa tidigare händelser var det inte lämpligt att försöka åstadkomma en vänskaplig förlikning. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER

Efter att ha bedömt de uppgifter i kommissionens yttrande som uppgivits vara konfidentiella, fann ombudsmannen att detta material inte hade något direkt samband med huvudämnet för klagomålet och beaktade därför inte dessa uppgifter i slutsatserna till beslutet.

Ombudsmannen kunde med tanke på innehållet i detta material inte förstå det resonemang som fått kommissionen att klassa det som konfidentiellt. Ombudsmannen delade inte kommissionens uppfattning att ett offentliggörande av statistiska uppgifter om hur många sökande som beviljades tillträde till uttagningsprovet, hur många gemenskapstjänstemän och övriga anställda som nekades tillträde till proven på grund av att de inte lämnat tillräckliga belägg för sin ställning eller hur många tjänstemän som överklagade detta beslut på något sätt kunde inkräkta på sekretessen för uttagningskommitténs arbete.

UTESTÄNGNING FRÅN SOMMAR- JOBBS VID KOMM- MISSIONEN

*Beslut i klagomål
890/99/BB mot Euro-
peiska kommissionen*

KLAGOMÅLET

I juli 1999 gav L in ett klagomål till Europeiska ombudsmannen på sin dotters vägnar rörande ett beslut av Europeiska kommissionens GD IX (personal och administration). Klaganden påstod att det är ett administrativt missförhållande att det endast är barn till kommissionens anställda som kan komma ifråga för sommarjobb. I maj 1999 hade klagandens dotter sökt ett sommarjobb men hennes ansökan avvisades eftersom dessa sommarjobb är reserverade för barn till kommissionens tjänstemän. Klaganden är anställd vid Europaparlamentet.

Klaganden påstod också att han inte fått något svar på det fax han sänt till GD IX den 10 juni 1999. I sitt fax uppmanade klaganden GD IX att undersöka hur man rekryterar personal till sommarjobb vid kommissionen.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

I sitt yttrande gjorde kommissionen sammanfattningsvis följande anmärkningar:

- (i) Sommarjobben för studerande annonserades i interna informationskanaler för personalen vid Europeiska kommissionen.

Det är riktigt att kommissionen reserverar sommarjobben för barn till tjänstemän och andra anställda vid kommissionen. Kommissionen beklagade att barn till anställda vid andra institutioner på så sätt är utestängda. Kommissionen var dock av den uppfattningen att varje förändring av denna praxis skulle vara orimlig och strida mot principerna om proportionalitet och kostnadseffektivitet.

Med tanke på att antalet jobb är så begränsat (ca 60 i juli och 60 i augusti) skulle det medföra en anstormning av ansökningar och onödig besvikelse för de sökande om all personal vid gemenskapsinstitutionerna skulle omfattas.

Dagsersättningen (1.500 FB) är lägre än den som råder i Bryssel och det kan därför inte anses att tjänstemän och andra anställda vid kommissionen är gynnade.

Det begränsade tillträdet till sommarjobben håller kostnaderna nere och minskar den administrativa bördan i samband med förfarandet. Detta skulle inte vara fallet om systemet var öppet för alla studerande i Europeiska unionen.

Kommissionen har inte för avsikt att för närvarande ändra reglerna för vilka som kan söka de få sommarjobben på dess tjänsteavdelningar. Kommissionen anser att varje institution själv skall besluta om man skall erbjuda sommarjobb för studerande och hur detta skall gå till. Alternativet skulle troligen vara att helt enkelt sluta med denna typ av tjänst.

(ii) När det gäller faxet av den 10 juni 1999 beklagade kommissionen att klaganden inte fick ett formellt svar med bekräftelse på en högre tjänstenivå av det negativa svar han fått samma dag per telefon.

Klagandens kommentarer

Klagande vidhöll sitt klagomål. Han ansåg att de förklaringar som givits av kommissionen var självmotsägande. Om ersättningen var blygsam skulle de enda studerande som var intresserade vara de som bor i Brysselområdet. Det skulle i alla händelser inte behövas någon stor rekryteringskampanj.

BESLUTET

1 Utestängning från sommarjobb vid Europeiska kommissionen

1.1 Klaganden påstod att det är ett administrativt missförhållande att endast barn till anställda vid kommissionen kommer ifråga för sommarjobb.

1.2 I sitt yttrande framförde kommissionen att det är korrekt att den reserverar sommarjobb för barn till kommissionens tjänstemän och andra anställda. Kommissionen beklagade att barn till anställda vid andra institutioner utestängs. Kommissionen ansåg emellertid att varje ändring av denna praxis skulle vara orimlig och strida mot principerna om proportionalitet och kostnadseffektivitet.

1.3 Principerna för god förvaltningssed kräver att kommissionen respekterar likabehandlingsprincipen i sin verksamhet. Enskilda personer som är i samma situation skall behandlas på samma sätt. Om någon skillnad görs i behandlingen måste kommissionen se till att den är motiverad av objektiva relevanta faktorer rörande det specifika fallet. Att ställa familjeanknytning som villkor för betald anställning vid ett offentligt organ strider mot principen om likabehandling.

1.4 I kommissionens yttrande hänvisades till principerna om proportionalitet och kostnadseffektivitet. Dessa principer har dock ingen betydelse i ett fall som innebär diskriminerande praxis hos en offentlig myndighet som använder offentliga medel.

1.5 Ombudsmannen fann därför att den omständigheten att kommissionen, som är en offentlig myndighet som använder offentliga medel, reserverar sommarjobb för barn till kommissionens tjänstemän och andra anställda utgör ett administrativt missförhållande.

2 Påstått uteblivet svar

2.1 Klaganden gjorde gällande att han inte fick något svar från kommissionen på sitt fax av den 10 juni 1999.

2.2 I sitt yttrande beklagade kommissionen att klaganden inte fick ett formellt svar med bekräftelse på en högre tjänstenivå av det negativa svar han samma dag hade fått per telefon.

2.3 Principerna för god förvaltningssed kräver att brev från medborgarna till kommissionen skall besvaras inom rimlig tid. Kommissionen svarade emellertid per telefon på klagandens fax av den 10 juni 1999 samma dag. Den beklagade vidare att klaganden inte hade fått ett formellt skriftligt svar. Därför avslöjade ombudsmannens undersökningar några administrativa missförhållanden i denna del av ärendet.

3 Slutsats

På grundval av ombudsmannens undersökningar av detta klagomål var det nödvändigt att göra följande kritiska anmärkning:

Principerna för god förvaltningssed kräver att kommissionen respekterar likabehandlingsprincipen i sin verksamhet. Enskilda personer som är i samma situation skall behandlas på samma sätt. Om någon skillnad görs i behandlingen måste kommissionen se till att den är motiverad av objektiva relevanta faktorer rörande det specifika fallet. Att ställa familjeanknytning som villkor för betald anställning vid ett offentligt organ strider mot principen om likabehandling.

I kommissionens yttrande hänvisades till principerna om proportionalitet och kostnadseffektivitet. Dessa principer har dock ingen betydelse i ett fall som innebär diskriminerande praxis hos en offentlig myndighet som använder offentliga medel.

Ombudsmannen fann därför att den omständigheten att kommissionen, som är en offentlig myndighet som använder offentliga medel, reserverar sommarjobb för barn till kommissionens tjänstemän och andra anställda utgör ett administrativt missförhållande.

Eftersom denna aspekt av ärendet berörde förfaranden som hade att göra med vissa tidigare händelser var det inte lämpligt att försöka åstadkomma en vänskaplig förlikning. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

Anm. Efter det att Europeiska ombudsmannen hade kritiserat Europeiska kommissionen för att den reserverade sommarjobben för sina anställda beslöt kommissionen att lägga ner systemet helt och hållet. Tjänstemännen sade att arbetet kunde utföras billigare och effektivare av heltidspersonal.

UTESLUTNING FRÅN ETT ÖPPET UTTAGNINGSPROV ANORDNAT AV EUROPEISKA KOMMISSIONEN

*Beslut i klagomål
1305/99/IP (Konfidenti-
ellt) mot Europeiska
kommissionen*

KLAGOMÅLET

I november 1999 ingav X ett klagomål till Europeiska ombudsmannen mot Europeiska kommissionen över att han utslutits från uttagningsprov EUR/B/136 på grund av att hans utbildningsbevis inte uppfyllde villkoren för uttagningsprovet.

Klaganden anmälde sig till uttagningsprov EUR/B/136 (EGT 1998 C 146 A/10) som anordnades av Europeiska kommissionen för att upprätta en reservlista för assistenter (B5/B4) på området IT/telekommunikationer.

Den 14 juni 1999 underrättades klaganden av uttagningskommittén om att hans ansökan efter granskning hade underkänts på grund av att hans kvalifikationer inte överensstämde med kraven i meddelandet om uttagningsprovet, nämligen "två års vidareutbildning i databehandling och/eller telekommunikation" i enlighet med punkt III.B.2.

I juli 1999 bad klaganden, som ansåg denna utslutning vara oskälig och diskriminerande, att uttagningskommittén på nytt skulle pröva ansökan. Klaganden sade sig ha genomgått en kurs inom högre utbildning (fem år) och fått ett *Diploma di Ragioniere perito commer-*

ciale e programmatore, för vilket krävdes fördjupade studier i datavetenskap. X bad därför kommissionen att ta hänsyn till att utbildningsbeviset kunde betraktas som både ett allmänt högre utbildningsbevis och två års vidareutbildning.

I ett brev av den 3 september 1999 meddelade uttagningkommitténs ordförande klaganden att kommittén efter en förnyad prövning av hans ansökan inte hade funnit något skäl att ändra sitt ursprungliga beslut.

Eftersom klaganden inte var nöjd med uttagningkommitténs beslut skrev han ytterligare ett brev till kommissionen den 14 september 1999 med begäran om att få information om vilka möjligheter som stod till buds för ett formellt överklagande av detta beslut. Uttagningkommittén svarade klaganden i ett brev av den 20 september 1999 i vilket den bekräftade innehållet i den tidigare korrespondensen. Klagandens begäran om att få upplysningar om möjligheterna att överklaga uttagningkommitténs beslut nämndes inte i brevet.

Den 8 och 28 oktober 1999 skrev klaganden ytterligare brev till kommissionen där han underströk att den information han begärt var brådskande, men fick inget svar. Då ingav klaganden ett klagomål till ombudsmannen där han gjorde följande påståenden:

1 Klagandens uteslutning från uttagningsprovet EUR/B/136 som anordnades av Europeiska kommissionen var oskälig.

2 Kommissionens underlåtenhet att, trots upprepade påstötningar, informera klaganden om vilka medel som står till buds för att överklaga uttagningkommitténs slutliga beslut, hindrade klaganden från att utöva sina rättigheter.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till Europeiska kommissionen. I sitt yttrande redogjorde denna för fallets bakgrund och hänvisade till brevväxlingen mellan dess avdelningar och klaganden.

Kommissionen påpekade att klaganden inte hade det utbildningsbevis som krävdes i meddelandet om uttagningsprovet och därför hade uteslutits.

I meddelandets punkt III.B.2 heter det:

“2. Examensbevis, utbildningsbevis och erfarenhet

De sökande måste ha genomgått en kurs inom en högre utbildning (och fått ett utbildningsbevis) samt ha minst två års vidareutbildning i datahantering och/eller telekommunikationer (och fått ett utbildningsbevis som erkänns av en behörig instans), och ha minst två års yrkeserfarenhet på de områden som uttagningsprovet gäller.”

I fråga om den påstådda omöjligheten att genomgå sådana kurser i Italien uppgav kommissionen att detta tvärtom var möjligt och gav exempel. Institutionen bifogade också en del information om det totala antalet mottagna ansökningar till uttagningsprov EUR/B/136 och antalet sökande från varje land som hade fått göra proven. Av totalt 1375 sökande var 165 italienska medborgare.

Kommissionen underströk att uttagningkommittén på ett korrekt sätt hade tillämpat meddelandet om uttagningsprovet och att den inte kunde göra några undantag från vad som sagts i detta. Vidare betonade kommissionen att även om den erkände att klagandens yrkeserfarenhet var relevant så kunde denna erfarenhet aldrig anses ersätta de nödvändiga utbildningsbevisen.

Klagandens kommentarer

Ombudsmannen vidarebefordrade kommissionens yttrande till klaganden och inbjöd honom att inge kommentarer.

När det gäller uteslutningen från uttagningsprovet uttryckte klaganden oro över den omständigheten att hans ansökan ursprungligen hade godkänts och att han först i ett senare skede hade uteslutits från uttagningsprovet.

Klaganden påpekade också att bara en del av korrespondensen med kommissionen hade nämnts av institutionen. Kommissionen bifogade endast kopior av de brev som den sändt till klaganden men inte kopior av de fax och brev som klaganden hade skickat till institutionen.

Vidare påstod klaganden att kommissionen i sitt brev av den 20 september 1999 inte svarade på alla punkterna i hans brev av den 14 september 1999. Det var först i kommissionens brev av den 7 december, dvs. efter det att ombudsmannen hade inlett en undersökning i fallet, som kommissionen informerade klaganden om möjligheten att överklaga ett negativt beslut från uttagningskommittén. I detta brev hänvisade kommissionen till klagandens brev av den 8 oktober 1999 och upplyste honom om att tidsfristen för klagomål i enlighet med artikel 90 i stadgan eller till förstainstansrätten redan hade löpt ut.

Klaganden upprepade att han begärde information om möjligheterna att överklaga den 14 september, då det fortfarande skulle ha varit möjligt att klaga. Han ansåg därför att han på grund av kommissionens underlåtenhet att tillmötesgå begäran om information hade berövats möjligheten att utöva sina rättigheter.

BESLUTET

1 Påstådd oskälig uteslutning från ett uttagningsprov

1.1 Klaganden påstod att uttagningskommitténs avslag på hans ansökan om att få delta i uttagningsprov EUR/B/136 på den grunden att han inte hade de utbildningsbevis som krävdes i meddelandet om uttagningsprovet var oskäligt.

1.2 Kommissionen anförde att uttagningskommittén uteslutande grundade sitt beslut på de krav som fanns angivna i meddelandet om uttagningsprovet. Eftersom klaganden inte uppfyllde dessa kunde hans ansökan inte godtas.

1.3 Som gemenskapens domstolar konsekvent har förklarat är uttagningskommittén bunden av formuleringarna i meddelandet om uttagningsprov, även om den ifråga om ett uttagningsprov som baserar sig på kvalifikationer och prov har rätt att bedöma de sökandes kvalifikationer och praktiska erfarenhet efter eget skön. Den grundläggande funktionen hos ett meddelande om uttagningsprov är enligt tjänsteföreskrifterna att ge dem som är intresserade så god information som möjligt om villkoren för att komma ifråga för tjänsten, så att de kan bedöma om de skall söka den och vilka styrkande handlingar som är viktiga för uttagningskommitténs handläggning och därför måste bifogas ansökan⁸⁸.

När uttagningskommittén beslutar att inte tillåta en sökande att delta i proven måste den ange exakt vilka villkor i meddelandet om uttagningsprovet som inte bedöms ha uppfyllts av den sökande⁸⁹.

1.4 I meddelandet om uttagningsprov EUR/B/136 angavs alla villkor som skulle uppfyllas av sökandena. Ett av villkoren under avdelning III B.2 i meddelandet var att

⁸⁸ Mål T-158/89, Van Hecken mot Ekonomiska och sociala kommittén, REG 1991, s.II-1341.

⁸⁹ Förenade målen 4, 19 och 28/78, Salerno m.fl mot kommissionen, REG 1978, s. 2403; Mål 108/84, De Santis mot revisionsrätten, REG 1985, s. 947.

sökandena skulle ha genomgått en kurs inom högre utbildning samt ha minst två års vidareutbildning i databehandling och/eller telekommunikationer och ha fått ett utbildningsbevis som erkänns av en behörig instans. Klaganden kunde inte styrka att han hade denna kvalifikation.

1.5 Ombudsmannen konstaterade att det av uppgifterna från klaganden och kommissionen framgick att uttagningskommittén hade agerat i enlighet med meddelandet om uttagningsprov när den beslöt att klagandens ansökan inte kunde godtas på den grunden att klaganden inte uppfyllde kraven.

1.6 När det gäller uttagningskommitténs skyldighet att exakt ange vilka villkor i meddelandet om uttagningsprov som inte ansågs ha uppfyllts av sökanden konstaterade ombudsmannen att uttagningskommittén i sina brev av den 14 juni, 3 och 20 september och 7 december 1999 särskilt hade hänvisat till punkt III.B 2 och upplyste klaganden om skälen till att han uteslutits från uttagningsprovet.

1.7 Vidare måste man tänka på att sökande kan uteslutas från uttagningsprovet i vilket skede som helst i enlighet med punkt IV.6 i meddelandet om uttagningsprov EUR/B/136: *“om uttagningskommittén i ett senare skede av förfarandet skulle upptäcka att informationen i ansökningsformulären är oriktig eller inte stämmer med de styrkande handlingarna kommer sökanden att uteslutas.”*

1.8 På grundval av ovanstående föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid Europeiska kommissionen i denna aspekt av ärendet.

2 Kommissionens underlåtenhet att informera klaganden om möjligheterna att överklaga

2.1 Klaganden angav att han i brev av den 14 september 1999 hade bett kommissionen att få upplysningar om vilka möjligheter det fanns att överklaga uttagningskommitténs beslut att utesluta klaganden från uttagningsprov EUR/B/136. Trots detta bara bekräftade kommissionen i sitt svar av den 20 september 1999 att klaganden uteslutits och nämnde överhuvudtaget inte klagandens begäran om att få reda på möjligheterna att överklaga uttagningskommitténs beslut.

2.2 I sitt yttrande över klagomålet tog kommissionen inte upp denna begäran.

2.3 Ombudsmannen hade noga granskat all korrespondens mellan kommissionen och klaganden. Det framgick av de styrkande handlingarna att klaganden i brevet av den 14 september 1999 (skickat med fax och vanlig post) hade bett kommissionen om upplysningar om hur han kunde protestera mot uttagningskommitténs beslut, eftersom han ville inge ett klagomål till de behöriga myndigheterna:

“...fa presente che è intenzione di X ricorrere ad un'autorità ... in grado di esprimersi sull'oggetto del contenzioso. X richiede quindi gentilmente che vengano fornite, nel più breve tempo possibile, informazioni il più possibile dettagliate sull'organo al quale presentare istanza, sulla procedura e tempestività dell'intervento”

2.4 Eftersom kommissionen i sitt brev av den 20 september 1999 inte svarade på klagandens begäran skrev han ytterligare ett brev till institutionen den 8 oktober 1999 (skickat både med fax och vanlig post) då det enligt honom fortfarande varit möjligt att inge ett klagomål till den behöriga myndigheten. Såsom kommissionen senare uppgav i sitt brev av den 7 december 1999 löpte tidsfristen ut den 28 september 1999.

2.5 Enligt principerna för god förvaltningssed skall förvaltningen svara på medborgarnas frågor och ge dem så exakt information som möjligt. I föreliggande fall är det odiskutabelt att kommissionen inte svarade på den specifika begäran som framfördes av klaganden i de båda breven av den 14 september och 8 oktober 1999, vilket den borde ha gjort.

Genom att trots två påstötningar informera klaganden om möjligheterna att överklaga först när tidsfristen redan gått ut gav kommissionen honom inte någon möjlighet att inge ett klagomål mot uttagningskommitténs beslut om han så önskade. Detta agerande från kommissionens sida utgjorde därför ett administrativt missförhållande.

3 Slutsats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål var det nödvändigt att göra följande kritiska anmärkning:

Enligt principerna för god förvaltningssed skall förvaltningen svara på medborgarnas frågor och ge dem så exakt information som möjligt. I föreliggande fall var det odiskutabelt att kommissionen inte svarade på den specifika begäran som framfördes av klaganden i de båda breven av den 14 september och 8 oktober 1999, vilket den borde ha gjort.

Genom att trots två påstötningar informera klaganden om möjligheterna att överklaga först när tidsfristen redan gått ut gav kommissionen honom inte någon möjlighet att inge ett klagomål mot uttagningskommitténs beslut om han så önskade. Detta agerande från kommissionens sida utgjorde därför ett administrativt missförhållande.

Eftersom denna aspekt av ärendet berörde förfaranden som hade att göra med vissa tidigare händelser var det inte lämpligt att försöka åstadkomma en vänskaplig förlikning. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

Anm. Den 29 juni 2000 skickade Europeiska kommissionen en ytterligare kommentar till den kritiska anmärkning som framförts av ombudsmannen. Kommissionen informerade ombudsmannen om att den hade beslutat att ta in den nödvändiga informationen om hur man överklagar ett beslut av uttagningskommittén i den handledning för sökande som offentliggörs i EGT för interna och externa uttagningsprov.

UNDERLÅTENHET ATT SVARA PÅ KLAGANDENS ÖVERKLAGANDE I ENLIGHET MED ARTIKEL 90 I TJÄNSTEFÖRESKRIFTERNA

Beslut i klagomål 1479/99/(OV)/MM mot Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

I oktober 1999 ingav S ett klagomål till ombudsmannen om det påstådda otillbörliga dröjsmålet i hans befodringskarriär och om att Europeiska kommissionen inte besvarat hans överklagande i enlighet med artikel 90 i tjänsteföreskrifterna.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande angav kommissionen skälen för avslaget av klagandens överklagande och angav att den varken hade åsidosatt klagandens rättigheter eller överträtt någon bestämmelse. Enligt artikel 90 i tjänsteföreskrifterna är uteblivet svar ett underförstått beslut om avvisande av överklagandet. Därför hade kommissionen inte gjort sig skyldig till administrativa missförhållanden när det gäller klaganden.

BESLUTET

1 Otillbörligt dröjsmål i klagandens befodringskarriär

1.1 Klaganden påstod att trots alla hans meriter hade hans situation inte ändrats sedan 1994 och att han var den äldsta peronen i den tjänstegraden inom Miljöinstitutet.

1.2 Kommissionen angav att klaganden hade givits ytterligare ett steg 1996 och det var därför inte korrekt att hävda att hans situation inte ändrats sedan 1994. Vidare var medeltjänsteåldern inom tjänstegrad B3 vid Gemensamma forskningscentret 5,37 år vilket innebar att dröjsmålet i hans karriär inte kunde anses ytterst ovanligt. Vidare hade han föreslagits för befordran 1999 men slutligen hade detta inte beaktats.

1.3 Ombudsmannen ansåg att klaganden inte hade inkommit med den nödvändiga bevisning för att styrka hans yrkande. I sitt yttrande hade kommissionen angivit de skäl varför den inte ansåg dröjsmålet i klagandens befordringskarriär som ytterst ovanligt. På grundval av det ovan anförda föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid kommissionen vad gäller klagandens första yrkande.

2 Uteblivet svar på klagandens överklagande i enlighet med artikel 90 i tjänsteföreskrifterna

2.1 Klaganden gjorde gällande att han inte fått svar på sitt överklagande av den 19 augusti 1998 i enlighet med artikel 90 i tjänsteföreskrifterna.

2.2 Kommissionen ansåg att underlåtenheten att svara inte utgjorde ett fall av administrativa missförhållanden, eftersom det i enlighet med artikel 90 i tjänsteföreskrifterna är underförstått att klagomålet har avvisats om svar inte kommer inom fyra månader efter dess inlämnande. Kommissionen ansåg att situationen med uteblivet svar förutses i tjänsteföreskrifterna och att den därför varken åsidosatt klagandens rättigheter eller överträtt någon bestämmelse.

2.3 Enligt artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna skall myndigheten meddela den berörda personen sitt motiverade beslut inom fyra månader. Detta överensstämmer med principerna om god förvaltningssed. Om myndigheten underlåter att göra detta, dvs. om den inte uppfyller principerna för god förvaltningssed, besparas den berörda personen ytterligare dröjsmål genom regeln att ett uteblivet svar utgör ett negativt beslut. Syftet med denna regel är att slå fast möjligheten till gottgörelse för medborgaren, trots att myndigheten underlåter att uppfylla sina rättsliga skyldigheter. Den ger på inget sätt myndigheten rätt att frångå skyldigheten att uppfylla principerna för god förvaltningssed.

2.4 Under dessa omständigheter ansåg ombudsmannen att kommissionens underlåtenhet att besvara klagandens överklagande av den 19 augusti 1998 i enlighet med artikel 90 i tjänsteföreskrifterna utgjorde ett fall av administrativa missförhållanden. I sitt yttrande angav kommissionen sin motivering till avvisandet av klagandens överklagande, men bad inte om ursäkt för att ha underlåtit att svara tidigare. Därför ansåg ombudsmannen att det var nödvändigt att göra en kritisk anmärkning när det gäller denna aspekt av ärendet.

3 Slutsats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål var det nödvändigt att göra följande kritiska anmärkning:

Enligt artikel 90 i tjänsteföreskrifterna, skall myndigheten upplysa den berörda personen om sitt motiverade beslut inom fyra månader. Detta uppfyller principerna för god förvaltningssed. Om myndigheten underlåter att göra på detta sätt, dvs. om den inte uppfyller principerna för god förvaltningssed besparas den berörda personen ytterligare dröjsmål genom regeln att ett uteblivet svar utgör ett negativt beslut. Syftet med denna regel är att slå fast möjligheten till gottgörelse för medborgaren, trots att myndigheten underlåter att uppfylla sina rättsliga skyldigheter. Den ger på inget sätt myndigheten rätt att frångå skyldigheten att uppfylla principerna för god förvaltningssed.

Eftersom denna aspekt av ärendet berörde förfaranden som hade att göra med vissa tidigare händelser var det inte lämpligt att försöka åstadkomma en vänskaplig förlikning. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

**BRIST PÅ INFORMATION OM
BIDRAG SOM
BEVILJATS AV
KOMMISSIONEN**

*Beslut i klagomål
422/2000/GG mot
Europeiska kommissionen*

KLAGOMÅLET

Klaganden, en sammanslutning för personer med vissa funktionshinder, ansökte i juni/juli 1997 om bidrag till ett seminarium och två kurser för personer med funktionshinder (projekt 97/E3/II/047). Enligt den budget som klaganden presenterade uppgick kostnaderna för seminariet till 14 300 euro, medan kostnaderna för de två kurserna beräknades till 50 560 euro. Klaganden ansökte om ett bidrag på 45 400 euro, dvs. 70 procent av de totala planerade utgifterna. Enligt klaganden beviljade kommissionen denna ansökan.

I början av 1998 mottog klaganden 22 700 euro, dvs. hälften av det totala bidraget på 45 400 euro. Klaganden informerade därefter kommissionen om att de verkliga kostnaderna hade varit lägre än beräknat och endast uppgått till 36 323 euro. Följaktligen förväntade sig klaganden att erhålla den slutliga betalningen på 2 726 euro från kommissionen (dvs. 70 procent av 36 323 euro minus de 22 700 euro som redan erhållits). I stället mottog klaganden en odaterad faktura på franska som inte innehöll någon hänvisning till projektet. I fakturan nämndes en "reell andel" av 21 078,30 euro (vilket motsvarade 89,7943 procent av den "reella kostnaden"). Denna summa hade dragits från det belopp kommissionen redan betalat ut. Klaganden ombads betala tillbaka skillnaden på 1 621,69 euro.

När klaganden ifrågasatte denna faktura meddelade kommissionen i ett brev av den 16 mars 1999 att beräkningen varit riktig. Enligt kommissionen hade man sedan kontraktet undertecknats kommit överens om att utelämnat kostnaden på 14 300 euro för anordnandet av seminariet. Av den anledningen hade orden "montant rejeté" lagts till vid den punkten och klagandens företrädare hade vid samma tillfälle undertecknat den sidan i kontraktet.

Klaganden betalade följaktligen tillbaka beloppet i fråga men begärde vid flera tillfällen (bland annat i ett brev av den 15 juni 1999) en förklaring till varför beskrivningen "Utbildningskurser och ett seminarium för [personer med funktionshinder]" hade använts, varför det första delbetalningen av bidraget hade baserats på den totala beräknade projekt-kostnaden och varför kommissionen senare hade ställt en fråga beträffande seminariet om detta inte utgjort en del av projektet. Klaganden begärde också en kopia på den sida som nämnts i kommissionens brev av den 16 mars 1999.

I ett kort brev daterat den 11 januari 2000 vidhöll kommissionen sin uppfattning och betonade att den bara hade accepterat den beräknade kostnaden på 50 560 euro för de två kurserna som underlag för beräkningen av bidragets storlek.

I sitt klagomål till ombudsmannen framförde klaganden följande:

- 1 Kommissionen borde ha gjort en extra utbetalning på 2 726 euro till klaganden i stället för att kräva tillbaka en summa på 1 621,69 euro.
- 2 Kommissionen hade inte givit någon godtagbar förklaring till varför den krävde tillbaka 1 621,69 euro.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet sändes till kommissionen. Kommissionen hävdade i sitt yttrande att den hade gått med på att bevilja ett bidrag på högst 45 400 euro då kostnaderna för projektet beräknades uppgå till 50 560 euro. En första delbetalning på 50 procent av detta belopp hade utbetalats i enlighet med artikel 4 i avtalet. Detta avtal, som undertecknats av bägge parter, täckte perioden 16 juni 1997-16 maj 1998. Endast utgifter under denna period togs med i beräkningen när totalbeloppet för de reella kostnaderna fastställdes. Seminariet hade planerats äga rum den 30-31 maj 1997, dvs. utanför den period som omfattades av avtalet.

Följaktligen hade kostnaderna för seminariet dragits från de kostnader som tagits med i beräkningen.

Kommissionen framhöll vidare att budgetberäkningarna i bilaga II till avtalet utgjorde en integrerad del av detta. På den aktuella sidan hade kostnaderna för seminariet utelämnats genom att orden ”montant rejeté” lagts till vid denna punkt. Klagandens företrädare hade vid detta tillfälle undertecknat den sidan i kontraktet.

Kommissionen bifogade en kopia av avtalet och påpekade att originalet fanns i dess ägo.

Kommissionen hävdade att den vid flera tillfällen förklarat dessa fakta för klaganden.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll klaganden sitt klagomål och framhöll att den kopia av avtalet som kommissionen tillhandahållit inte bevisade att avtalet undertecknats av klagandens företrädare.

Ytterligare undersökningar

Med tanke på att den kopia av avtalet som kommissionen tillhandahållit inte innehöll någon signatur från klagandens företrädare granskade ombudsmannen dokumentet. Vid det tillfället uppvisades det ursprungliga avtal som kommissionen hänvisat till för ombudsmannens tjänstemän.

BESLUTET

1 Kommissionens underlåtenhet att göra en ytterligare utbetalning på 2 726 euro

1.1 Klaganden ansåg att kommissionen borde ha betalat ut ytterligare 2 726 euro i stället för att kräva tillbaka 1 621,69 euro.

1.2 Kommissionen hävdade att den hade gått med på att bevilja ett bidrag på högst 45 400 euro då kostnaderna för projektet hade uppskattats till 50 560 euro. Enligt kommissionen kunde kostnaderna för seminariet inte beaktas eftersom seminariet planerades äga rum den 30-31 maj 1997 medan avtalet, som täckte perioden 16 juni 1997-16 maj 1998, endast omfattade utgifter under denna period. Kommissionen hävdade slutligen att kostnaderna för seminariet hade uteslutits eftersom orden ”montant rejeté” hade lagts till på den aktuella sidan i kontraktet och eftersom klagandens företrädare hade undertecknat denna sida.

1.3 En undersökning av det ursprungliga avtalet mellan klaganden och kommissionen ledde till att ombudsmannen drog slutsatsen att kommissionens ståndpunkt föreföll vara riktig. Avtalet hade daterats den 27 november 1997 och undertecknats av C.W. på den klagandens vägnar. Samtliga sidor i avtalet och dess bilagor hade undertecknats med initialer, och det framkom att dessa initialer var ”CW”.

1.4 Enligt artikel 3 i avtalet samtyckte kommissionen till att bevilja ett bidrag på högst 45 400 euro, medan kostnaderna för projektet beräknades uppgå till 50 560 euro. Bidragets storlek stod i proportion till de beräknade kostnaderna för projektet och skulle minskas proportionellt om de reella kostnaderna visade sig bli lägre än de beräknade kostnaderna. I artikel 2 i avtalet föreskrevs att endast utgifter som uppkommit under den period som angavs i avtalet (16 juni 1997-16 maj 1998) skulle tas med när kostnaderna fastställdes. Enligt den tidsplan som fanns upptagen i bilaga I till avtalet skulle seminariet äga rum den 30-31 maj 1997.

1.5 Budgetberäkningarna fanns upptagna i bilaga II som utgjorde en integrerad del av avtalet (jfr artikel 3 i avtalet). På den andra sidan i denna bilaga hade orden ”*éléments considérés*” lagts till vid beloppet 50 560 euro för de två kurserna och orden ”*éléments*

rejetés” vid beloppet 14 300 euro för seminariet. Den aktuella sidan i den kopia av avtalet som kontrollerats av ombudsmannen visade sig vara en fotokopia. Denna sida hade (i likhet med alla övriga sidor i avtalet och dess bilagor) undertecknats med kulpenna. Det framgick alltså tydligt att dessa ord hade lagts till innan sidan undertecknats.

1.6 Under dessa omständigheter drog ombudsmannen slutsatsen att kommissionens ståndpunkt föreföll överensstämma med ordalydelsen i avtalet.

1.7 På grundval av ovanstående fakta föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden från kommissionens sida vad avser det första påståendet från klaganden.

2 Underlåtenhet att ge tillfredsställande förklaringar

2.1 Klaganden hävdade att kommissionen underlåtit att ge tillfredsställande förklaringar till varför den krävt tillbaka 1 621,69 euro.

2.2 Kommissionen svarade att den vid flera tillfällen förklarat relevanta fakta för klaganden.

2.3 Ombudsmannen noterade att kommissionen verkligen hade angivit huvudskälet till varför den i ett brev av den 16 mars 1999 uppmanat klaganden att betala tillbaka en del av bidraget. I detta brev framhöll kommissionen att när kontraktet hade undertecknats hade man kommit överens om att bortse från kostnaden på 14 300 euro för anordnandet av seminariet och att som en följd av detta hade orden ”montant rejeté” lagts till vid denna punkt. Kommissionen framhöll vidare att klagandens företrädare hade undertecknat denna sida i kontraktet vid detta tillfälle.

2.4 Det måste emellertid påpekas att klaganden senare, i sitt brev av den 15 juni 1999, hade ställt flera frågor om anledningen till kommissionens beslut och framför allt bett att få en kopia av den sida i avtalet som kommissionen hänvisat till. Det framkom att det enda skriftliga svar som givits på detta brev var ett kort brev, som var avsänt den 11 januari 2000, där kommissionen endast bekräftade sin ståndpunkt. Ingen av de frågor klaganden ställt i brevet av den 15 juni 1999 berördes. Det framkom vidare att klaganden aldrig mottagit den kopia av sidan han bett om i brevet.

2.5 Det är god förvaltningssed att administrationen besvarar brev inom rimlig tid och på ett lämpligt sätt. Enligt ombudsmannens uppfattning hade denna praxis inte följts i detta fall eftersom kommissionen besvarade klagandens brev genom att skriva först sex månader efter det att brevet avsänts, inte besvarade frågorna i brevet och underlät att lämna ut ett dokument som klaganden bett om.

2.6 Ombudsmannen drog mot bakgrund av detta slutsatsen att det sätt på vilket kommissionen hade hanterat klagandens brev av den 15 juni 1999 utgjorde ett exempel på administrativt missförhållande. Ombudsmannen ansåg det därför nödvändigt att göra en kritisk anmärkning i detta avseende.

3 Slutsats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål var det nödvändigt att göra följande kritiska anmärkning:

Det är god förvaltningssed att en administration besvarar brev inom rimlig tid och på ett lämpligt sätt. Enligt ombudsmannens uppfattning hade denna praxis inte följts i detta fall eftersom kommissionen besvarade klagandens brev genom att skriva först sex månader efter det att brevet avsänts, inte besvarade klagandens frågor i brevet och underlät att lämna ut ett dokument som klaganden bett om.

Eftersom denna aspekt av ärendet berörde förfaranden som hade att göra med vissa tidigare händelser var det inte lämpligt att försöka åstadkomma en vänskaplig förlikning. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

UNDERLÅTENHET ATT BEHANDLA EN SÖKANDES BEGÄ- RAN

*Beslut i klagomål
500/2000/IP (konfi-
dentiell) mot Europe-
iska kommissionen*

KLAGOMÅLET

Business Cooperation Network (BC-NET) inrättades genom rådets beslut av den 3 november 1986⁹⁰, i syfte att stärka små och medelstora företag genom gränsöverskridande samarbetsavtal. Nätverket består av privata konsulter, industri- och handelskammare, yrkessamfund, konsultgrupper, banker samt medlemmar av andra nätverk.

Den 13 januari 2000 skickade klaganden, en italiensk jurist, ett fax till BC-NET:s sekretariat och bad om en ansökningsblankett för att kunna skicka in sin ansökan efter att en inbjudan offentliggjorts i Europeiska gemenskapernas officiella tidning av den 3 juli 1999⁹¹. Den tidsfrist som angavs i tidningen och som borde ha tillämpats var den 31 december 2001. I sitt svar av den 25 februari 2000 upplyste kommissionen emellertid klaganden om att den berörda ansökningstiden till BC-NET hade gått ut.

Eftersom kommissionen i sitt svar inte angav på vilken rättsregel den grundade sitt beslut om att tidigarelägga tidsfristen skrev klaganden till institutionen den 21 mars 2000. Den 22 mars 2000 fick han ett brev med samma svar som i brevet av den 25 februari 2000.

Därför ingav klaganden ett klagomål till ombudsmannen där han gjorde gällande att (i) kommissionens beslut att fastställa en tidigare tidsfrist än den som angetts i Europeiska gemenskapernas officiella tidning av den 3 juli 1999 borde ha meddelats de potentiella sökandena genom offentliggörande i Europeiska gemenskapernas officiella tidning och att (ii) kommissionen underlåtit att behandla hans begäran av den 13 januari 2000 på ett korrekt sätt.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen för ett yttrande. Kommissionen påpekade att klagandens fax av den 13 januari 2000 där han bad om en ansökningsblankett till BC-NET registrerats den 24 januari 2000.

Den 25 februari svarade generaldirektoratet för företagspolitik klaganden. Kommissionen förklarade att den för närvarande omprövade strukturen och verksamheten hos BRE (Bureau de rapprochement des entreprises) och BC-NET. Syftet var att undersöka hur man skulle upprätta en närmare koppling mellan BRE, BC-NET och EU:s informationskontor samt andra gemenskapsnätverk som arbetar för att främja små och medelstora företag. Eftersom BRE:s och BC-NET:s struktur och verksamhet under år 2000 i stor utsträckning skulle förändras, förklarade kommissionen att den på grund av detta inte kunde behandla nya ansökningar till nätverket och att programmet var avslutat.

När det gäller klagomålet om att beslutet att fastställa en tidigare tidsfrist för ansökan till BC-NET-programmet borde ha offentliggjorts betonade kommissionen att detta beslut hade offentliggjorts i Europeiska gemenskapernas officiella tidning av den 18 februari 2000⁹². Institutionen påpekade också att klaganden skulle ha informerats om detta, om han hade begärt det.

⁹⁰ EGT C 287, 14.11.1986.

⁹¹ EGT S 127, 3.7.1999.

⁹² EGT S 34, 18.2.2000.

När det gäller skälen till att avsluta programmet förklarade kommissionen att det svar som skickats till klaganden var samma standardbrev som skickats till alla sökande som visat sitt intresse (“...*qui se sont manifestés après...*”) efter att programmet avslutats.

Klagandens kommentarer

Ombudsmannen vidarebefordrade kommissionens yttrande till klaganden för att denne skulle komma in med kommentarer.

Klaganden betonade att kommissionen inte hänvisat till Europeiska gemenskapernas officiella tidning av den 18 februari 2000 i något av sina brev till honom utan endast i sitt svar till ombudsmannen.

När det gäller kommissionens förklaring att svaret till klaganden av den 25 februari 2000 var samma standardbrev som skickats till alla sökande som visat sitt intresse (“...*qui se sont manifestés après...*”) efter det att programmet avslutats hävdade klaganden att han visat sitt intresse över en månad innan den nya tidsfristen hade fastställts. Kommissionens påstående kunde därför inte tillämpas på hans ärende. Tvärtom, på grund av kommissionens försumlighet hade han gått miste om möjligheten att skicka in sin ansökan i tid och komma i fråga vid urvalet.

BESLUTET

1 Kommissionens beslut att fastställa en ny tidsfrist

1.1 Klaganden hävdade att kommissionen när den beslutade att fastställa en tidigare tidsfrist än den som ursprungligen angetts i Europeiska gemenskapernas officiella tidning av den 3 juli 1999 borde ha meddelat detta genom offentliggörande i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

1.2 Kommissionen förklarade att det berörda beslutet offentliggjorts i Europeiska gemenskapernas officiella tidning av den 18 februari 2000. Kommissionen medgav att den i sitt svar till klaganden av den 25 februari 2000 inte angett att beslutet hade offentliggjorts. Institutionen påpekade emellertid att klaganden i sin vidare korrespondens inte uttryckligen hade begärt denna typ av information.

1.3 Eftersom det framgick att kommissionen hade offentliggjort sitt beslut i Europeiska gemenskapernas officiella tidning av den 18 februari 2000 och därmed gjort beslutet tillgängligt för alla potentiella sökande, ansåg ombudsmannen att det inte verkade föreligga administrativa missförhållanden vid Europeiska kommissionen i fråga om denna aspekt av ärendet.

2 Kommissionens behandling av klagandens begäran

2.1 Den 13 januari 2000 bad klaganden kommissionen att skicka honom en ansökningsblankett så att han kunde söka till BC-NET-programmet i enlighet med ett offentliggörande i Europeiska gemenskapernas officiella tidning av den 3 juli 1999 med tidsfristen den 31 december 2001.

2.2 I sitt yttrande förklarade kommissionen att det svar som vidarebefordrats till klaganden den 25 februari 2000 var samma standardbrev som skickades till alla sökande som visat sitt intresse efter det att programmet avslutats.

2.3 Klaganden hävdade i sina kommentarer att tidsfristen inte hade gått ut när han bad kommissionen om ansökningsblanketten. Beslutet att avsluta programmet hade fattats över en månad senare.

2.4 Principerna för god förvaltningssed kräver att offentliga förvaltningar besvarar allmänhetens frågor korrekt och i tid. Kommissionen svarade inte på klagandens begäran,

som gjorts den 13 januari, förrän den 25 februari 2000, när det program som klaganden sökte till redan hade avslutats.

2.5 Ombudsmannen ansåg att programmet fortfarande var öppet när klaganden inkom med sin begäran och att han därför borde ha beretts möjlighet att lämna in sin ansökan.

2.6 I enlighet med god förvaltningssed borde kommissionen därför ha behandlat klagandens begäran så att han hade kunnat lämna in sin ansökan. Ombudsmannen ansåg att kommissionens agerande när det gäller denna aspekt av ärendet utgjorde ett fall av administrativa missförhållanden.

3 Slutsats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål var det nödvändigt att göra följande kritiska anmärkning:

I enlighet med god förvaltningssed borde kommissionen ha behandlat klagandens begäran så att han hade kunnat lämna in sin ansökan.

Eftersom denna aspekt av ärendet berörde förfaranden som hade att göra med vissa tidigare händelser var det inte lämpligt att försöka åstadkomma en vänskaplig förlikning. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

3.4.4 Europeiska gemenskapernas domstol

PÅSTÅTT ORÄTTVIST OCH DISKRIMINERANDE BESLUT AV UTTAGNINGSKOMMITTÉN BETRÄFFANDE ERKÄNNANDE AV EN EXAMENS LIKVÄRDIGHET MED JURISTEXAMINA

Beslut i klagomål 408/99/VK mot EG-domstolen

KLAGOMÅLET

I april 1999 ingav S. ett klagomål till Europeiska ombudsmannen mot EG-domstolen om att han nekats att delta i uttagningsprov CJ/LA/30 om upprättande av en reservlista för grekiskspråkiga juristlingvister. Uttagningsprovet var utannonserat i Europeiska gemenskapernas officiella tidning (EGT C 303A, 2.10.1998) och i den grekiska tidningen "To Vima". När det gäller de sökandes utbildning krävdes "en fullständig juridisk utbildning styrkt genom en grekisk universitetsexamen eller motsvarande juridisk examen".

Uttagningsprovet skedde i två omgångar. Den första bestod av ett urvalsförfarande på grundval av kvalifikationer. De sökande som godkändes vid den första omgången kunde sedan gå vidare till det skriftliga provet. Klaganden menade att han lämnat in sin ansökan tillsammans med kopior av de relevanta examensbevisen. Den 5 februari 1999 mottog han ett brev från domstolens personalavdelning där han ombads att före den 24 februari 1999 sända in ett intyg från DI.KA.TSA (de grekiska universitetens gemensamma organ för erkännande av utländska universitetsexamina). Intyget om att klagandens utländska juristexamina motsvarade en grekisk juristexamen skulle utfärdas före den 13 november 1998.

Klaganden bestred detta beslut i ett brev av den 15 februari 1999. I brevet uppgav han att trots att hans universitetsexamina utfärdats av offentliga universitet i medlemsstaterna hade han ännu inte begärt något intyg om erkännande av likvärdighet från DI.KA.TSA. Eftersom han för närvarande följde en doktorandutbildning vid universitetet i Amsterdam hade det inte funnits skäl till detta.

Domstolens personalavdelning svarade i ett brev av den 8 mars 1999. I brevet uppgav domstolen att klaganden inte kunde ges tillträde till provet eftersom han inte översänt det begärda intyget från DI.KA.TSA.

Klaganden ingav därefter en begäran om att hans ansökan skulle omprövas. I brevet uppgav han att Grekland hade fällts av domstolen eftersom landet vägrat att genomföra direktiv 89/48 om erkännande av examensbevis inom EU⁹³. Klaganden framhöll att domstolen inte handlade i enlighet med sina egna beslut när den själv skulle anställa

⁹³ Mål C-365/93, *Kommissionen mot Grekland*, REG 1995, s. I-499.

personal. Klaganden påstod vidare att varken de allmänna eller särskilda bestämmelserna om uttagningsprovet föreskrev att sökande från andra medlemsstater skulle uppvisa ett intyg om likvärdighet även om detta var ett uttryckligt krav för sökande utbildade i tredje land.

Enligt klaganden svarade domstolen inte på hans brev.

Klaganden ingav därefter ett klagomål till ombudsmannen.

När det gäller förutsättningarna och villkoren för att få delta i uttagningsproven, i enlighet med meddelandet i Europeiska gemenskapernas officiella tidning, framhöll klaganden i sitt klagomål till ombudsmannen att där faktiskt uttrycktes krav på att utländska examina skulle vara likvärdiga med grekiska juristexamina, men att det inte fanns något krav på att som i detta fall uppvisa ett intyg om likvärdighet från DI.KA.TSA. Vidare menade han att meddelandet om uttagningsprovet, enligt punkt B.3 a och b i anvisningarna för sökande, riktade sig till medborgare i alla de femton medlemsstaterna och att det måste täcka samtliga utbildningssystem på olika nivå i alla medlemsstater med olika utbildningssystem. Klaganden ansåg att domstolens handlande var orättvist och diskriminerande.

UNDERSÖKNINGEN

Domstolens yttrande

I sitt yttrande gjorde domstolen följande kommentarer till de synpunkter som framförts i klagomålet:

Enligt artikel 22 i domstolens arbetsordning skall domstolen upprätta en översättningstjänst ledd av fackmän med lämplig juridisk utbildning och grundliga kunskaper i flera av domstolens officiella språk.

Domstolen hade erfarenheten att dessa behov bäst uppfylldes av personer med ingående kunskaper om en medlemsstats rättssystem och den terminologi som hör samman med detta rättssystem.

I meddelandet om uttagningsprovet krävdes därför att de sökande hade en fullständig juridisk utbildning styrkt av den grekiska examen "ptychion" eller en likvärdig juridisk examen.

Vid den jämförande granskningen av andra examina än "ptychion" måste uttagningskommittén förvissa sig om att de kunskaper och kvalifikationer som dessa examina ger motsvarar de krav som ställs för att erhålla utmärkelsen "ptychion".

Uttagningskommittén ansåg att det mest objektiva och pålitliga kriteriet var ett intyg utfärdat av DI.KA.TSA., den grekiska myndighet som är behörig att erkänna utländska examina.

Personalavdelningen uppmanade därför i ett brev av den 5 februari 1999 klaganden att inkomma med ett intyg utfärdat av DI.KA.TSA. Något intyg inlämnades aldrig och av den andledningen avslög uttagningskommittén sökandens ansökan.

I meddelandet om uttagningsprovet krävdes emellertid inte uttryckligen något sådant intyg för att ge uttagningskommittén möjlighet att bedöma om andra juridiska examina kunde betraktas som likvärdiga med "ptychion". Uttagningskommittén borde därför ha undersökt om de examensbevis som klaganden tillhandahöll kunde ha ansetts likvärdiga med "ptychion" utifrån andra kriterier.

Slutligen påpekade domstolen att sökande som inte tillåts delta i ett uttagningsprov kunde överklaga beslutet till förstainstansrätten i enlighet med artikel 91.1 tjänsteföreskrifterna eller inge ett klagomål i enlighet med artikel 90.2 i dessa föreskrifter.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll klaganden sitt klagomål.

BESLUTET

1 Påstått orättvist och diskriminerande beslut från uttagningskommittén om att inte erkänna klagandens examina som likvärdiga med den grekiska juristexamen.

1.1 Klaganden ansåg att uttagningskommittén inte borde ha uteslutit honom från uttagningsprovet med motiveringen att han inte hade ett intyg från DI.KA.TSA., den grekiska myndighet som är behörig att erkänna utländska examina. Då detta kriterium varken nämndes i de allmänna eller i de särskilda villkoren för uttagningsförfarandet menade klaganden att beslutet var orättvist och diskriminerande.

1.2 Domstolen bekräftade att uttagningsprovet var avsett för medborgare i samtliga femton medlemsstater och att man måste beakta medlemsstaternas examina. Eftersom uttagningsprovet gällde grekiskspråkiga juristlingvister måste uttagningskommittén förvissa sig om att kunskaperna och kvalifikationerna för dessa examina motsvarar kraven för den grekiska examen som var relevant. För att få ett mer objektivet och tillförlitligt kriterium beslutade uttagningskommittén att uppmana sökande med examina från andra medlemsstater att uppvisa ett intyg från DI.KA.TSA. Eftersom uttagningskommittén inte fick något sådant från klaganden uteslöts denne från uttagningsprovet.

1.3 I sitt yttrande medgav domstolen att meddelandet om detta uttagningsprov inte uttryckligen innehöll något krav om att sökandena skulle uppvisa detta slags intyg från DI.KA.TSA. och att uttagningskommittén därför borde ha undersökt om de examensbevis som klaganden hade uppvisat kunde ha ansetts likvärdiga med den grekiska examen utifrån andra kriterier. Uttagningskommittén hade därför inte behandlat klagandens ansökan på ett korrekt sätt och detta utgjorde ett administrativt missförhållande.

2 Underlåtenhet att besvara klagandens brev

2.1 Klaganden påstod att hans brev till domstolen med begäran om att hans ansökan skulle prövas på nytt inte hade besvarats.

2.2 I sitt yttrande förklarade domstolen inte varför den underlåtit att besvara klagandens brev. Domstolen nämnde att klaganden hade möjlighet att inge ett klagomål i enlighet med artikel 90 i tjänsteföreskrifterna. Detta förklarade emellertid inte varför den underlåtit att behandla klagandens brev som ett sådant klagomål. Domstolen hade därför inte behandlat klagandens brev på ett korrekt sätt, vilket utgjorde ett administrativt missförhållande.

3 Slutsats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökningar av detta klagomål var det nödvändigt att göra följande kritiska anmärkningar:

Uttagningskommittén borde ha undersökt om de examensbevis som klaganden uppvisade kunde ha ansetts likvärdiga med den grekiska examen utifrån andra kriterier. Uttagningskommitténs underlåtenhet att behandla klagandens ansökan på ett korrekt sätt utgjorde ett administrativt missförhållande.

Domstolen förklarade inte varför den inte hade besvarat klagandens brev. Domstolen nämnde att klaganden hade möjlighet att inge ett klagomål i enlighet med artikel 90 i tjänsteföreskrifterna. Detta förklarade emellertid inte varför man underlåtit att behandla klagandens brev som ett sådant klagomål. Underlåtenheten att behandla klagandens brev på ett korrekt sätt utgjorde ett administrativt missförhållande.

Eftersom denna del av ärendet berörde förfaranden som hade att göra med vissa tidigare händelser var det inte lämpligt att försöka åstadkomma en vänskaplig förlikning. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

3.4.5 Europeiska miljöbyrån

HANTERINGEN AV ETT ANBUDSFÖRFARANDE

Beslut i klagomål 608/98/ME mot Europeiska miljöbyrån

KLAGOMÅLET

I juni 1998 framförde klaganden ett klagomål till Europeiska ombudsmannen. Enligt klaganden hade han 1996 deltagit i ett anbuds förfarande vid Europeiska miljöbyrån (EEA) och per telefon informerats om att han tilldelats kontraktet. EEA hade begärt ett förtydligande beträffande hans folkbokföringsort, som var Kanalöarna, och hans organisationsnummer för att kunna avfatta kontraktet. Senare under 1996 informerades klaganden i ett brev från EEA att kontraktet hade tilldelats en annan person. Klaganden försökte utan framgång att få en förklaring. Slutligen erbjöds han som compensation ett annat kontrakt om att utarbeta en rapport för EEA. Detta genomfördes emellertid inte. Han försökte också erhålla handlingar som hade att göra med anbuds förfarandet men de handlingar som EEA sände rörde inte ämnet för tvisten.

I sitt klagomål till ombudsmannen framförde klaganden tre anklagelser. För det första hävdade han att EEA i september 1996 meddelat att han fått anbudet antaget men att man senare informerat honom om att en annan person tilldelats kontraktet. För det andra hade EEA sagt att man skulle erbjuda honom ett mindre kontrakt genom underhandling vilket aldrig genomfördes. Slutligen hade EEA orättmätigt avslagit en ansökan om att få tillgång till de handlingar som rörde anbuds förfarandet.

UNDERSÖKNINGEN

Europeiska miljöbyråns yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till EEA. I sitt yttrande hävdade EEA att klagandens ansökan vederbörligen hade beaktats. I motsats till vad klaganden sagt hade denne emellertid inte informerats om att han fått kontraktet. På ett tidigt stadium av urvalsförfarandet hade man ansett att kontraktet kunde tilldelas klaganden. Efter ytterligare kvalitetskontroller beträffande klaganden beslutade EEA att kontraktet skulle tilldelas en annan person. Dessutom var det oklart var klagandens bolag egentligen var beläget eftersom det var registrerat på Kanalöarna. I fråga om den andra anklagelsepunkten framhöll EEA att man aldrig utfärdat något löfte om att erbjuda klaganden ett mindre kontrakt. När det gällde den tredje punkten erinrade EEA om att man vid två tillfällen lämnat information till klaganden.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll klaganden sitt klagomål.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Efter att noggrant ha studerat EEA:s yttrande och klagandens kommentarer vidtog ombudsmannen ytterligare undersökningar. Den huvudsakliga information som gavs i EEA:s vidare yttrande var att EEA hade kontaktat klaganden för att kontrollera den rättsliga grunden för klagandens bolag och för att erhålla de uppgifter som krävdes för att kunna komplettera handlingarna ifall ett kontrakt skulle komma att upprättas med klaganden. EEA ställde sig också tveksam till uppgiften om att klaganden var bosatt på Kanalöarna som är kända för att vara "skatteparadis". Orsaken till att klaganden inte tilldelades anbudet var EEA:s kontakter med kommissionen, främst GD XII och GD XIII, under vilka det framkommit att den typ av tjänster klaganden utfört tidigare i själva verket

inte var sådana som EEA sökte. Kontakterna med kommissionen hade enbart ägt rum per telefon.

När det gällde EEA:s andra yttrande vidhöll klaganden sitt klagomål. Han underströk huvudsakligen att EEA inte fick kontakta honom med mindre än att han tilldelats kontraktet och att hans registrering på Kanalöarna aldrig hade varit något problem i samband med hans tidigare kontakter med Europeiska kommissionen. När det gällde GD XII hade klaganden inte arbetat där sedan 1982, då han var anställd som tjänsteman. Direktören som han arbetade under vid den tiden och som nu var medlem i EEA:s styrelse tyckte illa om klaganden. Sedan han skickat in sina kommentarer fortsatte klaganden att sända information som framför allt rörde hans försök att sedan januari 2000 få tillgång till vissa nya handlingar från EEA.

BESLUTET

1 Urvalsförfarandet som följde på anbudsinfordran, det påstådda meddelandet till klaganden samt grunderna för beslutet.

När det gäller denna anklagelsepunkt fann ombudsmannen det nödvändigt att rikta följande två kritiska anmärkningar till EEA:

Det är god förvaltningssed att lämna tydlig och begriplig information. I detta fall kontaktade EEA klaganden och fick honom att tro att han tilldelats kontraktet trots att något slutgiltigt beslut faktiskt inte hade fattats. EEA handlade därför inte i enlighet med principerna för god förvaltningssed.

Det är god förvaltningssed att redovisa grunderna till ett beslut. Denna redovisning måste vara korrekt, tydlig och tillräckligt utförlig. Vanligen redovisas huvudsakliga fakta, argument och bevis. I detta fall framförde EEA vid tre tillfällen olika argument. Det framkom också att EEA grundade sitt beslut på upplysningar man inhämtat efter det att anbudet lämnats in. EEA hade inte kunnat lämna någon förteckning över de upplysningar man inhämtat eller sina kontakter trots att denna information hade stor betydelse för EEA:s slutgiltiga beslut. Det framkom att EEA inte tydligt redovisade grunderna för sitt beslut och vidare baserade detta på fakta som inte var synligt dokumenterade. EEA handlade därför inte i enlighet med principen om god förvaltningssed.

2 Det påstådda erbjudandet om ett mindre kontrakt som kompensation

Vad beträffar denna anklagelsepunkt fann ombudsmannen att klaganden inte hade kunnat lämna tillräckliga bevis som stöd för sin anklagelse.

3 Begäran om att få tillgång till handlingar

Vad beträffar denna anklagelsepunkt fann ombudsmannen att det var nödvändigt att rikta följande kritiska anmärkningar till EEA:

Det är god förvaltningssed att handla i enlighet med lagen och tillämpa de bestämmelser och förfaranden som är fastställda i gemenskapslagstiftningen. Rätten att få tillgång till EEA:s handlingar finns fastställd genom beslutet av den 21 mars 1997 om allmänhetens tillgång till Europeiska miljöbyråns handlingar⁹⁴. EEA lämnade inte ombudsmannen något bevis för att man verkligen följt sina egna bestämmelser om tillgång till handlingar.

Då den klagande också uppmärksammat ombudsmannen på att han försökt erhålla vissa nya handlingar efter januari 2000 konstaterade ombudsmannen att frågan om tillgången till dessa handlingar låg utanför ämnet för denna undersökning. Frågan behandlades därför inte i samband med detta beslut. Ombudsmannen konstaterade vidare att det var

⁹⁴ EGT C 282, 18.9.1997, s. 5.

EEA:s skyldighet att tillämpa sina bestämmelser om tillgång till handlingar och meddela resultatet till klaganden.

Eftersom dessa aspekter av ärendet berörde förfaranden som hade att göra med vissa tidigare händelser var det inte lämpligt att försöka åstadkomma en vänskaplig förlikning. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

Anmärkning: Den fullständiga texten av beslutet i detta klagomål (12 sidor) kan erhållas på Europeiska ombudsmannens webbplats (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>) eller från ombudsmannens sekretariat.

3.5 FÖRSLAG TILL REKOMMENDATIONER SOM ANTAGITS AV INSTITUTIONEN

KLAGOMÅLEN

I maj och juli 1998 klagade W till Europeiska ombudsmannen (klagomål 507/98/OV) över påstådd underlåtenhet från Europaparlamentets sida att ge information om designtävlingen (ref. 96/S 195-116670) för arbeten i Europaparlamentets Leopold-byggnad i Bryssel. Den 13 maj 1998 (515/98/OV), 1 juni 1998 (576/98/OV) och 29 april 1998 (818/98/OV) gav andra personer in liknande klagomål. Vid undersökningen behandlades därför de fyra klagomålen tillsammans.

3.5.1 Europaparlamentet

FÖRSLAGET TILL REKOMMENDATION

I ombudsmannens årsrapport 1999 redogörs för beslutet och förslaget till rekommendation som ställdes till parlamentet den 17 december 1999, i enlighet med artikel 3.6 i ombudsmannens stadga⁹⁵. Rekommendationen lyder:

Parlamentet bör i enlighet med god förvaltningssed framföra sina ursäkter till klagandena för dröjsmålet att informera dem om utfallet av tävlingen och för att inte ha besvarat klagandenas olika brev i vilka de uttryckligen bett om upplysningar om tävlingsresultaten.

Ombudsmannen upplyste parlamentet om att det enligt artikel 3.6 i ombudsmannens stadga skulle sända ett detaljerat yttrande före den 31 mars 2000 och att detta kunde bestå av ett godkännande av ombudsmannens förslag till rekommendation och en beskrivning av vilka åtgärder som vidtagits för att genomföra det.

Parlamentets detaljerade yttrande

Den 9 mars 2000 skickade parlamentets talman in parlamentets detaljerade yttrande. Talmannen informerade ombudsmannen om att parlamentet hade godtagit förslaget till rekommendation och hade skickat ett ursäktande brev till de olika klagandena. Breven hade följande lydelse:

“Med anledning av Ert klagomål till ombudsmannen i samband med designtävlingen gällande VIP-entréen till D1-byggnaden och ingången till D1-byggnaden från D3-byggnaden ber Europaparlamentet att få meddela följande: för att främja en sund förvaltning beslutade uttagningskommittén för tävlingen, som den 17 april hade beslutat att inget av de inlämnade tävlingsbidragen var passande, att ompröva sitt beslut. En andra bedömning gjordes i februari 1998 och resultatet av denna tillkännagavs i det formella bekräftelsemeddelandet den 29 maj 1998. Detta meddelande vidarebefordrades till deltagarna i tävlingen den 17 juni och 4 augusti 1998.

Parlamentet erkänner dock att tävlingsförfarandet var för långdraget och dröjsmålet med att underrätta deltagarna om resultatet var oacceptabelt, i enlighet med vad ombuds-

UNDERLÅTENHET AV EUROPAPARLAMENTET ATT INFORMERA OM UTGÅNGEN AV EN DESIGNTÄVLING

Beslut i de förenade klagomålen 507/98/OV, 515/98/OV, 576/98/OV och 818/98/OV mot Europaparlamentet

mannen säger i sin rekommendation till parlamentet den 17 december 1999. Därför vill Europaparlamentet framföra sina uppriktiga ursäkter till er.

Europaparlamentet medger också att de telefonsvar som givits av dess berörda avdelningar på skriftliga förfrågningar från tävlingsdeltagande inte var en lämplig form för svar och att det med tanke på förfarandets utdragna behandling var oprofessionellt av parlamentet att inte skriftligen bekräfta mottagandet av de olika brev i vilka ni begärde information om tävlingsresultatet “.

Efter noggrann undersökning av parlamentets detaljerade yttrande fann ombudsmannen att de beskrivna åtgärderna var tillfyllest för att genomföra förslaget till rekommendation.

Klagandena inkom inte med några kommentarer efter parlamentets detaljerade yttrande.

BESLUTET

1 Ombudsmannen riktade den 17 december 1999 följande förslag till rekommendation till parlamentet i enlighet med artikel 3.6. i stadgan:

Parlamentet bör i enlighet med god förvaltnings sed framföra sina ursäkter till klagandena för dröjsmålet med att informera dem om utfallet av tävlingen och för att inte ha besvarat klagandenas olika brev i vilka de uttryckligen bett om upplysningar om tävlingsresultatet.

2 Den 9 mars 2000 underrättade parlamentets talman ombudsmannen om att det godtagit ombudsmannens förslag till rekommendation och bifogade kopior av breven med ursäkter till de olika klagandena. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

3.5.2 Europeiska kommissionen

KLAGOMÅLET

Viktigaste fakta i klagandens klagomål, som inlämnades i maj 1997, kan sammanfattas på följande sätt:

OLAGLIGA ANSTÄLLNINGSFÖRHÅLLANDEN FÖR EXTERN PERSONAL

Beslut i klagomål 398/97/(VK)GG mot Europeiska kommissionen

Klaganden sökte ett arbete vid kommissionen och erbjöds anställning inom generaldirektorat V som ligger i Luxemburg. Kommissionen meddelade klaganden att denne av budgetskäl skulle betalas av ett privat bolag som skrivit kontrakt med kommissionen och att kontraktet till att börja med endast skulle löpa fram till årets slut. Kontraktet överlämnades till klaganden av det privata bolaget i kommissionens lokaler. I kontraktet stod bolaget som arbetsgivare. Varken typen av arbete eller platsen för arbetet framgick av kontraktet, men där stod angivet att den anställdes arbetsuppgifter skulle fastställas direkt av kommissionen. Klaganden började arbeta i april 1994. Några månader senare, efter en omorganisation av de berörda enheterna, fick klaganden i uppdrag att arbeta med att övervaka att bestämmelserna i direktiv 92/29/EEG införlivades i medlemsstaternas nationella lagstiftning samt hantera rättsliga och andra liknande ärenden.

I december 1994 fick klaganden ett nytt kontrakt på tre månader (januari-mars 1995). Kontraktet motsvarade det kontrakt han tidigare undertecknat. Arbetsgivaren uppgavs emellertid vara ett annat bolag som klaganden hittills inte hade haft kontakt med. Tre månader senare översände detta bolag till klaganden ett likadant kontrakt för ytterligare nio månader.

I början av 1996 fick klaganden ett nytt kontrakt. I detta kontrakt saknades för första gången hänvisning till kommissionen. Firmans säte (Senningerberg i Luxemburg) angavs som anställningsort. Klaganden behöll emellertid sitt kontor hos kommissionen.

Klaganden fick instruktioner om sitt arbete uteslutande av kommissionen. Hans arbete var integrerat med enhetens sedvanliga arbete. Det bolag med vilket han tecknat ovannämnda

kontrakt hade endast till uppgift att överföra hans månadslön, betala in skatter och socialförsäkringar samt lämna semesterbesked, vilket skedde via e-post.

Efter det att klaganden inom sitt direktorat hade tagit upp frågan om huruvida hans anställning var laglig informerades han om att hans kontrakt inte skulle förlängas. Klaganden vände sig till generaldirektören för GD V och till kommissionens ordförande men utan resultat.

Mot bakgrund av ovanstående framförde klaganden följande *anklagelser*:

Hans anställning hade betraktats om olaglig redan från november 1994 och framåt. Medan han officiellt arbetade som anställd vid ett företag, med vilket han tecknat kontrakt för att erlagga tjänster åt kommissionen, utförde han i själva verket arbetsuppgifter som borde ha utförts av kommissionens personal. Denna anställningsform hade valts av kommissionen för att man ville slippa tillämpa bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna eller anställningsvillkoren för övriga anställda. Kommissionen hade härmed brutit mot gemenskapsrätten när det gällde hans anställningsvillkor. Kommissionen hade också brutit mot den luxemburgiska arbetsrättslagstiftningen.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens kommentarer

I sitt yttrande hävdade kommissionen att klaganden hade tilldelats flera tidsbegränsade kontrakt av bolag utanför kommissionen för att han skulle bidra med särskild kompletterande teknisk sakkunskap och hjälpa kommissionen med att genomföra dess arbetsuppgifter i enlighet med bestämmelserna i kommissionens uppförandekodex⁹⁶. Klaganden hade inte varit anställd av kommissionen.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll klaganden sitt klagomål. Han medgav att kommissionens uppförandekodex innehöll mycket bra bestämmelser men hävdade att dessa inte följts i hans fall. Han hade inte arbetat ”oberoende” utan hade de facto haft en position som anställd vid kommissionen. Enligt hans uppfattning undvek kommissionen att ta upp de relevanta frågorna i sitt svar.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Mot bakgrund av ovanstående uppgifter drog ombudsmannen slutsatsen att han behövde ytterligare information från kommissionen för att kunna behandla ärendet. Begäran om denna information sändes i januari 1999.

Kommissionens svar på ombudsmannens första begäran om ytterligare information

I sitt svar på ombudsmannens begäran om ytterligare information gav kommissionen följande kommentarer:

Enligt domstolens dom i *Mulfingermålet*⁹⁷ var kriteriet för att fastställa om ett direkt kontrakt skulle betraktas som lagligt enligt nationell lagstiftning huruvida den anställdes arbetsuppgifter var ordinarie arbetsuppgifter som var centrala för gemenskapens offentliga förvaltning. Klaganden hade emellertid bara gjort en ”punktinsats”⁹⁸. När det gällde de

⁹⁶ Uppförandekodex med allmänna bestämmelser för förbindelserna mellan kommissionens avdelningar och vissa personalkategorier antagen i oktober 1994.

⁹⁷ Mål C-249/87, *Mulfinger m.fl. mot kommissionen*, REG 1989, s. 4127.

⁹⁸ I det franska originalet: ”une assistance ponctuelle”.

allmänna bestämmelserna om relationerna mellan kommissionen och vissa kategorier av anställda krävde de arbetsuppgifter klaganden utförde tillfällig och speciell sakkunskap, helt i linje med avsnitt II och III i uppförandekodexen av oktober 1994. Arbetsvillkoren enligt detta kontrakt gällde arbete utanför kommissionens lokaler (*extra muros*). Det fanns inget arbetsgivar- och arbetstagarförhållande mellan kommissionen och klaganden. De relevanta bestämmelserna i Luxemburgs arbetsrättslagstiftning berörde det företag som anställde klaganden, inte kommissionen.

Klagandens kommentarer till kommissionens svar på ombudsmannens första begäran om ytterligare information

I sina kommentarer till kommissionens brev vidhöll klaganden sin anklagelse att kommissionen hade utnyttjat privata bolag för att slippa tillämpa tjänsteföreskrifterna. Han ansåg att övervakningen av att bestämmelserna i direktiven införlivades med nationell lagstiftning inte var en arbetsuppgift av tillfällig karaktär. Klaganden höll fast vid att hans arbetsvillkor aldrig hade varit *extra muros*, dvs. annorlunda än de som gällde för kommissionens anställda.

Klaganden överlämnade också kopior på ett antal handlingar.

Ombudsmannen beslutade därefter att rikta en andra begäran om ytterligare information till kommissionen. Denna begäran sändes i juni 1999.

Kommissionens svar på ombudsmannens andra begäran om ytterligare information

I sitt svar på ombudsmannens andra begäran om ytterligare information gjorde kommissionen följande kommentarer:

Handlingarna i detta ärende, inbegripet de som klaganden lagt fram, stödde till fullo kommissionens ståndpunkt. Ansvaret för att övervaka att medlemsstaterna genomförde bestämmelserna i direktiven vilade på kommissionens tjänstemän och kunde inte delegeras. De fakta som klaganden redogjort för visade inte att något sådant skett i detta fall. Klaganden bistod de ansvariga tjänstemännen med teknisk rådgivning. Externa rådgivare hyrdes in just för att de besatt sakkunskap som inte alltid kunde erhållas inom gemenskapens förvaltning.

Klagandens kommentarer till kommissionens svar på ombudsmannens andra begäran om ytterligare information

I sina kommentarer uttryckte klaganden förhoppningen att kommissionens nye ordförande skulle göra sitt bästa för att stärka det personliga ansvarstagandet och det politiska ansvaret på alla nivåer inom kommissionen. Han beklagade det sätt på vilket kommissionen fortsatte att ”spela pingpong” med honom. Han upprepade sin åsikt att kommissionen hade brutit mot sin egen uppförandekodex där det betonades att kommissionen skulle följa tillämpliga bestämmelser i nationell lagstiftning. Klaganden framhöll att han inte instämde med kommissionens tolkning av den rättsliga betydelsen av ordet ”övervakning”. Han menade till sist att det inte fanns några rättsliga hinder för kommissionen att utfärda ett tjänstgöringsintyg avseende hans arbete för institutionen.

FÖRSLAGET TILL REKOMMENDATION

Genom beslut av den 4 november 1999 riktade ombudsmannen ett förslag till rekommendation till kommissionen i enlighet med artikel 3.6 i ombudsmannens stadga⁹⁹. Utgångspunkten för förslaget till rekommendation var följande:

⁹⁹ Europaparlamentets beslut 94/262/EKSG, EG, Euratom av den 9 mars 1994 om föreskrifter och allmänna villkor för ombudsmannens ämbetsutövning (EGT L 113, s. 15).

Klaganden påstod att hans anställningsvillkor (dvs. det faktum att han arbetade för kommissionen inom ramen för ett anställningskontrakt som tecknats med ett privat bolag som i sin tur hade slutit ett kontrakt med kommissionen) hade varit olagliga enligt gemenskapsrätten. Han hävdade att det arbete han utfört borde ha utförts av kommissionens anställda.

Kommissionen svarade att klaganden endast hade tillhandahållit tillfälligt tekniskt bistånd till de ansvariga tjänstemännen, hade arbetat under deras överinseende och inte vid något tillfälle varit inblandad i de efterföljande besluten om huruvida medlemsstaternas nationella lagstiftning överensstämde med gemenskapsrätten. Kommissionen hävdade vidare att den i detta fall till fullo hade följt bestämmelserna i den uppförandekodex som antagits i oktober 1994.

Kommissionens uppförandekodex föreskriver att gemenskapens grundläggande offentliga uppgifter skall utföras uteslutande av tjänstemän eller gemenskapens tillfälligt anställda. Enligt uppförandekodexen utgörs de grundläggande offentliga arbetsuppgifterna (*"public service tasks"*) av sådana arbetsuppgifter som har samband med de befogenheter som givits institutionen genom fördragen eller sekundärrätten. Enligt kodexen ingick i dessa arbetsuppgifter övervakning (bland annat övervakning av tillämpningen av gemenskapsrätten)¹⁰⁰. Det avgörande kriteriet för att kunna bedöma om det handlade om en grundläggande offentlig arbetsuppgift eller inte var alltså de aktuella tjänsternas karaktär.

Enligt artikel 211 (f.d. artikel 155) var det en av kommissionens uppgifter att övervaka tillämpningen av bestämmelserna i detta fördrag och av bestämmelser som antagits av institutionerna med stöd av fördraget. Denna uppgift skulle alltså genomföras av kommissionens tjänstemän, dvs. av personal som omfattades av tjänsteföreskrifterna eller anställningsvillkoren för övriga anställda. Å andra sidan hävdade kommissionen att den även på detta område kunde tillgripa andra åtgärder för att få tillgång till sakkunskap som inte gick att erhålla inom gemenskapens offentliga förvaltning.

Kommissionen hävdade att klaganden hade utfört sina arbetsuppgifter under överinseende av kommissionens tjänstemän och att hans arbete alltså inte kunde anses utgöra en del av uppgifterna inom den offentliga förvaltningen. Det faktum att klaganden hade arbetat under övervakning eller överinseende av kommissionens tjänstemän föreföll inte oförenligt med dennes påstående att han utfört uppgifter som kommissionen ålagts genom EG-fördraget. Eftersom kommissionen hade en hierarkisk organisation var övervakning en del av den process som ledde fram till antagandet av en ståndpunkt eller ett beslut. Den tjänstemannen vid kommissionen som arbetade med att övervaka tillämpningen av ett visst direktiv måste förvisso också arbeta under överinseende av sina överordnade. Frågan om huruvida klagandens arbetsuppgifter var av beständig natur eller om klaganden tillhandahöll det kommissionen kallade en *"punktinsats"* föreföll inte heller vara relevant. EG-domstolens rättspraxis hänvisade till arbetsuppgiftens *natur* och inte dess varaktighet som ett avgörande kriterium¹⁰¹. Detta var också den uppfattning kommissionen själv hade antagit i sin uppförandekodex där man gjorde åtskillnad mellan grundläggande uppgifter av offentlig natur (*"public service tasks"*), som var reserverade för kommissionens anställda, och uppgifter av tillfällig natur (*"non-permanent tasks"*), som klart angavs vara *andra uppgifter* än de av offentlig natur¹⁰².

Det var därför viktigt att beakta vilken typ av arbete klaganden hade utfört i samband med övervakningen av genomförandet av direktiv 92/29. Kommissionen hade vid flera tillfällen betonat att klaganden endast lämnade *"tekniskt bistånd"* till kommissionens tjänstemän. I avsnitt III C 3 a i kommissionens uppförandekodex föreskrivs att kommissionen har rätt att ingå avtal med tredje part om tillhandahållande av tjänster av teoretisk eller

¹⁰⁰ Uppförandekodexen, avsnitt II.

¹⁰¹ Jfr domen i Mulfinger-målet, punkt 14.

¹⁰² Uppförandekodexen, avsnitt II.

rådgivande karaktär förutsatt att de aktuella arbetsuppgifterna på grund av sin tekniska karaktär inte kan tillhandahållas av kommissionens personal. Kommissionen hade emellertid inte preciserat arten av detta ”tekniska bistånd” som klaganden (eller det bolag som anställt honom) skulle tillhandahålla och inte förklarat varför detta inte kunde tillhandahållas av kommissionens personal. Klagandens påstående att han kontrollerat tillämpningen av direktiv 92/29 genom att i nära samarbete med översättningstjänsterna jämföra texterna i de aktuella nationella lagarna, som var författade på språk som varken han eller hans överordnade behärskade, hade inte bestridits av kommissionen. Det föreföll inte finnas något klart bevis för att klagandens arbete i detta sammanhang i sak skilde sig från det arbete som utförs av en tjänsteman med uppgift att övervaka medlemsstaternas tillämpning av direktivet. Ombudsmannen drog därför slutsatsen att uppgiften om arten av klagandens arbete föreföll stödja dennes påstående om att han utfört arbetsuppgifter som i enlighet med uppförandekodexen borde ha utförts av kommissionens personal.

Denna slutsats stöddes av flera omständigheter:

För det första utvisade flera av de handlingar klaganden lagt fram att instruktionerna rörande klagandens arbete hade givits direkt av kommissionen och inte av de bolag med vilka klaganden hade slutit avtal om anställning. Kommissionen hade inte kunna förklara denna skillnad mellan formell rättslig ställning och praktisk verklighet.

För det andra hade klaganden givit en detaljerad beskrivning av hur det hade gått till när han började arbeta för kommissionen. Kommissionen hade inte gjort några väsentliga invändningar när det gällde dessa påståenden.

För det tredje tydde tillgängliga uppgifter starkt på att klagandens anställningsvillkor inte hade varit *extra muros* som kommissionen hävdade. Även om detta saknade betydelse för frågan om huruvida klaganden utfört arbetsuppgifter som borde ha reserverats för kommissionens anställda eller ej, kvarstod faktum att kommissionen enligt klagandens påståenden till och med tycktes ha vidtagit åtgärder för att dölja närvaron av extern personal i sina lokaler. Kommissionen hade avstått från att ge några konkreta kommentarer till dessa påståenden vilka verkade styrkas av de handlingar klaganden uppvisat.

Slutligen föreföll kommissionens påstående att dess åtgärder hade varit helt i linje med avsnitt II och III i uppförandekodexen från oktober 1994 inte vara välgrundade. Det fanns åtminstone två bestämmelser i denna kodex som inte syntes ha respekterats i detta fall. För det första fick enligt kodexen villkoren för att genomföra kontrakt med tredje part inte leda till att dessa kontrakt fick ett annat innehåll eller skulle kunna betecknas som kontrakt för inhyrning av personal eller arbetskraft¹⁰³. För det andra föreskrivs i kodexen att extern personal måste genomföra sitt arbete utanför kommissionens lokaler och att närvaron av sådan personal i kommissionens lokaler måste begränsas kraftigt och motiveras av att det är fysiskt omöjligt att genomföra arbetet någon annanstans¹⁰⁴.

Mot bakgrund av ovanstående drog ombudsmannen slutsatsen att klagandens anställning på grundval av ett anställningskontrakt med ett privat bolag, som i sin tur hade skrivit kontrakt med kommissionen, inte var förenlig med de principer som kan härledas från kommissionens egen uppförandekodex och således utgjorde ett administrativt missförhållande. På grund av kommissionens och klagandens motsatta ståndpunkter var det inte möjligt att åstadkomma en vänskaplig förlikning mellan parterna när det gällde denna punkt och ombudsmannen utfärdade därför följande förslag till rekommendation.

¹⁰³ ”Villkoren under vilka servicekontrakt genomförs får inte vara av den karaktär att kontraktens natur ändras och möjligen leder till att de kan omklassificeras som arbetskraftskontrakt (manpower supply contract) eller anställningskontrakt” (avsnitt III C 2 i *uppförandekodexen*).

¹⁰⁴ ”Närvaron av den berörda personalen i kommissionens lokaler måste vara strikt begränsad till de fall då det är fysiskt omöjligt att genomföra arbetet på annan plats” (avsnitt III C 3 a i *uppförandekodexen*).

I enlighet med artikel 3.6 i ombudsmannens stadga riktade ombudsmannen därför följande förslag till rekommendation till kommissionen:

Kommissionen bör vidta lämpliga åtgärder för att gottgöra att klagandens anställningssituation varit olaglig. Kommissionen bör därför utfärda ett tjänstgöringsintyg till klaganden för den period då denne arbetade för kommissionen.

Kommissionens detaljerade yttrande

Ombudsmannen informerade kommissionen om att den enligt artikel 3.6 i ombudsmannens stadga skulle sända ett detaljerat yttrande före den 29 februari 2000 och att detta kunde bestå av ett godtagande av ombudsmannens förslag till rekommendation och en beskrivning av vilka åtgärder som vidtagits för att genomföra det.

Den 23 februari 2000 sände kommissionen följande detaljerade yttrande till ombudsmannen:

"I enlighet med Er rekommendation har Coleman, generaldirektör för GD Hälsa och konsumentskydd, skickat ett tjänstgöringsintyg till M. för den period då denne lämnade kommissionen tekniskt bistånd."

Detta tjänstgöringsintyg är utfärdat på grundval av M:s faktiska situation och hans verksamhetsrapport (november 1994 t.o.m. juni 1996). Det överensstämmer också med de kontraktsvillkor som kommissionen hade med de bolag som anställde M."

Kommissionen sände en kopia av Colemans brev till klaganden av den 31 januari 2000 och tjänstgöringsintyget som bifogats det brevet.

Redan den 19 februari 2000 skrev klaganden till ombudsmannen för att påpeka att tjänstgöringsintyget inte var skrivet på ett brevpapper med kommissionens brevhuvud och att det saknade underskrift. Klaganden framhöll också att den period som angavs i tjänstgöringsintyget var felaktig eftersom han hade arbetat för kommissionen från den 18 april 1994 till den 30 juni 1996.

Den 23 februari 2000 skrev ombudsmannen till kommissionen för att uttrycka sin tillfredsställelse över att kommissionen vidtagit åtgärder för att följa förslaget till rekommendation. Mot bakgrund av klagandens kommentarer i brevet av den 19 februari 2000 uppmanade ombudsmannen kommissionen att kontrollera om de datum som angivits i tjänstgöringsintyget var riktiga samt överväga om det inte vore lämpligt att enligt gängse bruk underteckna denna handling.

Den 4 april 2000 sände kommissionen ytterligare ett brev till ombudsmannen med lydelsen:

"I enlighet med Er rekommendation och med beaktande av klagandens kommentarer i dennes brev av den 19 februari 2000 har Coleman, generaldirektör för GD Hälsa och konsumentskydd, skickat ett korrigerat tjänstgöringsintyg till M."

Med brevet sändes en kopia av det korrigerade tjänstgöringsintyget som var daterat den 20 mars 2000 och undertecknat av Coleman och som gällde perioden 18 april 1994-30 juni 1996.

Kommissionens brev av den 4 april 2000 vidarebefordrades den 10 april 2000 till klaganden som ombads att om han så önskade ge en kommentar till brevet före den 31 maj 2000. Vid denna tidpunkt hade inga kommentarer lämnats till ombudsmannen.

BESLUTET

1 Ombudsmannen riktade den 4 november 1999 följande förslag till rekommendation till kommissionen i enlighet med artikel 3.6 i ombudsmannens stadga:

Kommissionen bör vidta lämpliga åtgärder för att gottgöra att klagandens anställningssituation varit olaglig. Kommissionen bör därför utfärda ett tjänstgöringsintyg till klaganden för den period då denne arbetade för kommissionen.

2 Den 23 februari och 4 april 2000 underrättade kommissionen ombudsmannen om att den godtagit ombudsmannens förslag till rekommendation och vilka åtgärder den vidtagit för att genomföra denna. De åtgärder som kommissionen beskrivit i sitt brev av den 4 april 2000, föreföll tillfredsställande och ombudsmannen avslutade därför ärendet.

DISKRIMINERING VID LÖNEGRAD- SPLACERINGEN AV FISKERIINSPEKTÖ- RER

*Beslut i klagomål
109/98/ME mot Euro-
peiska kommissionen*

KLAGOMÅLET

Den 9 januari 1998 gav tre tillfälligt anställda vid Europeiska kommissionen in ett gemensamt klagomål till Europeiska ombudsmannen rörande sin lönegradsinplacering som kommissionens fiskeinspektörer. Sedan de hade börjat sitt arbete märkte de att alla andra fiskeinspektörer, både de som anställdes före och de som anställdes efter dem själva, hade placerats i högre lönegrader. Då de inte fick någon tillfredsställande förklaring till dessa olikheter menade de att de diskriminerades utan grund och inledde ett internt klagoförfarande inom kommissionen. Under detta förfarande blev det klart att utannonseringen av tjänsterna i graderna B4/B5 berodde på ett administrativt misstag. Då kommissionen inte ändrade på klagandenas lönegradsplacering klagade de till ombudsmannen.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. I sitt yttrande hävdade kommissionen att klagandena inte hade utsatts för diskriminering. Den hänvisade till att det rekryteringsförfarande som hade lett till att klagandena anställdes inte var samma förfarande som använts när det gäller inspektörerna i högre lönegrader. Kommissionen anförde vidare:

“Eftersom det i meddelandet om uttagningsprovet (...) angavs att lönegradsplaceringen avsåg B4/B5, är det tydligt att de berörda personerna har sökt till tjänster vid kommissionen på denna nivå, och de kan inte förneka detta eftersom de självmant har sökt tjänsterna.”

Klagandenas kommentarer

I sina kommentarer vidhöll klagandena sina påståenden. De hävdade också att den omständigheten att meddelandet om uttagningsprovet angav lönegraderna B4/B5 inte befriade kommissionen från skyldigheten att förklara de objektiva grunderna till skillnaden i behandling av personer med samma kvalifikationer och erfarenhet och som utför samma arbete.

OMBUDSMANNENS FÖRSÖK ATT ÅSTADKOMMA EN VÄNSKAPLIG FÖRLIKNING

Efter en noggrann genomgång av ärendet ansåg ombudsmannen att det fanns prima facie-belägg för administrativa missförhållanden. Han ansåg också att det fortfarande var

möjligt att rätta till det administrativa missförhållandet och skrev därför till kommissionen i enlighet med artikel 3.5 i ombudsmannens stadga¹⁰⁵ för att försöka åstadkomma en vänskaplig förlikning.

Med hänvisning till klagandenas kommentarer påpekade ombudsmannen att kommissionen mot bakgrund av de belägg som förelåg i ärendet inte hade försökt avvisa klagandenas påståenden eller förklara skillnaderna i lönegrad. Ombudsmannen ansåg inte att kommissionens handlande uppfyllde de höga krav som man har rätt att ställa på gemenskapsinstitutionerna. Därför föreslog ombudsmannen att kommissionen skulle ompröva sin ståndpunkt i fråga om klagomålet.

I sitt svar hänvisade kommissionen till sin nya anställningspolitik som infördes i november 1996, vilken innebar att uttagningsproven inte kan vara öppna för alla lönegrader inom en kategori som tidigare, utan att de skall specificeras i meddelandena om uttagningsprov i enlighet med den berörda avdelningens uttryckliga behov. Om avdelningen inte hade angett något annat avsåg uttagningsprovet den lägsta lönegraden. Mot bakgrund av detta avsåg uttagningsprov 25/T/XIV/95 lönegraderna B5/B4, och i enlighet med detta var klagandenas högsta möjliga lönegrad B4. En grundläggande princip för den nya anställningspolitiken var att uttagningsproven skall omfatta de mellanliggande tjänsteklasseerna inom respektive lönegrad, dvs. A5/A4 och B3/B2. Därför anordnades det senare uttagningsprovet 7T/XIV/97 för fiskeinspektörer enligt dessa villkor. Kommissionen påpekade vidare att den måste respektera den nivå som anges i meddelandet om uttagningsprovet och att en avvikelse från detta inte är förenligt med god ekonomisk förvaltning. Detta skulle föranleda kritik från ekonomistyrningsavdelningen och eventuellt från revisionsrätten. Därför beklagade kommissionen att den inte kunde rätta sig efter ombudsmannens förslag att försöka åstadkomma en vänskaplig förlikning.

FÖRSLAGET TILL REKOMMENDATION

I ett beslut av den 18 januari 2000 riktade ombudsmannen ett förslag till rekommendation till kommissionen i enlighet med artikel 3.6 i ombudsmannens stadga¹⁰⁶. Det centrala innehållet i rekommendationsförslaget var följande:

1 Det är god förvaltnings sed att säkerställa att principen om lika behandling respekteras och att diskriminering undviks. Domstolen har vid ett flertal tillfällen uttryckt att principen om lika behandling är av grundläggande betydelse när det gäller anställningar¹⁰⁷. Även om merparten av domstolens rättspraxis grundas på artikel 5.3 i tjänsteföreskrifterna, som inte gäller för tillfälliga anställningar, har domstolen fastställt att principen om lika behandling också gäller i fråga om tillfälliga anställningar¹⁰⁸. Om skillnader i behandling föreligger skall gemenskapsinstitutionerna säkerställa att detta motiveras av sakliga och relevanta skäl i det berörda fallet.

2 I detta fall anställdes klagandena av Europeiska kommissionen som fiskeinspektörer och placerades i lönegraderna B5/B4. Tidigare anställda fiskeinspektörer vid kommissionen, med jämbördig eller lägre utbildning, hade emellertid placerats i högre lönegrader, dvs. B3, B2 och B1. Efter tillsättningen av klagandena, anordnades ett urvalsförfarande

¹⁰⁵ "Ombudsmannen skall så långt det är möjligt försöka att tillsammans med institutionen eller organet i fråga nå en lösning som rättar till felet eller gottgör försummelsen och som tillfredsställer klagomålet."

¹⁰⁶ Europaparlamentets beslut nr. 94/262/EKSG, EG, Euratom av den 9 mars 1994 om föreskrifter och allmänna villkor för ombudsmannens ämbetsutövning (EGT L 113, 4.5.1994, s. 15).

¹⁰⁷ Se till exempel: mål 119/83, *Appelbaum mot kommissionen*, REG 1985, s. 2423, förenade målen 129 och 274/82, *Charles Lux mot revisionsrätten*, REG 1984, s. 4127 och mål 92/85, *Hamai mot domstolen*, REG 1986, s. 3157.

¹⁰⁸ Se till exempel: T-207/95, *Ibarra Gil mot kommissionen*, REG-P 1997, s. 1A-0013, II-0031 och T-211/95, *Petite-Laurent mot kommissionen*, REG-P 1997, s. 1A-0021, II-0057.

som avsåg fiskeinspektörer i lönegraderna B3/B2. Klagandena påstod att deras placering i de lägre lönegraderna var ett administrativt misstag.

3 Kommissionen förklarade skillnaderna i behandling med att klagandena hade anställts genom uttagningsprov 25/T/XIV/95. Detta uttagningsprov avsåg anställning inom lönegraderna B5/B4. Kommissionen förklarade att skillnaderna i behandling var ett led i dess nya anställningspolitik som syftar till att framtida uttagningsprov skall avse de mellanliggande tjänsteklasserna, dvs. B3/B2. Om avdelningen emellertid inte har angett något annat, som i detta ärende, avser uttagningsprovet den lägsta lönegraden. Kommissionen hävdade också att den riskerade att utsättas för kritik från ekonomistyrningsavdelningen och revisionsrätten.

4 Mot bakgrund av detta drog ombudsmannen följande slutsatser:

Principen om lika behandling är grundläggande när det gäller anställningar. Alla skillnader i behandling måste motiveras med relevanta och sakliga skäl. I detta ärende har kommissionen inte bestridit att tjänsterna hade placerats i de lägre lönegraderna till följd av ett administrativt misstag. Därför förefaller kommissionen ha begått ett administrativt misstag när den anställde klagandena i de lägre lönegraderna. Eftersom detta inte utgör något sakligt skäl som kan motivera skillnader i behandling, hade god förvaltningssed inte följts och detta utgjorde därför ett administrativt missförhållande.

5 I enlighet med artikel 3.6. i Europeiska ombudsmannens stadga riktade ombudsmannen därför följande förslag till rekommendation till kommissionen:

Kommissionen skall vidta nödvändiga åtgärder för att rätta till diskrimineringen i fråga om klagandenas tidigare anställningssituation.

Kommissionens detaljerade yttrande

Ombudsmannen informerade kommissionen om att den enligt artikel 3.6 i stadgan skulle sända ett detaljerat yttrande före den 30 april 2000 och att detta kunde bestå av ett godtagande av ombudsmannens förslag till rekommendation och en beskrivning av vilka åtgärder som vidtagits för att genomföra det.

Den 12 maj 2000 skickade kommissionen följande detaljerade yttrande till ombudsmannen:

(...) I rättvisans intresse och mot bakgrund av de speciella omständigheterna i fallet samt de tre berörda fiskeinspektörernas långa yrkeserfarenhet, är administrationen beredd att följa ombudsmannens rekommendation.

Administrationen är beredd att göra ett undantag och se över de tre klagandens akter, som om urvalsförfarandet i fråga gällde B2/B3, och på nytt se över deras lönegradsplacering vid tjänstetillfället på grundval av detta.

Kommissionens detaljerade yttrande vidarebefordrades till klagandena som meddelade ombudsmannen per telefon den 6 juni 2000 att de var nöjda med resultatet och tackade ombudsmannen för hans ingripande.

BESLUTET

1 Ombudsmannen riktade den 18 januari 2000 följande förslag till rekommendation till kommissionen i enlighet med artikel 3.6 i ombudsmannens stadga:

Kommissionen skall vidta nödvändiga åtgärder för att rätta till diskrimineringen i fråga om klagandenas tidigare anställningssituation.

2 Den 12 maj 2000 underrättade kommissionen ombudsmannen om att den godtagit ombudsmannens förslag till rekommendation och vilka åtgärder den vidtagit för att genomföra denna. De åtgärder som kommissionen beskrivit föreföll tillfredsställande och ombudsmannen avslutade därför ärendet.

UNDERLÅTENHET ATT LÅTA EN TJÄN- STEMAN ÅTERIN- TRÄDA I TJÄNST EFTER TJÄNSTLE- DIGHET UTAN LÖN AV PERSONLIGA SKÄL

*Beslut i klagomål
489/98/OV mot Euro-
peiska kommissionen*

KLAGOMÅLET

I april 1998 ingav P ett klagomål till Europeiska ombudsmannen rörande Europeiska kommissionens underlåtenhet att låta honom återinträda i tjänst sedan han tagit tjänstledigt utan lön av personliga skäl och dess vägran att betala honom kompensering för lönebortfall och minskad pension.

FÖRSLAGET TILL REKOMMENDATION

Ombudsmannens årsrapport för 1999 innehåller närmare uppgifter om beslutet och det förslag till rekommendation som framfördes till kommissionen den 4 november 1999 i enlighet med artikel 3.6 i ombudsmannens stadga¹⁰⁹. Förslaget till rekommendation löd:

Kommissionen bör ersätta klaganden för den direkta materiella skada han lidit till följd av det tjänstefel från kommissionens sida som består i att den underlät att företa en noggrann undersökning av klagandens kvalifikationer för de tjänster som var lediga efter utgången av hans tjänstledighet av personliga skäl.

Ombudsmannen informerade kommissionen om att den i enlighet med artikel 3.6 i stadgan skulle sända ett detaljerat yttrande före den 29 februari 2000 och att yttrandet kunde bestå av ett godtagande av ombudsmannens förslag till rekommendation och en beskrivning av vilka åtgärder som vidtagits för att genomföra detta.

Kommissionens detaljerade yttrande

Den 13 mars 2000 sände kommissionens generalsekreterare följande detaljerade yttrande till ombudsmannen:

“(...) Kommissionen beklagar att P:s yrkesmässiga kvalifikationer i förhållande till varje ledig tjänst som motsvarade hans lönegrad inte kontrollerades vid det aktuella tillfället och att således förfarandet för att fastställa om han uppfyllde kraven för någon av dessa tjänster inte tillämpades.

Domstolen har konsekvent förklarat att underlåtenhet från administrationens sida att systematiskt undersöka en tjänstemans kvalifikationer i förhållande till varje ledig tjänst där han kunde återinsatts utgör ett tjänstefel för vilket administrationen kan hållas ansvarig om det efter en sådan undersökning, även om den utförs i efterhand, visar sig att det fanns en ledig tjänst i vilken vederbörande kunde ha återinsatts. I ett sådant fall är kommissionen skyldig att gottgöra tjänstemannen för den materiella skada denne lidit till följd av att han inte återinsatts i tjänsten i fråga.

I detta fall och i detta skede av förfarandet finns det inget som styrker att en sådan undersökning skulle ha lett till att man fann en tjänst där P kunde ha återinsatts. Men vi har inte heller några uppgifter som tyder på att P inte uppfyllde kraven för någon av de 25 lediga tjänster som hade kunnat komma ifråga.

Mot bakgrund av vad som sagts ovan samtycker tillsättningsmyndigheten i enlighet med ombudsmannens rekommendation till att ge P en ersättning motsvarande två månadslöner

¹⁰⁹ Årsrapport för 1999 s. 223.

för den skada han lidit, med avdrag för eventuell nettoinkomst han kan ha haft under samma period från annan verksamhet.”

Efter noggrann prövning av kommissionens detaljerade yttrande fann ombudsmannen att den beskrivna åtgärden var en godtagbar tillämpning av förslaget till rekommendation.

Klagandens kommentarer

Den 6 april 2000 lämnade klaganden sina kommentarer till kommissionens detaljerade yttrande. Han sade att den ersättning för materiell skada som kommissionen hade gått med på att betala och som stöddes av domstolens praxis föreföll korrekt och rimlig.

Han påpekade dock att han inte hört något från kommissionen om den konkreta utbetalningen av denna ersättning, eftersom han endast kommunicerade med kommissionen genom ombudsmannens sekretariat.

BESLUTET

1 Ombudsmannen riktade den 4 november 1999 följande förslag till rekommendation till kommissionen i enlighet med artikel 3.6 i stadgan:

Kommissionen bör ersätta klaganden för den direkta materiella skada han lidit till följd av det tjänstefel från kommissionens sida som består i att den underlät att företa en noggrann undersökning av klagandens kvalifikationer för de tjänster som var lediga efter utgången av hans tjänstledighet av personliga skäl.

2 Den 13 mars 2000 underrättade kommissionen ombudsmannen om att den godtagit ombudsmannens förslag till rekommendation och vilka åtgärder den vidtagit för att genomföra denna. De åtgärder som kommissionen beskrivit, att klaganden beviljades en ersättning motsvarande två månadslöner för den skada han lidit, föreföll tillfredsställande och ombudsmannen avslutade därför ärendet.

DRÖJSMÅL I FRÅGA OM ANTAGANDE AV INTERNA RIKT- LINJER RÖRANDE ÖVERGREPP MOT BARN

*Beslut i klagomål
521/98/ADB mot Euro-
peiska kommissionen*

KLAGOMÅLET

I september 1995 gav Europeiska kommissionen ett belgiskt företag, ESEDRA s.p.r.l., i uppdrag att leda verksamheten vid “*Early Childhood Centre Clovis*” (ECC Clovis) i Bryssel, ett daghem som inrättats för barnen till personalen vid gemenskapens institutioner, däribland klagandenas barn.

I oktober 1997 fick föräldrarna till barnen på ECC Clovis höra rykten om en påstådd utredning av sexuella övergrepp mot barn på daghemmet. Under andra hälften av oktober 1997 bekräftades dessa rykten av Europeiska kommissionen genom skriftliga meddelanden och möten med föräldrarna.

Enligt den information som lämnades hade de belgiska myndigheterna påbörjat en utredning efter ett klagomål från föräldrarna till ett barn på ECC Clovis och utredningen ledde till misstankar mot vissa anställda på daghemmet. Föreståndaren för daghemmet informerades om problemet i slutet av maj 1997 och Europeiska kommissionen informerades i början av juni 1997.

(i) Sammanfattningsvis hävdade klagandena att kommissionen under hela ärendets gång underlätit att agera på ett effektivt, öppet och lämpligt sätt. Den hade underlätit att informera föräldrarna. Andra gemenskapsinstitutioner, daghemmets barnläkare och den gemensamma ledningsgruppen för Early Childhood Centre informerades först flera månader efter att kommissionen fått kännedom om frågan och utredningen blivit offentlig. Enligt klagandena var den information de fått otillräcklig och bristfällig. Dessutom hade

kommissionen underlåtit att begära in viktiga uppgifter av de belgiska myndigheter som ledde utredningen. Enligt klagandena skulle kommissionen ha kunnat lämna information utan att inkräkta på sekretessen i ärendet eller de utsatta personernas integritet.

När det gäller det första påståendet ansåg klagandena att kommissionen borde anta en kodex med tydliga bestämmelser för att förhindra liknande fall när det gäller misstänkta övergrepp. Dessutom uppmanade de kommissionen att lämna ut den information som den dittills hållit inne med.

(ii) Klagandenas andra påstående gällde tillsynen över ESEDRA s.p.r.l., det företag som drev verksamheten vid ECC Clovis. Klagandena ansåg att kommissionen på grund av underbemanning underlåtit att utnyttja alla de kontrollmöjligheter som förutsetts i kontraktet med ESEDRA s.p.r.l.

Klagandena bad kommissionen att vidta lämpliga åtgärder för att lösa problemen både när det gäller förfarandena och underbemanningen.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

Klagomålet vidarebefordrades till kommissionen. Kommissionens yttrande innehöll sammanfattningsvis följande:

Inledningsvis betonade kommissionen att de belgiska myndigheternas utredning av de påstådda övergreppen mot barnen höll på att färdigställas för ett eventuellt rättsligt beslut och att de uppgifter som direkt rörde utredningen därför var konfidentiella. Vidare betonade kommissionen att den hade vidtagit alla åtgärder den kunnat när det gäller säkerheten för barnen på kommissionens daghem.

(i) De tillgängliga uppgifterna hade lämnats ut till alla berörda men alltid med stor hänsyn till de utsatta personernas integritet och sekretessen i det rättsliga förfarandet. Möten hade hållits med föräldrarna, daghemspersonalen, den gemensamma ledningsgruppen för Early Childhood Centre samt med externa belgiska institutioner. Konferenser samt särskilda kurser för att utbilda och medvetandegöra personalen hade anordnats. Vissa daghemsanställda hade inte varit misstänkta förrän i ett sent skede av utredningen och ärendet hade offentliggjorts i oktober 1997.

När det gäller säkerheten hade kommissionens säkerhetstjänst vidtagit åtgärder för att förbättra säkerheten för framtiden. Den hade undersökt ärendet grundligt och hållit regelbunden kontakt med föräldrarna, personalen och de belgiska myndigheterna.

(ii) När det gäller tillsynen över entreprenörsföretaget hade kommissionen regelbundet utfört en rad kontroller, särskilt i form av besök på platsen.

Kommissionen förklarade att den redan vidtagit och ämnade vidta förebyggande åtgärder mot övergrepp på daghemmen. Detta inbegrep särskild utbildning och kontakter med lokala, specialiserade organisationer som *Office de la Naissance et de l'Enfance* samt med flera medlemsstater.

Alla dessa åtgärder hade vidtagits under utredningens gång och i enlighet med det rättsliga förfarandets krav.

Klagandenas kommentarer

Europeiska ombudsmannen vidarebefordrade Europeiska kommissionens yttrande till klagandena för kommentarer. I sitt svar av den 25 januari 1999 gjorde klagandena följande kommentarer.

(i) Trots att kommissionen känt till problemen redan i början av juni 1997, vidtogs inte de informationsåtgärder som den nämnt i sitt yttrande förrän i oktober 1997. Informationen skulle ha kunnat lämnas ut tidigare utan att inkräkta på sekretessen i det rättsliga förfarandet.

Informationen var bristfällig. Kommissionen hade underlåtit att skaffa upplysningar från huvudkällan, dvs. de belgiska myndigheterna. Vidare hade kommissionen vägrat att intervensera i rättsprocessen, trots att den på detta sätt skulle ha fått mer detaljerade uppgifter. Dessutom hade säkerhetstjänsten kontinuerligt vägrat att lämna ut de rapporter den hade utarbetat.

Klagandena beklagade att kommissionen inte hade åtagit sig att anta en uppförandekodex, vilket vore ett tydligt sätt att ange hur dylika ärenden skulle hanteras.

(ii) När det gäller tillsynen över entreprenörsföretaget hänvisade klagandena till tillägget i en rapport som utarbetats av en övervakningskommitté med ansvar för Clovis-ärendet. Denna kommitté angav att den inte kände till några undersökningar på platsen från kommissionens sida, vilka den ansåg borde ha ägt rum utan förvarning. Sammanfattningsvis ansågs kontrollen vara bristfällig. Slutligen ifrågasattes entreprenörsföretagets arbete.

YTTERLIGARE UNDERSÖKNINGAR

Begäran om ytterligare uppgifter

Ombudsmannen bad kommissionen att kommentera de uppgifter som klagandena lagt fram i sina kommentarer.

Kommissionen bekräftade att den när den informerats om ärendet endast hade kännedom om några få aspekter av de påstådda händelserna. Vidare hade föräldrarna till de utsatta barnen bett om diskretion och inte velat att administrationen skulle ingripa. Både föräldrarnas önskemål och de rättsliga sekretesskraven övertygade kommissionen om att inte alla föräldrar borde informeras innan viss grundläggande bevisning hade samlats in.

När det gäller informationens kvalitet hävdade kommissionen att den hållits informerad om ärendets utveckling av åklagarämbetet i Bryssel. Om kommissionen intervenerat i rättsprocessen skulle detta inte ha förbättrat informationen till de drabbade som själva vidtagit dessa åtgärder, och inte heller skulle det ha varit tänkbart för kommissionen att lämna ut den information man eventuellt skulle ha fått, eftersom kommissionen i sin tur skulle ha varit bunden av sekretessen i förfarandet.

Kommissionen angav att den ämnade inrätta ett särskilt internt förfarande när det gäller övergrepp, i samarbete med specialiserade institutioner som Office de la Naissance et de l'Enfance.

Kommissionen har gjort upp en förteckning över de redan utförda kontrollerna och uppföljningsåtgärderna när det gäller övervakningen av entreprenörsföretaget, vilka omfattar administrationen, ledningsgruppen för Early Childhood Centre, den medicinska avdelningen, föräldrarna och entreprenören själv. En tjänsteman har tilldelats särskilt ansvar för tillsynen över kontraktet.

Kommissionen betonade också att man tagit kontakt med belgiska Office de la Naissance et de l'Enfance för att upprätta ett samarbete när det gäller kvalitetskontrollen av kommissionens daghem och utbildningen av personalen när det gäller frågor om övergrepp.

Klagandenas ytterligare kommentarer

Klagandena beklagade att kommissionen två år efter händelserna endast "ämnar" anta ett internt förfarande.

När det gäller tillsynen över entreprenörsföretaget upplyste klagandena ombudsmannen om ett uttalande som godkänts av ledningsgruppen för Early Childhood Centre, där Europeiska kommissionen ombads att inte förnya kontraktet med ESEDRA s.p.r.l. Vidare önskade klagandena att bli informerade om omfattningen av den ansvarige tjänstemannens uppdrag när det gäller denna tillsyn och undrade om en enda person kunde klara av uppgiften i fråga om restaurangerna och daghemmen.

OMBUDSMANNENS FÖRSÖK ATT ÅSTADKOMMA EN VÄNSKAPLIG FÖRLIKNING

Efter att ha granskat den information han fått under undersökningen ansåg Europeiska ombudsmannen att det förelåg prima facie-belägg för administrativa missförhållanden. Principerna för god förvaltningssed kräver att beslut fattas inom rimlig tid. Över två år efter händelserna hade kommissionen ännu inte antagit ett internt förfarande för hantering av påstådda övergrepp vid sina daghem.

I enlighet med artikel 3.5 i stadgan¹¹⁰ vände sig ombudsmannen därför till Europeiska kommissionens ordförande och bad att kommissionen skulle åta sig att utarbeta ett internt förfarande som uppfyllde klagandenas önskemål. Dessutom bad ombudsmannen kommissionen att ta hänsyn till klagandenas oro när det gäller de tillgängliga personalresurserna för tillsynen över den barnomsorg som lagts ut på entreprenad av kommissionen.

Den 23 november 1999 upplyste kommissionen ombudsmannen om att den hade utarbetat interna riktlinjer som lämnats till Office de la Naissance et de l'Enfance för samråd. Svaret från Office de la Naissance et de l'Enfance var på väg. Förfarandet var emellertid mycket komplicerat och känsligt och påverkade särskilt arbetstagarnas sociala rättigheter samt säkerhets- och författningsregler. Ett särskilt utbildningsprogram för daghemmets personal skulle avslutas under första kvartalet 2000. Kommissionen upplyste också ombudsmannen om att den inom kort skulle ingå ett samarbetsavtal med Office de la Naissance et de l'Enfance och dess flamländska motsvarighet Kind & Gezin, för den externa övervakningen av kommissionens daghem. När det gäller den tjänsteman som ansvarade för tillsynen försäkrade Europeiska kommissionen att han arbetade heltid med övervakningen av ESEDRA s.p.r.l.-kontraktet. I det nya kontraktet, för vilket en ny anbudsinfordran har utlysts två gånger, förutses förstärkta kontroller.

Klagandena angav att de var nöjda med de åtgärder som vidtagits av kommissionen men beklagade att ingen av dessa ännu avslutats. De upprepade sin oro över arbetsbördan för den kommissionstjänsteman som ansvarade för tillsynen och betonade att kommissionen borde försöka upprätta en effektiv övervakning. Avslutningsvis angav klagandena att de litade på kommissionens avsikt att fullfölja åtgärderna, men bad ombudsmannen att han innan han avslutade ärendet skulle säkerställa att kommissionen uppfyllde sina åtaganden.

FÖRSLAGET TILL REKOMMENDATION

1 Hanteringen av de påstådda övergreppen och antagandet av ett internt förfarande

1.1 Klagandena ansåg att kommissionen hade underlåtit att vidta lämpliga åtgärder i samband med de misstänkta övergreppen vid ett av kommissionens daghem. I synnerhet

¹¹⁰ Artikel 3.5 i Europeiska ombudsmannens stadga: "Ombudsmannen skall så långt det är möjligt försöka att tillsammans med institutionen eller organet i fråga nå en lösning som rättar till felet eller gottgör försummelsen och som tillfredsställer klagomålet."

hade den inte agerat på ett effektivt, öppet och lämpligt sätt. Därför uppmanade klagandena kommissionen att anta en kodex med tydliga bestämmelser för hanteringen av liknande ärenden. Kommissionen hävdade att den vidtagit alla åtgärder den kunnat och att den tagit stor hänsyn till de utsatta personernas integritet och sekretessen i det rättsliga förfarandet.

1.2 Ombudsmannen fann vid sin undersökning att kommissionen var medveten om nödvändigheten av att upprätta ett internt förfarande, men att den dock över två år efter händelserna ännu inte hade gjort det.

1.3 I enlighet med artikel 3.5¹¹¹ i sin stadga vände sig ombudsmannen därför till Europeiska kommissionens ordförande för att åstadkomma en vänskaplig förlikning. Ombudsmannen bad att kommissionen skulle åta sig att anta ett internt förfarande.

1.4 Den 23 november 1999 upplyste kommissionen ombudsmannen om att ett antagande av ett internt förfarande var för handen. Vid en informell förfrågan av Europeiska ombudsmannen den 31 januari 2000 visade det sig emellertid att inga betydande framsteg mot antagandet av detta förfarande hade ägt rum. Principerna för god förvaltningssed kräver att beslut skall fattas inom rimlig tid. Ombudsmannen beslutade att rikta ett förslag till rekommendation till kommissionen.

2 Tillsynen över kontraktet

2.1 Klagandena ansåg att kommissionen inte hade någon ordentlig tillsyn över den entreprenör som drev verksamheten vid ECC Clovis. Klagandena ifrågasatte också om den personal som ansvarade för kontrollen kunde klara sin arbetsbörda. Kommissionen förklarade att den utfört flera olika omgångar av kontroller och att en tjänsteman på heltid ägnade sig åt tillsynen över kontraktet.

2.2 Ombudsmannen konstaterade att kommissionen hade vidtagit åtgärder för att förbättra och förstärka både de interna och externa kontrollerna när det gäller nästa entreprenör med uppdrag att driva verksamheten vid ECC Clovis från augusti 2000. Med tanke på de kommande förändringarna när det gäller kontrollförfarandet ansåg ombudsmannen att det inte var nödvändigt att fortsätta undersökningen i fråga om arbetsbördan vid den avdelning som ansvarade för tillsynen över det aktuella kontraktet. Ombudsmannen var emellertid förvissad om att kommissionen skulle säkerställa att avdelningens nya uppgifter åtföljdes av organisatoriska åtgärder som gjorde det möjligt att utföra de ökade arbetsuppgifterna på ett riktigt och effektivt sätt.

3 Slutsats

Mot bakgrund av detta och i enlighet med artikel 3.6 i Europeiska ombudsmannens stadga¹¹² riktade ombudsmannen därför följande förslag till rekommendation till kommissionen:

Kommissionen bör anta ett internt förfarande för att säkerställa att påstådda fall av övergrepp mot barn vid kommissionens daghem hanteras på ett effektivt, öppet och tidsmässigt lämpligt sätt. Förfarandet bör antas före den 31 juli 2000.

Kommissionen och klagandena informerades om detta förslag till rekommendation. Ombudsmannen meddelade kommissionen att den i enlighet med artikel 3.6 i stadgan skulle inge ett detaljerat yttrande före den 31 juli 2000 och att det detaljerade yttrandet kunde bestå av ett godtagande av ombudsmannens förslag till rekommendation och en beskrivning av vilka åtgärder som vidtagits för att genomföra det.

¹¹¹ Artikel 3.5 i Europeiska ombudsmannens stadga: "Ombudsmannen skall så långt det är möjligt försöka att tillsammans med institutionen eller organet i fråga nå en lösning som rättar till felet eller gottgör försummelsen och som tillfredsställer klagomålet."

¹¹² 94/262/EKSG, EG, Euratom: Europaparlamentets beslut av den 9 mars 1994 om föreskrifter och allmänna villkor för ombudsmannens ämbetsutövning, EGT 1994 L 113, s. 15.

Kommissionens detaljerade yttrande

Den 28 juli 2000 överlämnade kommissionen sitt detaljerade yttrande till ombudsmannen. Den förklarade att ett internt förfarande för de regler som skulle tillämpas vid misstänkta övergrepp mot barn på kommissionens daghem hade antagits den 30 juni 2000. Den bifogade en kopia av detta förfarande och betonade att det var resultatet av ett uttömmande internt och externt samrådsförfarande. Texten hade överlämnats till alla berörda parter.

Kommissionens detaljerade yttrande vidarebefordrades till klagandena den 31 augusti 2000.

BESLUTET

1 Ombudsmannen riktade den 15 mars 2000 följande förslag till rekommendation till kommissionen i enlighet med artikel 3.6 i ombudsmannens stadga:

Kommissionen bör anta ett internt förfarande för att säkerställa att påstådda fall av övergrepp mot barn vid kommissionens daghem hanteras på ett effektivt, öppet och tidsmässigt lämpligt sätt. Förfarandet bör antas före den 31 juli 2000.

2 Den 28 juli 2000 underrättade kommissionen ombudsmannen om att den godtagit ombudsmannens förslag till rekommendation och vilka åtgärder den vidtagit för att genomföra denna. De åtgärder som kommissionen beskrivit föreföll tillfredsställande och ombudsmannen avslutade därför ärendet.

3.5.3 Europol

I april 1999 inledde ombudsmannen en undersökning på eget initiativ om allmänhetens tillgång till handlingar från fyra organ, däribland Europol, som upprättats eller börjat sin verksamhet efter ombudsmannens tidigare undersökning på eget initiativ i samma fråga¹¹³.

Ombudsmannens årsrapport för 1999 innehåller en beskrivning av besluten rörande tre av de organ som omfattas av ombudsmannens undersökning på eget initiativ och det förslag till rekommendation som riktades till Europol den 13 december 1999 i enlighet med artikel 3.6 i ombudsmannens stadga¹¹⁴. Förslaget till rekommendation löd:

1 Europol bör inom tre månader anta bestämmelser rörande allmänhetens tillgångar till handlingar. Dessa bestämmelser kan utgå från dem som redan antagits av rådet, inbegripet de undantag som ingår i dem.

2 Bestämmelserna skall tillämpas på alla handlingar som inte redan omfattas av befintliga rättsliga föreskrifter om medgivande av tillgång eller krav på sekretess.

3 Dessa bestämmelser bör göras lätt tillgängliga för allmänheten.

Europol ombads att i enlighet med artikel 3.6 i ombudsmannens stadga avge ett detaljerat yttrande inom tre månader.

Den 7 mars 2000 sände direktören för Europol ett brev till ombudsmannen där han bekräftade sitt löfte om att se till att lämpliga bestämmelser om allmänhetens tillgång till Europols handlingar skulle antas. Han skrev att han fullständigt accepterade förslaget till rekommendationer i detta avseende. Han framhöll också att han inte kunde garantera att dessa bestämmelser skulle kunna antas inom tre månader, eftersom Europols styrelse vid sitt sammanträde den 22 februari 2000 inte hade kunnat enas om det förslag till bestämm-

BESTÄMMELSER OM ALLMÄNHETENS TILLGÅNG TILL EUROPOLS HANDLINGAR

Beslut om att avsluta undersökningen på eget initiativ OI/1/99/IJH beträffande Europol

¹¹³ 616/PUBAC/F/IJH.

¹¹⁴ Årsrapport för 1999, s. 244.

meler som Europol lagt fram utan behövde studera ärendet ytterligare innan den kunde fatta ett slutgiltigt beslut.

Som svar på detta brev bad ombudsmannen Europol inkomma med ett detaljerat yttrande före den 31 maj 2000. Den 16 juni 2000 sändes ett påminnelsebrev till Europol med en ny tidsfrist fram till den 31 juli 2000 och med ett påpekande att om Europol inte svarade eller lämnade ett otillfredsställande svar skulle ombudsmannen, i enlighet med artikel 3.7 i ombudsmannens stadga, bli tvungen att utarbeta en särskild rapport till Europaparlamentet i ärendet.

I sitt detaljerade yttrande av den 6 juli 2000 underrättade Europol ombudsmannen om att dess styrelse önskade återuppta diskussionerna om allmänhetens tillgång till Europols handlingar så snart som diskussionerna om kommissionens senaste förslag lett till konkreta nya bestämmelser för andra europeiska organ. Till dess kommer Europol att hantera allmänhetens ansökningar om tillgång till Europols handlingar i enlighet med föreskrifterna i rådets beslut 93/731/EG. Allmänheten kommer att informeras om detta på Europols webbplats <http://www.europol.eu.int>.

Ombudsmannen ansåg att Europols detaljerade yttrande visade att man godtagit förslaget till rekommendationer och vidtagit tillfredsställande åtgärder för att följa dem. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

3.6 FÖRFRÅGNIN- GAR FRÅN NATIONELLA OCH REGIONALA OMBUDSMÄN

ADMINISTRATIVA KRAV NÄR DET GÄLLER REGISTRE- RING AV IMPORTE- RADE BEGAGNADE BILAR I SPANIEN

*Förfrågan från den
regionala ombuds-
mannen i Baskien
Q1/2000/MM*

I februari 2000 skickade ombudsmannen i Baskien "Ararteko" en förfrågan till Europeiska ombudsmannen om några administrativa kravs överensstämmelse med principen om fri rörlighet för varor. I ett av hans ärenden hade en invånare i provinsen klagat över att han för att kunna registrera sin begagnade bil, som importerats från en annan EU-medlemsstat, av den spanska administrationen tvingats att tillhandahålla ett faktablad som angav bilens beskattningsvärde i Spanien, förutom det standardgodkännande som krävs enligt den nationella lagstiftningen. Dessutom fick vederbörande själv stå för kostnaderna för detta dokument.

Syftet med den baskiska ombudsmannens förfrågan till Europeiska ombudsmannen var att få ett auktoritativt yttrande från en europeisk institution. Eftersom det gällde en mycket speciell fråga på området för den inre marknaden beslutade Europeiska ombudsmannen att samråda med Europeiska kommissionen i detta ärende.

I sitt svar till Europeiska ombudsmannen, som överlämnades till den baskiska ombudsmannen, angav Europeiska kommissionen att det administrativa kravet inte föreföll överensstämma med nationell lagstiftning och eventuellt inte heller med artiklarna 28 till 30 i EG-fördraget. Kommissionen skulle behandla frågan som ett klagomål och ämnade ta kontakt med den baskiska ombudsmannen för att få ytterligare uppgifter och hitta en snabb lösning på problemet med hjälp av det informella nätverket som på nationell nivå arbetar med den inre marknaden.

FRI RÖRLIGHET FÖR ARBETARE I TOSCANA

*Förfrågan från den
regionala ombuds-
mannen i Toscana
Q2/2000/ADB*

Den 15 mars 2000 överlämnade Romano Fantappié, den regionala ombudsmannen i Toscana i Italien, en förfrågan till Europeiska ombudsmannen. Inom ramen för ett av sina ärenden, har Romano Fantappié upplysts om att kommunen Siena endast beviljade taxi-tillstånd till personer som var bosatta i Siena. Samma villkor tillämpades för andra poster och offentliga tjänster, som till exempel de högre tjänstemännen vid banken *Monte dei Paschi di Siena*. Han undrade om detta krav inte utgjorde en överträdelse av bestämmelserna i gemenskapsrätten om den fria rörligheten för arbetstagare. Därför bad han att hans förfrågan skulle överlämnas till Europeiska kommissionen för ett auktoritativt yttrande.

Kommissionen meddelade ombudsmannen att ärendet måste granskas mot bakgrund av den fria etableringsrätten som fastställs i artikel 43 och följande artiklar i fördraget om Europeiska gemenskaperna. Diskriminerande eller restriktiva åtgärder kan endast motiveras av allmänintresset (som allmän säkerhet, hälsa och ordning). Kommissionens ansåg att villkoret för utdelning av taxitillstånd i Siena skulle kunna betraktas som onödigt restriktiva. De föreföll emellertid inte utgöra en diskriminerande åtgärd på grundval av nationalitet. Vidare hade ärendet inte tillräckligt gemenskapsintresse (ärendet hade lagts fram av italienare som bodde i Italien) för att behandlas av Europeiska kommissionen. Kommissionens yttrande vidarebefordrades till ombudsmannen i Toscana.

OMBUDSMANNEN FANN INGEN ANLEDNING ATT IFRÅGASÄTTA KOMMISSIONENS ÅTGÄRD

*Förfrågan Q3/2000/ME
(konfidentiell) från den
irländska ombuds-
mannen*

I september 2000 fick Europeiska ombudsmannen en förfrågan från den irländska ombudsmannen. I denna förfrågan hänvisades till ett brev från en EU-medborgare vilket skickats till Europeiska kommissionen i oktober 1998. Brevets sakinnehåll hade samband med förfrågan Q2/97/IJH som hade avslutats av Europeiska ombudsmannen den 23 april 1999.

Medborgaren hade upplyst den irländska ombudsmannen om att kommissionen inte hade besvarat brevet. Den irländska ombudsmannen bad därför Europeiska ombudsmannen driva frågan vidare hos kommissionen.

Eftersom brevet hade samband med förfrågan Q2/97/IJH granskade Europeiska ombudsmannen handlingarna i ärendet Q2/97/IJH och fann att kommissionen hade skickat ett svar den 15 september 1999. Kommissionens svar vidarebefordrades till den irländska ombudsmannen som överlämnade det till medborgaren för kommentarer. Europeiska ombudsmannen informerades därefter av den irländska ombudsmannen att medborgaren inte var nöjd med sakinhållet i brevet.

Europeiska ombudsmannen konstaterade att sakinhållet i brevet hade samband med förfrågan Q2/97/IJH.

Europeiska ombudsmannen konstaterade för det första att Q2/97/IJH hade avslutats den 23 april 1999. När det gäller Q3/2000/ME hänvisade Europeiska ombudsmannen till det svar som kommissionen hade skickat till medborgaren den 15 september 1999 och han fann ingen anledning att undersöka detta ärende ytterligare.

3.7 FÖRFRÅGAN

OMBUDSMANNENS UNDERSÖKNINGAR PÅ EGET INITIATIV

OMBUDSMANNENS UNDERSÖKNING PÅ EGET INITIATIV OM EN BESTÄMMELSE OM UNDANTAG FRÅN SANKTIONER NÄR DET GÄLLER FEL- AKTIGT IFYLLDA BLANKETTER FÖR JORDBRUKSSTÖD

Beslut i ombudsmannens undersökning på eget initiativ OI/3/99/(IJH)/PB mot Europeiska kommissionen, på grundval av förfrågan Q5/98/IJH från den irländska ombudsmannen

I oktober 1998 riktade den irländska ombudsmannen en förfrågan till Europeiska ombudsmannen om några irländska jordbrukares ansökningar om gemenskapens jordbruksstöd. År 1993 och 1994 hade de irländska jordbrukarna ansökt hos irländska ministeriet för jordbruk och livsmedel om stöd i enlighet med de s.k. Special Beef and Extensification Premium-programmen. Ministeriet antingen avlog ansökningarna eller betalade endast ut ett begränsat belopp på grund av att jordbrukarna lämnat felaktiga uppgifter på vissa arealstödsblanketter. Arealstödsblanketterna utgjorde en väsentlig del av ansökningsförandet.

Jordbrukarna bestred inte att de hade lämnat felaktiga uppgifter, men ansåg ändå att de hade behandlats orättvist. Detta påstående grundades på det faktum att de i god tro litat på den specialiserade byrån Teagasc's råd om hur de skulle fylla i arealstödsblanketterna. Teagasc är ett nationellt lagstadgat organ som inrättats för att tillhandahålla oberoende tjänster när det gäller rådgivning, forskning och utbildning för irländska jordbruks- och livsmedelsindustrin. Organet finansieras huvudsakligen över budgeten för ministeriet för jordbruk och livsmedel och dess styrelse utses av jordbruksministern. Det faller utanför den irländska ombudsmannens ämbetsområde.

I sin förfrågan till Europeiska ombudsmannen angav den irländska ombudsmannen att jordbrukarnas påstående var riktigt. Den irländska ombudsmannen angav mer detaljerat att ministeriet för jordbruk och livsmedel borde ha tillämpat en gemenskapsbestämmelse där det föreskrivs att sanktioner som beror på felaktigheter vid ansökan om arealstöd

“[inte skall] tillämpas om jordbrukaren kan bevisa att hans bestämning av arealen på ett riktigt sätt baseras på uppgifter som den behöriga myndigheten godkânt.”¹¹⁵

Den irländska ombudsmannen hade redan bett ministeriet för jordbruk och livsmedel att ompröva sitt beslut om jordbrukarnas ansökningar. Ministeriet hade upplyst den irländska ombudsmannen om att den hade frågat Europeiska kommissionen om denna bestämmelse vore tillämplig. Kommissionen hade svarat att den inte ansåg att bestämmelsen var tillämplig när det gäller

“de tjänster som tillhandahålls av halvstatliga organ när de ger råd till jordbrukare om hur dessa skall fylla i ansökningsblanketter. När det gäller den möjlighet att hellre fria än fälla jordbrukaren som ges i denna artikel begränsas denna till upplysningar från lantmäteri eller motsvarande myndigheter. Jag anser därför att det tillvägagångssätt som ministeriet hittills tillämpat i detta sammanhang inte bör bli föremål för några ändringar.”

Den irländska ombudsmannen ansåg att denna tolkning var onödigt restriktiv, alltför sträng i tillämpningen och orättvis. Han påpekade också att han eftersom ministeriet för jordbruk och livsmedel handlade i enlighet med Europeiska kommissionens anvisningar inte kunde driva frågan vidare vid ministeriet. Den irländska ombudsmannen bad därför Europeiska ombudsmannen att granska kommissionens tolkning av den berörda bestämmelsen (nedan kallad “den omtvistade bestämmelsen”).

EUROPEISKA OMBUDSMANNENS INLEDANDE ANMÄRKNINGAR

Förfarandet vid förfrågningar av detta slag fastställdes vid det seminarium för nationella ombudsmän och liknande organ som hölls i Strasbourg i september 1996.

¹¹⁵ Kommissionens förordning (EEG) nr 3887/92 av den 23 december 1992 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för det integrerade administrations- och kontrollsystemet för vissa av gemenskapens stödsystem, EGT L 391, 31.12.1992, s. 36, artikel 9.2.

“Europeiska ombudsmannen kommer att ta emot förfrågningar från nationella ombudsmän om gemenskapsrätten och antingen svara direkt eller vidarebefordra frågan för ett svar från relevant institution eller organ inom unionen.”

Förfarandet för förfrågningar liknar inte det förfarande som föreskrivs i artikel 234 i EG-fördraget (f.d. artikel 177), enligt vilken EG-domstolen skall ge förhandsbesked i frågor om gemenskapsrätten som väckts i mål som behandlas i nationella domstolar. I Europeiska ombudsmannens stadga föreskrivs uttryckligen att inga andra myndigheter än gemenskapens institutioner och organ faller inom ombudsmannens ämbetsområde. Även om det kan hävdas att ingenting hindrar honom från att föra ett allmänt resonemang om tolkning av gemenskapsrätten i ett klagomål som behandlas av en nationell ombudsman, skulle detta resonemang i själva verket vara ett beslut antingen för eller emot den berörda nationella myndigheten.

Det kan inte uteslutas att förfarandet för förfrågningar kan leda till att Europeiska ombudsmannen antingen på eget initiativ eller på grundval av ett klagomål undersöker om det föreligger administrativa missförhållanden när det gäller verksamheten vid gemenskapens institutioner och organ, inklusive den institution eller det organ dit en förfrågan har vidarebefordrats.

I enlighet med detta förfarande tog Europeiska ombudsmannen emot förfrågan från den irländska ombudsmannen och vidarebefordrade ärendet till Europeiska kommissionens ordförande, med begäran om ett svar.

KOMMISSIONENS SVAR

I sitt yttrande av den 10 februari 1999 vidhöll kommissionen att den omtvistade bestämmelsen inte bör tillämpas när det gäller tjänster som tillhandahålls av halvstatliga organ när de ger råd till jordbrukare om hur dessa skall fylla i ansökningsblanketter. Mer detaljerat angav kommissionen:

“Officiella upplysningar tycks inte ges av organet Teagasc, vars uppgift är att tillhandahålla tjänster när det gäller rådgivning, forskning och utbildning för jordbruks- och livsmedelsindustrin.”

Kommissionens svar vidarebefordrades till den irländska ombudsmannen.

DEN IRLÄNDSKA OMBUDSMANNENS KOMMENTARER

Den 31 mars 1999 lämnade den irländska ombudsmannen sina kommentarer till kommissionens svar. Den irländska ombudsmannen vidhöll att kommissionens tolkning av den omtvistade bestämmelsen var orättvis. Han hävdade att de upplysningar som Teagasc ger till jordbrukare borde betraktas som “uppgifter som den behöriga myndigheten godkänt” i enlighet med den omtvistade bestämmelsen, och att det inte kunde betvivlas att Teagasc's upplysningar “godkänts” av ministeriet för jordbruk och livsmedel (den “behöriga myndigheten”).

Den irländska ombudsmannen instämde inte heller i kommissionens slutsats att Teagasc's upplysningar inte vore “officiella” uppgifter, mot bakgrund av att organets verksamhet är underställd ministeriet för jordbruk och livsmedel.

EUROPEISKA OMBUDSMANNENS BESLUT ATT INLEDA EN UNDERSÖKNING PÅ EGET INITIATIV

Den 24 april 1999 beslutade Europeiska ombudsmannen att i enlighet med artikel 138e i EG-fördraget (nuvarande artikel 195) inleda en undersökning på eget initiativ om eventuella administrativa missförhållanden från kommissionens sida i samband med den vägledning den gett det irländska ministeriet för jordbruk och livsmedel när det gäller tillämpningen av kommissionens förordning 3887/92 i de ärenden som öppnats i och med klagomålen till den irländska ombudsmannen.

Skälet till undersökningen var att kommissionens tolkning av den omtvistade bestämmelsen, dvs. artikel 9.2 i kommissionens förordning (EEG) 3887/92, föreföll snävare än bestämmelsens bokstavliga innebörd och ledde till orättvisor i form av bestraffning av stödsökande som handlade i god tro på officiell inrådan. Dessutom föreföll kommissionens tolkning delvis bero på klassificeringen av Teagasc som ett "halvstatligt" organ. Det stod emellertid inte klart varför den rättsliga status som medlemsstaten har valt att ge ett sådant organ skall vara relevant i detta sammanhang. Slutligen känner Europeiska ombudsmannen inte till någon rättspraxis vid gemenskapens domstolar som stöder kommissionens tolkning av de berörda bestämmelserna.

Kommissionen ombads avge ett yttrande i dessa frågor.

Kommissionens första yttrande om Europeiska ombudsmannens undersökning på eget initiativ

Den 7 juni 1999 ingav kommissionen sitt yttrande över Europeiska ombudsmannens undersökning på eget initiativ. I yttrandet hänvisades för det första till ombudsmannens begäran om ett yttrande:

"I sitt brev av den 29 april 1999 kräver Europeiska ombudsmannen att kommissionen skall ändra sin tolkning av delar av artikel 9.2 i kommissionens förordning 3887/92 ..."

I kommissionens yttrande angavs sedan:

"Kommissionen konstaterar att ombudsmannen i enlighet med artikel 1.2 i sin stadga skall utöva sitt ämbete i enlighet med de befogenheter som fördragen ger gemenskapens institutioner och organ.

Kommissionen anser att den juridiska tolkningen av en artikel i en förordning inte är en fråga om administrativa missförhållanden. I enlighet med artikel 220 (f.d. artikel 164) i fördraget kan denna fråga slutligen komma att avgöras av EG-domstolen."

Kommissionen angav också att den icke desto mindre skulle ompröva sin inställning när det gäller tolkningen av den omtvistade bestämmelsen.

Kommissionens kommentarer om Europeiska ombudsmannens behörighet behandlas i en ytterligare anmärkning till detta beslut.

Kommissionens slutliga yttrande om ombudsmannens undersökning på eget initiativ

I sitt slutliga yttrande påpekade kommissionen för det första att en del av syftet med att anta den lagstiftning som innehåller den omtvistade bestämmelsen, dvs. förordning 3887/92, var att effektivt förhindra och bestraffa oegentligheter och bedrägerier. Den tillade att den korrekta hanteringen av stödprogrammen är ett av de mest väsentliga kraven när det gäller administrationen av jordbrukspolitiken i syfte att bland annat undvika överdrivna kostnader för EU- budgeten.

När det gäller sakinnehållet i Europeiska ombudsmannens undersökning påpekade kommissionen att utgångspunkten är att de jordbrukare som ansöker om stöd själva är

ansvariga för riktigheten hos de uppgifter som lämnas i de relevanta blanketterna. Detta gäller också om jordbrukarna har fått hjälp och stöd med att fylla i blanketterna. Om jordbrukarna har fått oriktiga uppgifter har de möjlighet att vidta rättsliga åtgärder mot uppgiftslämnaren. De uppgiftslämnande organisationernas eller organens rättsliga status är emellertid ovidkommande.

Ett undantag till principen om tillämpningen av sanktioner vid fel i arealstödsblanketterna finns i den omtvistade bestämmelsen, dvs. artikel 9.2 i förordning 3887/92. Enligt rättspraxis vid gemenskapens domstolar måste ett undantag tillämpas restriktivt. Eftersom artikel 9.2 rör fel som gäller bestämningen av arealen är de "uppgifter som den behöriga myndigheten godkännt" sådana uppgifter som gäller mätningen av jordbrukslotter. Dessa uppgifter ges av lantmäterierna, jordregistren eller motsvarande organ. Kommissionen anser inte att Teagasc, trots att organet är underställt jordbruksministeriet kan betraktas som en av dessa myndigheter. Det är troligare att det fungerar som ett oberoende rådgivningsorgan som har tillgång till en del officiella uppgifter samtidigt som det erbjuder jordbrukarna ett brett spektrum av tjänster.

Kommissionen konstaterade vidare att medlemsstaterna i enlighet med förordning 3887/92 kan tillåta att arealstödet justeras utan sanktioner när det gäller ett klart fel som godkänns av medlemsstatens behöriga myndighet, alltså den myndighet som är behörig att ta emot och kontrollera stödansökningarna (artikel 5a, införd genom förordning (EG) nr 229/95, EGT L 27 av den 4 februari 1995, s. 3¹¹⁶). Ansvaret för att godkänna fel ligger hos medlemsstaterna.

Kommissionen påpekade också att den hade ändrat förordning (EEG) nr 3887/92 genom att införa en bestämmelse som ger jordbrukarna möjlighet att under vissa förutsättningar rätta sådana uppgifter i ansökningarna som kan leda eller har lett till tillämpningen av sanktioner (artikel 11.1a, ändrad genom förordning (EG) nr 1678/98, EGT L 212 av den 30 juli 1998, s. 23¹¹⁷). Därigenom har de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna numera tillgång till mekanismer för att avstyra tillämpningen av sanktioner när de anser att det med tanke på omständigheterna skulle vara orättvist.

Under dessa omständigheter såg kommissionen ingen anledning att ändra den ståndpunkt som den lagt fram i sitt meddelande till irländska ministeriet för jordbruk och livsmedel.

Den irländska ombudsmannens kommentarer om kommissionens yttrande

Den irländska ombudsmannen uttryckte sin åsikt att upplysningar från Teagasc borde betraktas som "uppgifter som den behöriga myndigheten godkännt" i enlighet med förordning 3887/92. Han hänvisade till Teagascs juridiska status och dess sakkunskap när det gäller EU:s jordbrukslagstiftning.

Den irländska ombudsmannen tog också upp kommissionens hänvisning till artikel 5a i förordning 3887/92, införd genom förordning (EG) nr 229/95. Han bad om ett klagörande från kommissionen om huruvida denna bestämmelse skulle kunna tillämpas av irländska ministeriet för jordbruk och livsmedel för att ompröva sakförhållandena i de enskilda ärenden som den irländska ombudsmannen undersökte.

Den irländska ombudsmannen gjorde slutligen gällande att kommissionens hänvisning till artikel 11.1a i förordning 3887/92, införd genom förordning (EG) nr 1678/98, var irrele-

¹¹⁶ "Utan att det påverkar bestämmelserna i artiklarna 4 och 5 får en stödansökan alltid ändras efter inlämnandet om det föreligger ett klart fel som den behöriga myndigheten godkänner."

¹¹⁷ "De sanktioner som skall tillämpas enligt artiklarna 9 och 10 skall inte tillgripas då jordbrukaren, efter det att han har konstaterat att den inlämnade ansökan innehåller andra felaktigheter än sådana som gjorts avsiktligt eller av grov oaktsamhet och som kan komma att innebära att en eller flera av de föreskrivna sanktionerna tillämpas, skriftligen inom tio arbetsdagar från detta konstaterande meddelar den behöriga myndigheten, förutsatt att denna inte har meddelat jordbrukaren att den har för avsikt att utföra en kontroll på plats, att jordbrukaren inte på något annat sätt har kunnat få kännedom om detta och att myndigheten inte redan har informerat jordbrukaren om att den inlämnade ansökan är oriktig."

vant därför att denna bestämmelse inte existerade vid den tidpunkt när de berörda jordbrukarna fick besluten från ministeriet för jordbruk och livsmedel.

BESLUTET

1 Orsakerna till Europeiska ombudsmannens undersökning på eget initiativ

1.1 Europeiska ombudsmannens beslut att inleda en undersökning på eget initiativ föranleddes av en förfrågan från den irländska ombudsmannen, inlämnad i enlighet med förfarandet för förfrågningar mellan nationella ombudsmän och Europeiska ombudsmannen. Denna förfrågan avslöjade fakta som kunde tyda på att det föreligger administrativa missförhållanden när det gäller juridiska utlåtanden som lämnats av Europeiska kommissionen till irländska ministeriet för jordbruk och livsmedel.

1.2 De möjliga administrativa missförhållandena rörde kommissionens tolkning av artikel 9.2 i förordning (EEG) nr 3887/92. I artikel 9.2 anges att sanktioner som beror på fel i ansökningar om arealstöd

“[inte skall] tillämpas om jordbrukaren kan bevisa att hans bestämning av arealen på ett riktigt sätt baseras på uppgifter som den behöriga myndigheten godkänt.”

1.3 Kommissionen hade meddelat irländska ministeriet för jordbruk och livsmedel att artikel 9.2 inte vore tillämplig i de fall jordbrukarna hade fyllt i sina ansökningsblanketter felaktigt till följd av felaktiga uppgifter från det irländska organet Teagasc, som beskrevs som ett “halvstatligt” organ. Kommissionens yttrande hade föranlett irländska ministeriet för jordbruk och livsmedel att vidhålla sina beslut om avslag av ett antal irländska jordbrukares stödansökningar, eller att tillämpa sanktioner.

1.4 I kommissionens yttrande till ministeriet för jordbruk och livsmedel angavs en snävare tolkning än bestämmelsens bokstavliga innebörd vilket ledde till orättvis bestraffning av stödsökande som handlade i god tro på officiell inrådan. Dessutom verkade kommissionens tolkning delvis bero på klassificeringen av Teagasc som ett “halvstatligt” organ. Det stod emellertid inte klart varför den juridiska status som medlemsstaten hade valt att ge detta organ skulle vara relevant i detta sammanhang.

2 Kommissionens omprövning av sin tolkning

2.1 Europeiska ombudsmannen bad kommissionen ompröva sin tolkning av artikel 9.2 i förordning 3887/92. I sitt slutliga yttrande angav kommissionen att den tillämpade principen i enlighet med gemenskapens domstolars rättspraxis att undantag skall tolkas restriktivt. Därför tolkade kommissionen artikel 9.2 som om den endast hänvisade till uppgifter rörande bestämningen av arealen. Dessa uppgifter måste därför härröra från instanser som särskilt arbetar med bestämning av arealer, som det irländska lantmäteriet eller motsvarande organ. Enligt kommissionens upplysningar tar inte Teagasc fram några sådana uppgifter utan har primärt en rådgivande funktion. Kommissionen ansåg också att den juridiska statusen är ovidkommande när det gäller det organ som tar fram de uppgifter som avses i artikel 9.2.

2.2 Europeiska ombudsmannen bekräftade att den rättsliga principen om att undantag skall tolkas restriktivt kunde tillämpas i detta ärende. Ombudsmannen konstaterade också att kommissionen verkade ha ändrat åsikt om huruvida Teagasc:s juridiska status var relevant.

2.3 Kommissionen verkade ha tillämpat principen om att undantag skall tolkas restriktivt på ett rimligt sätt. Därför fann ombudsmannen inget belägg för att administrativa missförhållanden förelåg vad gäller kommissionens tolkning av artikel 9.2 i förordning 3887/92.

2.4 När det gäller Teagasc's status välkomnade ombudsmannen klargörandet av kommissionens inställning när det gäller statusen för det organ som tar fram de uppgifter som hänvisas till i artikel 9.2. Trots att kommissionen i sitt inledande yttrande föreföll anse att Teagasc's status som "halvstatligt" organ var en bestämmande faktor när det gällde tillämpningen av det undantag som förutses i artikel 9.2, avslöjade kommissionens slutliga yttrande i denna undersökning att detta inte var fallet. Därför kunde det inte anses följa av kommissionens tolkning att inrättandet av halvstatliga organ i och för sig minskar medborgarnas skydd inom ramen för förordning 3887/92. Det faktum att Teagasc befinner sig utanför den irländska ombudsmannens ämbetsområde var en nationell fråga, som Europeiska ombudsmannen inte har befogenhet att yttra sig om.

3 Ytterligare juridiska utlåtanden och råd från kommissionen

3.1 Förutom sin omprövning av tolkningen av artikel 9.2 i förordning 3887/92 upplyste kommissionen om andra rättsregler som kan göra det möjligt för nationella myndigheter att undvika eller rätta till orättvisor i samband med tillämpningen av gemenskapens stödprogram. Den hänvisade till artikel 5a i förordning 3887/92, införd genom förordning (EG) 229/95, och artikel 11.1a, ändrad genom förordning 1678/98. Kommissionen verkade mena att artikel 5a var den grund enligt vilken irländska ministeriet för jordbruk och livsmedel möjligen skulle kunna gottgöra de irländska jordbrukarna. Artikel 11.1a var, som den irländska ombudsmannen konstaterat, inte direkt relevant för de berörda jordbrukarna, då denna bestämmelse inte existerade vid den relevanta tidpunkten för jordbrukarnas tvist med ministeriet.

3.2 Även om det är beklagligt att kommissionen inte tog upp artikel 5a i sitt ursprungliga svar på det irländska ministeriets begäran om upplysningar om artikel 9.2, och trots att artikel 11.1a inte har någon direkt relevans för de berörda jordbrukarna, välkomnade ombudsmannen det faktum att kommissionen hade ansträngt sig att ge upplysningar om andra möjliga sätt att undvika eller rätta till orättvisor.

3.3 När det gäller den irländska ombudsmannens begäran om ett klargörande av huruvida kommissionen ansåg att artikel 5a skulle tillämpas, konstaterade Europeiska ombudsmannen att denna begäran låg utanför undersökningen.

4 Slutsats

På grundval av ombudsmannens undersökning på eget initiativ som inletts på grundval av en förfrågan från den irländska ombudsmannen föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid kommissionen. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

YTTERLIGARE KOMMENTARER

Kommissionens yttrande om ombudsmannens behörighet

Europeiska ombudsmannen ansåg att två punkter i kommissionens första yttrande när det gäller hans undersökning på eget initiativ behövde kommenteras, eftersom de föreföll grundas på ett missförstånd när det gäller Europeiska ombudsmannens arbetsmetoder och ämbetsområde.

Den första punkten gällde kommissionens uttalande att "*Europeiska ombudsmannen kräver att kommissionen skall ändra sin tolkning*". Detta är inte en korrekt beskrivning av inledningen till ombudsmannens undersökningar, som består av en begäran om att institutionen eller organet i fråga skall inge ett yttrande om ett möjligt fall av administrativa missförhållanden.

Den andra punkten rörde kommissionens uttalande att

“... den juridiska tolkningen av en artikel i en förordning inte är en fråga om administrativa missförhållanden. I enlighet med artikel 220 (f.d. artikel 164) i fördraget kan denna fråga slutligen komma att avgöras av EG-domstolen.”

Europeiska ombudsmannen följer alltid noggrant principen om att EG-domstolen är högsta instans när det gäller innebörden och tolkningen av gemenskapsrätten. Dessutom kan ombudsmannen inte i enlighet med artikel 195 i EG-fördraget undersöka ärenden där det påstådda sakinhållet är eller har varit föremål för ett domstolsförfarande. I praktiken har emellertid varken den irländska ombudsmannen eller de irländska medborgare som framfört klagomål till denne inlett eller enkelt kunnat inleda rättsliga förfaranden när det gäller denna fråga.

Ombudsmannen påpekade också att innebörden av begreppet “administrativa missförhållanden” är av grundläggande betydelse för ombudsmannens arbete. Därför har ombudsmannen behandlat frågan i sin första årsrapport, från 1995:

Varken fördraget eller stadgan definierar uttrycket missförhållanden. Det är uppenbart att ett administrativt missförhållande föreligger då en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan underlåter att agera i enlighet med fördragen och med de gemenskapsakter som är bindande för denna, eller då den underlåter att iakttä de rättsliga regler och principer som har fastställts av domstolen och förstainstansrätten.

Årsrapporten för 1995 behandlades av det ansvariga utskottet vid Europaparlamentet, som godtog denna beskrivning av begreppet administrativa missförhållanden, och en plenardebatt ägde rum den 20 juni 1996, där kommissionsledamoten Marin deltog. Beskrivningen av begreppet administrativa missförhållanden i årsrapporten för 1995 lades också fram för godkännande vid de nationella europeiska ombudsmännens sammanträde, som hölls i september 1997.

Under parlamentets diskussion av årsrapporten för 1996 uppmanades till en tydligare definition av begreppet administrativa missförhållanden och Europeiska ombudsmannen åtog sig vid plenarsammanträdet uppdraget att söka tillhandahålla en mer exakt definition. Ombudsmannen uppmanade de nationella ombudsmännen och motsvarande organ att upplysa honom om den innebörd man lade i begreppet administrativa missförhållanden i deras medlemsstater. Av de inkomna svaren synes det som om den grundläggande uppfattningen kan definieras på följande sätt:

Administrativa missförhållanden föreligger då ett offentligt organ underlåter att agera i enlighet med en regel eller princip som är bindande för det.

Denna definition inkluderades i årsrapporten 1997, tillsammans med en kommentar som betonade att när Europeiska ombudsmannen undersöker huruvida en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan har agerat i enlighet med de regler och principer som är bindande för dem “så måste hans främsta och viktigaste uppgift vara att fastställa huruvida den agerat lagenligt”.

Efter en plenardebatt som hölls den 14 juli 1998, där kommissionsledamoten Gradin välkomnade att innebörden i begreppet administrativa missförhållanden nu hade definierats tydligt, antog Europaparlamentet den 16 juli 1998 en resolution i vilken definitionen av administrativa missförhållanden välkomnas och där det anges att definitionen och exemplen i årsrapporten för 1997 ger en tydlig bild av det som ingår i Europeiska ombudsmannen ämbetsområde¹¹⁸. Denna definition upprepades i årsrapporten för 1998, som debatterades i Europaparlamentet den 15 april 1999 i närvaro av kommissionsledamoten Monti.

¹¹⁸ EGT C 292, 1998, s. 168.

Mot bakgrund av detta uttryckte Europeiska ombudsmannen sin förvåning över att kommissionen på nytt ville ta upp en fråga, som redan hade behandlats genom ett förfarande där kommissionen haft alla möjligheter att tillkännage sina synpunkter.

Om kommissionen anser att de europeiska medborgarnas intresse skulle gagnas av att ombudsmannens ämbetsområde inskränks har den möjlighet att föreslå en ändring av fördraget så att sådana ärenden utesluts där klaganden har *möjlighet* till gottgörelse i domstol. En sådan restriktion skulle vara mycket ovanlig, vilket klargörs av Europarådets definition av en ombudsmans uppgifter, vilka inbegriper granskning av lagenligheten i administrativa handlingar¹¹⁹. En sådan restriktion existerar emellertid i den lag som reglerar den s.k. Parliamentary Commissioners ämbete i Förenade kungariket. Om inte fördraget ändras i syfte att införa motsvarande inskränkning när det gäller Europeiska ombudsmannens ämbete eller fram till dess det gör det, skall han emellertid fortsätta att utöva sitt ämbete i enlighet med det nuvarande fördraget, som tillåter undersökningar förutsatt att sakinnehållet inte *“är eller har varit föremål för ett domstolsförfarande”*.

Europeiska ombudsmannen meddelade kommissionen, att han förutom att få veta utgången av omprövningen av kommissionens inställning till den omtvistade bestämmelsen i denna undersökning, också skulle vara tacksam över att bli informerad om huruvida kommissionen godtar den definition av begreppet administrativa missförhållanden som inkluderades i ombudsmannens årsrapport för 1997, vilken också välkomnades av Europaparlamentet i den resolution som antogs den 16 juli 1998, enligt förslaget från utskottet för framställningar¹²⁰.

Kommissionens svar av den 15 juli 1999

Som svar på Europeiska ombudsmannens anmärkningar om sina befogenheter skickade kommissionen ett svar i vilket den avsåg att klargöra sin ståndpunkt. Den hänvisade till definitionen av begreppet administrativa missförhållanden, enligt vilken *“administrativa missförhållanden föreligger då ett offentligt organ underlåter att agera i enlighet med en regel eller princip som är bindande för det”*, och angav:

“Den 14 juli 1998 samtyckte kommissionsledamoten Gradin i Europaparlamentet på kommissionens vägnar till denna definition och betonade att det var till stor nytta att begreppet nu var tydligt definierat.”

Kommissionen tillade att den höll med ombudsmannen om att han får undersöka sådana tolkningar som ger upphov till möjliga orättvisor.

Europeiska ombudsmannen konstaterade att frågan om ombudsmannens behörighet var avgjord och bad Europeiska kommissionens ordförande att säkerställa att den ansvariga enheten vid kommissionen skulle beakta dessa ytterligare anmärkningar samt kommissionens svar på dem, när den utformar kommissionens svar till ombudsmannen.

¹¹⁹ The Administration and You: a handbook, 1996 s. 44.

¹²⁰ A4-0258/1998.

EKONOMISK ERSÄTTNING FÖR MATERIELL SKADA

*Beslut som avslutar
ombudsmannens
undersökning på eget
initiativ OI/1/2000/OV
mot Europeiska kommissionen*

BAKGRUNDEN TILL UNDERSÖKNINGEN

I september 2000 inledde ombudsmannen en undersökning på eget initiativ av kommissionens dröjsmål när det gäller att genomföra det förslag till rekommendation ombudsmannen lagt fram i klagomål 489/98/OV om Europeiska kommissionens underlåtenhet att låta klaganden återinträda i tjänst efter tjänstledighet utan lön av personliga skäl (den 1 oktober 1996) och dess vägran att betala honom ersättning för lönebortfall och minskad pension.

I sitt beslut av den 4 november 1999¹²¹ efter sin undersökning av klagomålet och mot bakgrund av att det inte var möjligt att uppnå en vänskaplig förlikning mellan parterna riktade ombudsmannen följande förslag till rekommendation till kommissionen i enlighet med artikel 3.6 i ombudsmannens stadga:

“Kommissionen bör ersätta klaganden för den direkta materiella skada han lidit till följd av det tjänstefel från kommissionens sida som består i att den underlät att företa en noggrann undersökning av klagandens kvalifikationer för de tjänster som var lediga efter utgången av hans tjänstledighet av personliga skäl.”

I ett brev av den 13 mars 2000 meddelade kommissionen ombudsmannen att den godtog förslaget till rekommendation och åtgärden för att genomföra den, som innebar att klaganden skulle få ersättning motsvarande två månadslöner för sin skada. Ombudsmannen ansåg att denna åtgärd föreföll tillfredsställande och avslutade ärendet genom beslut av den 12 april 2000.

UNDERSÖKNINGEN

Av de brev som klaganden skickat till kommissionen den 30 juni och den 17 augusti 2000 med kopia till ombudsmannen föreföll det emellertid som om kommissionen efter ett halvår ännu inte hade betalat klaganden de två månadslöner den hänvisat till i sitt brev av den 13 mars 2000.

I enlighet med artikel 3.1 i Europeiska ombudsmannens stadga inledde ombudsmannen därför denna undersökning på eget initiativ och bad kommissionen att inge ett yttrande om den.

Kommissionens yttrande

Kommissionen meddelade ombudsmannen att betalningsordern inlämnats den 11 september 2000, dvs. en dag innan undersökningen på ombudsmannens eget initiativ inleddes, och att beloppet överförts till klagandens bankkonto den 20 september 2000.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer medgav klaganden att kommissionen den 22 september 2000 på hans bankkonto satt in 8 820,55 brittiska pund (597 116 belgiska francs eller 14 802,12 euro). Klaganden påpekade emellertid att kommissionen inte tillhandahållit något underlag för beräkningen av beloppet och att det var mindre än de två månadslöner som kommissionen gått med på att betala som ersättning.

Han angav att beloppet ungefär motsvarade två månaders pension, inte två månadslöner i lönegrad A4 (8), och att det borde räknas upp med en faktor 100:52 eftersom han hade en pension på endast 52 procent. Dessutom borde dröjsmålsränta utbetalas (fyra år) och familjeersättningen borde ha inkluderats i beräkningen eftersom klaganden var gift den 25 oktober 1996. Klaganden angav slutligen att omräkningsfaktorn mellan belgiska francs och brittiska pund inte var korrekt utan en godtycklig kurs som banken använt. Mot

¹²¹ Se Europeiska ombudsmannens årsrapport för 1999, s. 223

bakgrund av sina egna beräkningar drog klaganden slutsatsen att ersättningen borde ha varit 18 560 brittiska pund (eller 18 263) i stället för 8 820,55 brittiska pund. Han bad därför att de nödvändiga justeringarna skulle göras.

BESLUTET

1 Kommissionens sena betalning av ersättning till klaganden

1.1 Av breven av den 30 juni och den 17 augusti 2000 som skickats till kommissionen med kopia till ombudsmannen föreföll det som om kommissionen efter ett halvår ännu inte hade betalat klaganden de två månadslöner som den hänvisat till i sitt brev av den 13 mars 2000 där den godtog ombudsmannens förslag till rekommendation i ärende 489/98/OV.

1.2 Den 10 november 2000 upplyste kommissionen ombudsmannen om att den hade satt in pengarna på klagandens bankkonto den 20 september 2000. Av klagandens kommentarer föreföll det som om klaganden hade fått en ersättning på 8 820,55 brittiska pund (597 116 belgiska francs eller 14 802,12 euro). Klaganden påpekade att kommissionen när det gäller denna ersättning inte tagit hänsyn till flera olika saker och att beloppet borde justeras till 18 560 brittiska pund.

1.3 Ombudsmannen konstaterade att kommissionen när den 13 mars 2000 godtog förslaget till rekommendation att ersätta klaganden för den direkta materiella skada han lidit till följd av kommissionens tjänstefel föreslagit att man skulle *“betala ersättning motsvarande två månadslöner för den skada han lidit, med avdrag för de nettoinkomster han fått för samma period av annan verksamhet”*.

1.4 Ombudsmannen ansåg att det belopp som satts in på klagandens bankkonto den 22 september 2000 motsvarade kommissionens åtagande av den 13 mars 2000 att ersätta klaganden för den skada han lidit. Därför hade kommissionen korrekt genomfört förslaget till rekommendation.

2 Slutsats

På grundval av Europeiska ombudsmannens undersökning på eget initiativ föreföll det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid Europeiska kommissionen. Ombudsmannen avslutade därför ärendet.

Märk. Denna undersökning på eget initiativ utgör en uppföljning av beslutet i ärende 489/98/OV, som finns i sektionen *“Förslag till rekommendationer som antagits av institutionerna”*.

3.8 OMBUDSMANN- ENS SÄRSKILDA RAPPORTER

ÖPPENHET NÄR DET GÄLLER REKRY- TERINGSFÖRFA- RANDEN INOM EU

Särskild rapport från Europeiska ombudsmannen till Europaparlamentet till följd av den undersökning som gjorts på ombudsmannens eget initiativ av de sekretessbestämmelser som utgör del av kommissionens rekryteringsförfaranden (1004/97/(PD)/GG)

År 1997 inledde Europeiska ombudsmannen en undersökning på eget initiativ av de sekretessbestämmelser som utgör del av kommissionens rekryteringsförfaranden. I denna undersökning bad ombudsmannen kommissionen redogöra för om den hade för avsikt att låta sökande som deltar i skriftliga prov ta frågeformulären med sig när de lämnar skrivningssalen, på begäran meddela bedömningskriterierna till de sökande, meddela de sökande namnen på medlemmarna i uttagningskommittén, och låta sökande som deltar i skriftliga prov få tillgång till sina rättade prov.

Kommissionen reagerade positivt på de två första förslagen. Efter att ombudsmannen rekommenderat att de två återstående förslagen också skulle genomföras upplyste kommissionen ombudsmannen om att den i framtiden skulle meddela de sökande namnen på medlemmarna i uttagningskommittén.

Emellertid fortsatte kommissionen att vägra sökandena tillgång till sina rättade prov. Den hävdade att den hindrades från att göra det av artikel 6 i bilaga III till tjänsteföreskrifterna, där det föreskrivs att "uttagningskommitténs arbete skall vara hemligt".

Mot bakgrund av detta förelade ombudsmannen Europaparlamentet en särskild rapport den 18 oktober 1999. I den särskilda rapporten rekommenderade ombudsmannen kommissionen att i framtida uttagningsprov och senast från den 1 juli 2000 på begäran bevilja de sökande tillgång till sina rättade prov. Denna rekommendation gjordes i enlighet med artikel 3.7 i ombudsmannens stadga, för att rätta till detta fall av administrativt missförhållande som ombudsmannen hade upptäckt.

Den 7 december 1999 skrev Europeiska kommissionens ordförande, Romano Prodi, till ombudsmannen för att upplysa honom om att kommissionen välkomnade hans rekommendation och skulle vidta de nödvändiga åtgärderna för att genomföra den från den 1 juli 2000.

Den 12 oktober 2000 antog Europaparlamentets utskott för framställningar ett betänkande där det godkände ombudsmannens särskilda rapport och lade fram ett förslag till resolution om denna. Betänkandet hade utarbetats av Herbert Bösch, ledamot av Europaparlamentet.

Den 17 november 2000 röstade Europaparlamentet om att anta resolutionen om ombudsmannens särskilda rapport. I sin resolution rekommenderade parlamentet att sökande skall få tillgång till sina rättade prov och uppmanande alla EU:s institutioner och organ att följa Europeiska kommissionens exempel. Parlamentet rekommenderade också några ytterligare åtgärder, till exempel att sökande bör upplysas om möjligheten att inge klagomål till Europeiska ombudsmannen.

Europeiska ombudsmannen ansåg att utgången av detta ärende var ett betydande steg mot större öppenhet i EU:s rekryteringsförfaranden. Han konstaterade med glädje att kommissionen hade agerat skyndsamt för att genomföra hans rekommendation och att Europaparlamentet hade gett ett starkt stöd åt hans ståndpunkt.

OMBUDSMANNEN REKOMMENDERAR ANTAGANDET AV EN EUROPEISK FÖRVALTNINGSLAG

*Särskild rapport till
Europaparlamentet till
följd av den under-
sökning som gjorts på
ombudsmannens eget
initiativ av förekomsten
av och allmänhetens
tillgång till en kodex
för god förvaltningssed
vid gemenskapens
institutioner och organ
OI/1/98/OV*

Denna särskilda rapport riktades till Europaparlamentet i april 2000. Den rör Europeiska ombudsmannens undersökning på eget initiativ av förekomsten av och allmänhetens tillgång till en kodex för god förvaltningssed vid gemenskapens institutioner och organ.

Undersökningen inleddes i november 1998. I juli och september 1999 riktade ombudsmannen ett förslag till rekommendationer till arton av gemenskapens institutioner och organ om att anta regler för god förvaltningssed för tjänstemännen vid deras kontakter med allmänheten. När det gäller antagandet av dessa regler angav ombudsmannen att institutionerna och organen kunde låta sig vägledas av bestämmelserna i ombudsmannens kodex för god förvaltningssed. Ombudsmannen betonade att reglerna, för att vara effektiva och tillgängliga för medborgarna borde antas i form av ett beslut och offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Av svaren på förslaget till rekommendationer framgår att endast två decentraliserade gemenskapsorgan, nämligen Europeiska läkemedelsmyndigheten (EMEA) och Översättningscentret för Europeiska unionens organ, den 1 december 1999 respektive den 10 februari 2000, har antagit den kodex för god förvaltningssed som ombudsmannen föreslagit. Dessa två organ har på ett korrekt sätt genomfört förslaget till rekommendationer.

Europeiska kommissionen har lagt fram ett förslag till kodex men har ännu inte antagit detta. Inte heller Europaparlamentet eller rådet har antagit någon kodex för god förvaltningssed. Inga andra institutioner eller organ har fram till den 1 mars 2000 antagit någon kodex.

Europaparlamentet har framhållit hur angeläget det är att kodexar för god förvaltningssed utarbetats för samtliga europeiska institutioner och organ så snart som möjligt och att dessa är så enhetliga som möjligt¹²². Emellertid har endast två av de arton gemenskapsinstitutioner och gemenskapsorgan som berörts av undersökningen genomfört ombudsmannens förslag till rekommendationer. Därför avslutar ombudsmannen denna särskilda rapport med följande rekommendation:

För att komma fram till regler för god förvaltningssed som tillämpas på samma sätt av alla gemenskapens institutioner och organ vid deras kontakter med allmänheten rekommenderar ombudsmannen att en europeisk förvaltningslag antas, som skall gälla för samtliga gemenskapens institutioner och organ. Denna lag skulle kunna ha formen av en förordning.

Europaparlamentet skulle i sin egenskap av enda europeiska institution som demokratiskt företräder alla europeiska medborgare, kunna överväga att tillämpa det förfarande som anges i artikel 192.2 i EG-fördraget för att ta initiativ till antagandet av en europeisk förvaltningslag i denna form.

¹²² Resolution om Europeiska ombudsmannens årsrapport för verksamheten 1997 (C-4-0270/98), EGT 1998 C 298, s. 168, Resolution om Europeiska ombudsmannens årsrapport för verksamheten 1998 (C-4-0138/99), EGT 1999 C 219, s. 456.

**OMBUDSMANNEN
BER PARLAMENTET
ATT AGERA EFTER
DET ATT KOMMISS-
SIONEN VÄGRAT
TILLGÅNG TILL
HANDLINGAR I ETT
BRITTISKT ÄRENDE
OM ÖL**

*Särskild rapport från
Europeiska ombuds-
mannen till Europapar-
lamentet med anled-
ning av ombudsmann-
ens förslag till
rekommendation riktad
till Europeiska komm-
missionen i klagomål
713/98/IJH*

Denna särskilda rapport till Europaparlamentet är en följd av en undersökning som utförts av ombudsmannen efter det att Europeiska kommissionen vägrat förse en brittisk medborgare med de uppgifter han begärt.

I juli 1998 kontaktade klaganden ombudsmannen i egenskap av företrädare för Bavarian Lager Companys, som importerar tyskt öl till Förenade kungariket. Klaganden fick svårigheter att sälja sin vara på grund av de exklusiva inköpsavtal som innebär att många pubar i Förenade kungariket måste ta sina leveranser från särskilda brittiska bryggeriföretag. Dessa inköpsavtal styrdes av en brittisk lag känd som den s.k. Guest Beer Provision. I april 1993 klagade klaganden till Europeiska kommissionen i frågan och hävdade att denna lag stred mot gemenskapsrätten. Kommissionen registrerade klagomålet som P/93/4490/UK och inledde en undersökning enligt artikel 169 (ny artikel 226) i EG-fördraget. Klaganden hade varit i kontakt med kommissionen i denna fråga och begärt att den skulle ge honom namnen på de personer som givit in inlagor med anledning av hans klagomål mot Guest Beer Provision samt namnen på företrädarna för "Confédération des brasseurs du marché commun" som deltagit i ett möte anordnat av kommissionen med anledning av dess undersökning av klagandens påstående om ett möjligt brott mot gemenskapsrätten av Förenade Kungariket. Kommissionen vägrade att lämna ut dessa uppgifter.

Kommissionen anförde att den enligt EU:s direktiv om skydd av personuppgifter var förhindrad att röja de berörda personernas identitet utan dessas uttryckliga medgivande. Ombudsmannen avvisade detta argument av två skäl. För det första är direktivet utformat för att främja öppenheten i beslutsfattandet inom EU. För det andra är direktivet om skydd av personuppgifter avsett som ett skydd för grundläggande rättigheter. Att lämna uppgifter till en administrativ myndighet i hemlighet är inte en grundläggande rättighet.

Ombudsmannen riktade därför ett förslag till rekommendation till kommissionen där han angav att klaganden borde förSES med de begärda uppgifterna.

Trots att kommissionen så småningom gav klaganden de flesta av namnen undanhöll den fortfarande namnen på de personer som vägrat ge sitt tillstånd till att deras namn lämnades ut. Ombudsmannen ansåg det därför nödvändigt att inge en särskild rapport till Europaparlamentet där han gav följande rekommendation:

"Kommissionen bör upplysa klaganden om namnen på de företrädare för Confédération des brasseurs du marché commun som deltog i ett möte anordnat av kommissionen den 11 oktober 1996, och om namnen på de företag och personer i de 14 angivna kategorierna i klagandens ursprungliga begäran om tillgång till handlingar som givit in inlagor till kommissionen i ärende P/93/4490/UK.

Europaparlamentet skulle kunna överväga att anta denna rekommendation som en resolution.

Märk: Hela texterna till de särskilda rapporterna finns tillgängliga på Europeiska ombudsmannens webbplats på elva språk (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>).

4 FÖRBINDELSER MED EUROPEISKA UNIONENS ÖVRIGA INSTITUTIONER

4.1 EUROPARLAMENTET

Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna

Den 2 februari höll Söderman ett anförande inför den arbetsgrupp som under ledning av sin ordförande Roman Herzog utarbetade ett utkast till Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Söderman välkomnade initiativet att utarbeta en stadga i syfte att ge ökat skydd åt de europeiska medborgarnas rättigheter. Han betonade hur viktigt det är att övervakningen är effektiv både i gemenskapens domstolar och genom det i och med Europakonventionen om mänskliga rättigheter sedan länge etablerade systemet. Söderman yrkade också på att medborgarnas rätt att mötas av en öppen, ansvarstagande och serviceinriktad förvaltning i stadgan skulle erkännas som en grundläggande rättighet.

Den 19 januari presenterade Söderman sitt arbete och senaste initiativ vid den Nordiska frukosten i Strasbourg. Sammankomsten hade organiserats av parlamentsledamoten Karl Erik Olsson och bevistades av ett flertal danska och svenska ledamöter av Europaparlamentet. Efter presentationen ställde ledamöterna en rad intressanta frågor till Söderman.

Den 11 april hade Söderman ett möte med Europaparlamentets talman Nicole Fontaine för att överlämna årsrapporten för 1999.

Jacob Söderman överlämnar sin årsrapport för 1999 till ordförande Nicole Fontaine den 11 april.

Den 13 april var Jacob Söderman inbjuden att tala inför Europaparlamentets ordförandekonferens med Europaparlamentets talman Nicole Fontaine som ordförande. Söderman beskrev sitt projekt ”medborgarnas tre instanser”. Han åtföljdes av Harden och Martínez Aragón.

Den 17 april presenterade Söderman sin årsrapport för 1999 och sina särskilda rapporter om koden för god förvaltningssed och om rekryteringsförfaranden för Europaparlamentets utskott för framställningar.

Den 17 maj hade Jacob Söderman ett möte med parlamentsledamoten Almeida Garrett från utskottet för konstitutionella frågor tillsammans med Boumans och Camisão. Närvarande var även tjänstemännen Ian Harden, ansvarig för den juridiska avdelningen vid ombudsmannens sekretariat, och Sant’Anna, ansvarig för den administrativa och ekonomiska avdelningen. Söderman och Almeida Garrett diskuterade möjligheterna att ändra de

bestämmelser i ombudsmannens stadga som gäller ombudsmannens befogenheter att ta del av akter vid undersökningar och att höra vittnen.

Den 18 maj hade ombudsmannen besök av Weissenfels, handläggare vid avdelningen för "brev från medborgarna" vid Europaparlamentet.

Den 24 maj höll Söderman ett anförande vid ett sammanträde i utskottet för konstitutionella frågor. Utskottet höll på att behandla artikel 3.2 i ombudsmannens stadga och avsikten att ta bort de nuvarande begränsningarna för ombudsmannens befogenheter att i samband med undersökningar höra vittnen och ta del av akter vid gemenskapens institutioner och övriga organ. Sammanträdet leddes av utskottets ordförande Napolitano. Under den diskussion som följde redogjorde José María Gil-Robles Gil-Delgado för bakgrunden till de nuvarande begränsningarna. Tillsammans med andra talare, däribland föredraganden Almeida Garrett, Andrew Duff, Monica Frassoni och Sylvia-Yvonne Kaufmann, stödde han förslaget att ta bort de nuvarande begränsningarna.

Den 5 juni hade Söderman och Sant'Anna ett möte med parlamentsledamoten Markus Ferber, som utarbetat förslaget till ombudsmannens budget för år 2001.

Senare samma dag deltog Söderman och Sant'Anna i ett sammanträde med Europaparlamentets budgetutskott med parlamentsledamoten Terence Wynn som ordförande. Efter Södermans redogörelse för ombudsmannakansliets budgetförslag för år 2001 ställde utskottsledamöterna frågor.

Den 15 juni hade Söderman ett möte med generaldirektören Nicolas Rieffel vid Europaparlamentets administration. Den ansvarige för den administrativa och ekonomiska avdelningen vid ombudsmannens sekretariat, João Sant'Anna, och den ansvarige för "division des bâtiments", Roger Glass, deltog också i mötet, som behandlade frågor rörande ombudsmannens lokaler i Bryssel och Strasbourg.

Den 16 juni höll Söderman ett sammanträde i Strasbourg med Europaparlamentets generalsekreterare Julian Priestley för att diskutera det administrativa samarbetet mellan Europeiska ombudsmannen och Europaparlamentet. João Sant'Anna och generalsekreterarens kanslidirektör Constantin Stratigakis var också närvarande vid sammanträdet.

Den 30 juni höll Söderman ett anförande om sin roll och sitt arbete vid en konferens för parlamentets personal i Luxemburg på inbjudan av Manfred Peter, Direktör vid Direktoratet för personal och socialfrågor vid Europaparlamentet och Laura Viqueira, Avdelningschef vid Avdelningen för fortbildning och karriärrådgivning.

Den 18 september deltog Söderman i ett seminarium i Bryssel med titeln "Tillgång till EU-institutionernas handlingar: inkörsporren till en mer demokratisk och effektiv union". Seminariet hade anordnats av Europaparlamentets utskott för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och av parlamentets utskott för konstitutionella frågor. Seminariet utgjorde ett led i lagstiftningsförfarandet när det gäller förslaget till förordning om allmänhetens tillgång till handlingar enligt artikel 255 i EG-fördraget. Seminariet leddes av utskottens föredragande, Michael Cashman respektive Hanja Maij-Weggen. Söderman talade i ämnet "Insyn och god förvaltning: effekter för institutionernas interna arbetsätt". Bland övriga talare vid seminariet märktes kommissionens generalsekreterare David O'Sullivan och rådets vice generaldirektör Hans Brunmayr.

Den 9 oktober höll Olivier Verheecke en föreläsning om Europeiska ombudsmannen vid ett seminarium med rubriken "Information om parlamentet och dess relationer till medborgarna" som anordnades av Europaparlamentet för parlamentsledamöter från kandidatländerna.

Den 9 oktober deltog Söderman i ett möte i utskottet för framställningar för att lämna sina synpunkter på det förslag till betänkande (Bösch-betänkandet) som utskottet utarbetat i

anslutning till ombudsmannens rekommendationer i den särskilda rapporten till Europaparlamentet om den sekretess som kommissionens rekryteringsförfarande omfattas av. Denna särskilda rapport till parlamentet byggde på ombudsmannens undersökning på eget initiativ i frågan. Målet med Europeiska ombudsmannen's rekommendation i denna särskilda rapport är att ge sökanden som deltar i institutionernas uttagningsprov tillgång till sina egna rättade prov om de så begär. Även João Sant'Anna deltog i mötet.

4.2 EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Den 13 januari hade Söderman och Verheecke ett möte med David O'Sullivan, kansli-
chef hos ordförande Romano Prodi, och Sarah Evans vid kansliet. Man diskuterade
kommissionens förslag till kodex för god förvaltningssed mot bakgrund av ombuds-
mannens förslag till rekommendationer i hans undersökning på eget initiativ i frågan.

Den 19 januari hade Söderman och Harden ett möte med Janet Royall, som ingår i vice
talman Neil Kinnocks kansli. Samtalen rörde bland annat kodexen om god förvaltningss-
sed, allmänhetens tillgång till handlingar och reformeringen av kommissionen.

Den 7 april besökte Europeiska kommissionens medlare i personalfrågor Hedwig Ebert
Europeiska ombudsmannens kansli för diskussion och information.

*Ordförande Romani Prodi hälsar på Jacob Söderman den 24 maj.
(Foto: © Médiathèque Commission européenne)*

Den 12 april deltog Jacob Söderman i en arbetsfrukost tillsammans med ordföranden i
Europeiska kommissionen Romano Prodi. Man diskuterade öppenheten och insynen inom
Europeiska unionen och Söderman informerade Prodi om projektet "medborgarnas tre
instanser". Andra som deltog i frukosten var David O'Sullivan, Ricardo Levi och Sarah
Evans vid Prodis kansli samt chefen för ombudsmannens juridiska avdelning Harden.

Den 17 maj tog Jacob Söderman emot kommissionären Philippe Busquin och hans
assistent Russo.

Den 24 maj hade Söderman och Harden ett möte med ordföranden och de övriga ledamö-
terna av Europeiska kommissionen. Kommissionens ordförande, Romano Prodi, välkom-
nade ombudsmannen och uttryckte förhoppningen att ombudsmannen i framtiden årligen
skulle redovisa för kommissionen vad han kommit fram till i sin rapport. Söderman redo-

gjorde för arbetet under 1999 och nämnde den samarbetsvilja som kommissionen vanligen visat i fråga om att ta upp ombudsmannens undersökningar till behandling. Han förklarade också att principerna i ombudsmannens kodex för god förvaltningssed borde vara ett avgörande inslag i varje program som syftar till att förbättra europeiska styrelseformer. Avslutningsvis redogjorde han också för sina strävanden att få till stånd ett effektivare nätverk för samarbete med de nationella ombudsmännen och liknande organ. Han bad kommissionen undersöka om det vore möjligt att låta nätverket behandla vissa av de klagomål om överträdelse av gemenskapsrätten från medlemsstaternas sida som medborgarna nu riktar till kommissionen. Därefter uppstod en diskussion i vilken kommissionärerna Loyola de Palacio, Antonio Vitorino och Margot Wallström yttrade sig. Mötet avslutades med en lunch som kommissionens ordförande anordnade med ombudsmannen som hedersgäst.

Den 26 oktober hade Söderman och Sant'Anna ett möte med Europakommissionens generaldirektör för personal och administration, Horst Reichenbach, och den ansvarige handläggaren för relationerna med de övriga institutionerna, Matthias Oel. Det huvudsakliga syftet med mötet var att utvärdera den pågående reformeringen av kommissionen. Man tog också upp vissa övergripande synpunkter på ärenden som rör Europeiska kommissionens genomförande av ombudsmannens tidigare rekommendationer.

4.3 EUROPEISKA UNIONENS RÅD

Den 5 maj hade Jacob Söderman ett möte med rådets generalsekreterare och höge representant Javier Solana och informerade honom om ombudsmannens kodex för god förvaltningssed och om ombudsmannens begäran att Europaparlamentet skulle ändra ombudsmannens stadga så att hans befogenheter vid undersökningar stärks och förtydligas.

4.4 EUROPEISKA INVESTERINGS- BANKEN

Den 21 juni ägde ett sammanträde rum mellan Europeiska investeringsbankens juridiska avdelning och Europeiska ombudsmannen i ombudsmannens lokaler i Strasbourg. Banken representerades av Luigi La Marca och ombudsmannens sekretariat av Ian Harden, Ida Palumbo och Maria Engleson. Allmänna frågor rörande rutiner och samarbete mellan de båda institutionerna diskuterades.

5 FÖRBINDELSER MED OMBUDSMÄN OCH LIKNANDE ORGAN

5.1 FÖRBINDELSER MED NATIONELLA OMBUDSMÄN

Den 14 januari besöktes ombudsmannen av en gemensam delegation från det franska *Ministère de la Ville* och den franske *Médiateur de la République*. Den franske ombudsmannen representerades av Robert Deville, *délégué général adjoint* och Leroy, *chargé de mission*. Isabelle Passet representerade *Ministère de la Ville*. Syftet med besöket var att presentera ett gemensamt projekt för att bygga ut ombudsmannens nätverk med s.k. *délégués du Médiateur* (från 123 till 423 under de närmaste tre åren) framför allt i storstädernas förorter och att fastställa hur samarbetet med Europeiska ombudsmannen skulle kunna utvecklas ytterligare.

Söderman ställde sig positiv både till initiativet att närma förvaltningen till medborgarna och till vikten av den förebyggande roll som ”*délégués*” spelar. Harden beskrev Europeiska ombudsmannens ämbetsområde och redogjorde för den kodex för god förvaltnings-sed som utarbetats efter samråd med de nationella ombudsmännen i medlemsstaterna. Martínez Aragón lämnade därefter en sammanfattande redogörelse för ombudsmannens nuvarande samarbete med de nationella och regionala ombudsmännen, särskilt vad gäller Internet-kontakter mellan de olika hemsidorna och utvecklingen av ett e-postsystem (EUOMB).

Den 3 februari besökte den grekiske ombudsmannen Diamandouros Europeiska ombudsmannens kansli i Strasbourg och diskuterade olika frågor med Söderman.

Den 7 februari deltog Benita Broms i den finska ombudsmannainstitutionens åttioårsjubileum (se 6.2).

Den 24 november besökte ordföranden i den tyska förbundsdagens utskott för framställningar Heidemarie Lüth tillsammans med tre medarbetare Europeiska ombudsmannens sekretariat i Bryssel. Delegationen togs emot av den ansvarige för den administrativa och ekonomiska avdelningen João Sant’Anna och chefen för Brysselkontoret Benita Broms. Man diskuterade allmänna frågor om förfarandena för framställningar och klagomål samt den senaste utvecklingen och aktuella ärenden.

5.2 KONTAKTNÄTET

Kontakt nätet skapades 1996 för att underlätta ett fritt flöde av information om gemenskapsrätten och dess genomförande och för att göra det möjligt att överföra klagomål till det organ som är bäst lämpat att behandla dem.

Det tredje seminariet för kontaktpersoner avhölls i Strasbourg den 22–23 september 2000. Samtliga nationella ombudsmän och liknande organ i medlemsstaterna var företrädare (se 6.1).

5.3 FÖRBINDELSER MED REGIONALA OMBUDSMÄN OCH LIKNANDE ORGAN

Den 28 februari var Europeiska ombudsmannen inbjuden att delta i firandet av att ombudsmannainstitutionen i den baskiska provinsen hade funnits i 15 år (se 6.2).

Den 15 mars gjorde den katalanska ombudsmannen Anton Cañellas ett besök hos Söderman.

På inbjudan av den galiciska (Valedor do Pobo) ombudsmannen José Cora Rodríguez avlade Europeiska ombudsmannen ett officiellt besök i Galicien i Spanien den 22–24 mars (se 6.2).

Den 20 november 2000 avlade Söderman ett officiellt besök i Namur på inbjudan av den regionala ombudsmannen i Vallonien Frédéric Bovesse (se 6.2).

5.4 FÖRBINDELSE MED LOKALA OMBUDSMÄN

Den 6 april deltog Martínez Aragón i öppningsceremonin för utdelandet av pris för god samhällsservice med den lokala ombudsmannen i staden Calvià på Mallorca Antoni Palliser som värd. Martínez Aragón talade om Europeiska ombudsmannens betydelse för en öppnare och mer ansvarsfull europeisk förvaltning.

5.5 SAMARBETE VID HANDLÄGGNING AV KLAGOMÅL

Under år 2000 behandlade Europeiska ombudsmannen tre förfrågningar. En av dem skickades till honom av den irländska ombudsmannen, och den anknöt till förfrågan Q2/97, som avslutades 1999. Den andra förfrågan kom från den regionala ombudsmannen i Toskana och gällde frågan om fri rörlighet för arbetskraft. Den tredje inlämnades till Europeiska ombudsmannen av ombudsmannen i de baskiska provinserna (*Ararteko*) och gällde vissa administrativa kravns förenlighet med principen om fri rörlighet för varor.

5.6 FÖRBINDELSE MED NATIONELLA OMBUDSMÄN I KANDIDATLÄNDERNA

Den 16 mars besöktes Jacob Söderman av Sloveniens ombudsman Ivan Bizjak.

Den 17 mars besökte den biträdande ombudsmannen i Rumänien Ruxandra Sabăreănu ombudsmannens sekretariat i Strasbourg och utbytte tankar och synpunkter med Söderman och Harden.

Jacob Söderman hälsar Ruxandra Sabăreănu, Rumäniens vice ombudsman, välkommen den 17 mars.

6 PUBLIC RELATIONS

6.1 ÅRETS HÖJDPUNKTER

ÖPPET HUS I BRYSSEL OCH STRASBOURG

I samband med Europadagen deltog Europeiska ombudsmannen i det ”öppna hus” som årligen anordnas av Europaparlamentet. Detta ägde rum i Bryssel den 6 maj och i Strasbourg den 7 och 8 maj. Antalet besökare i Bryssel var något mindre än tidigare år, men i Strasbourg hade mer än 50 000 personer mött upp och ett stort antal av dem kom till ombudsmannens monter. Personal från kontoren i Bryssel och Strasbourg lämnade allmän information om ombudsmannens arbete och delade ut både broschyrer och årsrapporter.

ÅRSRAPPORTEN 1999

Europeiska ombudsmannens årsrapport för 1999 överlämnades till Europaparlamentet vid dess plenarsammanträde den 6 juli 2000. Ordförande vid sammanträde var vice talman Guido Podestà.

Jacob Söderman lägger fram sin årsrapport för 1999 inför Europaparlamentet den 6 juli, i närvaro av Loyola de Palacio.

Jacob Söderman tog i sitt tal till församlingen framför allt upp det ständigt ökande antalet klagomål som inkommer till hans sekretariat och de positiva resultat som uppnåtts för medborgarna. Han betonade vikten av den konstruktiva samarbetsvilja som gemenskapens institutioner och organ visat när det gällt att på ett tillfredsställande sätt behandla klagomålen.

Parlamentsledamoten Jean Lambert välkomnade på utskottet för framställningars vägnar ombudsmannens rapport. Övriga talare, däribland parlamentsledamoten Astrid Thors, som var föredragande av ombudsmannens rapport, parlamentsledamöterna Roy Perry och Nino Gemelli, vice ordförande respektive ordförande i utskottet för framställningar, lyckönskade samtliga ombudsmannen till vad han uppnått med sitt arbete. Även den ansvariga medlemmen av kommissionen, Loyola de Palacio, uttryckte sin uppskattning av ombudsmannens arbete.

SEMINARIET FÖR KONTAKTPERSONER

Det tredje seminariet för kontaktpersoner ägde rum i Strasbourg den 22-23 september 2000. Samtliga nationella ombudsmän eller liknande organ i EU:s medlemsstater var företrädare. Kontaktmän från Norge och Island, som är nytillkomna i nätverket, var också närvarande. Seminariet behandlade mänskliga rättigheter och Amsterdamfördraget.

Deltagare vid seminariet för kontaktpersoner som deltog i det sociala programmet, den 23 september. Från vänster: Andersen, Jon Andersen (Danmark), Sten Foyn (Norge), Robert Spano (Island) och Marianne von der Esch (Sverige).

Anföranden hölls av Europeiska ombudsmannen Jacob Söderman (EU:s förslag till stadga om grundläggande rättigheter), kommissionären för mänskliga rättigheter Álvaro Gil Robles (kommissionären för mänskliga rättigheter och de nationella ombudsmännen), domaren vid domstolen för mänskliga rättigheter Françoise Tulkens (presentation av domstolen för mänskliga rättigheter) och den tekniska rådgivaren hos franska ministern med ansvar för Europafrågor Anne-Marie Descôtes (den senaste utvecklingen på områdena frihet, trygghet och rättvisa efter Amsterdamfördraget).

Nätverket höll ett möte efter seminariet. Handläggaren vid Europeiska ombudsmannens sekretariat Xavier Denoël redogjorde för en PM om nätverkets framtid och Ben Hagard, Internet- och kommunikationshandläggare, redogjorde för det nationella projektet EUOMB, som kommer att omfatta en webbplats och ett Internet-forum som de nationella ombudsmännen och liknande organ och deras personal kan använda.

MÖTE INOM RAMEN FÖR DET FRANSKA ORDFÖRANDESKAPET

Den 27 september mottogs Söderman och João Sant'Anna på Quai d'Orsay av den franske ministern för Europafrågor Pierre Moscovici. Bland de ämnen som diskuterades var ombudsmannens initiativ till en kodex om god förvaltningssed, det förslag till ändring av ombudsmannens stadga som håller på att utarbetas samt antagandet av ombudsmannens budget för år 2001. Man tog även upp möjligheterna att samarbeta med de franska myndigheterna för att göra Europeiska ombudsmannens verksamhet mer känd bland den franska allmänheten.

6.2 KONFERENSER OCH MÖTEN

FINLAND

Åbo

Den 21 januari var Söderman inbjuden att hålla en föreläsning om ”Europeiska ombudsmannens betydelse för vanliga EU-medborgare”. Föreläsningen ingick i ett seminarium inom Robert Schuman-utbildningsprogrammet som anordnats av juridiska fakulteten vid Åbo universitet, länsrätten i Åbo och finska justitieministeriet. Andra talare var bl.a. justitieminister Johannes Koskinen och universitetets dekanus Ari Saarnilehto.

Helsingfors

Den 10 och 11 januari deltog Söderman i ett seminarium om god förvaltningssed i Östersjöregionen. Mötet hade anordnats av CBSS:s arbetsgrupp för stöd till demokratiska institutioner i samarbete med Helsingfors universitet och de finska justitie- och utrikesministerierna. Andra talare vid mötet var Staffan Synneström från OECD SIGMA, Bertrand de Speville, teknisk expert vid Europarådet, dr Pekka Hallberg, president vid finska Högsta förvaltningsdomstolen, professor Ole Espersen, kommissionär vid CBSS, professor Eivind Smith från Oslo universitet och Olli Mäenpää, dekanus vid Helsingfors universitet. Seminariet hölls vid den juridiska fakulteten vid Helsingfors universitet.

Benita Broms deltog i det internationella symposiet med titeln ”Ombudsmän i de mänskliga rättigheternas tjänst: utmaningar inför det nya millenniet”. Symposiet ägde rum i Helsingfors den 7 februari i samband med högtidlighållandet av den finska ombudsmannainstitutionens 80-årsjubileum. Tre ämnesområden diskuterades: ombudsmännens roller – i det förflutna, nu och i framtiden – , ombudsmannen som demokratins och rättssäkerhetens företrädare samt den finska ombudsmannen som väktare av de mänskliga och författningensliga rättigheterna.

Den 13 november höll Söderman en föreläsning för de sistaårsstuderande i statsvetenskap vid Helsingfors universitet. Under rubriken ”Vad händer med medborgarnas Europa?” ingick denna föreläsning i universitetets EU-program, som är avsett att bli ett tvärvetenskapligt program som skall stå öppet för alla fakulteter från och med år 2001. Arrangemangen var samordnade av Teija Tiilikainen, forskare vid Helsingfors universitet och hölls vid institutionen för statskunskap.

Samma dag höll Jacob Söderman en föreläsning för personalen vid justitiekanslerns och den finska ombudsmannens kanslier. Ombudsmannen talade om den artikel om god förvaltning som ingår i stadgan om grundläggande rättigheter och om kodexen om god förvaltningssed.

Föreläsningen som var anordnad av justitiekanslerns och ombudsmannens kanslier ägde rum i salen för det finska parlamentets stora utskott. Efter Södermans anförande om de praktiska tillämpningarna av principerna om god förvaltningssed följde en livlig diskussion.

FIDE-kongressen år 2000

Den 1-3 juni deltog Jacob Söderman, Benita Broms, Maria Engleson, Vicky Kloppenburg och Ida Palumbo i den nittonde FIDE-kongressen i Helsingfors, Finland. Ordförande för kongressen var professor Zacharias Sundström. Kongressen bestod av tre temagrupper och ett särskilt sammanträde i plenum.

Från ombudsmannens sekretariat deltog Benita Broms och Ida Palumbo i den första temagruppen ”*De nationella myndigheternas, domstolarnas och EG-institutionernas skyldighet att samarbeta i enlighet med artikel 10 i EG-fördraget*”. Föredragande var dr John Temple Lang, direktör vid Europeiska kommissionens generaldirektorat för konkurrens. Den andra temagruppen, som Maria Engleson deltog i, gällde ”*Gemenskapsrätt (där-*

ibland konkurrensbestämmelser) som berör 'nätverk' (telekom, energi- och informationsteknik) och dess konsekvenser för medlemsstaterna" med Piet-Jan Slot, professor vid universitetet i Leiden, som föredragande. Vicky Kloppenburg deltog i temagrupp tre som rörde "Rättsliga konsekvenser av den gemensamma valutan" och för vilken Antonio Sáinz de Vicuña från Europeiska centralbanken var föredragande. Samtliga tjänstemän från ombudsmannens sekretariat deltog i den särskilda programpunkten "EG-domstolens 'arkitektur'".

I FIDE-kongressen deltog närmare 500 delegater från EU-institutioner, samtliga medlemsstater i Europeiska unionen och från Cypern, Estland, Ungern, Japan, Lettland, Malta, Norge, Polen, Slovenien och Schweiz.

Finlands president Tarja Halonen invigde FIDE-kongressen. Därefter välkomnades deltagarna av professor Zacharias Sundström. Jean-Louis Dewost, generaldirektör för Europeiska kommissionens rättstjänst, höll ett anförande på vägnar av Europakommissionens ordförande Romano Prodi. Efter de två första dagarna som ägnades åt arbetssessioner avslutades diskussionerna med ett plenarsammanträde, vid vilken föredragandena för de tre temagrupperna sammanfattade arbetssessionerna och redogjorde för sina slutsatser.

Det särskilda sammanträdet om EG-domstolens "arkitektur" inleddes av EG-domstolens ordförande Gil Carlos Rodríguez Iglesias. Ordföranden i förstainstansrätten Bo Vesterdorf och EG-domstolens tidigare ordförande, Ole Due, talade därefter en kort stund. Därefter höll Finlands justitieminister Johannes Koskinen ett anförande, som följdes av några ord från ordföranden i Finlands Högsta förvaltningsdomstol, Pekka Hallberg.

Under det särskilda sammanträdets arbetssession gjordes inlägg av ledamoten vid Europaparlamentet Ana Palacio, av domaren vid förstainstansrätten Nicholas Forwood och av Onno Brouwer, ordförande i CCBE:s ständiga utskott för domstolen och förstainstansrätten. Därefter följde en allmän diskussion. Bland de personer som deltog i diskussionen kan särskilt noteras Förenade kungarikets föredragande, professor Neville March Hunnings, domaren vid EG-domstolen Leif Sevón, domaren vid Nederländernas högsta domstol professor Robert Mok samt professor Jürgen Schwarze från Albert-Ludwigs-universitetet i Freiburg.

Under den avslutande sessionen sammanfattade generaladvokaten vid EG-domstolen Francis G. Jacobs diskussionen. Ett avslutningsanförande hölls av professor Zacharias Sundström.

BELGIEN

Bryssel

Den 31 januari deltog Maria Engleson i en rundabordsdiskussion om "Europeiska investeringsbanken: ansvarig endast för marknaden?" som anordnats i Bryssel av CEE Bankwatch Network och Heinrich Böll-stiftelsen. Diskussionen gällde frågor om öppenhet och insyn, tillgång till information, allmänhetens delaktighet samt ansvarigheten inom Europeiska investeringsbanken. En policyrapport presenterades. Bland deltagarna märktes ledamöterna vid Europaparlamentet Bashir Khanbhai, Alexander de Roo och Heide Rühle. Banken företrädde av Max Messner.

Den 29 november talade Olivier Verheecke om Europeiska ombudsmannens arbete på områdena öppenhet och insyn vid symposiet "Att famla i mörkret", som anordnats av WWF och Europeiska policycentret i Bryssel den 28-29 november 2000.

Den 1 december var Europeiska ombudsmannen inbjuden att närvara vid ett möte som hölls i Alrtiero Spinelli-byggnaden i Bryssel med ledningsgruppen för plattformen för europeiska sociala icke-statliga organisationer. Bland övriga deltagare i mötet märktes

Dick Jarré vid Internationella rådet för social välfärd, Guampiero Alhadeff, ordförande i Solidar, Josée van Remoortel från Mental hälsa, Clarisse Delorme från Europeiska kvinnolobbyn, Katy Orr från Europeiskt ungdomsforum samt James Bridge från Rädda barnen.

FORUM: Den inre marknaden i medborgarnas och de små och medelstora företagens tjänst

För första gången anordnade Europeiska kommissionen i samarbete med Europaparlamentet och det franska ordförandeskapet ett forum om den inre marknaden. Detta ägde rum i Bryssel den 28 och 29 november 2000.

Huvudsyftet med detta forum var att diskutera de problem och hinder som medborgarna och de små och medelstora företagen dagligen möter. Detta gäller bland annat de medborgare som bor, arbetar eller studerar i en annan medlemsstat och de konsumenter som köper varor och tjänster över gränserna inom den inre marknaden.

Forumet var inte enbart inriktat på problemen utan även på de lösningar som finns. Avsikten med forumet var att skapa förtroende för den inre marknaden.

Forumet öppnades av ordföranden i Europaparlamentets utskott för rättsliga frågor och den inre marknaden Ana Palacio, den franska statssekreteraren för små och medelstora företag, handel, hantverk och konsumtion François Patriat, samt David Byrne, Europeiska kommissionens kommissionär för hälsa och konsumentskydd.

Programmet var uppdelat i två rundabordsdiskussioner och sex arbetsgrupper som i plenum redovisade vad de kommit fram till. Arbetsgrupperna var uppdelade i tre undergrupper: medborgarna, konsumenterna/näringslivet och näringslivet/små och medelstora företag.

Benita Broms från Europeiska ombudsmannens sekretariat var föredragande för *grupp 4 – Medborgarna* som tagit sig an frågorna om vilka olika vägar som finns för medborgarna att göra sina fri- och rättigheter gällande i en annan medlemsstat och de nationella myndigheternas roll. Antoine Fobe från ECAS – Euro Citizen Action Service – var ordförande i den arbetsgruppen.

Avslutningsanförandet vid detta forum hölls av Europaparlamentets talman Nicole Fontaine.

Europeiska kommissionen, Europaparlamentet och det franska ordförandeskapet kommer att utarbeta en rapport över vad som framkommit vid detta forum. Rapporten kommer att vara tillgänglig på webbplatsen: .

Gent

Den 16 och 17 mars deltog Olivier Verheecke i den internationella ombudsmanna-konferens som hölls i Gent i samband med firandet av 500-årsjubiléet av Karl V:s (Carlos Quinto) födelse. Evenemanget hade anordnats gemensamt av ombudsmannen i Gent, Rita Passsemiers, och VZW ”Keizer Karel”. Temat för konferensen var ”Att söka finna gemensamma normer för ombudsmän”. Deltagarna var nationella, regionala, kommunala och sektoriella ombudsmän från medlemsstaterna, Central- och Östeuropa, Latinamerika, Afrika och Filippinerna.

Bland talarna vid konferensen märktes staden Gents borgmästare Frank Beke, professor Ludo Veny från universitetet i Gent (konferensens ordförande), Gérard Delbauffe från franska ombudsmannens sekretariat, Roy Gregory från centret för ombudsmannastudier vid universitetet i Reading och professor Herman Balthazar, provinsen Östra Flanderns guvernör. Verheecke var ordförande i arbetsgruppen ”Att söka finna gemensamma normer

för ombudsmän på federal, nationell, europeisk och internationell nivå”. Verheecke inleddde diskussionen med utgångspunkt från Europeiska ombudsmannens initiativ om en kodex för god förvaltningssed.

Namur

Den 20 november gjorde Söderman och Richardson ett officiellt besök i Namur på inbjudan av den regionala ombudsmannen i Vallonien Frédéric Bovesse.

Vallonien regionala ombudsman, Frédéric Bovesse, hälsar Jacob Söderman välkommen i Namur den 20 november.

Söderman deltog först i en diskussion med Bovesse och hans juridiska rådgivare. Han fick sedan tillfälle att tala om sitt arbete inför Valloniens regionala parlament, där dess talman Robert Collignon och några medlemmar av dennes kansli tog emot honom. Efter detta möte hölls en presskonferens vid vilken samtliga regionala medier var företrädare.

Under eftermiddagen besökte Söderman ”Bureau économique de la Province de Namur” och träffade dess generaldirektör Renaud Degueldre och representanter för Euroinfocentret.

Senare på eftermiddagen togs Jacob Söderman emot av Valloniens ministerpresident Jean-Claude van Cauwenberghe. Söderman presenterade kortfattat sitt arbete, varefter en diskussion följde. Van Cauwenberghe visade särskilt intresse för ombudsmannens kodex för god förvaltningssed och rätten till en välfungerande förvaltning, som det föreskrivs i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

ITALIEN

St Vincent

Den 8 februari representerade Alessandro del Bon Europeiska ombudsmannen vid en konferens om ”Ombudsmannen och personer med speciella relationer till myndigheterna”. Konferensen var anordnad i St Vincent (Italien) av Europeiska ombudsmannainstitutet (EOI) under värdskap av den regionala ombudsmannen i Aostadalen Maria Grazia Vaccina. Rapporter presenterades av professor Giovanni Conso och dr Thomas Walzel von Wiesentreu. Konferensen följdes direkt av ett möte i EOI:s generalförsamling vid vilket

den regionala ombudsmannen i Katalonien (Spanien) Anton Cañellas valdes till organisationens ordförande.

Universitetet i Urbino

Söderman och den juridiska handläggaren Ida Palumbo besökte Italien den 6 och 7 april 2000. Den 6 april deltog Söderman i seminariet "Medborgarskap och det nya Europas värderingar" som anordnats av nätverket "Imagine Europe" vid universitetet i Urbino. Före seminariet träffade Söderman professor Luigi Mari, som sedan satt som ordförande vid seminariet tillsammans med professor Giuseppe Giliberti. Söderman höll en föreläsning om sin roll som europeisk ombudsman för en publik bestående av studenter och professorer. Bland de övriga deltagarna märktes Fabrizio Grillenzoni från Europeiska kommissionens representation i Rom.

Professor Giliberti och Jacob Söderman i Monteveglio den 7 april.

På inbjudan av professor Giuseppe Giliberti föreläste Söderman om sin roll och verksamhet för en grupp studenter som deltog i ett masterprogram om mänskliga rättigheter och humanitär hjälp i Monteveglio den 7 april. Jacob Söderman hade också ett möte med Teresa Lapis, ombudsman i provinsen Venedig.

Rom

Den 4 oktober deltog Jacob Söderman på inbjudan av Roms ombudsman Alessandro Licheri i den internationella kongressen "*Civic Defence and Democratic Participation*". Därvid hölls föredrag av Söderman som redogjorde för sin verksamhet och lade fram några tankar om utkastet till Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, samt av Kataloniens regionala ombudsman Anton Cañellas, som också är ordförande för Europeiska ombudsmannainstitutet, av Daniel Jacoby, medborgarombudsman (citizen's protector) i Quebec, av Aostadalens regionala ombudsman Maria Grazia Vaccina, och av professor Giorgio Lombardi från universitetet i Turin. Omkring 200 personer deltog. Bland deltagarna märktes lokala ombudsmän, företrädare för olika föreningar samt studerande.

Den 5 oktober besökte Jacob Söderman Europaparlamentets informationskontor i Rom, där han sammanträffade med kontorets chef Giovanni Salimbeni och med Roberto Pistacchi. Europeiska ombudsmannen höll ett föredrag för en grupp företrädare för konsumenten.

torganisationer och journalister. Han besökte också de nya lokalerna för kommissionens representation i Rom där han hade en diskussion med Fabrizio Grillenzoni.

Parma

Den 6 oktober reste Jacob Söderman till Parma på inbjudan av stadens ombudsman Mirella Magnani. Han sammanträffade med Parmas borgmästare Elvio Ubaldi och med en grupp ombudsmän från regionen Emilia-Romagna.

Jacob Söderman talar till studenter vid universitetet i Parma, i närvaro av Mirella Magnani, stadens ombudsman. (Foto: © Pier Luigi Vasini)

Besökets höjdpunkt utgjordes av ett sammanträffande med studerande från universitetet i Parma. Inledningsanförandet hölls av borgmästaren, varefter direktören för Europainstitutet i Parma, professor Fausto Capelli, presenterade Jacob Söderman som föreläste för omkring 300 deltagare.

Catanzaro

Den 21 oktober deltog Söderman i ett möte i Catanzaro i Italien, benämnt "Att främja rättvisan: rätten att göra framställningar och ombudsmannen". Initiativet till programmet och inbjudan hade tagits av ordföranden i Europaparlamentets utskott för framställningar Nino Gemelli. Utöver Södermans och Gemellis inlägg lämnades värdefulla bidrag till diskussionen av ledamoten av deputeradekammarens kabinett Mario Tassone, Corrado Paracone från Piaggiostiftelsen, ordföranden i Euromedia Sabrina Risola, staden Catanzaros borgmästare Sergio Abramo, ordföranden i Amnesty-Catanzaro Michele Traversa, juristen i Catanzaros kommunledning Antonio Sgromo, Nuncio Raimondi från Magna Graecia Universit, administrativ rådgivare och regeringsrepresentant, vice borgmästaren i Catanzaro Alvaro Costa, samt Adolfo Larussa, Antonella Prestia och Manuela Rubio från Catanzaro Forum.

IIAS-konferensen

Olivier Verheecke deltog i den första regionala internationella konferensen som hölls av Internationella institutet för förvaltningsforskning (International Institute of Administrative Sciences, IIAS) och som ägnades åt *Offentlig förvaltning och globalisering: internationell och överstatlig förvaltning*. Konferensen hölls i Bologna den 19 till 21 juni 2000 och i republiken San Marino den 22 juni 2000.

Konferensen öppnades officiellt den 19 juni 2000. Bland talarna märktes Fabio Roveri-Monaco, ordförande i den nationella italienska sektionen och rektor vid universitetet i Bologna, ordföranden i regionen Emilia-Romagna Vasco Errani, Italiens minister för statsförvaltningen Franco Bassanini, ordföranden i San Marinos nationella sektion av IIAS Domenico Gasperoni, IIAS:s ordförande Ignacio Pichardo Pagaza, generaldirektören vid Internationella institutet för administrativa vetenskaper Giancarlo Vilella samt professor Carol Harlow (London School of Economics and Political Science), som ledde konferensen.

Olivier Verheecke deltog i arbetsgrupp I, som hade rubriken "Globalisering och administrativ verksamhet: mot nya principer och en handlingslinje", samt i panelerna "Kodexar och uppförandekodexar i internationella organisationer" och "Kontroll av internationella offentliga finanser". Han informerade om ombudsmannens kodex för god förvaltningssed och om ombudsmannens särskilda rapport efter hans undersökning på eget initiativ i denna fråga.

FRANKRIKE

Europarådet

Den 22 februari talade Ian Harden vid det femte mötet inom Europarådets expertgrupp för tillgång till offentlig information, som leddes av Helena Jäderblom. Han presenterade ombudsmannens arbete rörande tillgång till offentlig information, däribland hans undersökning på eget initiativ om allmänhetens tillgång till handlingar, handläggningen av klagomål rörande tillgång till handlingar i enlighet med kommissionens och rådets uppförandekodex samt skyldigheten att lämna allmänheten information enligt artikel 22 i ombudsmannens kodex för god förvaltningssed.

Den 16 och 17 mars bevistade Gerhard Grill Europarådets första rundabordsmöte med nationella institutioner för mänskliga rättigheter / det tredje europeiska mötet mellan nationella institutioner, som hölls i Strasbourg. I mötet deltog ett 80-tal personer.

Tre viktiga frågor diskuterades, nämligen skyddet för och stärkandet av ekonomiska och sociala rättigheter, kampen mot rasism och annan diskriminering med rasistiska förtecken samt samarbetet mellan de nationella organisationerna för mänskliga rättigheter och mellan dessa organisationer och Europarådet.

I december 2000 deltog Martínez Aragón på Södermans vägnar i ett möte mellan västeuropeiska ombudsmän och Europarådets kommissarie för mänskliga rättigheter. Syftet med mötet var att förbättra samordningen mellan Europarådets kommissarie för mänskliga rättigheter, västeuropeiska nationella ombudsmän och Europeiska ombudsmannen.

Resultatet av mötet blev att man kom överens om att utöka det ömsesidiga samarbetet, framför allt när det gällde arbetet med att öka respekten för mänskliga rättigheter i Central- och Östeuropa.

Europadomstolen för mänskliga rättigheter

Den 1 och 2 mars deltog Vicky Kloppenburg i en konferens i Strasbourg om de nya arbetsrutinerna vid Europadomstolen för mänskliga rättigheter. Konferensen var anordnad av European Law Academy i Trier och ägnades åt domstolens nya ansvar för övervakningen av medborgerliga och politiska rättigheter och friheter.

ECAS-forumet

Den 30 oktober 2000 deltog Martínez Aragón i det första forumet för europeiskt medborgarskap, ett endagsseminarium som anordnades i Paris av Euro-Citizen Action Service (ECAS) och som behandlade temat "Att ge rättshjälp över gränserna åt medborgarna". Syftet med mötet var att analysera förutsättningarna för ett europeiskt nätverk av icke-statliga organisationer som skulle kunna ordna rättshjälp och rådgivning åt invandrare och mera allmänt åt medborgare som är inblandade i gränsöverskridande tvister.

En av de intressanta frågorna vid seminariet var vilka möjligheter medborgarna har att få upprättelse och att försvara och hävda sina rättigheter. Denna fråga diskuterades i en panel bestående av representanter för EU-institutionerna, däribland ledamoten av Europaparlamentet och vice ordföranden i utskottet för framställningar Roy Perry. Martínez Aragón talade om ombudsmannens roll och några av hans viktigare initiativ, särskilt de som gäller insyn och kodexen om god förvaltningssed.

Seminarium om personuppgifter och öppenhet

Den 14 december anordnades ett möte om personuppgifter och öppenhet vid Europeiska ombudsmannens sekretariat som en följd av förslaget till bestämmelser om skydd för den enskilde i samband med gemenskapsinstitutionernas och gemenskapsorganens behandling av personuppgifter. Jacob Söderman hälsade deltagarna välkomna och förklarade mötet öppnat. Mötesordförande var Ian Harden. Generalsekreteraren vid den svenska ombudsmannens kansli Kjell Swanström och generalsekreteraren vid den danska ombudsmannens kansli Jon Andersen inledde diskussionen om avvägningen mellan skyddet för den enskilde i samband med behandlingen av personuppgifter och principen om öppenhet och allmänhetens tillgång till handlingar. Diskussionen följdes av inlägg av César Alonso Iriarte från Europeiska kommissionen och av ordföranden i ledningsgruppen för EU:s direktiv om datasäkerhet Giovanni Butarelli. Den nederländska ombudsmannen Roel Fernhout och Emilio de Capitani och Ramon Martínez Sánchez från Europaparlamentets utskott för medborgerliga fri- och rättigheter var också närvarande vid mötet. Bland deltagarna från Europeiska ombudsmannens sekretariat märktes João Sant'Anna, Gerhard Grill, Alessandro Del Bon och Maria Engleson.

Deltagare vid seminariet om skyddet av personuppgifter och öppenhet den 14 december.

FÖRENADE KUNGARIKET

London

Den 31 mars deltog Ian Harden i ett seminarium vid Civil Service College i London om att modernisera styrelseformerna i Europa. Vid seminariet hölls ett anförande av David Bearfield vid kommissionären Kinnocks kansli.

Skottland

Söderman besökte i sällskap med Ian Harden och Ben Hagard Glasgow och Edinburgh i Skottland den 1-4 maj. Under sitt besök träffade ombudsmannen skotska parlaments- och regeringsledamöter och deras personal, däribland ministern för parlamentsfrågor Tom McCabe, finansministern Jack McConnell, vice talmannen George Reid samt John McAllion, sammankallande i utskottet för framställningar och Roseanna Cunningham, sammankallande i utskottet för rättsliga och inrikes frågor. Bland de frågor som diskuterades var tillgången till information om Europeiska ombudsmannens arbete, ombudsmannainstitutionens framtida utveckling i Skottland och det skotska parlamentets uppgifter och verksamhet. Söderman beskrev också sitt arbete för personalen vid det skotska regeringsorganet.

Den 2 maj besökte Söderman den juridiska fakulteten vid universitetet i Glasgow på inbjudan av professor Tony Prosser och höll ett seminarium om "Europeiska ombudsmannen och Europamedborgarnas rättigheter" för lärarna och studenterna. Den 4 maj talade Söderman, chefen för den rättsliga avdelningen Ian Harden och Roy Perry, ledamot av Europaparlamentet och förste vice ordförande i Europaparlamentets utskott för framställningar, vid en konferens om olika former av gottgörelse i gemenskapsrätten, som anordnats av professor John Usher vid Europainstitutet vid universitetet i Edinburgh.

SPANIEN

Ararteko

Den 28 februari var Europeiska ombudsmannen inbjuden att delta i firandet av femtonårsdagen av instiftandet av "Ararteko" (den regionala ombudsmannainstitutionen i den spansk-baskiska provinsen). Minneshögtiden ägde rum i parlamentsbyggnaden i Vitoria-Gastéiz under värdskap av den regionala ombudsmannen Xabier Markiegi och det baskiska parlamentet. Bland dem som bevistade ceremonin märktes regeringschefen i den autonoma baskiska provinsen José Ibarretxe, det baskiska parlamentets talman Juan María Atutxa, spanska statens första ombudsman Joaquín Ruiz-Jiménez och en stor skara jurister och offentliga personer.

Galicien

På inbjudan av Galiciens ombudsman (Valedor do Pobo) José Cora Rodríguez gjorde Europeiska ombudsmannen ett officiellt besök i det spanska Galicien den 22-24 mars.

Jacob Söderman, Garcia Leira, talman i Galiciens regionala parlament, och José Cora Rodríguez, Galiciens regionala ombudsman, i Santiago de Compostela i mars 2000. (Foto: © Mónica Couso Boán)

Söderman hade flera möten med José Cora Rodríguez och hans personal i syfte att ytterligare utveckla det goda samarbetet mellan de båda institutionerna. Ledamoten av Europaparlamentet och suppleanten i Europaparlamentets utskott för framställningar Daniel Varela deltog också i ett av mötena.

Under sitt besök träffade ombudsmannen ordföranden i Galiciens Xunta Manuel Fraga Iribarne, talmannen i det galiciska parlamentet Garcia Leira samt regionala parlamentsledamöter och borgmästarna i städerna Santiago och La Coruña.

Söderman föreläste vid universitetet i Santiago de Compostela om Europeiska ombudsmannens roll. Han talade också vid en av sessionerna vid det 15:e mötet med Utbildning för fred, som anordnats av institutet Rosalía de Castro i Santiago. Närvarande var också den tidigare mottagaren av Nobels fredspris Adolfo Pérez Esquivel. Söderman presenterade också skriftligt material om Europeiska ombudsmannens roll som försvarare av Europeiska unionens grundläggande rättigheter.

FIO-konferensen

Den 6-8 juni deltog Martínez Aragón i en konferens för medlemmar i Ibero American Ombudsman Federation (FIO) som syftade till att utforma vissa förslag till skydd av barn. Dessa förslag skulle senare presenteras vid de latinamerikanska statschefernas och regeringarnas 10:e toppmöte.

Mötet ägde rum i Barcelona under värdskap av Cañellas, regional ombudsman i Katalonien och vice ordförande i FIO. Den tillförordnade spanske ombudsmannen Antonio Rovira och flertalet nationella och regionala ombudsmän från de ibero-amerikanska länderna var representerade vid detta tillfälle, däribland Leo Valladares, Honduras ombudsman och ordförande i FIO, Eduardo Mondino, Argentinas ombudsman, Romero de Campero, Bolivias ombudsman och Sandra Piszcz, Costa Ricas ombudsman.

Mötet enades om en deklaration i vilken deltagarna framhöll vikten av att samtliga ibero-amerikanska länder ratificerar FN:s konvention om barnens rättigheter, ILO:s avtal om barnarbete och 1993 års Haagkonvention om adoption och skyldigheten att verka för en särskild politik för barnen samt förbud mot att använda barn i militära sammanhang.

I sitt öppningsanförande betonade Martínez Aragón, som talade på Södermans uppdrag, vikten av skyddet för de mänskliga rättigheterna som grunden för ombudsmannens arbete och beskrev det nuvarande arbetet inom Europeiska unionen i samband förslaget till stadgan om de grundläggande rättigheterna.

SVERIGE

Europadagen

På "Europadagen" (den 9 maj 2000) talade Maria Engleson om Europeiska ombudsmannens roll inför en grupp studenter vid universitetet i Karlstad. Föredraget ingick i seminariet "Från Romavtalet till dagens Europa" som anordnats av "Carrefour Värmland". Efter seminariet besvarade Engleson frågor från allmänheten vid Carrefours monter i stadens centrum.

Stockholm

Den 1 september besökte Söderman Europaparlamentets representation i Stockholm. Han träffade företrädare för nyhetsmedierna och organisationer som sysslar med EU-frågor och talade om sin roll när det gäller att bistå de europeiska medborgarna.

Senare på dagen föreläste Söderman om EU och öppenheten för det svenska nätverket för EU-lagstiftningen vid Stockholms universitet.

NEDERLÄNDERNA

EIPA-seminarium om insyn och rätten till information

Den 29 maj deltog Olivier Verheecke i ett seminarium om en effektiv och öppen förvaltning och medborgarnas rätt till information som anordnats av European Institute of Public Administration (EIPA) i Maastricht. Han höll en föreläsning om Europeiska ombudsmannens undersökningar på eget initiativ i frågor om insyn och öppenhet och om rapporten om undersökningen på eget initiativ om kodexen för god förvaltningssed. Vid seminariet diskuterades ingående kommissionens förslag till förordning om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar. Bland andra talare från EU-institutionerna märktes Mary Preston från Europeiska kommissionens generalsekretariat, ledamoten av Europaparlamentet Astrid Thors och Martin Bauer från rådets rättstjänst.

EIPA-seminarium om Europainformation

Söderman höll ett föredrag om tillgången till handlingar i samband med konferensen "Keep ahead with European Information" som hölls i Maastricht den 20-21 november 2000. Även Xavier Denoël var närvarande.

Konferensen var anordnad gemensamt av European Institute of Public Administration och European Information Association. Huvudsyftet var att ge både en överblick över och perspektiv på Europeiska kommissionens nya kommunikationspolicy efter Santer-kommissionens avgång. Konferensen inleddes av ordföranden i European Information Association Ian Thomson. De närvarande var i huvudsak informatörer från tjugo europeiska länder.

DANMARK

Den 14 september besökte Jacob Söderman och Maria Engleson Europaparlamentets informationskontor i Köpenhamn. Jacob Söderman träffade Peter Juul Larsen från det

danska parlamentets EU-informationskontor, Hans Otto Jörgensen, Britt Vonger och Thomas Alstrup från det danska kommunförbundet, Anders Ladefoged från det danska industriförbundet, Peter Stub Jörgensen och Peter Lindvald Nielsen från Europeiska kommissionens representation i Danmark samt Niels-Jörgen Nehring från det danska utrikesinstitutet. Vid en presslunch träffade Jacob Söderman journalister från den danska televisionen och danska tidningar.

Senare samma dag höll Söderman en föreläsning vid Köpenhamns universitet om sin roll som europeisk ombudsman och den senaste utvecklingen inom Europeiska unionen när det gäller öppenhet och insyn, kodexen om god förvaltningssed och stadgan om de grundläggande rättigheterna. Föreläsningen hade anordnats av professor Hjalte Rasmussen och den beivrades av den tidigare ordföranden vid Europeiska gemenskapernas domstol Ole Due.

Den 15 september hade Jacob Söderman ett möte med verkställande direktören för Europeiska miljöbyrån i Köpenhamn Domingo Jiménez-Beltrán. Söderman höll sedan en föreläsning för personalen vid Europeiska miljöbyrån om konsekvenserna i praktiken av den kodex för god förvaltningssed som byrån hade antagit i enlighet med ombudsmannens förslag till rekommendation.

SCHWEIZ

Den 27 oktober deltog Europeiska ombudsmannen i en konferens om europeiska värderingar och unionens visioner om Europa som hade anordnats av internationella pressinstitutet i Zürich. Söderman talade vid sessionen om tillämpningsregler för en stadga om gemensamma europeiska värderingar. Den andre i panelen var domaren vid Europadomstolen för mänskliga rättigheter Marc Fischbach. Paneldiskussionen leddes av chefredaktören vid Helsingin Sanomat Janne Virkkunen. Efter inläggen följde en livlig diskussion.

TYSKLAND

ERA-kongressen

Den 27 och 28 oktober deltog Ida Palumbo och Maria Madrid i *Europäische Rechtsakademies* årliga kongress i Trier med titeln ”Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna”. Konferensen tog upp frågan om stadgans legitimitet genom dess ankring i grundläggande och medborgerliga rättigheter, det sätt på vilket den utarbetats, dess innehåll och dess rättsliga karaktär. Bland talarna märktes statssekreteraren vid det tyska justitieministeriet Hansjörg Geiger, Johann Callewaert vid Europadomstolen för mänskliga rättigheter, lord Peter Goldsmith QC, den brittiska premiärministerns representant vid kongressen, allmänne åklagaren i Dublin Michael McDowell S.C., domaren vid EG-domstolen Leif Sevón, ledamoten av Europaparlamentet Ana Palacio del Vallelersundi och ledamoten av Europeiska kommissionen António Vitorino.

SYDAFRIKA

IOI:s konferens

Från den 30 oktober till den 2 november deltog Jacob Söderman i sällskap med Gerhard Grill och Xavier Denoël i den sjunde konferensen för det internationella ombudsmannainstitutet (IOI), vilken hölls i Durban i Sydafrika. Konferensen hölls under rubriken ”Balancing the exercise of governmental power and its accountability - The role of the Ombudsman”. Ett mycket stort antal ombudsmannainstitutioner och liknande organ från alla världsdelar fanns företrädna vid denna konferens.

Dean Gottehrer, styrelseledamot i IOI, och Jacob Söderman under institutets konferens i Durban, Sydafrika.

Konferensen öppnades av Sydafrikas riksombudsman (public protector) Selby Baqwa, varefter följde festtalen som hölls av republiken Sydafrikas president Thabo Mbeki och sir Brian Elwood, ordförande för det internationella ombudsmannainstitutet.

Den första dagen av konferensen diskuterades begreppet ombudsmannens integritet under rubriken "The integrity of the Ombudsman - concept". Europeiska ombudsmannen höll vid detta tillfälle ett föredrag om ombudsmannens effektivitet som övervakare av de styrandes förvaltning med titeln "The effectiveness of the Ombudsman in the oversight of the administrative conduct of government".

Den andra dagen av konferensen behandlades ombudsmannens arbete och arbetsmetoder. På kvällen var delegaterna inbjudna att närvara vid invigningen av en ny lärostol för mänskliga rättigheter och ombudsmannavetenskap vid universitetet i Natal.

Den tredje dagen ägnades åt att under temat "The impact of the work of the Ombudsman" dryfta vilken inverkan ombudsmännens arbete har. Ett avslutningstal av Nelson Mandela bildade höjdpunkten på konferensen.

I en enhälligt antagen slutresolution underströks det vid konferensen att alla medborgare i dagens värld har en grundläggande rätt till god förvaltning.

6.3 ANDRA EVENEMANG

Den 13 januari tog Jacob Söderman emot den svenska riksdagens talman Birgitta Dahl och en delegation från den svenska riksdagen. Söderman redogjorde för den senaste utvecklingen när det gäller ombudsmannens arbete. Även andra frågor av allmänt intresse diskuterades.

Den 26 januari intervjuades Söderman av Mark Deceukelier, en journalistik- och juridik-studerande från Liège i Belgien.

Den 11 februari besökte Europarådets förste kommissarie för mänskliga rättigheter Alvaro Gil Robles Europeiska ombudsmannens sekretariat. Gil Robles, som tidigare var Spa-

niens nationella ombudsman, lämnade Europeiska ombudsmannen och hans personal en redogörelse för vilken roll och vilka befogenheter kommissarien för mänskliga rättigheter har.

Den 14 februari talade Söderman om Europeiska ombudsmannens roll vid Europeiska demokratiska studenters åttonde vinteruniversitet i Strasbourg. Åhörare var ett nittiototal studenter från cirka 35 länder. Söderman åtföljdes av Grill vid sekretariatet.

Den 15 februari besökte ambassadrådet vid den norska representationen vid EU Jan Grevstad ombudsmannen för att diskutera nya förslag till en uppförandekodex för öppenhet och insyn vid institutionerna.

Den 16 februari talade Gerhard Grill om Europeiska ombudsmannens roll och arbete inför ett 40-tal studenter från *Fremdspracheninstitut* i München.

Den 18 februari besökte generalsekreteraren vid det finska justitieministeriet Kirsti Rissanen ombudsmannen. Med henne var Esa Vesterbacka, juridisk rådgivare vid ministeriet, Anne Ekblom-Wörlung, chef för enheten för internationella förbindelser och Sofie Frommesberger, biträdande ambassadör vid Finlands ständiga representation vid Europarådet.

Den 22 februari deltog Benita Broms i en middagsdiskussion som anordnats av Kangaroo Group. Ämnet för diskussionen var överträdelseförfarandet i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget och stor uppmärksamhet ägnades åt konkreta fall. Huvudtalare var generaldirektören vid Europeiska kommissionens rättstjänst Jean-Louis Dewost, parlamentsledamoten Ana Palacio och direktören Lionel Stanbrook från Advertising Information Company.

Den 24 februari sammanträffade Jacob Söderman med Helena Jäderblom från det svenska justitiedepartementet för att beskriva sitt arbete och diskutera förslaget till bestämmelser om tillgången till handlingar.

Den 29 februari talade Söderman vid ett sammanträde med brittiska handelskammarens EU-kommitté på inbjudan av kammarens generalsekreterare Valérie Echard. Vid sammanträdet, som avhölls i Sweden House i Bryssel, behandlades Europeiska ombudsmannens roll och ansvar.

Den 8 mars besökte Ian Harden det skotska EU-kontoret i Bryssel för att informera om ombudsmannens arbete och förbereda ombudsmannens besök i Skottland. George Calder informerade Harden om kontorets uppgifter i samband med det konstitutionella självstyret för Skottland.

Den 10 mars höll Olivier Verheecke en föreläsning om Europeiska ombudsmannens undersökningar på eget initiativ och om kodexen om god förvaltningssed inför 40 tjänstemän vid EFTA:s övervakningsmyndighet.

Den 13 mars talade Söderman inför en grupp företrädare för svenska företag som var på besök i Strasbourg. Efter föreläsningen, som hade anordnats av det svenska institutet för företagsledning IFL, ställde deltagarna frågor till Söderman.

Den 24 mars besökte Francisco Oliguín-Urbe från *Misión de México ante la Unión Europea* ombudsmannens lokalkontor i Bryssel. Han samtalade med Benita Broms och Olivier Verheecke.

Den 27 mars talade Gerhard Grill om Europeiska ombudsmannens roll och arbete inför ett fyrtiototal tingsnotarier (Rechtsreferendare) från München.

Den 11 april talade Grill om Europeiska ombudsmannens roll och uppgifter inför ett tiotal studenter från Syracuse University, New York.

Den 12 april talade Grill om Europeiska ombudsmannens roll och uppgifter inför ett sextiototal medlemmar av International Kolping Society från olika medlemsstater och icke-medlemsstater. Bland dem märktes Salesny, som är den inom International Kolping Society ansvarige för Europafrågor. Senare samma dag föreläste Grill inför ett trettiototal unga tyskar från *Politischer Jugendring Dresden*.

Den 27 april besökte Surachman från den indonesiska ombudsmannens kansli ombudsmannens lokalkontor i Bryssel. Han samtalade med Benita Broms och Vicky Kloppenburg.

Den 11 maj föreläste Ian Harden om Europeiska ombudsmannens roll för en grupp finska domare och jurister som var på ett studiebesök anordnat av Helsingforsinstitutet.

Den 17 maj beskrev Jacob Söderman i Strasbourg sin roll som europeisk ombudsman för en politisk grupp från Norrbotten i Sverige. Efter presentationen ställde deltagarna frågor.

Den 18 maj besöktes Söderman av Förenade kungarikets ambassadör Steven Wall, som åtföljdes av Peter Wilson.

Den 23 maj talade Ian Harden och Vicky Kloppenburg om Europeiska ombudsmannens roll vid ett lunchseminarium som anordnats av advokatbyrån *Linklaters & Alliance* i Bryssel.

Den 16 juni talade Grill om Europeiska ombudsmannens roll och uppgifter inför cirka 45 medborgare i Thomas Goppels valkrets. Goppel var tidigare minister och är nu CSU:s generalsekreterare. Gruppen leddes av Rainer Schwarzer från det bayerska regeringskansliet (*Bayerische Staatskanzlei*).

Den 23 juni talade Söderman inför domare och tjänstemän vid Europadomstolen för mänskliga rättigheter i Strasbourg. Efter att ha redogjort för Europeiska ombudsmannens arbete gav han sina synpunkter på hur den föreslagna stadgan om Europeiska unionens grundläggande rättigheter skulle kunna främja de mänskliga rättigheterna och anknytas till redan befintliga mekanismer, däribland systemet med Europakonventionen om mänskliga rättigheter.

Den 6 juli föreläste Gerhard Grill om Europeiska ombudsmannens roll och arbete för två grupper från Tyskland. Den första gruppen bestod av 20 lärarkandidater från Bayern och leddes av Thomas Gossner. Detta besök hade anordnats av *Europäische Akademie Bayern* i München. Den andra gruppen bestod av 37 lärare och lärarkandidater från Franken med Jürgen Fischer som ledare. Detta besök hade anordnats av *Bayerische Staatskanzlei* i München.

Den 12 juli föreläste Gerhard Grill om Europeiska ombudsmannens roll och arbete för ett fyrtiotal elever från Aventinus-gymnasiet i Burghausen (Tyskland) med lektorerna Johannes Keilholz och Stefan Angstl och lärarkandidaten Ruth Knoll som ledare. Detta besök hade anordnats av *Europäische Akademie Bayern* i München.

Den 23 augusti föreläste Alessandro del Bon om Europeiska ombudsmannens roll och arbete för 15 tyska medborgare som deltog i ett seminarium om Europeiska unionen som anordnats av *Internationales Forum Burg Liebenzell*. Gruppen leddes av Gertrud Gandenberger.

Den 1 september höll Benita Broms på begäran av parlamentsledamoten Ulpu Iivari ett anförande om Europeiska ombudsmannens roll inför ett tjugotal besökare från Finland.

Den 15 september träffade Maria Engleson den ansvariga för EU:s informationskontor i Malmö Anna Åkerberg. Kontoret ingår i Europeiska kommissionens informationsnätverk.

Den 18 september besöktes Jacob Söderman av professor Mehmet Semih Gemalmaz från den juridiska fakulteten vid universitetet i Istanbul, Turkiet.

Den 2 oktober föreläste Gerhard Grill om Europeiska ombudsmannens roll och arbete inför ett fyrtiotal lärare från Mittelfranken i Tyskland som åtföljdes av Jürgen Fischer.

Den 10 oktober föreläste Söderman för dokumentalister från spanska icke-statliga organisationer som besökte Europaparlamentet i Bryssel. Deras resa hade anordnats av Europaparlamentets kontor i Madrid och delegationen leddes av Angeles Ferreras och Juan Rodríguez från Europaparlamentet och Cristina Fernández från Europeiska kommissionen.

Den 11 oktober beskrev Vicky Kloppenburg Europeiska ombudsmannens roll och verksamhet för ett fyrtiotal studenter från *Politischer Jugendring Dresden*.

Den 13 oktober hade Jacob Söderman och Maria Engleson ett möte i Strasbourg med Jessica Lundahl som är anställd vid det svenska justitiedepartementets EU-enhet.

Den 17 oktober föreläste Söderman om ”Europa: institutioner och internationalisering” inför 46 studenter från det katolska universitetet i Nijmegen i Nederländerna. Gruppen leddes av professorerna A. de Vaal och A.J.M. van Vleuten.

Den 18 oktober föreläste Söderman inför 26 finska gymnasister. Dessa elever från Olari-gymnasiet (i södra Finland) besökte under ledning av sina lärare Sari Halavaara och Juha-Pekka Lehtonen Europaparlamentet inom ramen för programmet ”Euroscola”.

Den 19 oktober föreläste Jacob Söderman om Europeiska ombudsmannens roll och arbete för ledamöter av utskottet för rättsliga och konstitutionella frågor i Niedersachsens delstatsparlament. Utskottsordföranden Albert Heinemann informerade Europeiska ombudsmannen om de problem man stött på vid handläggningen av framställningar i ett parlament som inte har något utskott för framställningar. Man diskuterade om det vore möjligt att inrätta ett sådant utskott eller att tillsätta en regional ombudsman.

Den 26 oktober besöktes Söderman av ordföranden för plattformen för europeiska sociala icke-statliga organisationer Giampiero Alhadeff. Ombudsmanen och Alhadeff diskuterade de icke-statliga organisationernas situation.

Den 10 november var chefen för administrativa och ekonomiska avdelningen João Sant’Anna inbjuden att tala om Europeiska ombudsmannen vid CLAE:s (*Comité de liaison des associations d’étrangers à Luxembourg*) huvudkontor. Sant’Anna talade om inrättandet av Europeiska ombudsmannen, hans ämbetsområde och vad som åstadkommit. Denna konferens ingick i en informationskampanj om gemenskapsinstitutionernas roller och hade anordnats av föreningen ”Amigos do 25 de Abril” i Luxemburg.

Till den 28 november hade Söderman inbjudit en indonesisk delegation till Strasbourg. Delegationen bestod av den nationella chefsombudsmannen Sujata, den nationella ombudsmannen Soerahman och tjänstemannen vid justitieministeriet och ministeriet för de mänskliga rättigheterna Sudirman. Efter ett besök vid domstolen för mänskliga rättigheter träffade delegationen Europeiska ombudsmannen. Man diskuterade frågor rörande den nyligen inrättade ombudsmannainstitutionen i Indonesien.

Den 29 november redogjorde Olivier Verheecke i Bryssel för Europeiska ombudsmannens roll och verksamhet för 30 studenter från Hanzehogeschool Groningen i Nederländerna.

Den 1 december var Jacob Söderman inbjuden till ett lunchmöte med den kanadensiska kommissarien för integritetsfrågor George Radwanski. Vård var ambassadören vid Kanadas beskickning vid EU James Bartleman. Övriga gäster var Paul Thomas, Belgiens kommissarie för skyddet av integritet, och Anne-Christine Lacoste, juridisk rådgivare vid den belgiska kommissionen för skyddet av integritet.

Den 11 december besöktes Söderman av professor Alasdair Roberts från School of Policy Studies vid Queens University i Ontario i Kanada. Professor Roberts, som är expert på forskning om lagstiftning rörande tillgång till information, träffade Söderman i Strasbourg i samband med Europaparlamentets plenarsammanträde.

Den 13 december hade Söderman ett möte med Jeroen Schokkenbroek från Europarådets avdelning för yttre förbindelser och evenemang. Man diskuterade frågor av gemensamt intresse, däribland tidsmässig samordning av internationella evenemang.

6.4 MEDIEKONTAKTER

Den 11 januari höll Europeiska ombudsmannen en föreläsning för Europeiska journalistföreningen (AEJ) under sitt besök i Finland. Denna förening, som har sitt säte i Helsingfors, är organiserad i nationella avdelningar och har cirka 1 600 medlemmar.

Den 17 januari intervjuades Jacob Söderman av Cornelia Bolesch från *Süddeutsche Zeitung* och Willy Teichert som arbetar för flera tyska tidningar.

Den 19 januari intervjuades Jacob Söderman av Jouni Mölsä från den finska dagstidningen *Helsingin Sanomat*.

Den 27 januari intervjuades Jacob Söderman av korrespondenten vid finska *Yleisradio* Åsa Nylund.

Den 28 januari intervjuades Jacob Söderman för den tyska radiostationen *Saarländischer Rundfunk* av Stephan Deppen och för den finska tidningen *Nya Åland* av Harriet Tuominen.

Den 16 mars gav Jacob Söderman en intervju för BBC:s radioprogram *Europe Today*. Han intervjuades också av Mattin Laitinen för finska *YLE Radio*.

Den 17 mars telefonintervjuades Jacob Söderman av Åsa Nylund för finska *TV-YLE*.

Den 23 mars träffade Ian Harden och Maria Engleson en grupp nordiska journalister i Strasbourg. Journalisterna kom från Danmark, Finland, Norge och Sverige. Harden beskrev ombudsmannens arbete varefter journalisterna ställde frågor. Flertalet av dessa gällde ombudsmannens roll vid utarbetandet av förslaget till Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Den 27 mars intervjuades Jacob Söderman av Heikki Haapavaara från den finska tidningen *Optio*.

Den 31 mars höll Jacob Söderman en föreläsning i Paris för journalister från den finska landsortspressen som var på studieresa i Frankrike.

Den 3 april intervjuades Jacob Söderman av Eva Hedlund från den svenska tidskriften *Journalisten*.

Den 12 april höll Europeiska ombudsmannen en presskonferens i Strasbourg om de framsteg som gjorts när det gäller EU-institutionernas och EU-organens antagande av kodexen om god förvaltnings sed. Över 30 journalister var närvarande vid konferensen.

Samma dag intervjuades Jacob Söderman av Paolo Cacace från den italienska dagstidningen *Il Messaggero*.

Den 17 april, i samband med att Europeiska ombudsmannen redovisade sin årsrapport för år 1999 för Europaparlamentets utskott för framställningar, hölls en kort presskonferens i Bryssel i syfte att presentera årsrapporten för finska journalister. Närvarande var Jouni Mölsä från *Helsingin Sanomat*, Maija Lapola från *Turun Sanomat*, Åsa Nylund från *YLE Television* och Marko Ruonala från nyhetsbyrån *STT*.

Efter presskonferensen följde en presslunch vid vilken Jacob Söderman presenterade årsrapporten för 1999 för följande journalister: Gareth Harding från *European Voice* (EU), Bret Stephens från *Wall Street Journal Europe* (EU), Conor Sweeney från *Irish Independent* (Irland), Marisandra Ozolins från *Tageblatt* (Luxemburg), Michael Jungwirth från *Kleine Zeitung* (Österrike), Rolf Gustavsson från *Svenska Dagbladet* (Sverige), Emily von Sydow från *Aftonbladet* (Sverige) Willy Silberstein från Sveriges Radio, Robert Cottrell från *The Economist* (Förenade kungariket) och Ambrose Evans-Pritchard från *The Daily Telegraph* (Förenade kungariket).

Den 7 maj intervjuades Ben Hagard av en journalist från *Radio France Alsace* i samband med öppet hus dagen.

Den 17 maj intervjuades Europeiska ombudsmannen av journalisten Jarkko Vesikansa från den finska veckotidningen *Suomen Kuvalehti*.

Den 18 maj intervjuades Europeiska ombudsmannen av Bellabarba för den italienska radion, *RAI*.

Den 24 maj medverkade José Martínez Aragón i en direktsänd radiodebatt om Europamedborgarnas rättigheter som sändes från Barcelona av *COM Radio*. Samtalet leddes från Bryssel av förre vice talmannen i Europaparlamentet Antoni Gutiérrez. I programmet medverkade också de spanska ledamöterna i Europaparlamentets utskott för framställningar Ana Palacio, Maruja Sornosa och Laura González.

Den 8 juni telefonintervjuades Jacob Söderman av journalisten Staffan Dahllöf för en broschyr som det svenska *Statstjänstemannaförbundet* skall ge ut. Dahllöf skriver även i den svenska dagstidningen *Göteborgs-Posten*, den danska veckotidningen *Det ny Notat* och *Journalisten* (en facklig svensk veckotidskrift).

Den 9 juni intervjuades Jacob Söderman av journalisten Erik Rydberg för den belgiska tidningen *Le Matin*.

Den 14 juni intervjuade Laurent Bigot, som arbetar för *Association française des journalistes diplomatiques*, Jacob Söderman för den franska tidskriften *Le Point*.

Den 14 juni intervjuades Jacob Söderman även av Jane Luscombe för *BBC World Television*.

Senare samma dag filmades Jacob Söderman av Dara McCluskey från *Tech Arts Media*, ett dotterföretag till *Midas Productions* i Dublin. Det gällde framställningen av en cd-rom för irländska gymnasister, ett uppdrag inom ramen för det irländska projektet *The Communicating Europe Initiative Taskforce*, som leds av det irländska utrikesministeriet.

Den 15 juni intervjuade den danska radion (DR-TV) Söderman i Strasbourg. DR-TV har samproducerat en serie dokumentärfilmer om EU. Sammanlagt tre sändningstimmar kommer att distribueras över hela Europa under hösten. DR-TV ägnade särskild uppmärksamhet åt frågan om sena utbetalningar från kommissionen, åt kommissionens förslag till allmänhetens tillgång till handlingar och åt reformprocessen.

Den 27 juni intervjuades Jacob Söderman av Mathias Jonsson från *Ålands Tidning*.

Den 4 juli intervjuades Jacob Söderman av Hans-Martin Tilliack från den tyska tidskriften *Stern* och av Peer Skipper från den danska versionen av Europaparlamentets tidskrift *News from Europe*.

Den 5 juli deltog Jacob Söderman i en presskonferens som anordnats av Europaparlamentets utskott för framställningar i samband med presentationen av hans årsrapport för 1999.

Den 5 juli intervjuades Jacob Söderman också av Víctor Canales, en spanskspråkig korrespondent vid den iberio-amerikanska avdelningen hos *Radio Netherlands International*. Canales förbereder också ett månatligt inslag över ett 20-tal spanska nationella och regionala radiostationer med titeln *En vivo desde el hemicycle*.

Den 7 juli intervjuades Jacob Söderman av Torgeir Anda för den norska affärstidningen *Dagens Naeringsliv*.

Den 19 juli intervjuades Jacob Söderman av den japanska dagstidningen *Yomiuri Shimbun*'s Brysselkorrespondent Mina Mitsui. Tidningens intresse berodde på att vissa japanska grupper utövat påtryckningar för att en ombudsmannainstitution skulle inrättas i Japan.

Den 8 september intervjuades Jacob Söderman av Anna Voros, reporter vid Sveriges Radio. Intervjun skall ligga till grund för en beskrivning av Europeiska ombudsmannens roll och olika verksamheter i en svensk publikation med titeln *EU på lätt svenska*.

Den 19 september intervjuades Jacob Söderman av Bogerts från den nederländska tidningen *Volkskrant*.

Den 10 oktober intervjuades Jacob Söderman av Annegret Loges från den tyska tidskriften *DM-Magazin*.

Den 12 oktober intervjuades Jacob Söderman av Marja-Liisa Husso från den finska tidskriften *ET-lehti*.

Den 16 oktober intervjuades Jacob Söderman av polska Community Aerial Television. TV-teamet leddes av journalisten Grazyna Mikolajcyk. Intervjun med Söderman ingick i en serie program som har till syfte att presentera Europeiska unionens institutioner och deras verksamhet för den polska allmänheten.

Den 17 november telefonintervjuades Jacob Söderman av Monserrat Minova för Radio 4 i Barcelona.

Den 22 november telefonintervjuades Jacob Söderman av Marie-Louise Moller från *EU Observatory*. Intervjun handlade mest om åldersgränser vid rekryteringsförfarandena.

Den 13 december gav Jacob Söderman en intervju för Caroline Monin från tidskriften *Dialogue*, som ges ut av ministeriet för regionen Vallonien.

A STATISTIK ÖVER EUROPEISKA OMBUDSMANNENS ARBETE FÖR PERIODEN 1 JANUARI – 31 DECEMBER 2000

1 ÄRENDEN SOM HANDLAGTS UNDER ÅR 2000

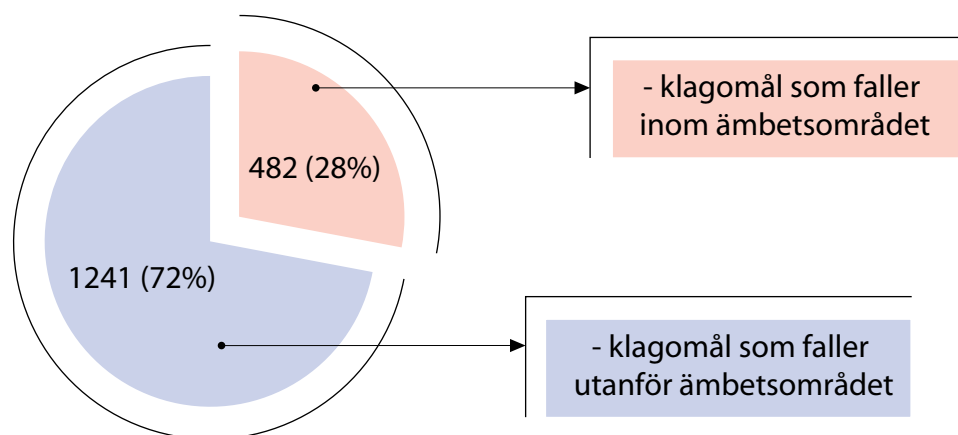
1 SAMMANLAGT ANTAL ÄRENDEN ÅR 2000 2017

	- klagomål och undersökningar som inte avslutats den 31 december 1999	284 ¹
	- klagomål som lämnats in under år 2000	1732
	- ombudsmannens egna initiativ	1

1.2 AVSLUTAD UNDERSÖKNING OM TILLÅTLIGHET/ OTILLÅTLIGHET 95%

1.3 KLASSIFICERING AV KLAGOMÅLEN

1.3.1 I förhållande till ombudsmannens ämbetsområde

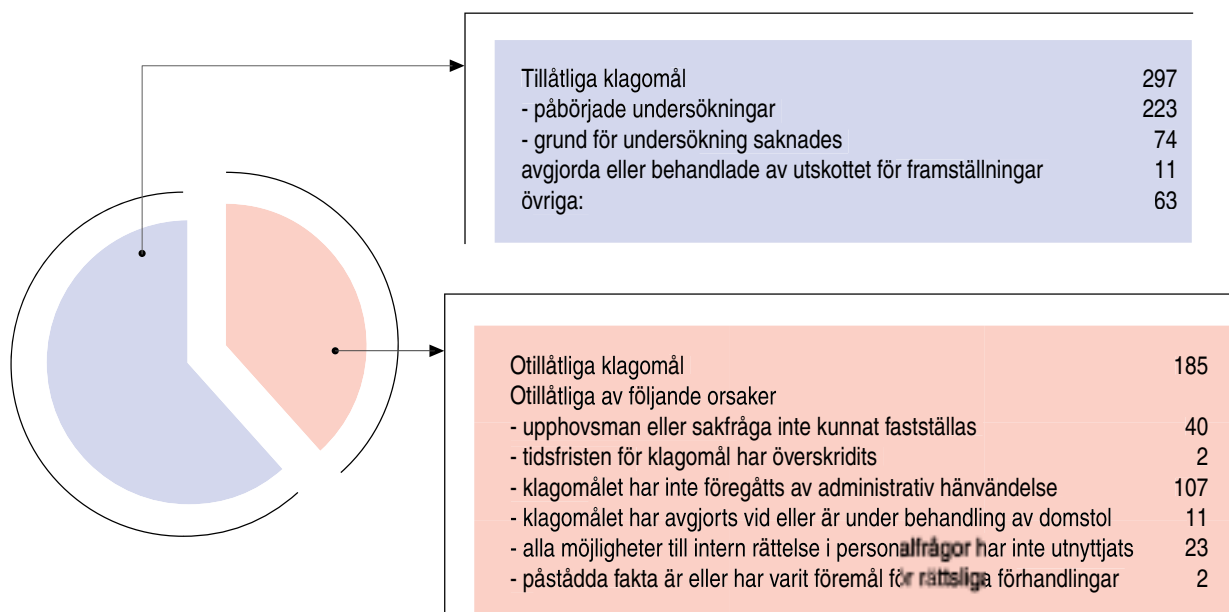
¹

Varav vilka sex stycken skedde på ombudsmannens eget initiativ och 186 var tillåtliga klagomål.

1.3.2 Skäl till att klagomålet faller utanför ämbetsområdet

- den klagande är inte behörig	12
- klagomålet berör inte någon gemenskapsinstitution eller något gemenskapsorgan	1141
- klagomålet avser inte något administrativt missförhållande	90
- EG-domstolen och förstainstansrätten och deras rättsområde	1

1.3.3 Granskning av de klagomål som faller inom ämbetsområdet

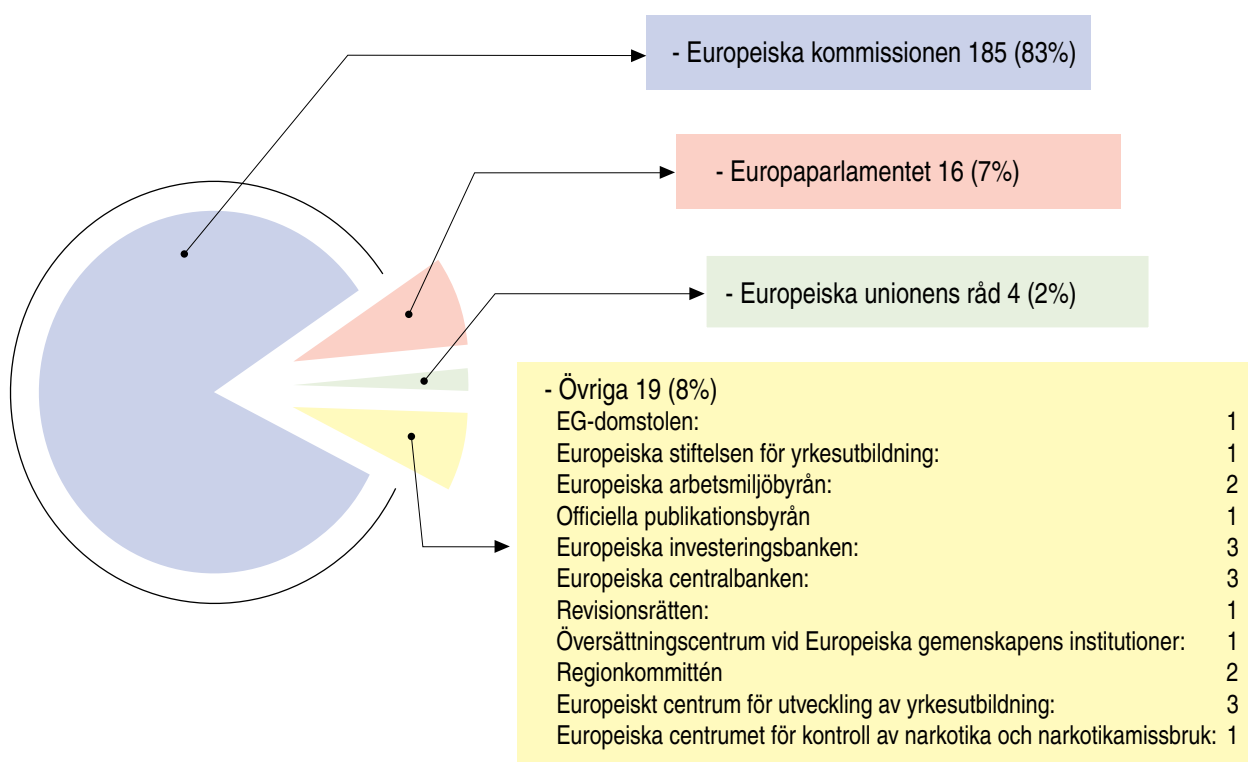

2 PÅBÖRJADE UNDERSÖKNINGAR ÅR 2000

224

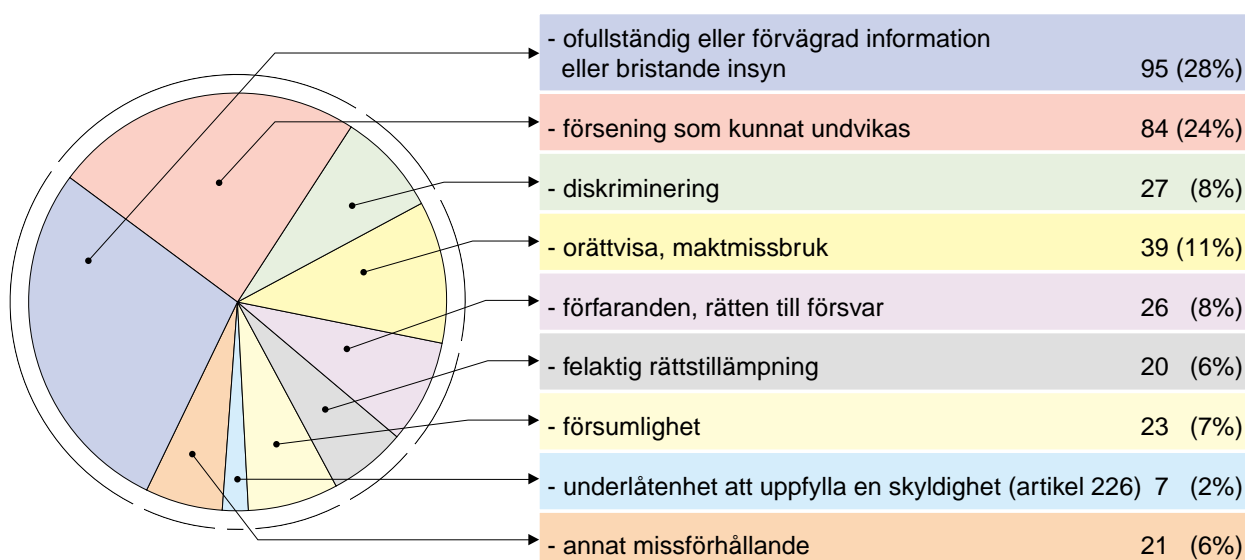
(223 tillåtliga klagomål och 1 på eget initiativ från ombudsmannen)

2.1 INSTITUTIONER OCH ORGAN SOM VARIT FÖREMÅL FÖR UNDERSÖKNINGAR²

2.2 DET PÅSTÅDDA MISSFÖRHÅLLENDETS ART

(I vissa fall anges två typer av påstådda missförhållanden)

3 BESLUT ATT AVSLUTA ETT ÄRENDE ELLER EN UNDERSÖKNING 1737

3.1 KLAGOMÅL SOM FALLER UTANFÖR ÄMBETSOMRÅDET 1241

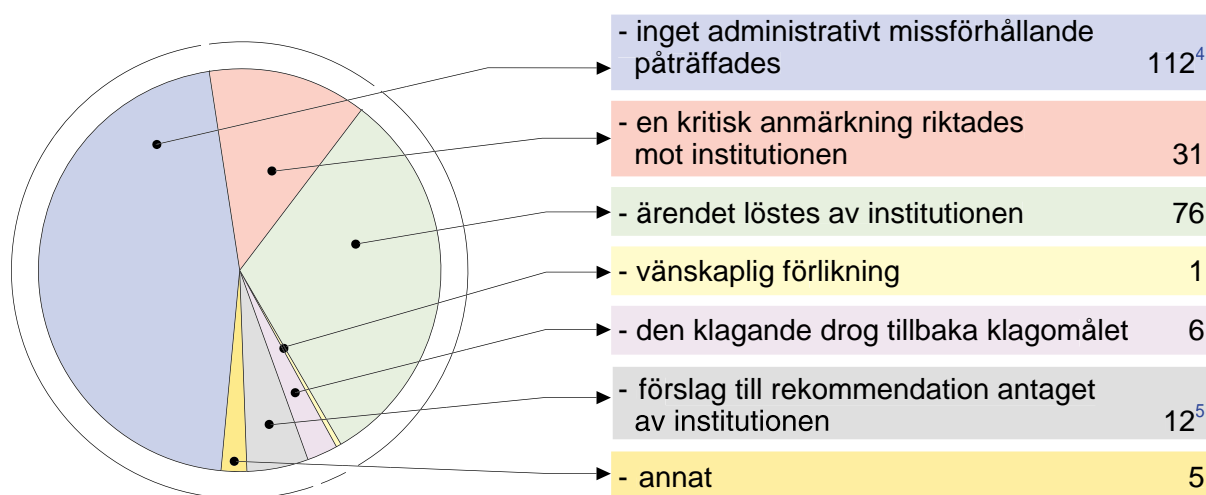

3.2 KLAGOMÅL SOM FALLER INOM ÄMBETSOMRÅDET MEN SOM INTE ÄR TILLÅTLIGA 185

3.3 KLAGOMÅL SOM FALLER INOM ÄMBETSOMRÅDET OCH ÄR TILLÅTLIGA MEN DÄR DET INTE FUNNITS GRUND FÖR UNDERSÖKNING 74

3.4 UNDERSÖKNINGAR SOM AVSLUTATS MED ETT MOTIVERAT BESLUT 237³

(En undersökning kan avslutas av ett eller flera följande skäl)

³ Varav vilka fyra på ombudsmannens eget initiativ.

⁴ Varav vilka tre på ombudsmannens eget initiativ.

⁵ Varav vilka 1 på ombudsmannens eget initiativ.

4 FÖRSLAG TILL REKOMMENDATIONER OCH SÄRSKILDA RAPPORTER TILL EUROPAPARLAMENTET ÅR 2000

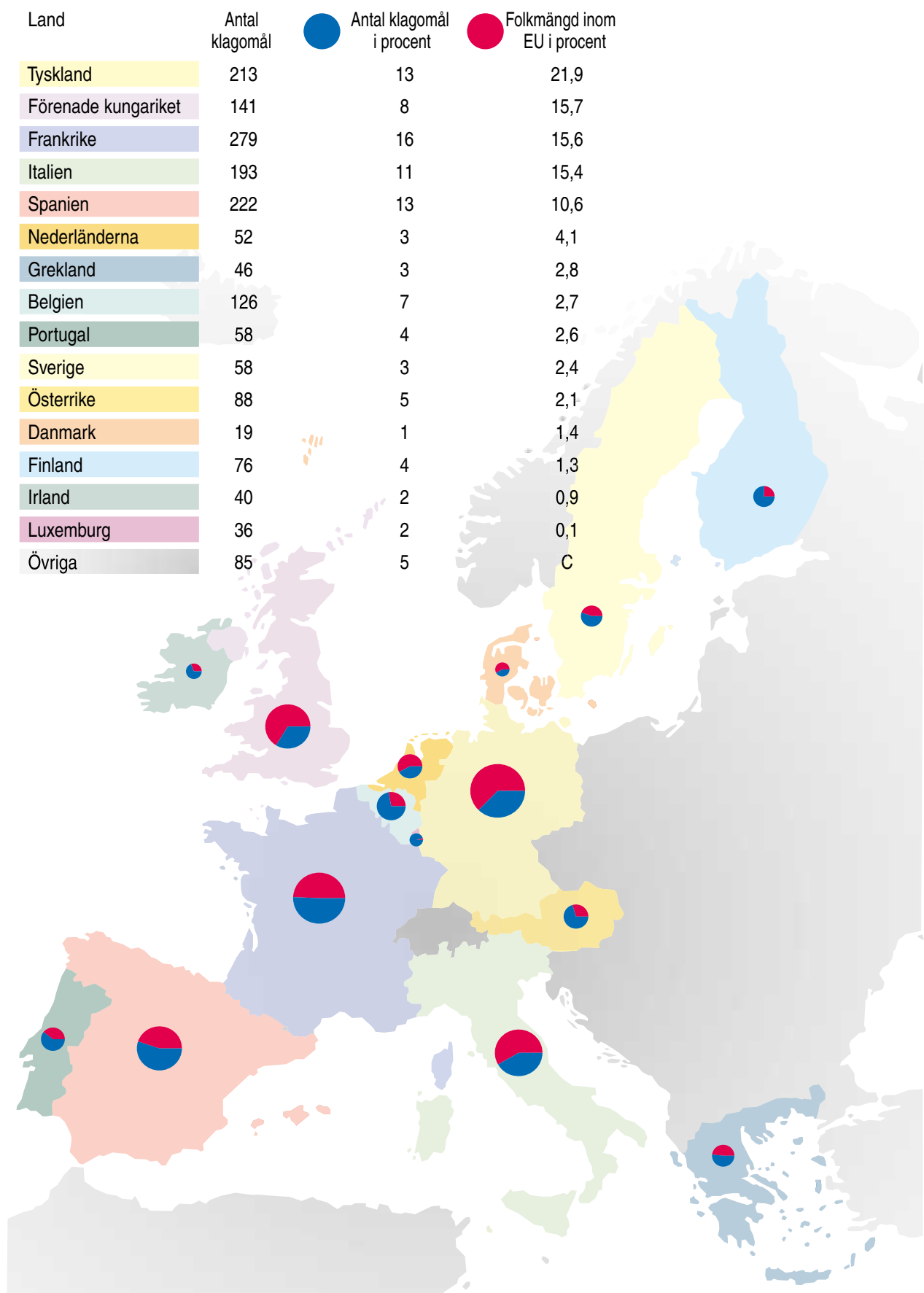
- undersökningar som gett belägg för administrativa missförhållanden och resulterat i förslag till rekommendation	13
- framläggande av särskild rapport till Europaparlamentet	2

5 REGISTRERADE KLAGOMÅLS URSPRUNG ÅR 2000

5.1 KLAGOMÅLENS AVSÄNDARE

- skickade direkt till ombudsmannen	1729
från:	
enskilda medborgare	1539
företag	76
föreningar	114
- förmedlade av en ledamot av Europaparlamentet	2
- framställning överförd till Europeiska ombudsmannen	1

5.2 KLAGOMÅLENS GEOGRAFISKA URSPRUNG

B OMBUDSMANNENS BUDGET

Självständig budget

Enligt ombudsmannens stadga skulle ombudsmannens budget tidigare utgöra en bilaga till avsnitt 1 (Europaparlamentet) till Europeiska unionens allmänna budget.

I december 1999 beslutade rådet godkänna förslaget att Europeiska ombudsmannens budget skulle vara självständig, och nödvändiga förändringar genomfördes i budgetförordningen. Förändringarna skulle gälla från den 1 januari 2000⁶. Ombudsmannens budget återfinns nu som ett självständigt avsnitt (avsnitt VIII) i Europeiska gemenskapernas budget.

Till följd av förändringarna i budgetförordningen vidtog ombudsmannen nödvändiga åtgärder för att ändra de artiklar i stadgan som hade blivit inaktuella.

Budgetens struktur

Europeiska ombudsmannens budget har indelats i tre avdelningar. Löner, ersättningar och andra personalkostnader ingår i budgetens avdelning 1. Denna avdelning omfattar också resekostnader för ombudsmannen och hans personal. Avdelning 2 i budgeten täcker byggnader, utrustning och diverse driftsutgifter. Avdelning 3 innehåller ett enda kapitel som avser medlemsavgifter i internationella ombudsmannaorganisationer.

Samarbete med Europaparlamentet

För att undvika onödig dubbling av administrativ och teknisk personal tillhandahålls många av de tjänster som ombudsmannen behöver av eller genom Europaparlamentet. De områden där ombudsmannen är mer eller mindre beroende av parlamentets tjänster är följande:

- personal, inklusive kontrakt, löner, ersättningar och socialförsäkring
- ekonomistyrning och bokföring
- utformning och genomförande av avdelning 1 i budgeten
- översättning, tolktjänster och tryckning
- säkerhet
- databehandling, telekommunikationer och posthantering

Den besparing i gemenskapsbudgeten som samarbetet mellan Europeiska ombudsmannen och Europaparlamentet medför beräknades motsvara 5,5 tjänster.

I sådana fall där dessa tjänster medför extra direktutgifter för parlamentet debiteras en avgift som tas från samverkanskontot. Lokalhyror och översättningstjänster är de tyngsta utgiftsposter som täcks på detta sätt.

Budgeten för år 2000 omfattade en klumpsumma för att täcka Europaparlamentets kostnader för tjänster som enbart består av personaltimmar, t.ex. administration av anställningskontrakt, löner och ersättningar samt ett antal databehandlingstjänster.

Samarbetet mellan Europaparlamentet och Europeiska ombudsmannen initierades genom ett ramavtal av den 22 oktober 1995. Till ramavtalet fogades överenskommelser om administrativt, budgetärt och ekonomiskt samarbete, undertecknade den 12 oktober 1995. Dessa överenskommelser löpte ut samtidigt med mandattidens slut för det parlament som valdes år 1994.

⁶ Rådets förordning nr 2673/1999 av den 13 december 1999, EGT L 326, 1999, s. 1.

I juli 1999 undertecknade ombudsmannen och Europaparlamentets talman en överenskommelse som förlängde det ursprungliga samarbetsavtalet till slutet av år 1999.

I december 1999 undertecknade ombudsmannen och Europaparlamentets talman en överenskommelse, som med vissa modifieringar förnyade samarbetsavtalen för år 2000 och som därefter planeras förlängas automatiskt.

Budgeten för år 2000

Ombudsmannen lade 1999 fram en handlingsplan för omstrukturering av sitt kansli, vilken innebar att det rättsliga och det administrativa arbetet skildes åt genom att skilda avdelningar inrättades. I budgeten för år 2000 frigjordes de anslag som behövdes för att rekrytera en ny A3-tjänsteman, vilket gjorde det möjligt att införa den nya strukturen. Ombudsmannens tjänsteförteckning innehåller nu 24 tjänster.

I handlingsplanen planerades också en gradvis övergång under år 2000 från enbart tillfälliga tjänster till en övervägande del fasta tjänster. En A3-tjänst, en A5-tjänst, en A7-tjänst, en B5-tjänst och en C2-tjänst omvandlades från tillfälliga till fasta tjänster.

De tilldelade totalanslagen i ombudsmannens budget var 3 914 584 €. Avdelning 1 (löner, ersättningar och andra personalkostnader) uppgick till 2 878 797 €. Avdelning 2 (byggnader, utrustning och diverse driftsutgifter) uppgick till 824 000 €. Avdelning 3 (kostnader för särskilda insatser som genomförts av institutionen) uppgick till 2 000 €. Ett belopp på 209 787 € överfördes till reserven (avdelning 10).

I tabellen nedan redovisas kostnaderna för åtaganden år 2000

Avdelning 1	2.643.429 €
Avdelning 2	584.017 €
Avdelning 3	1.543 €
Totalt	3.228.989 €

Inkomstsidan består huvudsakligen av avdrag som görs från ersättningar för ombudsmannens och hans personal. I fråga om mottagna betalningar uppgick de totala intäkterna för år 2000 till 330.844 €.

Budgeten 2001

Budgeten för år 2001, som utarbetades under 2000, baseras på en tjänsteförteckning som innehåller 26 tjänster, vilket är en ökning med två personer jämfört med tjänsteförteckningen för år 2000.

Totalt uppgår anslagen för år 2001 till 3 902 316 €. Avdelning 1 (löner, ersättningar och andra personalkostnader) uppgår till 3 011 390 €. Avdelning 2 (byggnader, utrustning och diverse driftsutgifter) uppgår till 887 926 €. Avdelning 3 (kostnader för särskilda insatser som genomförs av institutionen) uppgår till 3 000 €.

För år 2001 uppgår de sammanlagda inkomsterna i budgeten till 385 897 €.

C PERSONAL

EUROPEISKA OMBUDSMANNEN

JACOB SÖDERMAN

OMBUDSMANNENS KANSLI

STRASBOURG

RÄTTSAVDELNINGEN

Ian HARDEN

*Chef för den juridiska avdelningen
(Chef för ombudsmannens kansli till den 31 december
1999)*
Tel. +33 3 88 17 2384

José MARTÍNEZ ARAGÓN

*Chef för den administrativa och ekonomiska
avdelningen
(1 januari 2000–30 april 2000)
Förste juridisk handläggare
(från den 1 maj 2000)*
Tel. +33 3 88 17 2401

Gerhard GRILL

Förste juridisk handläggare
Tel. +33 3 88 17 2423

Ida PALUMBO

Juridisk handläggare
Tel. +33 3 88 17 2385

Alessandro DEL BON

Juridisk handläggare
Tel. +33 3 88 17 2382

Maria ENGLESON

*Juridisk handläggare
Extraanställd (till den 29 februari 2000)
Tillfälligt anställd (från den 1 mars 2000)*
Tel. +33 3 88 17 2402

Peter BONNOR

*Juridisk handläggare
Extraanställd (från den 1 oktober 2000)*
Tel. +33 3 88 17 2384

Murielle RICHARDSON

Assistent åt chefen för den juridiska avdelningen
Tel. +33 3 88 17 2388

Isabelle FOUCAUD

Sekreterare
Tel. +33 3 88 17 2391

Isabelle LECESTRE

Sekreterare
Tel. +33 3 88 17 2413

Conor DELANEY

Praktikant (till den 31 januari 2000)

Raquel IZQUIERDO

Praktikant (1 januari 2000 – 30 juni 2000)

Helene THYBO

Praktikant (1 februari 2000 – 31 juli 2000)

Hans CRAEN

Praktikant (från den 15 september 2000)
Tel. +33 3 88 17 2542

Mette Lind THOMSEN

Praktikant (från den 9 oktober 2000)
Tel. +33 3 88 17 2543

ADMINISTRATIV OCH EKONOMISK AVDELNING

João SANT'ANNA

*Chef för den administrativa och ekonomiska avdelningen
(Tjänsteman från Europaparlamentet som är delegerad till ombudsmannens kansli från den 1 maj 2000)*
Tel. +33 3 88 17 5346

Ben HAGARD

Internet och kommunikation, handläggare
Tel. +33 3 88 17 2424

Xavier DENOËL

*Administratör
Tillfälligt anställd (till den 29 februari 2000)
Extraanställd (från den 1 mars 2000)*
Tel. +33 3 88 17 2541

Nathalie CHRISTMANN

Administrativ assistent
Tel. +33 3 88 17 2394

Alexandros KAMANIS

Ekonomisk assistent
Tel. +33 3 88 17 2403

Marie-Claire JORGE

*Dataansvarig
(Tillfälligt anställd från den 1 juni 2000)*
Tel. +33 3 88 17 2540

Juan Manuel MALLEA

*Ombudsmannens assistent
(Tillfälligt anställd från den 1 januari 2000)*
Tel. +33 3 88 17 2301

Marie-Andrée SCHWOOB

*Sekreterare
Tillfälligt anställd (till den 31 maj 2000)*

Félicia VOLTZENLOGEL

Sekreterare
Tel. +33 3 88 17 2422

Isgouhi KRIKORIAN

*Sekreterare
(Tjänsteman som överflyttades till ombudsmannens kansli den 16 juli 2000)*
Tel. +33 3 88 17 2393

Charles MEBS

Vaktmästare
Tel. +33 3 88 17 7093

Ombudsmannen och hans stab i Strasbourg.

*BRYSSEL***Benita BROMS***Chef för avdelningen i Bryssel**Förste juridisk handläggare*

Tel. +32 2 284 2543

Olivier VERHEECKE*Juridisk handläggare (till den 30 juni 2000)**Förste juridisk handläggare (från den 1 juli 2000)*

Tel. +32 2 284 2003

Vicky KLOPPENBURG*Juridisk handläggare*

Tel. +32 2 284 2542

Evanthia BENEKOU*Praktikant (1 augusti 2000 – 31 oktober 2000)**Extraanställd (från den 1 november 2000)*

Tel. +32 2 284 3897

Maria MADRID*Assistent*

Tel. +32 2 284 3901

Anna RUSCITTI*Sekreterare*

Tel. +32 2 284 6393

Ursula GARDERET*Sekreterare*

Tel. +32 2 284 2300

Staben i Bryssel.

D BESLUTSFÖRTECKNING

Beslut som omfattas av denna rapport

1997

0398/97/(VK)GG	175
1004/97/(PD)/GG	203

1998

0109/98/ME	181
0161/98/ME	137
0489/98/OV	184
0507/98/OV	174
0515/98/OV	174
0521/98/ADB	185
0533/98/OV	33
0540/98/(XD)ADB	142
0576/98/OV	174
0608/98/ME	172
0713/98/IJH	205
0715/98/IJH	39
0789/98/JMA	45
0813/98/(PD)GG	49
0818/98/OV	174
1108/98/BB	56
1260/98/(OV)BB	131
1280/98/(PD)GG	29
1305/98/(OV)BB	131
1317/98/VK	57
1346/98/OV	148
OI/1/98/OV	204

1999

0078/99/OV	103
0142/99/BB	108
0198/99/(PD)JMA	152
0225/99/IJH	59
0287/99/ADB	95
0288/99/ME	129
0390/99/ADB	127
0395/99/(PD)/(IJH)/PB	62
0396/99/IP	66
0408/99/VK	169
0506/99/GG	70

0521/99/GG	109
0601/99/IJH	112
0734/99/(VK)/IJH	75
0879/99/IP	113
0890/99/BB	156
0904/99/GG	81
0905/99/GG	84
1011/99/BB	135
1043/99/(IJH)/MM	115
1219/99/ME	89
1259/99/ME	107
1264/99/IP	115
1305/99/IP	158
1478/99/OV	117
1479/99/(OV)/MM	162
1487/99/IJH	124
1527/99/MM	118
OI/1/99/IJH	190
OI/3/99/(IJH)/PB	193

2000

0006/2000/VK	105
0103/2000/GG	118
0157/2000/ADB	93
0171/2000/IJH	119
0269/2000/IJH	120
0379/2000/OV	121
0422/2000/GG	164
0491/2000/ADB	122
0500/2000/IP	167
0659/2000/GG	97
OI/1/2000/OV	201
Q1/2000/MM	191
Q2/2000/ADB	192
Q3/2000/ME	192

HUR KONTAKTAR MAN EUROPEISKA OMBUDSMANNEN?

- Per brev
Europeiska ombudsmannen
1, av. du Président Robert Schuman
B.P. 403
F - 67001 Strasbourg Cedex

STRASBOURG
• Per telefon
+33 3 88 17 2313

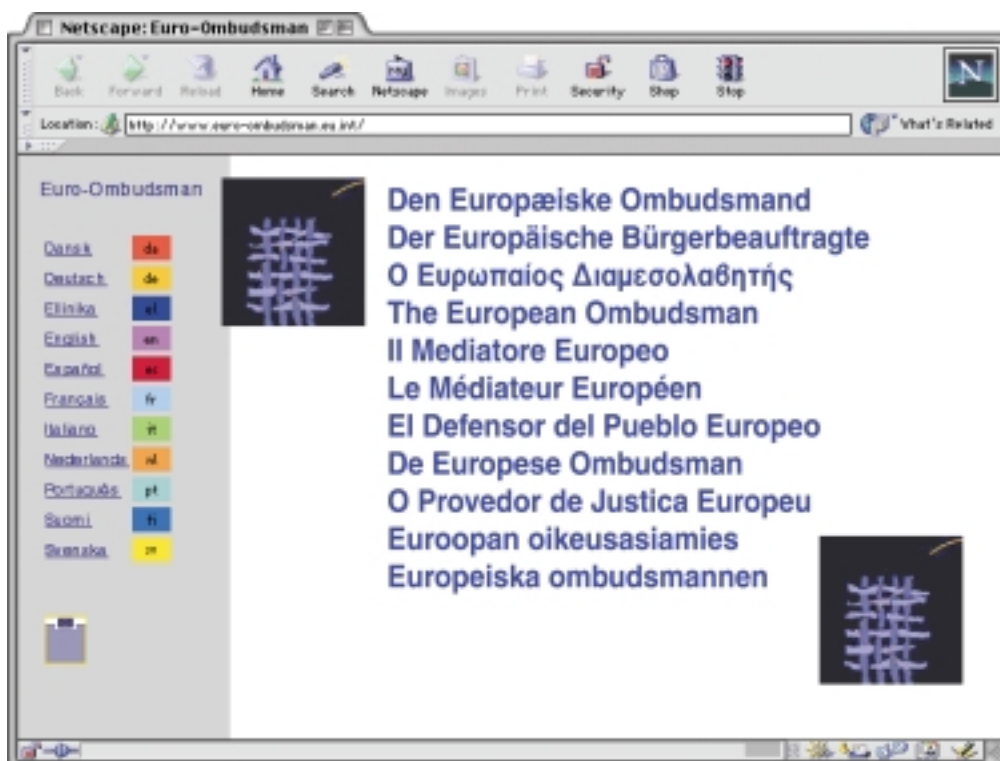
BRUSSELS
• Per telefon
+32 2 284 2180

• Per fax
+33 3 88 17 9062

• Per fax
+32 2 284 4914

• Per e-post
euro-ombudsman@europarl.eu.int

• Hemsida
<http://www.euro-ombudsman.eu.int>

Pris (exkl. moms) i Luxemburg: EUR 10

BYRÅN FÖR EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS
OFFICIELLA PUBLIKATIONER
L-2985 LUXEMBURG

ISBN 92-823-1552-5

